Kathleen Tessaro

Colecţionara de par'fumuri interzise

DAMEN TANGO

Romane cu dragoste

Traducere din limba engleză de MARIA DRĂGUŢ

Editura Nemira

2015

NEMIRA

Kathleen Tessaro
THE PERFUME COLLECTOR
2013

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Perfume Collector* © Kathleen Tessaro 2013

© Nemira 2015
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Emma LUPU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TESSARO, KATHLEEN
Colecţionara de parfumuri interzise / Kathleen Tessaro; trad.: Maria Drăguţ.

— Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-172-0
ISBN epub: 978-606-758-273-4
ISBN mobi: 978-606-758-275-8

I. Drăguţ, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

KATHLEEN TESSARO s-a născut în Pittsburgh, Pennsylvania, şi a studiat la universitatea din oraşul natal înainte de a se înscrie la un curs de teatru la Carnagie Mellon University. I-a luat mult până s-a hotărât asupra profesiei: a vrut să fie coregrafă, actriţă, regizoare sau istoric de artă. O bursă de câteva luni a dus-o la Londra, oraş pe care nu l-a mai părăsit însă decât peste douăzeci şi trei de ani. A început să scrie literatură la sugestia unei prietene şi a frecventat în Wimpole Street Writer's Workshop. A debutat în volum cu romanul Elegance (în pregătire la Editura Nemira), care a devenit bestseller şi a avut mai multe ediţii. Toate cărţile ei, printre care Innocence, The Flirt, The Debutante şi mai recent Colecţionara de parfumuri interzise, au fost traduse în multe ţări şi s-au vândut în milioane de exemplare. Este o mare admiratoare a scriitorilor Jane Austen, Edith Wharton, Francis Scott Fitzgerald, Henry James, Evelyn Waugh sau A.S. Byatt. Autoarea s-a întors la Pittsburgh în anul 2009, împreună cu soţul şi cu fiul ei.

Fiului meu, Eddie
Întotdeauna, pentru totdeauna...
şi încă pe atât

MULŢUMIRI

Aş dori să mulţumesc agenţilor mei Jonny Geller şi Jennifer Joel, editorilor mei Katie Espiner, Maya Ziv şi Lorissa Sengara, dar şi lui Cassie Browne, Jaime Frost, Louisa Joyner şi Katherine Beitner. Sunt deosebit de recunoscătoare pentru observaţii şi încurajări lui Jo Rodgers, soţului meu, Gregory Liberi, pentru sprijin şi lui Jill Robinson, prietena şi mentorul meu, pentru sfaturile editoriale.

PARIS, IARNA ANULUI 1954

Eva d'Orsey stătea la masa din bucătărie, având în faţă un exemplar al ziarului *Le Figaro*, ascultând ticăitul ceasului. Era sunetul timpului care se îndepărta de ea.

Trăgând din nou dintr-o ţigară, îşi îndreptă privirea pe fereastră, spre dimineaţa friguroasă, învăluită în ceaţă. Parisul se trezea acum la viaţă; aurora cenuşie, brăzdată de fâşii portocalii, se strecura leneş pe cerul albastru-întunecat. Se sculase de câteva ore bune, tocmai de la patru. Somnul se înstrăinase de ea în aceşti ultimi ani, pe măsură ce durerea se intensificase, săgetându-i acum şi partea stângă a trupului.

În urmă cu câteva luni, doctorul o declarase o cauză pierdută. Diagnosticul: nu era o pacientă ascultătoare, era arogantă şi refuza să-i respecte sfaturile. Ciroza se răspândea acum cu rapiditate, cavernându-i ficatul

asemenea unui burete. Pentru el era simplu: Eva trebuia să se lase de băut.

— Nici măcar nu încercaţi, o dojenise el la ultima întrevedere.

Ea îşi încheie bluza, aşezată pe masa de consultaţie.

— Am probleme cu somnul.

— Păi, nici nu e de mirare, oftă el. Ficatul dumneavoastră e complet inflamat.

Ea îl ţintui cu privirea.

— Am nevoie de ceva care să mă ajute să dorm.

Clătinând din cap, doctorul traversă cabinetul, îndreptându-se către birou, şi îi scrise în grabă o reţetă.

— Nici măcar nu ar trebui să vă prescriu aşa ceva, ştiţi? Luaţi doar una, sunt foarte puternice, o avertiză el, întinzându-i bucata de hârtie.

— Mulţumesc.

Doctorul mai avu o ultimă tentativă:

— De ce nu încercaţi măcar să mai reduceţi din ţigări?

Chiar, de ce?

Suflând fumul, Eva stinse mucul ţigării Gitanes în scrumieră. Ţigări ordinare... prea puternice. Nepotrivite pentru o doamnă. Însă ei îi conveneau. În ultima vreme nu mai putea simţi decât aromele puternice. Ciocolată ieftină,

pâté grosier, cafea neagră. Oricum nu mai conta ce mănâncă; îi pierise şi apetitul.

Erau o naivitate şi o aroganţă simpatică în prezumţia doctorului că toată lumea doreşte să trăiască o veşnicie.

Apucă un pix şi desenă un chenar din cercuri egale pe marginea ziarului.

Mai avea câteva detalii de pus la punct. În urmă cu câteva săptămâni îl vizitase pe avocatul ei, un tânăr sârguincios, cu un aer oarecum distant. Şi-i lăsase cutia spre păstrare lui Madame Assange, portăreasa ei cu mutră acră. Însă noaptea trecută, când nu îşi găsea somnul, o altă idee îi încolţise în gând. Posibilitatea unui drum între Londra şi Paris. O intriga ideea unei călătorii cu avionul. Era extravagant şi inutil. Dar sunt câteva lucruri în viaţă pe care omul trebuie să le încerce, iar călătoria cu avionul era cu certitudine unul dintre ele. Zâmbi în sinea ei, imaginându-şi apropierea de Paris, mile întregi de mare albastră şi rece şi apoi panorama oraşului înfăţişându-se privirii ei pentru prima dată.

Clipi crispându-se. Aceleaşi junghiuri dureroase, urmate de amorţeală pe o parte a corpului.

Gândul îi zbură la sticla de coniac. Nu voia să bea în timpul zilei. După ora şase seara, aceasta era noua ei regulă. Cel puţin, aşa intenţiona. Însă acum palmele îi tremurau; stomacul îi tresări.

Nu. Va face o baie. Se va îmbrăca şi se va duce la mesa de la ora şapte şi jumătate la Eglise de la Madeleine. Dintre toate bisericile din Paris, aceasta era preferata ei. Acolo, Maria Magdalena, fiica rebelă şi capricioasă a Bisericii,

urca zi de zi şi la orice oră la Cer precum o regină pe braţele îngerilor.

Mesa era precum o operă grandioasă, un spectacol fermecat cu cele mai bogate decoruri din lume. Iar credinţa, o scamatorie măiastră, în care credinciosul era deopotrivă magician şi public, cel care păcăleşte şi cel păcălit. Cu toate acestea, cine poate rezista unui număr bun de magie?

Împăturind ziarul, Eva împinse scaunul în spate şi se ridică.

Se va îmbrăca în cel mai bun costum bleumarin al ei şi se va aşeza în primul şir de bănci, alături de ceilalţi credincioşi. Împreună îl vor asculta pe preotul cel tânăr, părintele Paul, îşi dădea silinţa să desluşească Sfânta Scriptură, încercând cu întreaga sa inteligenţă remarcabilă să îi aplice învăţăturile la lumea de astăzi. Nu reuşea întotdeauna. Nu ştia cum să explice inconsistenţele; încă nu realizase că ele însele reprezentau Taina. Şi totuşi, îi plăcea dibăcia lui mentală aproape la fel de mult pe cât îi plăcea şi lui. De multe ori era nevoit să cerceteze diverse posibile traduceri din ebraică în căutarea unei forme verbale neaşteptate pentru ca, în final, să arunce lumină peste o oarecare contradicţie spirituală de mare însemnătate. Însă ea nu rămânea indiferentă la eroismul încercărilor lui. Ea îi preţuia pe cei care se străduiau, mai ales pe cei ale căror lupte erau evidente şi sub ochii lumii.

Sigur, el nu vedea lucrurile astfel. Ieşit doar de câţiva ani de pe băncile Seminarului, îşi imagina că împarte hrană spirituală şi călăuzire turmei lui. Ce nu înţelegea el era că enoriaşii lui mai vârstnici, în larga lor majoritate femei, se aflau acolo pentru el, şi nu invers. Părintele Paul era la începutul vieţii. Convingerile lui fragile aveau nevoie de

protecţie. Ei aşteptau răbdători până când şi el avea să fie înfrânt de capriciile insuportabile ale voinţei lui Dumnezeu, de certitudinea iertării Lui, de tenebrele îndurării Lui.

Aceste gânduri o linişteau. Mintea îi zburda pe un drum familiar – paradoxurile credinţei şi ale îndoielii. Asemenea unei haine de pânză ponosită, moale de la atâta purtat şi plăcută la atingere.

Mesa şi pe urmă, da, agentul de voiaj.

Duse scrumiera la chiuvetă, o goli, apoi o clăti. Dedesubt, pe alee, ceva mişcă... o umbră se contură ameninţător, ridicându-se şi despicând aerul. Aripi negre fâlfâiră, mişcându-se ca un singur organism până când acoperiră întregul zid din faţă, mascând razele palide ale soarelui de iarnă.

Deodată, o copleşi o altă amintire. O spaimă stupefiantă şi sufocantă; miros de câmpii verzi şi de păduri umede... şi un stol imens de corbi, rotindu-se în înaltul nesfârşit al cerului, cu aripile lucind precum abanosul, cu ciocurile ascuţite ca nişte pumnale... croncănind, ţipând.

Eva se prinse cu putere de marginea blatului, strângând din pleoape cu putere. Scrumiera căzu zăngănind în chiuveta de porţelan.

Se sparse.

— La naiba!

Speriată, aruncă o privire furişă pe fereastră, cu inima încă bătându-i cu putere. Umbra dispăruse. Fusese probabil un stol de porumbei obişnuiţi, de oraş.

Adună cioburile şi le alinie pe blatul dulapului. Un obiect vechi, ieftin. Însă îi amintea de alte vremuri, când viaţa era plină de începuturi.

Ticăitul ceasului străpunse liniştea.

Eva şovăi doar o clipă.

Întinzând mâna după un pahar, scoase sticla de coniac ieftin şi îl turnă cu mâini tremurânde, dându-l lacom pe gât. Alcoolul o încălzi imediat, radiindu-i prin măruntaie, liniştind-o.

Doctorul nu înţelegea nimic.

El nu ştia cum e să trăieşti între amintire şi regret şi să nu ai cu ce să le amorţeşti.

Turnându-şi încă un pahar, Eva îşi plimbă degetul peste muchia neregulată a porţelanului spart.

Îl va lipi.

Va face o baie.

Se va îmbrăca în costumul bleumarin.

Dându-şi capul pe spate, mai luă o înghiţitură.

Nu mai conta dacă se vedeau crăpăturile.

LONDRA, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace Monroe se deşteptă tresărind, chinuindu-se să respire.

Fugea, se împiedica prăbuşindu-se pe solul denivelat, într-o pădure luxuriantă, sufocantă, căutând şi strigând după ajutor. Însă cu cât alerga mai tare, cu atât pădurea devenea mai de nepătruns. Liane creşteau, i se încolăceau pe sub tălpi, crengile îi şfichiuiau obrajii, braţele şi picioarele. O cuprinse sentimentul înfricoşător că i se scurge timpul. Alerga să prindă pe cineva sau ceva. Însă ţinta ei era mereu cu un pas înainte, imposibil de atins. Deodată simţi pământul fugindu-i de sub picioare şi căzu de-a berbeleacul într-o râpă stâncoasă şi adâncă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul şi clipind în lumina obscură a amurgului, Grace avu nevoie de un moment să îşi dea seama că se află în propriul ei dormitor, întinsă pe pat.

Fusese un vis.

Doar un vis.

Întinzând braţul, aprinse veioza de pe noptieră, după care se lăsă înapoi pe perne. Inima încă îi galopa şi palmele îi tremurau. Un coşmar de demult, din copilărie. Credea că depăşise acea perioadă. Dar acum, după mulţi ani, o prinsese din urmă.

Oare cât timp dormise? Aruncă o privire spre ceasul deşteptător. Aproape şase şi jumătate. La naiba!

Intenţionase să aţipească doar cincisprezece minute. Dar trecuse aproape o oră.

Mallory va fi aici dintr-o clipă în alta şi ea încă nu era îmbrăcată. Dacă nu i-ar fi promis prietenei ei, Grace nu ar mai fi ieşit nicăieri în seara asta.

Îndreptându-se către fereastră, trase într-o parte draperiile grele şi privi în jos spre Woburn Square.

Era o după-amiază târzie de aprilie, perioadă a anului când orele zilei se întind nerăbdătoare spre vară şi lumina primelor ore ale serii este un albastru Wedgwood delicat, poleit cu promisiunea unei apropiate călduri. Platanii aliniaţi în jurul scuarului purtau primele semne timide ale unor muguri de un verde intens, care în timpul verii aveau să formeze o boltă deasă de smarald. Acum însă nu erau decât nişte crenguţe firave, tremurând aprig la fiecare pală de vânt îngheţat.

Grădina centrală fusese săpată şi transformată în grădină de legume în timpul războiului, zăbrelele gardului fuseseră topite şi urma să fie înlocuite. Clădirile care supravieţuiseră în zonă erau înnegrite de fum şi ciupite de şrapnel.

În aer plutea un sentiment de trezire la viaţă, de schimbare de anotimp, de speranţă, temperat doar de iminenta cădere a nopţii. Afară, păsările cântau, firicele verzi de zambile şi narcise se legănau în vânt. Căldură blândă la soare, frig aspru la umbră, un anotimp al extremelor.

Grace era fermecată de vitalitatea acestui moment al anului, de lumina delicată, zglobie, care se juca sub ochii ei. Era un timp al metamorfozelor pe cât de misterioase, pe atât de dramatice. Acum furtunile şi ploaia stăpâneau lumea, ca o clipă mai târziu să răsară pe neaşteptate un

câmp de narcise, explodând într-un marş triumfal de culori.

Grace îşi apăsă degetele pe geamul rece al ferestrei. Aceasta nu era, după cum spunea soţul ei Roger, adevărata lor casă. El avea planuri ambiţioase pentru ceva mai măreţ, în apropiere de Belgravia. Însă lui Grace îi plăcea aici, în centrul cartierului Bloomsberry, aproape de London University şi King's College; îi amintea de Oxford, unde trăise împreună cu unchiul ei până în urmă cu doar câţiva ani. Străzile fremătau de agitaţie; firme, birouri şi studenţi alergând spre cursuri. Pe strada de sub fereastra ei, un val de funcţionari înfăşuraţi în mantale de ploaie, cu capetele plecate înfruntând vântul, se scurgea, după orele de muncă, într-un şuvoi nesfârşit, spre staţia de metrou.

Grace îşi rezemă fruntea de rama ferestrei.

Trebuie să fie plăcut să ai un serviciu. Un birou curat şi ordonat. Un dulap cu dosare bine organizate. Dar cel mai important, să ai un scop.

Acum, că era căsătorită, programul ei zilnic avea o flexibilitate istovitoare; plutea precum un balon de la o obligaţie socială la alta.

Roger trata fiecare întâlnire cu foarte multă seriozitate.

— Ai vorbit cu cineva în timpul prânzului de la Ladies Auxiliary? Lângă cine ai stat? Spune-mi cine era acolo.

Avea un talent incredibil de a diseca înţelesul tainic din spatele fiecărei interacţiuni.

— Te-au aşezat la prima masă, în faţă. Asta e bine. Neapărat să îi scrii Monei Riley să îi mulţumeşti pentru invitaţie. Eventual ai putea aranja o cină informală? Sau chiar mai bine, invit-o la ceai undeva şi vezi dacă poţi să obţii o invitaţie la cină. Ar fi mai bine dacă ne-ar pofti ei primii. Nu vrem să părem foarte nerăbdători.

El conta pe ea să ungă roţile, doar că Grace nu era un „mecanic social” prea bun. În plus, îi lipsea orice plăcere a jocului.

Cu toate acestea, îşi aminti că trebuie să se grăbească, dacă nu voia să o facă pe Mallory să aştepte.

Deschizând uşa dormitorului, strigă pe scări în jos spre menajera care făcea curat în camerele de la parter:

— Doamnă Deller!

— Da? se auzi o voce din bucătărie, două etaje mai jos.

— Dacă vă rog, îmi puteţi aduce o ceaşcă de ceai?

— Da, doamnă.

Grace dădu fuga în baie, îşi stropi faţa cu apă rece şi o tamponă cu un prosop, studiindu-şi trăsăturile în oglindă. Chiar ar trebui să se străduiască mai mult... să îşi cumpere nişte fard de pleoape bleu şi tuş de ochi negru; să înveţe să îşi contureze sprâncenele cu creionul în forma aceea îndrăzneaţă şi stilizată care era foarte la modă. În schimb, se mulţumi să îşi pudreze nasul şi obrajii cu puţină pudră de faţă şi aplică un strat nou de ruj roşu. Părul lung îi trecea puţin de umeri. Nu se mai deranjă să îl perieze, ci cu îndemânarea unei practici îndelungate îl aranjă într-un

coc, prinzându-l la spate cu agrafe. Jos se auzi soneria de la uşă.

— La naiba!

Tocmai astăzi se găsise Mallory să ajungă la timp!

Deschizând dintr-o mişcare bruscă uşile de la şifonier, înhăţă o rochie de cocktail albastră, din mătase şantung şi o aruncă pe pat.

Dădu drumul pe podea fustei de tweed, păşind afară din ea, şi îşi trase peste cap bluza, fără a-i mai desface nasturii.

Unde erau pantofii bleumarin asortaţi?

Cercetă cu privirea partea de jos a şifonierului. Aplecându-se, simţi un fir al ciorapului deşirându-se şi urcând de la călcâi spre pulpă.

— Ah, fir-ar să fie!

În timp ce îşi desfăcea jartierele, o auzi pe doamna Deller răspunzând la uşă; inflexiunile înfundate ale vocilor celor două femei, în timp ce menajera îi lua pardesiul lui Mallory. Apoi treptele vechii scări georgiene scârţâind îmbufnate sub pasul lui Mallory care urca spre camerele de la etaj.

Grace scoase la repezeală o nouă pereche de ciorapi din scrin şi se aşeză la marginea patului pentru a şi-i pune.

Se auzi un ciocănit.

— Eu sunt. Eşti decentă?

— Dacă furoul e decent, atunci da.

Capul lui Mallory se ivi de după uşă. Părul ei castaniu-roşcat era coafat în bucle mari, iar un şir de perle îi punea în evidenţă tenul diafan.

— Încă nu te-ai schimbat? Deja a început, Grace!

Grace îşi prinse marginile ciorapilor în jartiere şi se ridică.

— Şi nu e la modă să ajungi târziu?

— De când te preocupă pe tine ce este la modă?

Grace făcu o piruetă.

— Sunt drepte dungile de la ciorapi?

— Da. Poftim, spuse Mallory întinzându-i ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână. Menajera m-a rugat să îţi dau asta.

— Mulţumesc.

Grace luă o înghiţitură în timp ce Mallory traversă camera, foşnind în rochia lungă de seară şi aşezându-se delicat pe marginea fotoliului, pentru a nu şifona materialul.

— Ce-ai făcut toată după-amiaza de nu ai avut timp să te pregăteşti? o mustră Mallory.

— Ah, nimic.

Grace nu voia să admită că dormea în timpul zilei; simţea că acest detaliu aparent neînsemnat ar putea avea implicaţii pentru care nu era pregătită.

— Dar tu? Ce ai făcut?

— Tocmai m-am întors de la coafor în urmă cu o oră, răspunse Mallory, întorcând capul pentru a-şi etala atât profilul minunat, cât şi rezultatul muncii stilistului. Jur că Mister Hugo e singura persoană din Londra căreia îi voi da voie de acum înainte să pună mâna pe părul meu. Ar trebui să te duci şi tu la el. Face adevărate minuni. Ai cumva o ţigară?

— Uite acolo.

Grace înclină capul spre tabachera din argint de pe masă. Mai luă o gură de ceai şi aşeză ceaşca pe măsuţa de toaletă.

Mallory scoase o ţigară.

— Ce rochie porţi în seara asta?

— Cea albastră din tafta.

— Vechea prietenă! zâmbi Mallory, clătinând din cap. Draga mea, trebuie să te ducem la cumpărături. Au apărut nişte modele noi atât de frumoase!

La treizeci de ani, Mallory era cu doar trei ani mai în vârstă decât Grace, însă îşi făcuse deja o reputaţie pe scena socială a Londrei ca fiind una dintre cele mai elegante şi mai moderne tinere. Căsătorită cu vărul lui Grace, Geoffrey, încerca să o ia pe Grace sub aripa ei. În ciuda eforturilor sale însă, tânăra se dovedise frustrant de nereceptivă la indicaţiile ei.

— Nu îţi place rochia asta? întrebă Grace.

— E bună, spuse Mallory dând din umeri.

— Dar ce nu îţi place la ea? spuse Grace ridicând-o din nou.

— Nimic, doar că, ah, nu ştiu. Doar o cunoşti pe Vanessa. La ea totul e după ultima modă, întotdeauna. Cel mai nou look al lui 1956...

— Ceea ce e remarcabil, căci suntem abia în 1955, Mal.

— Tocmai asta vreau să spun! Este înaintea vremurilor!

— Da, însă eu nu trebuie să concurez cu Vanessa, nu-i aşa? Nu putem fi toate deschizătoare de drumuri. Femeia aceea are prea mult timp liber şi prea mulţi bani la dispoziţie.

— Poate, dar nimeni nu vrea să piardă vreuna din petrecerile ei. Trebuie să începi şi tu să să dai recepţii adevărate. În seara asta vei avea ocazia să furi câteva nume de pe lista de invitaţi ai Vanessei. Am un carneţel şi un creion în poşetă, în caz că ai nevoie.

— Ah, Doamne, se înfioră Grace. Nici nu vreau să mă gândesc.

— Serios! exclamă Mallory dându-şi ochii peste cap. Dar tu ce făceai la Oxford ca să te distrezi?

— Unchiul meu e lector. Aveam invitaţi la conopidă gratinată şi bridge.

— Teribil de plictisitor! râse Mallory. Va trebui să ieşi din carapacea asta a ta şi să fii mai sociabilă, dacă vrei să îl ajuţi pe soţul tău. Nu va fi promovat doar pentru

înfăţişarea lui atrăgătoare, zâmbi ea. Ai pe undeva o brichetă? Îţi place asta?

Se ridică învârtindu-se, arătându-şi rochia lungă, de un roşu-aprins, cu umeri căzuţi, pe care o purta în această seară.

— E nouă. De la Simpson’s.

— Foarte atrăgătoare, spuse Grace punându-şi rochia. Trebuie să fie o brichetă acolo.

Mallory căută în jurul tabacherei.

— Nu văd niciuna. Stai, spuse vârându-şi ţigara în colţul buzelor perfect rujate. Dă-mi voie să te închei.

Grace se întoarse, aşteptând ca Mallory să îi ridice fermoarul de la spate al rochiei.

— A luat-o Roger, probabil. Mereu rătăcim brichetele. Dar asta era una dintre preferatele mele. Îl omor dacă mi-a pierdut-o.

Mallory trase de mai bine de cinci centimetri de stofă care ar fi trebuit să se muleze pe talia lui Grace.

— Rochia asta e prea largă. Iar ai slăbit, exclamă ea cu o voce care trăda o undă de reproş.

Grace păşi spre măsuţa de toaletă, deschise un sertar şi scoase o cutie de chibrituri. O aruncă spre Mallory, care o prinse din zbor, dezvăluind reflexele atletice ascunse ale băieţoiului care fusese în copilărie.

— Aprinde-mi şi mie una, te rog.

— Cu plăcere. La o adică, eşti perechea mea în seara asta.

— Mulţumesc.

Grace îi surprinse privirea în oglindă şi-i făcu cu ochiul, în timp ce-şi punea cercei cu perle. Înţelegea că Mallory încerca de fapt să o ajute.

— A fost drăguţ din partea ta să mă inviţi.

— Nu te putem lăsa să te ofileşti în timp ce Roger e plecat din oraş.

Mallory aprinse două ţigări şi îi dădu una lui Grace.

— În afară de asta, nu am prea des ocazia de a-mi abandona soţul pentru cineva care chiar e atent la ceea ce spun. Oricum nu o înghite pe Vanessa, o consideră o influenţă negativă.

— Şi este?

— Bineînţeles.

Mallory ridică o broşură care zăcea pe masă, peste un teanc de cărţi.

— Ce e asta?

— Nimic.

Grace îşi dori să fi avut prezenţa de spirit de a o fi ascuns înainte.

— Nimic, doar un program de cursuri.

— Oxford and County Secretarial College?

Mallory răsfoi broşura; se deschise natural la paginile pe care Grace le citise până le ferfeniţise colţurile.

— Dactilografie avansată şi secretariat? Contabilitate? se miră ea făcând o grimasă. Ce sunt toate astea?

— Nu poţi şti niciodată, răspunse Grace, încălţându-şi pantofii bleumarin cu toc. Ar putea fi chiar folositor dacă Roger şi-ar deschide propriul birou într-o bună zi. I-aş putea fi de mare ajutor; să-i organizez întâlnirile, să-i redactez corespondenţa...

— Dar, Grace, tu ai deja un serviciu, sublinie Mallory. Eşti soţia lui.

— Căsătoria nu e un serviciu, Mal.

Mallory o fulgeră cu privirea.

— Serios? Mă întreb dacă ai citit cu atenţie ce scria cu litere mici pe certificatul de căsătorie. Este de datoria ta să întemeiezi un cămin, o familie, o viziune a locului pe care voi îl ocupaţi în lume şi încotro vă îndreptaţi. Gândeşte-te la toate astea – şcolile la care vor merge copiii voştri, locurile unde vă veţi petrece sfârşiturile de săptămână, întregul vostru anturaj – toate astea îţi revin ţie.

Adoptă un accent afectat:

— „Oh, familia Monroe? Desigur, îi cunosc! Nu-i aşa că ea este minunată? Fiul ei studiază la Harrow, împreună cu fiul nostru cel mare. Şi cum şi-a aranjat ea casa! Adorabil, nu găseşti?”

Mallory mai trase un fum, aruncând broşura pe covor.

— Crede-mă, draga mea, ai un loc de muncă. Şi oricum, şcoala e în Oxford. De câte ori trebuie să îţi amintesc că acum trăieşti la Londra?

— Da, însă cursurile durează doar câteva luni.

— Câteva luni? Ţi-ai pierdut minţile? Şi ce ar trebui să facă Roger cât timp tu eşti plecată? întrebă ea, expirând fumul. Sincer, mai bine înveţi ceva folositor în timpul liber.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu...

Întreaga idee de autoperfecţionare îi era complet străină.

— Aranjamente florale. Sau poate să înveţi să cânţi la harpă.

— Harpă? La ce foloseşte cântatul la harpă?

Mallory căzu pe gânduri un moment.

— E liniştitor. Nu-i aşa? Şi ai ocazia să mângâi ceva între picioare în public!

— Doamne, eşti o depravată! râse Grace. Îţi spun eu ce e liniştitor... să aranjezi un dulap cu dosare, să comanzi produse noi de papetărie ori să aduci contabilitatea la zi.

— Grace..., exclamă Mallory aruncându-şi disperată mâinile în aer. Tu nu asculţi nimic din ce îţi spun eu? Zău, nu mai eşti la Oxford acum. Şi să-ţi mai dezvălui un mic secret.

Îşi coborî vocea până deveni o şoaptă teatrală:

— Bărbaţilor nu le plac soţiile inteligente, le preferă pe cele fermecătoare!

— Nu se poate! suspină Grace prefăcându-se rănită. Nu mă găseşti fermecătoare?

Mallory îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti încântătoare. Eu doar spun că...

— Am înţeles, îi tăie vorba Grace.

Mallory nu putea fi convinsă. De fiecare dată când se întâlneau, avea noi sugestii despre cum să îşi îmbunătăţească talentele casnice; aptitudini care, simţea ea, îi lipseau cu desăvârşire lui Grace. De ce să fi fost în seara asta altfel?

Mallory îşi studie rujul în oglinda de poşetă.

— Apropo, când se întoarce Roger?

— Într-o săptămână. Poate mai devreme.

— A fost plecat multă vreme. Trebuie să-ţi fie dor de el.

Grace rămase tăcută.

— Când va fi acasă, vei uita de toate prostiile astea. Acum, ai cumva o centură? întrebă, foşnind în spatele ei. Chiar aşa! Nu ţi-a explicat nimeni că ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine în primii ani de căsătorie? Cum să ajung eu o naşă care îşi răsfaţă finii dacă tu nu te pui pe treabă să te mai rotunjeşti puţin?

Ceva se schimbă în privirea lui Grace. Trăgând adânc aer în piept, se întoarse.

— Nu cred că am o curea, spuse încet, examinând rochiile agăţate în garderobă.

Mallory rămase o clipă cu privirea aţintită asupra spatelui suplu al lui Grace.

Atinsese un punct sensibil, fără îndoială.

— Am găsit.

Mallory întinse mâna şi trase o centură din catifea neagră de la o altă ţinută de seară.

— Asta se potriveşte, concluzionă ea, prinzând-o în jurul taliei prietenei sale.

Grace părea mai firavă în această seară, chiar mai tânără decât de obicei. Îi amintea lui Mallory de o fetiţă care se joacă, îmbrăcându-se cu hainele mamei ei. Felul în care îşi aranjase părul, atât de conservator şi de serios, i s-ar fi potrivit unei femei mai mature, însă lui Grace îi accentua tinereţea. Îi făcea ochii, de o nuanţă clară verde-gri, depărtaţi şi migdalaţi, să pară mai mari decât de obicei.

— Crezi că vine bine? întrebă ea, studiindu-şi încordată reflexia în oglindă.

Lui Grace nu îi stătea în fire să îşi facă griji despre ce gândeşte lumea. Deodată Mallory îşi dădu seama că aceasta era una dintre calităţile prietenei sale pe care le admira în taină, în ciuda veşnicelor ciorovăieli dintre ele.

— Arăţi perfect, o asigură ea. Acum hai să mergem până nu se termină petrecerea.

Coborând pe scări, Grace se opri pentru a arunca o privire peste scrisorile de pe măsuţa din hol, venite cu poşta de seară.

— Ia uite! exclamă ţinând în mână un plic. Am primit o scrisoare par avion! Din Franţa. Ce interesant! Pe cine cunosc eu în Franţa? întrebă desfăcând plicul.

— E de la unchiul tău? întrebă Mallory punându-şi pardesiul.

— Nu, el e în America, la o conferinţă.

Grace despături scrisoarea şi începu să o citească.

Mallory aşteptă, apoi îşi pierdu răbdarea şi începu să bată din picior.

— Trebuie să mergem.

Îşi scoase cheile de la maşină.

— Despre ce e vorba?

— Nu înţeleg nimic.

— E în franceză?

— Nu. Nu, e în engleză, răspunse Grace aşezându-se pe scaunul din hol. Este un bilet de avion.

— Un bilet de acion? Cu ce destinaţie?

— Paris, spuse ridicând privirea şi întinzându-i scrisoarea. Trebuie să fie o greşeală. Vreun soi de încurcătură bizară.

Mallory luă scrisoarea.

Era scrisă la maşină pe o hârtie groasă, de bună calitate, care sugera o corespondenţă oficială. În colţul paginii observă numele şi adresa unei firme de avocaţi din centrul Parisului: Frank, Levin et Beaumont.

Stimată doamnă Monroe,

Vă rugăm să primiţi sincerele noastre condoleanţe pentru pierderea suferită de curând. Firma noastră se ocupă de averea răposatei doamne Eva d'Orsey şi este de datoria noastră să vă informăm că dumneavoastră sunteţi principalul beneficiar al testamentului dumneaei. Vă rugăm să vă prezentaţi la sediul nostru cu cât mai repede cu putinţă, pentru a discuta detaliile moştenirii dumneavoastră.

Încă o dată, ne cerem scuze pentru această intruziune într-un moment nefast şi sperăm să vă putem oferi serviciile noastre în viitorul cel mai apropiat.

Cu stimă,
Edouard A. Tissot, Avocat

— Dumnezeule! exclamă Mallory ridicându-şi privirea de pe scrisoare. Îmi pare nespus de rău, Grace. Nu ştiam că ai pierdut de curând pe cineva.

Chipul lui Grace rămase nemişcat.

— Nici eu nu ştiam.

— Poftim?

— Mallory, nu cunosc pe nimeni cu numele de Eva d’Orsey. Habar nu am cine e această femeie.

Vanessa Maxwell ştia cum să dea o petrecere. Era cea mai importantă realizare a ei şi avea să rămână, fără îndoială, moştenirea ei în inima celor care o cunoscuseră, dacă nu cumva o şi iubiseră, mult timp după ce ea va fi plecat din această lume.

Prima regulă era că aceste petreceri erau aproape întotdeauna date sub inspiraţia momentului. Spre deosebire de unele gazde care trimiteau invitaţiile cu o lună înainte, Vanessa înţelegea că succesul întregului eveniment depindea de legătura delicată dintre anticipaţie şi punere în practică; o aşteptare prea îndelungată între una şi cealaltă nu ducea decât la indiferenţă şi plictiseală. În plus, orice eveniment care nu cerea replanificarea febrilă a celorlalte obligaţii cunoscute dinainte, o încrengătură de minciuni nevinovate şi testarea loialităţilor personale împământenite, nu merita atenţie.

În al doilea rând, era nemiloasă cu lista ei de invitaţi. Aproape niciodată nu răspundea unei invitaţii cu una din partea ei. De fapt, era de notorietate faptul că alegea persoane pe care abia le cunoscuse, adunându-le împreună după un algoritm neobişnuit şi adesea cu

rezultate incendiare. Arunca oameni de stat respectabili alături de starlete, aşeza aristocraţi faţă în faţă cu dramaturgi proletari; o dată îl trimisese pe şoferul ei la Florida Club pentru a se întoarce cu o întreagă formaţie de jazz, smulsă de pe scenă, şi o jumătate de duzină de dansatoare de la un club burlesc din Soho, exclusiv pentru bărbaţi, „pentru a mai înviora puţin atmosfera”.

Şi cea din urmă regulă, petrecerile ei se ţineau în saloane mult prea neîncăpătoare, mult prea puternic luminate. Oamenii se frecau unii de ceilalţi, se îngrămădeau pentru a-şi face loc şi uneori mai nimereau unii în poala altora. În vreme ce alte gazde şi-ar ameţi musafirii până la intoxicare cu lumini discrete şi sofale adânci şi confortabile, Vanessa cerea ca toţi invitaţii, indiferent de vârstă sau poziţie socială, să se strângă precum sardinele într-un pub înghesuit din Shepherd Market, în jurul bordurii alunecoase a unui ştrand public sau pe balconul unui club privat. Invitaţii strigau pentru a se face auziţi, înhăţau băuturile care pluteau pe lângă ei pe tăvi de argint, trăgeau fără ruşine cu urechea la conversaţiile intime ale celor din jur, în timp ce îşi lăsau mâinile să bâjbâie în voie, atingând trupurile înfierbântate ale unor străini.

Peste aceste serate plutea un aer de primejdie; un fior de neruşinare. La cea mai scandaloasă dintre petrecerile ei, angajase o mână de actori care pretindeau a fi chelneri, în timp ce unul dintre ei juca rolul unui invitat ghinionist care fusese otrăvit în timpul servirii primului fel de mâncare. Pe urmă, celorlalţi invitaţi li se ceruse să rezolve misterul înainte de venirea poliţiei sau fuseseră la rândul lor eliminaţi prin diverse metode nemiloase.

Era exact genul de cutezanţă scandaloasă care o catapultase pe ea şi, în mod implicit, pe soţul ei, omul de

afaceri şi comersantul de tutun Phillip Maxwell, în vârful scenei sociale a Londrei.

Grace nu mai fusese niciodată invitată la vreuna dintre petrecerile Vanessei; a spune că nu frecventau aceleaşi cercuri ar fi prea blând. Soţul lui Grace, Roger, îl cunoştea pe Phillip Maxwell profesional şi o ştia pe Vanessa încă dinainte ca fiecare dintre ei să se căsătorească. Însă Grace, venită de la Oxford, era încă străină de cercul lor.

Mallory, pe de altă parte, mai fusese invitată de două ori; o onoare pe care ea o savura şi pe care se prefăcea a nu o remarca. Fusese prima care căzuse în apă la faimoasa petrecere de la miezul nopţii în ştrand şi fermecase pe toată lumea cu nonşalanţa cu care îşi purtase întreaga seară rochia îmbibată de apă, transparentă, lipită de formele-i adorabile.

În seara aceasta, totuşi, părea o petrecere relativ simplă comparativ cu celelalte. Ca membri loiali ai Partidului Conservator, cuplul Maxwell găzduia o campanie de strângere de fonduri menită să îi asigure lui Anthony Eden poziţia de prim-ministru. Eden, numit succesorul natural al lui Churchill în momentul în care acesta îşi prezentase demisia, ceruse alegeri generale pentru data de 26 mai şi făgăduinţa lui că „Pacea va fi mereu pe primul loc” atinsese coarda sensibilă a unui popor obosit de sacrificii şi de pierderi.

Pentru a sărbători zorii acestei epoci de prosperitate, Vanessa organiză un „Bâlci al verii” în oranjeria de la Kensington Palace, cu gustări şi distracţie tradiţionale, inclusiv un stand de doborât nuci de cocos cu o minge din lemn, un butoi de scufundări, întreceri de băgat cât mai multe potcoave pe un par, curse de ouă în linguri, jongleri,

chiar şi plimbări cu ponei, în vreme ce sticlele de Pimm’s, îngheţata de căpşune, tartele cu caviar şi şampania erau trecute din mână în mână. Singura diferenţă dintre acest bâlci şi unul oarecare era că biletele erau cumpărate în lire sterline şi nu în centime, iar cei care se ocupau de standuri erau vedete ale scenei sau ale micului ecran.

Îndată ce intrară, deveni evident, din înghesuiala de trupuri, că majoritatea elitei mondene a Londrei era prezentă aici. O pancartă mare cu sloganul „Uniţi pentru pace şi progres” atârna deasupra intrării. Oamenii strigau şi îşi făceau semne cu mâinile peste marea de chipuri; nori de fum pluteau groşi şi grei; trepidaţiile tempoului unei fanfare se auzea pulsând ca o bătaie de inimă pe sub vuietul general.

Ţinându-se de mână, cele două tinere se strecurară prin mulţime.

— O vezi? întrebă Grace scrutând galeria lungă.

— E acolo! îi răspunse Mallory strigând şi indicând cu mâna o femeie minionă, cu părul negru, înconjurată din toate părţile de invitaţi.

O trase pe Grace prin învălmăşeală.

— Vanessa!

Vanessa se întoarse. Îmbrăcată într-o rochie de seară străvezie, din volane de şifon negru, avea trăsături fine, regulate şi nişte ochi adânci căprui, mai degrabă mici. Deşi nu era foarte înaltă, era atât de bine proporţionată şi delicată, încât, în ciuda chipului său neinteresant, era considerată o femeie foarte rafinată. Alături de ea,

celelalte femei apăreau deodată dezordonate şi dizgraţioase. Avea un aer relaxat, aproape plictisit, de parcă nu şi-ar fi întâmpinat invitaţii, ci mai degrabă i-ar fi primit în audienţă. Şi fiecare detaliu al persoanei sale era aproape desăvârşit – de la cărarea lină pe mijlocul capului care îi despărţea părul aranjat după urechi, pentru a dezvălui o pereche de cercei splendizi cu smaralde, până în vârful degetelor subţiri, accentuate de oja roz-pal, şi la nuanţa translucidă perfectă a micului buchet de boboci de trandafiri care îi împodobeau talia. Vanessa zâmbi, trăgând prelung din ţigaretă.

— Bine aţi venit, doamnelor! Sper că vă simţiţi norocoase. Avem o tombolă care include un ceas de damă din aur de la Asprey şi biletele se vând ca pâinea caldă. Comediantul acela tânăr, Benny Hill, va găzdui licitaţia.

— Cel de la televizor? întrebă Mallory făcând ochii mari.

— Chiar el. Şi dă-mi voie să-ţi spun că arată cu totul altfel în carne şi oase!

— Cum ai reuşit să-l aduci aici?

— La fel cum reuşesc tot ce îmi propun – printr-o cruntă şi inexorabilă neobrăzare.

Se întoarse spre Grace, fixând-o cu o privire neclintită de sub pleoapele coborâte.

— Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaştem.

— Oh, vreau să ţi-o prezint pe prietena mea, Grace Monroe. Soţia lui Roger.

— Încântată, spuse Grace întinzând mâna. Şi vă mulţumesc pentru invitaţie. Este pur... şi simplu... incredibil!

Vanessa strânse uşor vârful degetelor lui Grace, înclinându-şi capul într-o parte.

— Aha, deci dumneata eşti soţia lui Roger. Chiar ne întrebam cu toţii unde a dispărut.

Trăgând un nou fum adânc, o privi pe Grace cu o curiozitate nedisimulată, de parcă ar fi fost un exponat rar de muzeu.

— Eşti rudă cu Lord Royce, nu-i aşa?

— Este vărul meu de-al doilea din partea mamei. El a moştenit titlul când a murit bunicul meu.

— Înţeleg. Şi asta ce te face pe dumneata... o aristocrată?

— Cred că da. Însă nu folosesc titlul niciodată. Titlurile sunt destul de inutile atunci când nu sunt însoţite şi de o avere.

Vanessa suflă fumul, un fuior lung şi subţire ieşind din nările ei.

— Prostii. Întotdeauna contează titlul, cu sau fără avere. Iar dumneata eşti chiar mai drăguţă decât mă aşteptam.

Grace se îmbujoră uşor, simţindu-se deodată stângace; precum un copil care a fost târât înainte de ora de culcare în salon pentru a le încânta pe rudele mai în vârstă cu buna lui creştere.

— Vă mulţumesc.

— Şi unde e soţul dumitale în seara asta? întrebă Vanessa.

— În Scoţia. Cu afaceri.

— Ce trist pentru dumneata! Sau poate ce noroc, spuse arcuind o sprânceană. Ştiu că eu una aş fi euforică dacă Phillip ar pleca undeva.

— Aţi făcut un lucru extraordinar, schimbă Grace subiectul conversaţiei. Sunt sigură că strângerea de fonduri va fi un succes răsunător.

— Fac şi eu ce pot. Plimbaţi-vă pe aici, sugeră Vanessa, cu un gest al mâinii, întorcându-se pentru a saluta alţi invitaţi. Şi cumpăraţi cât mai multe bilete, fetelor. Este pentru bunăstarea Marii Britanii.

Apoi, adresându-i lui Grace un zâmbet firav:

— A fost o plăcere să te cunosc. Sincer.

— Hai să luăm ceva de băut, hotărî Mallory îndreptându-se spre masa cu băuturi răcoritoare. Şi vreau să te anunţ că am pus ochii pe ceasul acela de aur.

Grace aşeză o mână pe braţul lui Mallory.

— De unde ştia Vanessa despre familia mea?

— Nu ştiu. Presupun că toată lumea ştie despre familia ta. De ce întrebi?

— Nu contează, se încruntă Grace. Doar că umblă un zvon cum că unchiul meu va fi nevoit să vândă curând moşia.

Lui Roger nu îi surâde deloc ideea. Însă moşiile astea îmbătrânite nu fac altceva decât să mănânce banii şi datoriile se adună...

Mallory o strânse uşor de mână.

— Nu te mai gândi la asta acum, draga mea. Probabil că e o simplă coincidenţă că a adus vorba despre unchiul tău.

Grace nu se aşteptase să se simtă bine, dar seara se dovedi suprinzător de antrenantă. Politica Vanessei de a înghesui oamenii ca pe vite în vagoane însemna că toată lumea discuta despre orice, iar jocurile de bâlci creau o atmosferă gălăgioasă de camaraderie. Mallory pierdu aproape cinci lire la jocul cu nuca de cocos, înainte să „înmoaie" o starletă de la Rank[1] în plină ascensiune în butoiul cu apă[2], spre deliciul bărbaţilor din apropiere. Grace excelă la aruncarea potcoavelor, fiind în cele din urmă învinsă de Ducesa de Kent. Niciuna dintre ele nu câştigă ceasul de aur. Grace descoperi câteva chipuri familiare în mijlocul aglomeraţiei şi atât ea, cât şi Mallory devorară mai multe sendvişuri cu castraveţi, însoţite de şampanie.

Apoi Mallory zări standul Domnului Memorie, de care se ocupa Phillip Maxwell în persoană, îmbrăcat cu frac şi joben, şi încântarea ei nu mai avu margini.

---

[1] Rank Organisation – companie de filme britanică, fondată de industriaşul J. Arthur Rank în 1937 (n. tr.).

[2] Butoiul cu apă, în original *„Dunk Tank"* – joc de bâlci care constă într-un butoi cu apă, deasupra căruia este amplasat un scaun. Miza jocului este nimerirea unei ţinte, care declanşează căderea scaunului şi „înmuierea" în butoi a persoanei care stă pe respectivul scaun (n. tr.).

— Uite! Obişnuiam să jucăm mereu jocul acesta în copilărie!

Apucă braţul lui Grace şi o trase de-a lungul pavilionului.

— Sunt expertă la jocul ăsta. Hai. Jucăm una împotriva celeilalte, unu la unu.

— Nu am jucat niciodată, spuse Grace, măsurând cu privirea un şir de tăvi aşezate în ordine crescătoare pe tejgheaua standului, fiecare dintre ele fiind acoperită cu o bucată de pânză. Ce trebuie să faci?

— Este cel mai simplu lucru de pe pământ, doamnelor!

Phillip Maxwell îşi duse mâna la joben, făcând o reverenţă exagerată.

— Fiecare tavă are până la cincisprezece obiecte aşezate pe ea. Eu ridic vălul un minut, apoi îl reaşez peste lucruri. Apoi dumneavoastră veţi avea un minut la dispoziţie pentru a scrie cât mai multe dintre obiectele pe care vi le amintiţi. Persoana care îşi poate aminti cele mai multe obiecte câştigă.

— Asta e tot?

Părea destul de simplu.

— Prea bine, Mal. Să ne întrecem.

Phillip Maxwell înmână fiecăreia dintre ele un creion şi o bucată de hârtie.

— Atenţie, nu aveţi voie să începeţi a scrie răspunsurile până când tava nu va fi complet acoperită, ne-am înţeles? Pe locuri, fiţi gata, start!

Ridică pânza, măsură un minut cu ajutorul unui cronometru, apoi o aşează la loc peste tavă.

Mallory începu să scrie repede lista.

Grace, pe de altă parte, nu făcu nicio mişcare.

— Gata! strigă Maxwell. Predaţi-mi hârtiile!

Mallory i-o dădu pe a ei, apoi se întoarse spre Grace.

— Nu ai scris nimic.

— Nu am nevoie, îi zâmbi prietena ei.

— Serios. Şi de ce mă rog?

— Pentru că mi le amintesc, răspunse Grace.

Maxwell şi Mallory făcură un schimb de priviri.

— Păi, atunci hai, spuse Mallory încrucişându-şi braţele la piept. Dovedeşte-o!

Grace trase adânc aer în piept.

— Un degetar, patru ace de mărimi diferite înfipte într-o perniţă de ace în formă de gogonea; o minge mică din cauciuc roşu, o cutie de Bromo, doi şilingi, unul cu aversul în sus, celălalt cu reversul, un inel din sticlă cu aspect de smarald, un cuţit pentru deschis scrisori, cu un mâner din fildeş, o scrisoare adresată conducătorului Partidului

Laburist, nedesfăcută, un pieptăn din carapace de broască ţestoasă, o ploscă de vânătoare din piele, o chitanţă de la librăria Ogden din Bloomsbury pentru două cărţi, totalizând o liră şi doi şilingi, o hartă a străzilor din Dorset, împăturită; un pachet desfăcut de Chesterfield, un jeton de carusel, o solniţă cu găuri în formă de răţuşcă, o pilă de unghii şi o linguriţă cu literele „VM” gravate pe mâner.

Mallory clipi. Se întoarse către Maxwell, care examină conţinutul tăvii.

— Dumnezeule, asta-i din cale-afară! exclamă el, ridicând privirea.

— Cum ai reuşit? întrebă Mallory.

Grace scutură din cap, cu obrajii arzând.

— Nu ştiu. E un talent al meu, destul de inutil de altfel.

— Continuă, o încurajă Mallory, arătând spre următoarea tavă, mai mare. Memoreaz-o şi pe asta.

Din nou, tava fu descoperită pentru un minut, apoi reacoperită.

Grace îi adresă un zâmbet lui Mallory.

— Faci cinste dacă spun ce e pe tavă?

— Absolut!

— Un carneţel din piele neagră şi un stilou din aur, un ghem de sfoară, doi nasturi din os, probabil de la un pulover...

Din nou Grace începu să înşire cele douăzeci de obiecte de pe tavă, oferind detalii amănunţite, cu o precizie ieşită din comun.

Acum în jurul lor se adunase deja o mică mulţime de invitaţi.

— Ce face acolo?

— Nici nu are nevoie să le scrie pe hârtie!

— Trişează! strigă cineva din public.

— Imposibil! interveni Mallory întorcându-se spre ei. Nici măcar nu a mai jucat vreodată jocul.

— Nu cred! strigă altcineva. E o şmecherie.

— Maxwell, dumneata ai angajat-o? E o glumă?

— Categoric nu! îi asigură el. Totul este cât se poate de real.

— Cum sunt şi candidaţii pe care îi susţii?

Cei prezenţi izbucniră în hohote de râs.

Mulţimea continuă să crească.

— Să încerce cu încă o tavă!

— De data asta pune mai multe lucruri!

Grace întinse braţul spre Mallory, apucând-o de mână.

— Hai să plecăm, şopti ea.

— Nu putem pleca acum. Ai fost acuzată că trişezi. Dacă plecăm, vei părea vinovată. În plus, câştigi, adăugă ea cu un zâmbet larg.

Phillip Maxwell savura şi el atmosfera de suspans care plutea în aer.

— Bine, încuviinţă el, împrăştiind conţinutul unei tăvi pe tejghea. Îi vom oferi acestei tinere doamne o adevărată provocare!

Şopti ceva la urechea unuia dintre valeţi, care se îndepărtă grăbit pentru a reveni în câteva minute cu o poşetă de ocazie ornamentată cu mărgele negre de jais.

Maxwell o ţinu în sus cu o înfloritură a mâinii şi o expuse publicului cu un gest teatral.

— Doamnelor şi domnilor, iată poşeta soţiei mele, Vanessa. Nimeni nu ştie ce mistere sălăşluiesc prin adâncimile-i întunecate!

Râsete.

— E cu neputinţă ca această tânără să ştie ce conţine poşeta... nici măcar eu nu ştiu şi, sincer să fiu, nici nu sunt sigur că aş dori să aflu!

Râsetele se înteţiră şi izbucniră ropote de aplauze.

— Şi, ca să complicăm şi mai mult lucrurile, de data aceasta voi lăsa descoperită tava doar pentru o jumătate de minut! Acum, întoarceţi-vă, o instrui pe Grace.

Grace făcu precum i se spusese, întorcându-se cu faţa spre mulţimea de oameni care se adunase în spatele ei. Îl

auzi pe Maxwell golind poşeta şi aranjând obiectele pe tavă.

În cele din urmă, dădu semnalul de pornire.

Mallory o apucă de umeri.

— Eşti pregătită?

Grace încuviinţă din cap.

O întoarse cu faţa spre tejghea şi Maxwell dezvălui tava. După doar treizeci de secunde, o acoperi din nou.

— Timpul dumitale începe... acum! spuse bărbatul, privind atent cronometrul.

Grace ce concentră:

— O batistă de pânză cu literele „VM” brodate într-un colţ, cu fir de mătase albă, o pudrieră de culoare verde cu auriu, un ruj Hiver, un portmoneu de mărunţiş din piele de aligator, o cutiuţă cu pastile Wilson pentru dureri de cap, o tabacheră din argint, o ciocolată Cadbury pe jumătate consumată, o cutie de chibrituri goală de la Carlisle Hotel, un bilet validat pentru filmul Richard al III-lea, de la ora şapte şi douăzeci la cinematograful Regent în Edinburgh, o cheie de zăvor, o brichetă din sidef şi aur...

Se opri, culoarea scurgându-i-se deodată din obraji.

— O brichetă din sidef şi aur, repetă rar, cu o gravură pe o parte, „Întotdeauna, pentru totdeauna”.

Mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze.

— E uimitor! exclamă entuziasmat Maxwell. Absolut incredibil! Cum de ai putut citi chiar şi inscripţia de pe brichetă?

Însă Grace nu părea să îl audă.

— Mă scuzaţi, aţi spus că aceasta e poşeta soţiei dumneavoastră?

— Chiar a ei! răspunse el radiind de încântare. O nouă rundă de aplauze pentru campioana noastră, doamnelor şi domnilor! Voi numi acest stal Doamna Memorie de acum înainte!

Ovaţii şi aplauze.

Mâini nevăzute o bătură pe Grace pe spate în timp ce ea îşi croia drum prin mulţime, căutând cu disperare ieşirea.

— Bravo!

— Foarte impresionant!

— Ce tânără inteligentă!

Cu inima bătându-i cu putere, cu palmele umede de transpiraţie, Grace simţea că pluteşte, ca şi cum s-ar fi mişcat prin peisajul distorsionat al unui vis; mintea i se concentra într-un singur punct.

Nu putea fi adevărat.

Era imposibil.

Acum vedea ieşirea. Era la doar câţiva paşi depărtare.

— I-ai lăsat pe toţi cu gura căscată! o prinse Mallory din urmă. Unde te duci? întrebă ea apucând-o de braţ. Aşteaptă o clipă, să-ţi cumpăr un pahar cu... Grace, ce s-a întâmplat?

— Dă-mi drumul.

Grace se smuci. Reuşi să ajungă până la uşi şi să iasă de pe cărarea pietruită, când îi veni să vomite.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? O criză de nervi?

Mallory scotoci în poşetă şi îi dădu o batistă.

— Încet, încet. Ai grijă să nu-ţi murdăreşti pantofii, îi spuse, apoi făcu un pas precaut în spate. Pe ai tăi sau pe ai mei.

Când Grace termină, se şterse la gură, lăsându-se să cadă pe treptele de la intrare.

— Crezi că ţi-a picat rău mâncarea? întrebă Mallory aşezându-se lângă ea.

— Nu.

— Poate ai băut prea multă şampanie? Poate a fost de la sendvişuri. Vai, se încruntă ea, din alea am mâncat şi eu.

— Mal... începu Grace, cuvintele gâtuindu-i vocea. Aceea e bricheta mea.

— Poftim?

— A fost a tatălui meu. Este unul dintre puţinele lucruri care mi-au mai rămas de la el.

— Ce brichetă? Despre ce vorbeşti?

— Bricheta de pe tavă.

Îi luă lui Mallory un minut să şi-o amintească.

— Serios? Ce căuta în poşeta Vanessei?

Grace o ţintui cu privirea.

— Era şi o cutie de chibrituri. De la Carlisle Hotel.

Mallory se uita la ea fără să înţeleagă.

— Hotelul Carlisle e în Scoţia, Mal. La fel şi cinematograful Regent.

Simţi cum îşi pierde vocea.

— Acolo unde e şi soţul meu.

— Vrei să spui... oh, spuse Mallory pricepând în sfârşit. Oh, înţeleg.

Grace îşi rezemă fruntea pe genunchi.

Era o noapte frumoasă, răcoroasă. Înăuntru, formaţia cânta, râsetele vesele însufleţeau atmosfera, petrecerea atinsese o frenezie strălucitoare.

Afară, cele două tinere stăteau tăcute.

După o vreme, Mallory se ridică.

— Hai, draga mea. E frig. Te conduc până acasă.

Grace se ridică la rândul ei.

— O vreau înapoi.

— Ce anume?

— Bricheta.

Mallory o ţintui cu o privire îngrozită.

— Grace, fii rezonabilă. Las-o baltă.

— A fost a tatălui meu.

Vocea lui Grace suna dur ca oţelul. Mallory nu o văzuse niciodată atât de hotărâtă.

— Este singurul lucru care mi-a rămas de la el, rosti ea deschizând uşa. O vreau înapoi.

Mallory o opri, blocându-i calea cu braţul.

— Atunci mă duc eu să ţi-o aduc. Înţelegi ce-ţi spun? Lasă-mă pe mine să mă ocup. Ai suferit un şoc teribil şi, dacă te întorci, îţi faci mai mult rău. Dar momentan, scumpa mea, continuă ea luând-o ferm pe după umeri, te duc acasă.

— Ce bine ar fi dacă m-ai lăsa să te însoţesc.

Trei zile mai târziu, Mallory se afla din nou în holul de la intrarea casei din Woburn Square, de data aceasta urmărind-o pe Grace care îşi încheia nasturii impermeabilului şi îşi potrivea pălăria în oglindă.

— Mă descurc, o linişti Grace, trăgându-şi mănuşile.

Mallory părea îngrijorată.

— Nu sunt chiar sigură. În plus, franceza mea e mai bună decât a ta.

— Şi franceza unei pisici este mai bună decât a mea, spuse Grace zâmbind. Oricum, îţi mulţumesc că mă conduci până la aeroport.

Grace deschise uşa şi ieşi în ceaţa întunecată a dimineţii. Mallory o urmă, luându-i valiza. O aşeză în portbagaj, în vreme ce Grace încuia uşa casei.

Ambele femei urcară în maşina lui Mallory, un Aston Martin DB2 albastru.

— Măcar ai stat de vorbă cu el? întrebă Mallory.

— Nu chiar. I-am spus că am de rezolvat o chestiune neprevăzută în Franţa.

— Şi asta a fost tot?

— Da. Nu am intrat în detalii. Şi nici el nu a întrebat mai multe, adăugă ea încet.

— Hmm...

Situaţia era mai gravă decât crezuse Mallory.

Porni motorul.

— Nu-mi place că te duci singură.

Avântându-se în trafic, se băgă direct în faţa unei maşini de lapte care abia se mişca.

— A fost totul atât de neaşteptat. Şi, mă rog, ai suferit un şoc îngrozitor. Mai zi-mi o dată ce ţi-au spus avocaţii din Paris când i-ai sunat?

Grace oftă. Îi mai povestise de câteva ori.

— Am vorbit cu un bărbat pe nume Tissot. I-am spus că eu cred că e o greşeală, că sigur au trimis scrisoarea cui nu trebuia. Dar el a insistat. A zis că este încredinţat că informaţia e corectă şi că mă sfătuieşte să citesc testamentul cu ochii mei ca să mă conving.

— Şi asta e tot?

— Asta e tot, răspunse Grace foindu-se în scaun.

— Poate că nu te-a înţeles.

— Ba da, m-a înţeles. Vorbea engleză destul de bine. Apropo, spuse încercând să sune cât mai nonşalant, ai reuşit să o recuperezi?

— E la mine în poşetă.

— Pot să o iau?

— Te rog.

Grace deschise poşeta lui Mallory şi scoase bricheta din sidef. Nu ar fi vrut să întrebe, însă nu se putu abţine:

— Ce a zis Vanessa când i-ai cerut-o?

Mallory urmărea concentrată traficul.

— Nimic. Mi-a dat-o pur şi simplu.

— Nimic?

Nu era reacţia la care s-ar fi aşteptat Grace.

— Atunci, ce ai spus tu?

Mallory luă strâns o curbă, evitând să lovească din spate un autobuz numărul 19. Făcându-şi curaj, trase adânc aer în piept.

— I-am spus că am impresia că are ceva care nu îi aparţine şi că aş aprecia dacă mi-ar putea înapoia mie obiectul în numele proprietarului de drept.

— Oh.

Grace îşi imaginase un schimb de replici mai dure, se aşteptase la tabere adverse, la apărarea onoarei. Civilitatea politicoasă a replicilor lui Mallory o lovi ca o palmă peste faţă.

Mallory simţi tulburarea prietenei sale. Totuşi nu dorea să îi povestească adevărul – că Vanessa abia se sinchisise să-i răspundă. De fapt, nonşalanţa ei fusese absolut magnifică.

Abia ridicase o sprânceană creionată în negru.

— Ah? Şi despre ce obiect ar putea fi vorba? întrebase ea cu nepăsare.

Mallory fusese cea stingherită, incapabilă să îi întâlnească privirea.

— O brichetă, murmurase. Cu carcasa de sidef.

Vanessa căutase amabilă prin poşetă, apoi îi întinsese bricheta adresându-i un zâmbet larg, relaxat.

— Niciodată nu poţi şti de unde aduni tot soiul de lucruri!

Asta fusese tot.

Fără priviri vinovate, fără prefăcută surpriză. Dimpotrivă, Mallory fusese cea care se simţise prost că îi răpise din timp.

Abia mai târziu, gândindu-se mai bine, i se păru straniu că Vanessa nu se deranjase să întrebe cui îi aparţinea bricheta.

Dar nu era nevoie.

Cu toate acestea, dezamăgirea lui Grace atinse un punct sensibil. Ştia că nu fusese capabilă să se ridice la înălţimea situaţiei. Spre ruşinea ei, o parte din ea fusese în taină impresionată de amestecul subtil de indiferenţă şi impertineţă al Vanessei.

— Ce ai fi vrut să îi spun? întrebă Mallory pe un ton iritat.

Grace privi pe geamul portierei.

— Nu ştiu.

Era nedreaptă faţă de Mallory. La urma urmei, îi adusese bricheta înapoi.

Grace o strecură în buzunarul impermeabilului, unde o păstra de obicei, la îndemână. Deja începuse să roadă în căptuşeala din mătase a buzunarului.

— A fost îngrozitor de incomod, crede-mă. Eram la Prânzul de primăvară de la Royal Horticultural Society, adăugă Mallory, de parcă acest detaliu îi făcea eforturile mai eroice. Fă-mi o favoare. Aprinde-mi, te rog, o ţigară.

Grace aprinse două.

Fumară în tăcere o vreme.

Mallory deschise radioul, mutând de la un post la altul, apoi îl închise.

Tensiunea continua să plutească în aer.

Curând reveni la subiectul ei favorit.

— Deci, cu Roger cum rămâne? Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Ce prost! exclamă ea suflând fumul.

Era mai uşor să vorbească despre greşelile lui decât despre ale ei; la o adică, ale lui erau mult mai grave.

— Bărbaţii sunt atât de proşti, îţi vine pur şi simplu să-i strângi de gât!

Grace rămase tăcută.

— Ce o fi fost în capul lui? întrebă ea, devenind tot mai agitată. Sau o fi fost ceva? Mă îndoiesc. Cum ţi-a putut face una ca asta?

Grace răsucea necontenit bricheta în buzunar, simţindu-i greutatea liniştitoare în palmă.

— Cred că vina nu îi aparţine în totalitate, spuse ea încet.

— Nu-i aparţine? întrebă Mallory întorcându-se să o privească. Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Grace făcu o pauză, foindu-se neliniştită.

— Mai sunt şi alţi factori, Mal. Detalii pe care tu nu le cunoşti.

— Ce factori? Doar nu-i găseşti scuze acum.

— Nu. Nu chiar.

— Mie mi se pare că tocmai asta faci.

— Nu e... în fine, adevărul e că...

Grace tăcu. Tânjea să se destăinuie cuiva. Şi stând aici, lângă Mallory, în maşină, se simţi în siguranţă; nu ar fi nevoită să o privească direct în ochi... ar putea da drumul vorbelor.

— Mariajul nostru scârţâie de ceva vreme.

Mallory se uită la ea, neînţelegând.

— Despre ce vorbeşti?

Grace îi evită privirea.

— Adevărul e că l-am dezamăgit cumva pe Roger.

— L-ai dezamăgit?

Mallory simţi cum i se urcă sângele la cap.

— El este cel care te-a dezamăgit! A fost o vreme când nu aveai cum să-l dezamăgeşti – te diviniza!

Grace simţi o strângere de inimă auzind timpul trecut în fraza lui Mallory – o diviniza.

Trase din nou din ţigară, să prindă curaj.

— Am rămas însărcinată, Mal, la puţin timp după nuntă.

— Poftim? Nu mi-ai povestit niciodată.

— Nu am spus nimănui. Adevărul este că am rămas însărcinată înainte de nuntă.

— Ah.

O privi pe Grace surprinsă, de parcă ar fi văzut-o acum pentru prima dată. Nu părea genul... atât de rezervată şi naivă.

— Apoi am pierdut sarcina, adăugă Grace încremenită.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Te-aş fi putut ajuta.

— Pentru că s-a terminat înainte de a începe. La patru luni, m-am trezit cu nişte dureri îngrozitoare. Sânge peste tot. A fost o noapte înfiorătoare.

— Îmi pare atât de rău, draga mea. Dar să ştii, adăugă Mallory blajin, aşa ceva nu este neobişnuit la prima sarcină. Uneori trebuie mai multe încercări înainte să duci sarcina până la capăt.

— Da, însă nu au mai fost alte încercări, rosti Grace încet. Am avut o infecţie, am rămas cu sechele. Nu pot avea copii.

— Eşti sigură? întrebă Mallory.

— Da.

— Dar ai fost la doctor? insistă ea.

— Am consultat trei doctori.

Se lăsă tăcerea.

Grace coborî geamul; simţea nevoia de aer proaspăt.

— După o vreme, continuă ea, Roger m-a invitat la o cină. A rezervat o masă la acelaşi restaurant în care mă ceruse în căsătorie. Întregul personal cunoscut era acolo, strângându-ne mâinile, bucuroşi să ne revadă. Alfonse, ospătarul-şef, ne-a condus spre masa noastră preferată, cea la care Roger se aşezase în genunchi în urmă cu doi ani. Îţi aminteşti acel moment?

Mallory încuviinţă din cap.

— Ţi-a dăruit un inel cu diamant frumos cum nu am mai văzut la nimeni de atunci.

— Da. Aşa, ne-am aşezat, am comandat cocktailuri şi şampanie şi cotlet la cuptor. Trecuse vreme îndelungată de când nu mai ieşiserăm împreună în oraş, doar noi doi. Am ridicat paharele şi am închinat unul pentru altul şi Roger s-a uitat la mine, clătinând din cap. Avea o expresie goală, stranie. „Nu vei mai fi niciodată la fel, nu-i aşa?” mi-a spus. „Nu vei mai fi niciodată aceeaşi fată plină de viaţă

cu care m-am căsătorit.” Nu înţelegeam. Credeam că face o glumă proastă. Dar nu. A sorbit din pahar şi a spus: „Aşadar, ce e de făcut?”

Mallory îşi întoarse privirea spre ea, uimită.

— Cred că, în mintea lui, acela a fost sfârşitul. De atunci, nu a mai fost cu mine, înţelegi, nu a mai făcut dragoste cu mine.

— Dar ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, Grace!

Grace îşi şterse o lacrimă cu vârful degetelor înmănuşate.

— Nu contează, Mal. Nu sunt bună, sunt defectă. Nu-i pot dărui ce îşi doreşte. Acum îi pare rău că s-a căsătorit cu mine.

Începu să plouă, o burniţă ceţoasă, fină, scurgându-se şerpuit pe geamuri, în vreme ce se strecurau prin traficul matinal al Londrei.

Mallory dădu drumul ştergătoarelor de parbriz.

Era depăşită de situaţie. Toate greutăţile propriului ei mariaj fuseseră negociate uşor, cu mai multe cocktailuri şi bijuterii menite să restabilească pacea căminului.

Însă chiar de la bun început, întreaga poveste de dragoste dintre Grace şi Roger fusese una a extremelor: versiunea tehnicolor a vieţilor alb-negru ale celorlalţi. Încă de la prima lor întâlnire la balul din Grosvenor Square, Roger fusese aproape înfricoşător de îndrăgostit de ea. Grace era proaspăt venită în Londra, avea un farmec lipsit de afectare şi ingenuu. Roger începuse să o curteze obsesiv, prin cadouri extravagante şi gesturi pătimaşe foarte

publice. O petrecere-surpriză pentru ziua ei de naştere, pe care Roger o dăduse la Scott’s, la doar câteva luni după ce o cunoscuse, completată cu un colier de perle şi cincizeci dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui. Mallory îşi amintea că fusese puţin geloasă, întrebându-se de ce Geoffrey nu putea face asemenea gesturi pentru ea.

Iar Grace fusese fermecată. Până sosi momentul în care îşi anunţară logodna, toată lumea se aştepta deja la acest deznodământ fericit al poveştii lor de dragoste.

I se părea de-a dreptul straniu că asemenea sentimente pasionale puteau fi reduse la indiferenţă totală.

Mallory încercă să îşi menţină tonul vocii calm şi relaxat, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil sau unui invalid:

— Poate este numai o fază. Poate are doar nevoie să se adapteze. Să se acomodeze cu ideea.

— Cred că s-a acomodat, Mal. Şi, din câte se pare, se descurcă foarte bine fără mine.

Mărturisirile păreau să o fi obosit pe Grace, care îşi rezemă capul de geam.

— Am tot felul de vise..., rosti ea după o vreme. Coşmaruri. Alerg printr-o pădure, căutând ceva sau pe cineva. Dar, oricât de repede aş alerga, nu-l pot atinge. Uneori am senzaţia că e chiar înaintea mea, apoi dispare iar. Ulterior încep să mă prăbuşesc într-un abis întunecat, înfricoşător, şi mă trezesc. În copilărie aveam mereu acest coşmar. Acum îl am când se întâmplă ceva teribil, ceva groaznic.

Îşi întoarse privirea spre Mallory.

— Am visat din nou în ziua petrecerii.

— Grace...

— Nu mai are rost, Mal.

Grace oftă, întrerupând-o înainte să apuce să continue. În starea în care era, nu putea fi înduplecată.

— Pe vremuri speram că lucrurile se vor îndrepta, că în timp mă va privi din nou la fel ca la început. Însă adevărul este exact invers. Relaţia noastră s-a înrăutăţit.

Privi în gol pe geam, la ceaţa întunecată care se aşternea în văluri groase peste Hyde Park.

— Cred că era doar o chestiune de timp înainte să se întâmple ceva.

Mallory nu ştia ce să mai spună. Gândul îi zbură la broşura de la Colegiul de secretare de la Oxford. Cum Grace căutase un scop, un mod de a se face utilă. Şi pe urmă îşi aminti, spre ruşinea ei, cum desfiinţase ideea de la bun început.

Merseră mai departe, pe lângă staţia de metrou de la Holland Park, până în Shepherd’s Bush. Londra era una din acuarelele lui Turner în această dimineaţă; pictată în nuanţe ireale, schimbătoare, de albastru, precum şi tonuri sumbre de verde, ude, topindu-se, trasate doar pe jumătate.

Mallory azvîrli mucul de ţigară pe geam şi îi aruncă o privire furişă lui Grace; spre linia adâncă dintre sprâncene; spre buzele ei, strânse cu încrâncenare.

Voia să îi ceară iertare; să intindă braţul, să o ia de mână şi să o liniştească. Însă nu ştia cum. De-ar fi avut îndrăzneala să o trântească pe Vanessa la pământ în numele prietenei ei. În schimb, făcu ceea ce mama ei obişnuia să facă; unul din singurele gesturi de afecţiune pe care şi le adresaseră vreodată. Mallory luă o batistă curată din buzunarul pardesiului. Mirosea uşor a apă de toaletă *Yardley Lily of the Valley*; parfumul care îi bântuise dormitoarele în copilărie. O aşeză în palma lui Grace.

— Ia asta, draga mea. Pentru orice eventualitate.

Împăturind batista, Grace şi-o strecură în poşetă.

— Mulţumesc.

— Cine ştie? reluă Mallory, chinuindu-se să schiţeze un zâmbet şi încercând să rămână optimistă. Poate că o schimbare de decor vă va ajuta enorm pe amândoi.

— Vă pot ajuta să vă găsiţi locul, doamnă?

Stewardesa era atrăgătoare şi zâmbitoare, cu o siluetă de model. Părul ei şaten-închis şi mătăsos era strâns sub o tocă şic, iar culoarea rujului se potrivea perfect cu nuanţa uniformei de un roşu îndrăzneţ.

— Da, vă rog, spuse Grace privind în jur neliniştită, studiind cabina principală şi pe ceilalţi pasageri aşezaţi deja confortabil, citind reviste şi discutând între ei.

Stewardesa îi verifică biletul.

— Sunteţi chiar aici, în stânga. Daţi-mi voie să vă iau pardesiul.

— Vă mulţumesc.

Aşezându-se, Grace aruncă o privire prin gemuleţul neobişnuit, la personalul de la sol care stivuia bagajele în cală, la şirul de avioane argintii parcate ca nişte maşini uriaşe, unul lângă celălalt, în linie. Simţea o uşoară greaţă din pricina nervilor şi a nerăbdării.

Stewardesa se întoarse.

— Este prima călătorie la Paris?

— Da. Şi prima călătorie cu avionul.

— Sunteţi în perfectă siguranţă, o linişti femeia. Vă pot aduce un pahar cu şampanie să vă ajute să vă destindeţi?

— Sunteţi sigură? Adică, nu se va răsturna?

— Nu e cazul, râse tânăra. Veţi vedea. Întreaga călătorie va fi mult mai lină decât vă imaginaţi. Aşezaţi-vă cât mai confortabil şi încercaţi să vă relaxaţi. Vom ajunge imediat.

Grace o urmări cu privirea în vreme ce se strecura în bucătăria îngustă a avionului, care părea doar un şir de cutii şi sertare din metal. Curând se auzi pocnetul inconfundabil al dopului sticlei de şampanie. Puţin după

aceea, tânăra se apropie pe culoar cu o tavă, împărţind pahare cu aerul unei gazde la o petrecere.

Şi atmosfera deveni una de petrecere, toţi pasagerii râdeau şi sorbeau din şampanie, vorbind unii cu alţii de-a lungul culoarului. Pilotul, chipeş în uniformă, se opri înainte de a intra în cabină, pentru a le ura tuturor bun venit la bord, făcând chiar şi o glumă despre cât de neobişnuit era să zboare deasupra Canalului Mânecii fără să se tragă în el, glumă primită cu un ropot spontan de aplauze.

Apoi se închiseră uşile. Motoarele porniră şi întregul avion începu să trepideze. Înaintară huruind pe pistă, prinzând viteză.

Grace privi pe geam, încercând să ghicească momentul în care roţile se vor desprinde de sol. Pe urmă, aproape pe nesimţite, se treziră în aer, urcând la un unghi abrupt înainte să vireze la stânga.

Londra, cu şirurile ei şerpuite de case identice din cărămidă, pictate într-o mie de nuanţe de cenuşiu, dispăru repede în timp ce se pierdeau în ceaţa umedă şi întunecată. Apoi, pe neaşteptate, apăru strălucind dunga albastră a orizontului, deasupra păturii groase de nori, o întindere nesfârşită, aurie, ruptă de stratul de vreme rea de dedesubt.

Lăsându-se pe spate, Grace luă o gură de şampanie şi, deschizându-şi poşeta, scoase scrisoarea.

O citise de nenumărate ori de când o primise, dar tot simţea nevoia să o recitească, de parcă de data aceasta repera în sfârşit un detaliu care îi scăpase din vedere.

Madame Eva d’Orsey.

Eva d’Orsey.

Numele nu îi spunea nimic.

Însă conţinea o undă de poezie, un ritm delicat, vioi, care îi stârnea imaginaţia.

Poate fusese o prietenă a părinţilor ei. O scriitoare ca mama ei sau o colegă de-a tatălui ei.

Sau poate va călători tocmai până la Paris pentru a descoperi că întreaga poveste nu fusese altceva decât o neînţelegere.

Între timp, Anglia dispăruse cu totul din câmpul vizual şi doar o vastă pânză de cer albastru se aşternea înainte-i.

„Găsim câteodată un vechi parfum ce-şi aminteşte de unde viaţa unui suflet călător înmugureşte.”

Charles Baudelaire

„La originea tuturor lucrurilor măreţe se află o femeie.”

Alphonse de Lamartine

NEW YORK, 1927

Doamna Ronald, şefa de personal a hotelului, se rezemă de spătarul scaunului său şi oftă.

— Foarte neobişnuit. De obicei, ne adresăm unei agenţii. Noi nu procedăm astfel, domnule Dorsey. Niciodată.

Antoine d'Orsey, ajutorul senior de bucătar, stătea nemişcat, fără să scoată un cuvânt, privind răbdător în podea, la spaţiul dintre tălpile sale. Făcea o cerere neobişnuită şi, din experienţa lui, cea mai eficientă cale de a obţine ce îţi doreşti este pur şi simplu să aştepţi. Ani întregi de căsătorie îl învăţaseră un lucru: spune ce ai de spus şi pe urmă ţine-te tare. De asemenea, lucrând în hotel (după cum i se spunea Warwick-ului de către personalul care îl deservea) încă de la inaugurare, în urmă cu doi ani, era îndeajuns de familiarizat cu doamna Ronald pentru a şti că înfăţişarea ei aspră ascundea o dispoziţie sentimentală, împletită cu un acut simţ practic. Era cunoscut faptul că ducea lipsă de personal şi că sezonul estival era abia la început. La urma urmei, şi ea avea nevoie de ajutorul lui.

Nu că ar fi fost dispusă vreodată să recunoască.

— Măcar vorbeşte ceva engleză?

— Da, desigur, răspunse el foindu-se uşor. Vedeţi dumneavoastră, soţia mea a obţinut o slujbă la familia Westchester. Nu mai are unde să se ducă.

Doamna Ronald cântări spusele lui, scrâşnind zgomotos din măsele. Îi părea rău pentru Antoine. Ştia că e foarte muncitor, ursuz şi încăpăţânat, şi poate puţin prea cârcotaş. Porecla lui era „Melcul", pentru că bucătarul-şef povestea că se mişcă cu viteza unui melc. Cu toate acestea, el era mereu printre primii care ajungeau la muncă şi printre ultimii care plecau; o piatră de temelie a personalului bucătăriei.

Oftând din nou, o măsură cu privirea pe tânăra aflată dinaintea ei.

Scundă şi plăpândă, avea un păr negru care îi atârna drept până la umeri. Chipul îi era mai degrabă trist decât drăguţ, cu nişte ochi depărtaţi, de o culoare neobişnuită, care se alungeau în sus precum cei ai unei pisici, şi un nas lung şi subţire. Trăsăturile erau acviline, cu o gură senzuală care îi păru doamnei Ronald cumva prea neruşinată; mult prea mare pentru chipul ei. Era îmbrăcată extrem de modest, într-o fustă simplă bleumarin şi o bluză albă dintr-o pânză ieftină care se subţiase de la atâta purtat, însă călcată cu grijă. Fata avea privirea aţintită în podea.

Doamna Ronald se întoarse spre Antoine.

— Nu pare suficient de matură.

— Are paisprezece ani, răspunse el. E doar minionă pentru vârsta ei. Dar munceşte deja de doi ani – are recomandări de la o familie din Brooklyn.

— Şi de ce a plecat de la ei?

— Erau din Austria, veniţi aici doar pentru o scurtă perioadă de timp.

Îi făcu semn din cap şi fata scoase din buzunar un plic pe care i-l întinse şefei de personal.

— Eva, citi cu glas tare doamna Ronald, schimonosindu-se. Ce nume neobişnuit! Eva Dorsey.

Pronunţat astfel, suna urât.

Antoine se străduia să o corecteze, însă fără izbândă. Era obişnuit ca numele lui de familie să fie ciopârţit, redus până la cel mai apropiat echivalent american. Cu toate acestea, astăzi parcă îl călca pe nervi.

— Este fiica surorii soţiei mele. Ambii ei părinţi au murit. Am adoptat-o când am venit aici.

În glasul lui se citea asprimea. Nu-i plăcea povestea nepoatei lui şi nu voia să dezvăluie prea multe detalii unor oameni precum doamna Ronald. Totuşi, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca lumea să creadă că Eva era fiica lui.

Era un copil tăcut, conştiincios şi ascultător, însă ceva îl împiedica să aibă încredere în ea. Era un copil din flori, iar mama ei murise de tuberculoză. Eva era fără îndoială croită din aceeaşi stofă; o cheltuială nedorită de timp şi de bani.

Doamna Ronald ridică o sprânceană.

— Văd aici că ai lucrat pe post de cameristă. Ar putea fi de folos.

Îi înapoie scrisoarea.

— Avem câteva cliente care se închipuie doamne, deşi nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Vino aici, îi ordonă. Lasă-mă să-ţi văd părul.

Eva îşi plecă uşor capul, în timp ce doamna Ronald îi studia scalpul.

— Nu pari să ai păduchi. Bine. Arată-mi mâinile.

Eva făcu precum i se poruncise.

— E curată, o asigură Antoine. Soţia mea este foarte strictă în această privinţă. Şi e sănătoasă tun.

Doamna Ronald îşi împreună braţele la piept.

— Cu toate astea, aici e multă muncă. Nu sunt convinsă că ai putea face faţă. (Nu îi plăcea să cedeze prea uşor.) Ai ceva de spus?

Eva ridică fruntea, privind de la unul la celălalt.

— Cred că dumneavoastră ştiţi cel mai bine, doamnă. Totuşi, aş fi recunoscătoare dacă mi s-ar oferi ocazia să încerc.

Fata era isteaţă şi politicoasă. În plus, ştia cum să se adreseze cuiva aflat pe o treaptă superioară.

Doamna Ronald încuviinţă din cap.

— Apreciez încrederea pe care o acorzi puterii mele de judecată.

Umerii lui Antoine se relaxară.

— O voi lua de probă, hotărî doamna Ronald, întorcându-şi privirea spre el. Mai departe, nu promit nimic. Acum, spuse făcând o notă în registrul dinaintea ei, sunt lucruri pe care trebuie să le ştii dacă lucrezi aici. Atenţie, domnişoară Dorsey. Warwick este diferit de toate celelalte hoteluri din New York. Şi din motive foarte întemeiate. Domnul Hearst a construit acest hotel în aceeaşi perioadă în care a construit şi Zeigfelt Theatre. Starurile de la Follies depind de noi; mai presus de orice, îşi doresc un hotel confortabil şi discret. Noi suntem casa lor departe de casă. Tot ce

vezi, toţi oamenii pe care îi întâlneşti, totul rămâne aici, între aceşti pereţi. Înţelegi?

Eva consimţi din cap.

— Mulţi dintre aceşti oameni sunt dansatori, artişti; uneori se poartă ca nişte vite, crede-mă. Însă ei rămân musafirii domnul Hearst. Clientul nostru, stăpânul nostru. Şi noi aici suntem de modă veche – prezenţa ta este simţită, nu văzută. Te afli aici ca să fii parte din decor, ceea ce înseamnă că nu ai voie cu pudră de faţă, cu bijuterii, cu ruj de buze; trebuie să porţi bonetă întotdeauna. Şi dacă un client te remarcă, în mod special un bărbat, înseamnă că nu ţi-ai făcut datoria aşa cum trebuie.

Se ridică, scoţând din buzunar un set greu de chei, şi deschise dulapul plasat pe peretele îndepărtat al biroului, unde se aflau umeraşele cu uniforme.

— Mă aştept să ajungi mai degrabă mai devreme decât mai târziu, e de preferat să anticipezi dorinţele clienţilor în loc să aştepţi să fii solicitată şi, mai presus de orice, trebuie să fii politicoasă.

Scotoci în dulap, căutând o uniformă de mărime potrivită, în timp ce vorbi mai departe:

— Avem o politică foarte strictă în privinţa furtului. Toată lumea este pedepsită întotdeauna. Fără excepţie.

Scoase o uniformă cenuşie din bumbac.

— Aceasta va fi prea mare, dar mă tem că mai bine de atât nu se poate. Ştii să coşi?

— Da, doamnă.

— Atunci, ia-o şi modific-o. Dar, te rog, nu o strâmta prea mult.

Închise la loc dulapul.

— Şi dacă aud că ai vorbit cu presa ori cu vreun jurnalist de la ziarele de scandal, n-ai decât să-ţi faci bagajele imediat. Înţelegi?

Eva încuviinţă din cap.

— Fiecare cameristă este responsabilă cu întreţinerea şi curăţenia a cincisprezece camere. Cu toate acestea, când eşti la serviciu, eşti în totalitate la dispoziţia clienţilor. Nicio comandă nu trebuie refuzată, dacă este posibil. Avem standarde aici, mult mai înalte, suntem mult mai serviabili decât alte stabilimente.

Se întoarse spre Antoine.

— Presupun că va avea nevoie de găzduire?

— Păi, dacă nu e prea mult...

— Va trebui să împartă camera cu altcineva, îi tăie vorba doamna Ronald. Şi să fie clar de la bun început că în acest hotel nu este permis niciodată cu musafiri, fie ei femei sau bărbaţi. Ne-am înţeles?

Din nou, Eva încuviinţă din cap.

— Dacă vrei să îţi iei lucrurile, poţi începe după-amiază.

— Acestea sunt lucrurile mele, doamnă.

Doamna Ronald privi în jos. La picioarele fetei se afla un pachet mic, învelit în hârtie maro.

— Înţeleg. Atunci, să sun pe una din fete să coboare şi să te conducă în camera ta. Doamna Crane îţi va face instructajul. Asta e tot.

— Mulţumesc, doamnă, zise tânăra şi ieşi din birou.

Antoine ezită o clipă în pragul uşii.

— Vă rămân recunoscător, spuse el.

— Da, păi, spuse doamna Ronald întorcându-se la biroul ei, să sperăm că o să te facă mândru de ea, domnule Dorsey. Nu mi-ar face nicio plăcere să o dau afară, dar nici nu aş avea vreo problemă să o concediez.

Bărbatul ieşi pe coridor, unde îl aştepta Eva.

Fata îl urmări în vreme ce îşi scotea o ţigară de foi din buzunarul cămăşii, apoi o aprinse. El o privi mustrător, de parcă ar fi făcut deja ceva greşit.

Eva îşi coborî privirea, studiind podeaua. Acolo unde alţi oameni vedeau doar plăci de gresie de diferite culori, ea vedea modele încântătoare şi numere. Erau douăzeci şi nouă de plăci de gresie neagră la fiecare optzeci şi şapte de plăci de gresie albă. Pentru fiecare placă neagră erau trei plăci albe. Un întreg univers ascuns de simetrie îţi apărea în faţa ochilor dacă priveai îndeajuns de aproape.

— Dacă intri în vreun bucluc, eşti pe cont propriu. Ai înţeles? Eşti suficient de mare încât să răspunzi pentru ceea ce faci de acum înainte.

— Da, domnule.

Apoi Antoine se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, pornind spre bucătăria de jos, dispărând în labirintul lung de coridoare care şerpuiau pe sub clădirea principală a hotelului.

Eva respiră parcă pentru prima dată în ultimele câteva ore.

Greutatea care îi apăsase pieptul întreaga dimineaţă începea în sfârşit să se risipească.

Îşi împături uniforma aşezând-o peste bocceluţa cu lucrurile ei şi aşteptă cu spatele rezemat de perete.

Singurul lucru pe care îl pusese în gură de dimineaţă era o cafea neagră şi tare. Unchiul ei mânca la serviciu şi acum, că mătuşa ei era plecată, nu vedea niciun motiv pentru care să ţină mâncare în apartament, sau, de fapt, să mai păstreze apartamentul. Stomacul i se strânse şi chiorăi.

Nu voia să împartă camera cu cineva străin. Nici măcar nu era convinsă că doreşte o slujbă de cameristă. Însă nu conta ce îşi dorea ea.

Eva închise ochii strâns.

În biroul doamnei Ronald fuseseră 778 de plăci de gresie. 426 gri şi 352 albe. Dacă le înmulţeai unele cu celelalte, obţineai 149 952. Dacă scădeai 352 din 426, îţi rămâneau 74 şi dacă adunai 4 cu 2 şi cu 6 îţi dădea 12, iar dacă

adunai 3 cu 5 şi cu 2 îţi dădea zece şi dacă împărţeai 12 în 778...

— Deja dormi în post, eh?

Deschise ochii şi văzu o blondă stând înaintea ei, de asemenea cameristă, doar că ei uniforma îi venea bine. Cu mâinile în şolduri, fata reuşise cumva să îşi aşeze boneta într-un unghi şic, între două şuviţe cârlionţate de breton care îi împodobeau fruntea lată. Înfăţişarea ei respira un aer îngrijit şi ordonat; gesturile ei, siguranţă şi aroganţă.

— Eu sunt Sis, prescurtarea de la Cecily, se prezentă ea întinzând mâna şi scuturând-o puternic pe a Evei. Sunt din Virginia, în caz că nu ai observat. Din câte se pare, vom împărţi camera. Ştiam eu că nu va ţine mult norocul meu. Am avut toată camera la dispoziţie aproape o săptămână întreagă. Oricum, oftă ea, presupun că e de datoria mea să îţi fac un tur al clădirii. Vino după mine.

O conduse pe Eva prin coridorul lung până la o scară de serviciu. Când ajunseră la primul etaj, se opri.

— Ai fost vreodată în foaierul principal?

Eva scutură din cap, prea tulburată să poată scoate o vorbă. Era deja fermecată de Sis, de vorba ei moale din sud, de atitudinea ei relaxată, lipsită de griji. Îi era teamă să vorbească, pentru ca nu cumva Sis să fie deranjată de accentul ei. I se întâmplase în casa din Brooklyn, unde bucătăreasa scoţiană insista să o numească „Venetica”, deşi stăpânii ei vorbeau germana şi, cu propriul ei accent din Glasgow, abia o înţelegeai.

— Măcar l-ai văzut vreodată? întrebă Sis.

Din nou, Eva clătină din cap.

— Mă gândeam eu. Ai aerul cuiva care şi-a petrecut întreaga viaţă intrând numai pe uşa de serviciu. Haide.

Sis împinse uşa de sus şi traseră cu ochiul în Foaierul Vestic.

După standardele hoteliere, era un foaier modest, intim. Însă chiar dacă nu era cel mai mare sau mai grandios foaier de hotel din New York, era cu siguranţă unul dintre cele mai opulente.

Podelele de marmură străluceau de sub covoarele orientale, rânduri de divanuri dispăreau sub grămezile de perne din mătase şi catifea, iar oglinzile oblice care împodobeau pereţii reflectau frumoasele profiluri ale fetelor din cor în timpul lor liber, îndreptându-se languros spre bar.

Alese cu grijă pentru perfecţiunea trăsăturilor, erau toate de aceeaşi înălţime, cu picioare lungi şi bine conturate. Râsul lor era punctat de clinchetul tocurilor înalte ale sandalelor şi fâşâitul fustelor îndrăzneţ de scurte. Un pian se auzea undeva, pe fundal, şi cineva cânta.

Un băiat de serviciu trecea printre clienţii cu buzunarele doldora, ducând o tipsie de argint.

— Madame Arpeggio, striga cu glas tare. Madame Arpeggio.

Aerul mirosea a cremă de lustruit metalul, a fum de trabuc şi a parfum dulce şi luxuriant de crini portocalii proaspăt tăiaţi.

Eva privi cum o femeie micuţă şi rotofeie, înveşmântată complet în negru, cu capul încoronat de un turban din catifea, prins cu o broşă cu un rubin uriaş, intră însoţită de o pereche de ogari irlandezi. Zgărzile lor din piele neagră erau bătute cu perle.

În aceeaşi clipă, unul dintre portari le aduse apă în boluri de porţelan, pe care animalele o pleoscăiră îndată, împroşcând podeaua din marmură, în timp ce stăpâna lor se opri să aprindă o ţigară şi să îşi verifice mesajele la recepţie.

— Cine e doamna asta?

Eva era atât de fascinată, încât uită de hotărârea ei de a nu vorbi.

— Nimeni important, pufni Sis. O oarecare contesă prusacă nespălată. Niciodată nu face baie şi nu-şi scoate câinii la aer atât cât ar trebui. Camera ei miroase ca o grădină zoologică. Deja au schimbat mocheta o dată.

Fetele o urmăriră în timp ce femeia se întoarse şi porni mândră spre lift.

— Chestia e, îi destăinui Sis, că toţi oamenii importanţi de aici arată obişnuit, iar cei care se îmbracă extravagant şi după ultima modă sunt de obicei faliţi sau pe aproape. Îţi spun, ai intrat într-o lume cu susul în jos, zise ea clătinând din cap. Îţi va lua o vreme, dar te vei obişnui.

Eva împărţea o cameră cu Sis la mansarda clădirii; avea o cadă într-un colţ, un dulap micuţ şi două paturi înguste. Fereastra dădea spre luminatorul înaltei clădiri din faţă şi spre aleea de dedesubt. Cerul nu se vedea niciunde.

Nu că ar fi contat. Amândouă fetele se trezeau la ora şase şi mâncau în bucătăria de jos, care servea şi pe post de cantină pentru personal, până la ora şase şi jumătate. Apoi stăteau aliniate, aşteptând-o pe doamna Ronald să le inspecteze uniforma şi aspectul general.

Eva reuşise să îşi modifice uniforma cu succes; cu toate acestea, şorţul alb-străveziu şi boneta erau încă prea mari, dându-i o înfăţişare aproape ridicolă. Era o linie subţire între ideea de a angaja tinere fete care să nu atragă atenţia clienţilor prin aspectul lor fizic şi filosofia doamnei Ronald despre eleganţa generală a stabilimentului. Aşadar, Evei îi fură date în grijă etajele de jos, mai puţin solicitate, în speranţa că va mai creşte câţiva centimetri peste vară.

După ce inspectă părul şi unghiile fetelor, doamna Ronald le prezentă clienţii care soseau şi care plecau în acea zi, precum şi preferinţele lor, acolo unde era cazul.

Printre aceştia se numărau actriţa care cerea o cameră cu draperii din catifea neagră pentru a putea dormi în timpul zilei şi unde nu se putea intra pentru a face curăţenie decât în timpul nopţii, când avea spectacol la Ziegfeld Follies, la o stradă depărtare, şi producătorul de filme care avea oroare de orice obiect folosit anterior de altcineva; saltelele şi cearşafurile de pat trebuiau schimbate, să fie noi de fiecare dată când sosea, iar aşternuturile trebuiau spălate separat de ale celorlalţi clienţi, datorie pe care i-o

încredinţa doar doamnei Ronald (dar pe care ea o încredinţa la rândul ei uneia dintre fete).

Apoi urmau cerinţe ceva mai obişnuite: găleţi de gheaţă în plus, cearşafuri de satin, solicitări speciale pentru anumite tipuri de flori – trandafirii de seră şi gardeniile erau cele mai populare. Unii clienţi doreau ca din camerele lor să fie luate orice tablou sau operă de artă, în vreme ce alţii nu suportau anumite culori şi nu voiau să le vadă în preajmă. Mâncărurile de import însemnau cheltuieli exorbitante – ciocolată de la Paris, ananas proaspăt din Mexico, ceai negru din India şi trabucuri lungi şi groase din Cuba. Aproape zilnic erau livrate piane, precum şi animale de companie exotice, automobile noi şi puşti de vânătoare; în plus, poliţia escorta limuzinele blindate care transportau bijuteriile ce erau depozitate în seifurile din subsolul hotelului.

Ringuri de dans erau instalate, astfel încât starurile scenei să îşi poată exersa programele, mobila era îndepărtată, în locul ei fiind aşezate mese de masaj şi echipamente sportive. Timp de o săptămână, Marea Sală de Bal fusese transformată într-un ring de box când Jack Dempsey luptase împotriva lui Jack Sharkey la Yankee Stadium.

Adesea, clienţii îşi aduceau propriul lor personal. Servitoare şi valeţi străini se strecurau pe lângă pereţii foaierului, nesiguri de locul lor în afara domeniului din ţara lor de baştină. Nici clienţi, dar nici personal al hotelului atunci când stăpânii erau plecaţi în timpul zilei, ei erau adesea suspicioşi, dar şi ameţiţi de proaspăt obţinuta lor libertate.

Oraşul în sine avea un efect periculos asupra personalităţilor în mod obişnuit rezervate. Nu o singură

dată se întâmplase să îşi piardă nu doar capul, dar şi slujbele.

Un valet fusese descoperit în timp ce se dădea drept stăpânul său, Ducele de Cornwall, şi făcuse nişte datorii imense la jocurile de noroc în Harlem, înainte de a fi descoperit în flagrant cu o prostituată de culoare în patul stăpânului său. Sau o servitoare care nu pusese niciodată gura pe alcool şi care cedase tentaţiei, trezindu-se undeva în apropiere de malul mării alături de un hamal italian din port care o informase politicos, într-o engleză stâlcită, că erau căsătoriţi şi că ar dori să îşi exercite drepturile conjugale.

Eva fu însărcinată să înveţe ce are de făcut de la Rita Crane, o femeie mai bătrână, de o vârstă imprecisă şi una dintre cele mai beţive persoane din lume. La fundul căruciorului cu lenjerie, Rita păstra o ploscă, în dulap, o veche sticlă de alcool sanitar umplută cu gin, iar în poşetă, un flacon cu morfină pe care doctorul i-o recomandase drept remediu pentru nervii slăbiţi. În fiecare dimineaţă îşi făcea apariţia, cu mâinile tremurând şi braţele acoperite de vânătăi. Eva se întreba în sinea ei dacă nu cumva fusese bătută cu un ciomag, însă desigur, nu îndrăznea să dea glas gândurilor sale.

Rita fusese probabil cândva o frumuseţe. Dar prea multă băutură, prea mulţi foşti soţi şi o pasiune pentru bucătăria englezească de modă veche o făcuseră destul de rotofeie; avea un bust mare asemenea prorei unui vapor, aşezat pe două picioare subţiri, străbătute de varice. Trăsăturile îi erau ascunse în pliurile moi ale pielii ei albe, iar colţurile ochilor îi erau plecate într-un unghi curios care îi dădeau un aer permanent trist. Buzele îi erau atât de subţiri încât abia dacă sugerau o gură. Rita se mişca de parcă era

mânioasă pe gravitaţie, ca şi cum simpla idee de a avea un corp fizic o incomoda teribil. Părea pe de-a-ntregul o creatură marină, crescută fără lumină, ai cărei ochi erau opţionali, iar coloana vertebrală, un lux.

Era o violenţă în felul cum freca Rita podelele; un zel furios în modul în care aranja patul şi o mânie pozitivă în ştersul prafului care nu îi lăsau Evei nicio umbră de îndoială că Rita nu era doar capabilă de omor, dar cel mai probabil şi comisese unul. Ultimul ei bărbat murise în urmă cu unsprezece ani. Acum era măritată cu slujba, pe care o ura şi o dispreţuia, mormăind în barbă un nesfârşit torent de înjurături, aşa cum o măicuţă recită un rozariu. Cu toate acestea era dedicată trup şi suflet îndeplinirii fiecărei munci conform standardelor ei precise. De-a lungul anilor, Rita îşi croise propriile aşteptări din partea vieţii şi a altora, anticipând ce e mai rău şi reuşind să găsească un potenţial întunecat şi ploios chiar şi în cerul cel mai senin.

Vreme de două săptămâni încheiate, Rita supraveghe fiecare mişcare pe care o făcea Eva; corectându-i tehnica de curăţare a vasului toaletei, insistând ca tânăra să perieze fiecare covor cu mişcări perfect verticale şi apoi orizontale, criticând-o pentru lipsa de simţ estetic cu care aranja prosoapele de mână din in şi dojenind-o permanent pentru tinereţea, înfăţişarea şi aerul ei exotic după cum îi venea la gură.

Eva înţelese curând că Rita era mult mai uşor de suportat când era băută. De fapt, în cantină, după terminarea serviciului, putea fi aproape distractivă.

Când se afla în Lille, Eva avea un bunic beţiv. Când bunica ei dorea ca el să fie treaz pentru un eveniment important, întotdeauna îl aproviziona din plin cu ciocolată.

— Zahărul îl calmează, spunea ea.

Eva nu îşi putea permite să cumpere ciocolată, însă începu să îi facă Ritei căni de ceai foarte dulce, pe care i le aducea pe parcursul zilei. La rândul ei, Rita mormăia şi bombănea, însă îl bea aşa cum era. Deşi ceaiul nu o făcea mai plăcută, cel puţin nu îi permitea să devină de-a dreptul insuportabilă.

Până când termină perioada de ucenicie, Eva devenise expertă în toate domeniile artei serviciului domestic, inclusiv aranjarea potrivită a prosoapelor de mână.

Iar Rita pusese pe ea mai bine de trei kilograme.

Eva se adaptă curând ritmului regulat al vieţii din hotel. Seara fetele îşi spălau şi îşi călcau hainele, coseau şi bârfeau. În cămara bucătăriei de jos era un radio în jurul căruia se aduna personalul, ascultând orchestra de coarde Silvertown sau scenetele umoristice cu Amos ’n’Andy. Băutura era complet interzisă; doamna Ronald era foarte strictă în această privinţă. Singurele dansuri de care aveau parte erau între colege. O fată înaltă, subţirică şi de culoare, pe nume Wallace, era recunoscută drept experta în charleston şi era dornică să înveţe pe oricine pentru o sticlă de Coca-Cola, deşi şansele de a folosi acest nou talent erau aproape nule. În serile de sâmbătă mergeau la St. Boniface pentru a se spovedi. Duminica dimineaţă mergeau la slujbă.

Mai aveau din când în când mici bucurii – matinee la teatrul Strand, înghesuite la balcon, urmate de un sandvici mâncat în picioare la Riker’s Drug Store.Uneori mergeau să privească luminile din Times Square, aşteptând să vadă spectatorii ieşind din sălile de spectacole şi să comenteze despre ţinutele doamnelor elegante.

Alte dăţi, traversau la pas Central Park până pe Fifth Avenue, trecând pe lângă vitrinele marilor magazine, unde nu îndrăzneau să intre niciodată. Erau locuri în East End, mici buticuri ţinute de imigranţi de unde se putea cumpăra stofă, se puteau vinde pantofi sau amaneta pardesie şi bijuterii.

Sis o duse pe Eva la biblioteca publică şi îi arătă cum să îşi facă permis. Săptămână de săptămână, Eva citi toate operele lui Charles Dickens, Jane Austen, Anthony Trollope, Henry James şi Elizabeth Gaskell. Visa la eroine din familii sărace care stârneau pasiuni nemaiauzite, trăind poveşti de dragoste care depăşeau clasele sociale şi întorsăturile neaşteptate ale destinului. În acele pagini orice era posibil, chiar şi pentru o fată de condiţia ei.

— Problema ta e că eşti romantică, concluzionă Sis într-o duminică după-amiază, în timp ce stăteau cu toate lângă radioul din bucătărie şi împleteau. Asta n-o să te ducă nicăieri. Trebuie să fii practică. Romanticii se aleg prea uşor cu inima frântă.

— Adevărat, fu şi Rita în sfârşit de acord, odihnindu-şi picioarele umflate pe o ladă de legume goală. Ai nevoie de un bărbat cu o slujbă serioasă, care să nu bea şi să nu joace jocuri de noroc. Unul care să nu te pocnească pe tine sau pe copii prea tare şi care se duce la biserică. Niciunul dintre bărbaţii mei nu a ajuns vreodată la biserică. Asta să

fie o lecţie pentru tine, o avertiză ea. Adevărul e că nu au fost niciodată suficient de treji încât să se dea jos din pat duminica dimineaţă.

Sis rămase pe gânduri.

— Poate cunoaşte Charlie al meu pe cineva.

Ea era deja logodită cu un tânăr care muncea ca uşier la hotelul The Iroquois şi era arhitectul social suprem al personalului din spate. Sis trata căsătoria ca pe o ofensivă militară; o răsturnare strategică a instinctelor naturale masculine care trebuie sistematic atacate şi ţinute în frâu prin cruzime şi tărie morală.

La şaptesprezece ani, studiase şi refuzase mai mulţi bărbaţi decât toate celelalte la un loc. Cu economiile de la prima chenzină investise într-un cupon de dantelă adevărată din Irlanda pentru rochia de mireasă. Ştia în ce cartier dorea să trăiască, până la casa în care ar accepta să locuiască, şi hotărâse de mult cum se vor numi şi ce profesii vor avea copiii ei (toţi băieţi). În ciuda situaţiei ei modeste, strânsese o colecţie impresionantă de obiecte de bucătărie, veselă şi lenjerie, colecţie pe care o ţinea într-un cufăr sub patul ei şi căruia îi spunea „sertarul de jos”.

Charlie era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Sis şi nici măcar nu o sărutase încă. Dar Sis reuşise deja să îi aranjeze banii şi cariera; îl punea să lucreze ore suplimentare şi să meargă la cursuri serale de contabilitate, cu gândul că într-o zi va ajunge să lucreze la recepţie.

Iar el era fermecat de ea. Uneori venea să le întâlnească în parc sau după un film (Sis nu îi dădea voie să stea lângă

ea în întunericul sălii, ca nu cumva să îşi facă o impresie greşită) şi Eva putea citi amestecul de teamă şi mândrie care se aşterneau pe chipul lui în preajma ei.

— Alege un bărbat cu o mamă autoritară, o sfătui Sis. Mama lui Charlie este văduvă şi are şapte copii de hrănit şi numai o biblie care să-i ţină de cald. Charlie se simte vinovat din momentul în care se trezeşte de dimineaţă şi în plus, e învăţat să primească ordine de la o femeie.

Eva încuviinţă din cap.

Niciodată nu avea de comentat în privinţa sfaturilor lui Sis. Dacă voiai să ai o seară liniştită, nu te contraziceai cu Sis.

— Doamne, Dumnezeule, râse Rita, întorcându-se brusc spre Eva. Ai aranjat-o pe asta mică. O să fie mai a dracului decât tine, Sis.

Toată lumea se răsuci spre Eva, care îşi simţi obrajii arzând.

— Încă mai are de crescut, asta-i tot! replică Sis. În plus, tu ai reuşit să te măriţi de câteva ori, şi nu eşti chiar Regina din Saba!

Cu toate acestea, când subiectul conversaţiei se schimbă, Eva se ridică şi ieşi afară.

Era într-adevăr prea slăbănoagă şi avea o faţă prea lungă; trăsăturile ei aduceau cu ale unui personaj de desene animate din ziarele de sâmbătă.

Sis era înaltă şi blondă, precum una din fetele Gibson care zâmbeau într-un afiş publicitar.

Eva era mică, avea tenul întunecat şi o înfăţişare străină.

Se îndreptă spre aleea din spate, aşezându-se singură pe trepte. Aerul umed şi cald al New Yorkului plutea în noapte, fără a-şi slăbi strânsoarea sufocantă. Totuşi, Evei i se părea că ascunde o mulţime de posibilităţi, o mişcare constantă înainte care promitea că, indiferent de ce se va întâmpla, schimbarea era pe drum.

În toate cărţile pe care le citise în viaţa ei, eroina era subiectul îndoielilor de sine şi al criticilor nedrepte. Şi în fiecare poveste aceste greutăţi o făceau să fie şi mai hotărâtă. Şi ce ştia Rita? Dacă Eva îşi dorea o viaţă de spălat toalete, nu avea decât să urmeze sfaturile Ritei. Dar ea nu voia aşa ceva. Ea visa la mai mult.

Nu era sigură ce îşi dorea cu exactitate sau cum avea să obţină acel lucru. Însă, pentru moment, nu trebuia să se gândească la asta. Putea doar să stea aici, bucurându-se de strălucirea stelelor nu prea îndepărtate, care clipeau de undeva, din spatele vălului gros de nori ce acoperea cerul serii.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Firma de avocaţi Frank, Levin et Beaumont îşi avea birourile în Rue de Rivoli, la etajele de sus ale uneia din arcadele cu galerii. Grace era programată pentru ultima întâlnire a după-amiezii şi, după o conversaţie oarecum derutantă în franceza ei nesigură cu secretara, fusese introdusă în birourile domnului Tissot, care se aflau într-un

colţ al firmei, cu două ferestre dând spre aripa nordică a Muzeului Luvru.

Grace se aşează, încă îmbrăcată în pardesiu şi cu poşeta ferm ancorată în poală. Se simţea parcă ruptă de realitate aici, ca într-un vis puţin tulburător şi extrem de real.

Nu era obişnuită să călătorească de una singură. Mallory insistase ca ea să stea la Hotel Raphael, unde Mallory fusese împreună cu mama ei înainte de război. Localizat în apropiere de Champs-Élysées, era discret şi de o grandoare calmă; mult mai plăcut decât orice ar fi ales Grace însăşi. Camera ei nu era foarte spaţioasă, însă avea tavane înalte şi era decorată într-un roz delicat şi una dintre cele mai catifelate nuanţe de verde-pal şi pasteluri feminine oglindite în aranjamentele florale din mătase şi cuvertura de pat groasă, cu broderie. Deasupra patului se afla chiar şi un candelabru. Întinsă pe spate, noaptea trecută îl privise uimită. În mod evident, francezii aşteptau ca lucruri mai interesante să se petreacă în această cameră decât englezii.

Camera avea şi un balcon, lat de doar câţiva metri. Grace deschise uşile şi păşi afară, cutreierând cu privirea peste străzile late, flancate de copaci de sub balconul ei.

Oraşul avea o frumuseţe extravagantă, nepăsătoare. În Londra, şiruri întregi de case fuseseră dărâmate în timpul războiului; cartiere întregi, şterse de pe faţa pământului. Peisajul era marcat de răni căscate în asfalt şi mormane de moloz carbonizat; monumente groteşti ale unor structuri cândva impozante. Însă aici, trotuarele erau netede şi uniforme, iar panorama oraşului, intactă. Oricare ar fi fost stricăciunile ocupaţiei, Parisul părea să le fi dat uitării.

Chiar şi aerul era mai rafinat; nu era îmbibat de cărbunele uleios, umed, ci limpede, parfumat cu lumina şi căldura soarelui continental.

Cafeaua de la micul dejun fusese surprinzător de tare, croasantul pufos şi untos – mai degrabă ca un biscuite sau o prăjitură. Şi aceşti oameni le mâncau în fiecare zi, câtă decadenţă! Doar teama de a nu se face de ruşine dacă era prinsă o împiedică pe Grace să strecoare unul în buzunarul pardesiului.

Târziu în acea după-amiază, traversând Grădinile Tuileries în timp ce se îndrepta către întâlnire, o cuprinse un soi de ameţeală, acompaniată de o revelaţie instantanee: aici nu o cunoştea nimeni. Anonimatul ei o încânta şi în acelaşi timp o zăpăcea.

Recepţionera îi dăduse o hartă a străzilor, însă, când se trezi învăluită de oraşul în sine, îi fu cu neputinţă să se concentreze la denumirile acestora. Mereu auzise cât de elegant este Parisul, dar nu îşi putea imagina cum anume.

Şi-l închipuise rigid; intoleranţa severă a perfecţiunii. Însă acum, când ajunsese aici, fu uimită de naturaleţea tuturor lucrurilor din jur. De la tulpinile înalte şi suple ale copacilor, cu frunzele foşnind deasupra ei, la pietrişul spălăcit care scrâşnea sub picioare sau la clădirile cu proporţii clasice care se înălţau, construite uniform din aceeaşi piatră deschisă la culoare, totul era orchestrat pentru a captura lumina. Întregul oraş era învăluit într-un nimb de strălucire caldă.

Francezii erau fluenţi în limbajul frumuseţii, aşa cum i se povestise. Însă era o armonie ambientală mult mai subtilă decât anticipase ea. De fapt, totul avea sens. Cine nu ar

construi colţurile clădirilor într-o curbă blândă mai degrabă decât să le lase să se întâlnească într-un punct dacă aveau mijloacele şi înclinarea? Şi cine nu ar potrivi ţiglele acoperişurilor în cercuri concentrice pentru a crea un peisaj armonios, în nuanţe de bleu-cenuşiu, îmbogăţit cu coşuri de fum turtite, din teracotă? Toate celelalte păreau făcute la voia întâmplării.

De asemenea, în vreme ce bărbaţii şi femeile nu păreau mai atrăgători fizic decât semenii lor englezi, erau totuşi îmbrăcaţi cu o siguranţă şi o atenţie la detaliu care ar fi fost considerată apogeul aroganţei în Anglia. Aici, păstrarea unui anume farmec era, se pare, nimic mai mult decât o datorie civică.

Chiar şi în birourile avocaţilor se observa o armonie şi o precizie a culorilor, a formelor şi dimensiunilor mobilierului, ca şi cum un designer ar fi trecut pe aici mai devreme, îndepărtând orice detaliu nelalocul lui.

Uşa se deschise şi intrară doi bărbaţi.

Primul dintre ei era un domn în vârstă, cu o înfăţişare oficială şi rigidă şi cu o mustaţă îngrijită, albă. Un bărbat mai tânăr stătea respectuos în spatele lui.

— Madame Monroe? întrebă domnul mai în vârstă, salutând-o fără a-i zâmbi, cu o înclinare scurtă a capului. Mă numesc Henri Levin, începu el într-o engleză cu un accent puternic franţuzesc. Aceasta este firma mea. Şi acesta este Edouard Tissot, asociatul meu. El va avea grijă de dumneavoastră. Sper că serviciile lui vor fi satisfăcătoare.

Acestea fiind zise, făcu o plecăciune scurtă şi sobră, se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Grace nu ştia prea bine cum să reacţioneze la această introducere abruptă.

— Vă rog să îl scuzaţi, spuse Monsieur Tissot făcând un pas înainte.

Arăta în jur de treizeci şi ceva de ani; înalt şi suplu, calitate subliniată şi de costumul său conservator în dungi. Părul închis la culoare se potrivea cu ochii lui negri; expresia chipului său era serioasă şi inteligentă.

— Nu este obişnuit să vorbească engleză, îi explică el coborând discret vocea. Este îngrozit la gândul că îi veţi pune o întrebare pe care nu o va pricepe.

— Aha, înţeleg, încuviinţă ea din cap.

El îi întinse mâna.

— Permiteţi-mi să vă urez bun venit la Paris, madame.

— Mulţumesc, spuse Grace întinzându-i mâna şi aşteptând ca el să o strângă.

Spre surpriza ei, Monsieur Tissot îi ridică palma, buzele lui rămânând doar o clipă în aer chiar deasupra pielii albe a încheieturii, înainte să o coboare.

Era un gest deopotrivă discret, ceremonios şi intim; căci el nu atinsese cu buzele pielea ei. Însă pielea ei încă mai furnica acolo unde buzele lui ar fi putut-o atinge.

— Daţi-mi voie să încep, continuă Monsieur Tissot, prin a vă spune că îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o. Şi vă rog să îmi permiteţi să vă ajut cum voi putea în timpul şederii dumneavoastră aici.

— Vă mulţumesc foarte mult, murmură Grace ferindu-şi privirea.

Decisese dinainte că era cel mai bine dacă nu spunea mare lucru sau chiar nimic până nu afla mai multe. Aşadar, schimbă subiectul cu unul mai confortabil.

— Engleza dumneavoastră este foarte bună, Monsieur Tissot.

— Vă mulţumesc, acceptă el complimentul cu o înclinare a capului. Tocmai de aceea am fost eu desemnat să mă ocup de dumneavoastră.

Se aşeză la birou şi începu să caute prin teancul de dosare.

— Îmi pare rău că v-am făcut să bateţi atâta drum, Madame Monroe. Cu toate acestea, termenii testamentului sunt foarte clari. Şi desigur, sunt o grămadă de detalii de pus la punct şi ne trebuie o mulţime de semnături.

Scoase dosarul de care avea nevoie, studiind documentele din el.

— Aşa... Moştenirea cuprinde fondurile din vânzarea unei proprietăţi, precum şi un portofoliu de acţiuni care sunt actualmente tranzacţionate de firma de curtaj Lancelot et Delp.

Trebuie să fi auzit greşit.

— Scuzaţi-mă, aţi spus o proprietate?

— Da, un apartament. Un „flat”, cum spuneţi dumneavoastră, englezii. Decedata a locuit în el până la sfârşitul vieţii şi din această cauză nu a putut fi lichidat mai devreme. Noi am evaluat proprietatea şi vă asigur că valorează destul de mult.

Scoase din dosar câteva hârtii cu aspect oficial şi le aranjă pe birou.

— Madame d’Orsey ne-a instruit să întocmim o procură, astfel încât noi să aranjăm vânzarea în numele dumneavoastră. Aşteptăm doar semnătura dumneavoastră pentru a începe demersurile, spuse el ridicându-şi privirea de pe hârtii. Presupun, dar poate mă înşel, că aţi prefera ca noi să ne ocupăm de această chestiune mai degrabă decât să vă complicaţi dumneavoastră.

Grace se aplecă înainte pentru a cerceta hârtiile, însă cuvintele nu îi spuneau nimic.

— Sunt scrise în franceză, nu-i aşa?

— Ah! Da, recunoscu el, scuturând din cap. Îmi cer scuze. Cu cea mai mare plăcere, vă pot ajuta să le parcurgem. Sau, dacă preferaţi, le puteţi da avocatului dumneavoastră în Anglia să le revizuiască. Pot aranja să le traducem...

— Mă scuzaţi, îl întrerupse Grace, dar nu sunt foarte sigură că am înţeles bine. Aţi putea să îmi mai explicaţi o dată? Pe îndelete?

— Da, desigur. Poate nu sunt foarte clar. Vedeţi dumneavoastră, conform termenilor stipulaţi în testament, dumneavoastră vă va reveni întreaga sumă, mai puţin comisioanele, încasată din vânzarea proprietăţii doamnei d’Orsey. Intenţionăm să acceptăm oferte din partea câtorva agenţii imobiliare importante, iar apoi, cu permisiunea dumneavoastră, bineînţeles, o vom putea scoate pe piaţă. În plus, în posesia dumneavoastră mai intră şi un portofoliu de acţiuni. Dar acestea sunt administrate în altă parte.

Grace realiză că rămăsese cu gura deschisă, dar era incapabilă să o închidă.

— Am primit moştenire acţiuni la bursă şi... un apartament? În Paris?

— Mă rog, făcu Monsieur Tissot o pauză, nu chiar. Testamentul menţionează precis că dumneavoastră trebuie să vă revină suma ce va rezulta din vânzarea proprietăţii. Din câte am înţeles eu, Madame d’Orsey dorea ca dumneavoastră să primiţi banii, mai curând decât proprietatea. Intenţia dumneaei a fost întotdeauna să vă pună la dispoziţie o sumă forfetară pentru uzul dumneavoastră personal.

— O sumă forfetară? Pentru uzul meu?

O tulbura gândul că o străină îi planificase viitorul în cel mai mic detaliu; chiar şi o străină benevolentă.

— Da, şi o sumă destul de frumoasă.

— Dar sigur că nu intenţiona ca banii să îmi revină mie în mod direct.

— Dimpotrivă, exact aceasta a fost dorinţa dumneaei. Din câte am înţeles eu, Madame d’Orsey dorea ca dumneavoastră să vă bucuraţi de independenţă financiară. *Le droit de choisir*, după cum a spus dumneaei. Dreptul de a alege.

Grace simţea că o cuprinde ameţeala; simţea furnicături în braţe.

— Cu siguranţă nu pentru mine personal. Ce vreau să spun e că, de fapt, nu eu sunt moştenitoarea de drept a acestor bani.

— De fapt? întrebă el încruntându-se nedumerit.

— Da. Adică sigur aceşti bani au fost iniţial lăsaţi altcuiva, nu-i aşa?

— Doamnă, dumneavoastră sunteţi numită beneficiară în textul testamentului.

— Sunteţi sigur?

Domnul Tissot era şi mai încruntat acum.

Grace încercă să înghită, însă îşi simţea gura uscată, de parcă limba i-ar fi fost din pâslă. Independenţă financiară. Sumă forfetară.

— Vă pot deranja, domnule Tissot, pentru un pahar cu apă, vă rog?

— Cu plăcere.

Se duse la uşă şi spuse ceva secretarei.

O clipă mai târziu, îi întinse un pahar.

— Vă simţiţi bine? Sunteţi palidă. Poate ar trebui să vă întindeţi puţin, Madame Monroe.

Grace luă o înghiţitură.

— Sunt doar uşor obosită, asta e tot. Nu sunt obişnuită să călătoresc singură şi această... această veste m-a luat complet pe nepregătite.

— Vă înţeleg.

— Aţi... spuse Grace, făcu o pauză, apoi vorbi din nou. Mă scuzaţi, aţi cunoscut-o? Pe Madame d'Orsey?

Încercă să sune cât mai detaşată.

— Am întocmit testamentul pentru dumneaei, dar asta a fost tot. Era o personalitate destul de puternică. Păcat că a murit atât de tânără. Sunteţi sigură că nu doriţi să vă las puţin singură? întrebă el cu chipul umbrit de îngrijorare. Eu pot pleca din cameră fără probleme.

— Nu, mulţumesc. Mă simt mai bine acum.

Aşeză paharul pe masă, apoi încercă să îl privească ţintă în ochi.

— Monsieur Tissot, sunteţi absolut sigur că... Ar fi cumva posibil să existe o altă Grace Monroe care să fie beneficiara moştenirii?

Monsieur Tissot o privi precaut.

— De ce îmi puneţi această întrebare?

— Sunteţi sigur, repetă ea, că eu sunt persoana pe care o căutaţi?

El întinse braţul spre dosar şi extrase un plic, pe care i-l înmână.

— Aceasta sunteţi dumneavoastră?

Grace deschise plicul. Înăuntru se afla o fotografie veche, decupată din rubrica mondenă a ziarului *The Times*. În ea apărea Grace, alături de alte două tinere debutante în rochii de bal lungi, albe, fără bretele, stând pe treptele masive din marmură din Grosvenor House. Sub fotografie scria: „Honorabila Grace Maudley, Lady Sophia Hapswood şi Daphne Sherborne sunt invitate la Balul de la Grosvenor House.” De asemenea, în plic mai era o bucată de hârtie împăturită. Grace o desfăcu. Era scrisul unei femei, cu o caligrafie înclinată, cursivă.

Grace Jane Monroe (născută Maudley)

39 Woburn Square

Londra, NW1

Născută: 30 mai 1928

Fiica unică a lui Jonathan şi a lui Catherine Maudley of The Great Hall, West Challow, Oxfordshire, England

Grace se uită nedumerită la coala de hârtie.

Cuvintele păreau să plutească nedesluşite pe suprafaţa foii.

— Madame Monroe?

Deodată camera era prea neîncăpătoare, prea sufocantă. Paginile îi alunecară printre degete, aterizând pe podea.

— Sunteţi amabil să îmi comandaţi un taxi? se auzi rostind. Cred că, totuşi, nu mă simt foarte bine.

Monsieur Tissot o conduse cu maşina lui înapoi la hotel. Nu se deranjară să pornească o conversaţie. Grace privea pe geamul portierei la străzile înguste şi la oamenii care îi treceau prin faţa ochilor, atât de plini de viaţă faţă de Londra, intrând sau ieşind pe uşile magazinelor sau ale firmelor. Părea despărţită de lumea din jurul ei prin altceva decât limbă. Francezii duceau vieţi franţuzeşti. De ce oare oricare lucru pe care nu îl înţelegea imediat devenea misterios şi strălucitor?

Când el trase maşina în faţa hotelului, mâna ei strângea deja mânerul portierei, vrând să o deschidă.

— Vă mulţumesc.

— Madame Monroe, spuse Monsieur Tissot, oprind motorul şi întorcându-se cu faţa spre ea. Nu aş vrea să mă bag unde nu îmi fierbe oala, totuşi sunt curios. Care a fost relaţia dumneavoastră cu Madame d’Orsey?

— Păi, Monsieur Tissot... se crispă ea, abordând tonul cel mai înţepat de care era capabilă. Nu sunt foarte sigură că această chestiune vă priveşte.

El se arătă tulburător de imun la impoliteţea ei, urmărind-o cu un amestec cât se poate de franţuzesc de amuzament şi indulgenţă.

— Sunt sigur că nu mă priveşte.

Ea întinse din nou braţul spre mânerul portierei.

— Nu aţi întâlnit-o niciodată, ghici el.

Grace îl fulgeră cu privirea.

— Asta e de-a dreptul ridicol!

— Este ridicol. Dar am dreptate, nu-i aşa?

Grace se încruntă, ţuguindu-şi buzele. Ar fi trebuit să ia un taxi.

Lăsându-se pe spate pe banchetă, el continuă:

— Am participat la nenumărate citiri de testamente. Niciodată până astăzi nu am întâlnit un beneficiar mai uimit decât dumneavoastră. E adevărat, Madame Monroe?

Grace şovăi.

— Într-un fel.

— Aşadar, spuse el încrucişându-şi braţele pe piept, urmează să primiţi o moştenire de la o femeie pe care nu aţi întâlnit-o niciodată. Nu-i aşa că am dreptate?

— Da.

— O femeie despre care nu aţi auzit niciodată, dacă nu mă înşel.

Grace îl fulgeră cu privirea.

— De unde aţi ştiut?

— Am dreptate? întrebă el, ignorându-i întrebarea.

— Da.

— Bun, atunci, spuse el ridicând din umeri. De ce nu aţi spus aşa?

— Nu... ştiu, răspunse ea oprindu-se.

În panica ei, îşi imaginase consecinţe mult mai dramatice... posibil un drum până la sediul poliţiei locale sau la Ambasada Marii Britanii.

— Nu ştiam ce se poate întâmpla.

— Nimic nu se poate întâmpla. Moştenirea este a dumneavoastră, indiferent dacă aţi cunoscut-o sau nu pe Madame d’Orsey. Nu aţi făcut nimic greşit.

— Am sentimentul că parcă aş fura, recunoscu ea, slăbind strânsoarea mânerului.

— E ceva neobişnuit.

— Da. Dar avea numele meu şi adresa; şi fotografia din ziar.

— A fost o prietenă de familie?

— Presupun că i-ar fi putut cunoaşte pe părinţii mei înainte ca ei să moară. Cu toate acestea, ce fel de persoană lasă moştenire banii săi unei străine? Şi străina, ce fel de om să fie să ia banii?

— Nu ştiu.

Întreaga situaţie părea mai degrabă să îl intrige decât să îl stânjenească.

— V-a explicat vreodată testamentul ei?

— Nu. Am întâlnit-o o singură dată, când a întocmit testamentul. A venit la noi prin intermediul unui alt client de-al nostru, Jacques Hiver.

— Hiver? repetă ea, încercând să localizeze numele. Unde am mai întâlnit numele ăsta?

— În vitrina oricărui droghist din oraş. Este proprietarul uneia dintre cele mai mari companii de cosmetice din Franţa.

— Da, desigur!

Rujul Hiver – reclama în care era desenată o brunetă frumoasă, legată la ochi cu o eşarfă din mătase neagră, purtând pe buze cea mai intensă nuanţă de ruj roşu. Sub desen, scria simplu: *Embrasse-moi* – Sărută-mă. Observase afişul pentru că imaginea i se păruse atât de provocatoare; foarte diferită de cele pe care le-ai putea vedea în Anglia.

— Aşadar... încercă ea să potrivească piesele de puzzle împreună, Madame d’Orsey era soţia lui?

— Nu, spuse el evitându-i privirea. Dumnealui a murit în primele luni ale acestui an. Vedeţi dumneavoastră, noi nu ne ocupam de – cum să spun eu? – problemele oficiale ale domnului Hiver. Pentru acestea are o firmă de avocaţi mult mai mare. Noi ne ocupam de chestiunile care cereau o abordare mai delicată din punct de vedere legal.

— În ce sens delicată?

— Cred că doamna era amanta dumnealui.

— Oh!

Grace rămase cu privirea aţintită pe piatra cubică a străzii din faţa ei. Primul impuls fu să judece. Cu toate acestea, nu e atât de simplu, când tu eşti cel care primeşti un dar atât de generos de la o asemenea persoană.

Rămaseră tăcuţi un moment.

— V-a dat vreun indiciu… orice indiciu, când a redactat testamentul, în privinţa motivului pentru care îmi lasă mie banii?

El clătină din cap.

— Motivul nu a fost niciodată adus în discuţie. Dumneaei avea informaţia pe care v-am arătat-o, pe care mi-a înmânat-o imediat cum am început. Nu îmi amintesc să fi discutat vreun detaliu personal al testamentului. Madame d’Orsey a venit pregătită cu totul. Îmi aduc aminte că am rămas foarte impresionat de cât de clar şi-a exprimat dorinţele şi cât de precis era totul. Principala dumneaei preocupare era ca bunurile să fie lichidate cât mai rapid

posibil. Şi ca dumneavoastră să primiţi moştenirea în persoană. Numai dumneavoastră.

— Adevărat?

O condiţie stranie.

El încuviinţă din cap.

— Dacă aţi fi venit cu altcineva, eu aveam sarcina de a îi cere să aştepte afară.

— Înţeleg.

O trecu un fior gândindu-se la grija şi atenţia cu care această străină planificase totul în numele ei.

Începu să plouă puţin, ca o burniţă rară care se aşternea în tăcere pe parbriz.

— Cum arăta Eva d’Orsey? întrebă ea încet.

— Foarte interesant, cu părul negru şi ochii neobişnuiţi. Trebuie să fi avut doar undeva în jurul vârstei de patruzeci şi cinci de ani şi era o femeie destul de atrăgătoare. Dar se vedea că suferea de ceva şi cred că asta o epuiza; i se citea pe chip.

Grace continuă să privească piatra cubică, acum umedă, strălucind în lumina tremurătoare a felinarului, în timp ce după-amiaza făcea loc serii.

— Nu ştiu ce să fac.

— Dar nu e nevoie să faceţi nimic. Vă asigur că testamentul e perfect legal şi valid. De îndată ce veţi

semna hârtiile, veţi puteţi încasa banii şi reîntoarce la Londra.

— Dar cum?

El nu vedea că îi era cu neputinţă?

— Nu aş putea trăi fără să ştiu cine a fost sau de ce mi-a lăsat mie aceşti bani. Gândul m-ar înnebuni!

— Luaţi-o ca şi cum aţi fi câştigat la loterie, sugeră el.

— Eu nu cred în jocuri de noroc, Monsieur Tissot. Pentru mine, norocul nu e întâmplător. Universul este tras de sfori nevăzute. Noi doar trebuie să le descâlcim pentru a vedea drumul dezvăluindu-se.

Se întoarse cu faţa spre el.

— Sunteţi sigur că nu s-a produs vreo încurcătură?

El se îndreptă de spate, evident iritat de sugestia ei.

— Vă asigur că nu am obiceiul să fac greşeli. Şi nu am nicio dovadă că Eva d’Orsey ar fi comis vreuna. Dimpotrivă, toate informaţiile pe care le deţinea şi pe care mi le-a furnizat s-au dovedit până acum corecte.

Grace oftă, trecându-şi mâna peste faţă. Niciun răspuns, doar şi mai multe întrebări. Simţi cum începe să o doară capul.

— Sunt complet nedumerită. Sincer nu ştiu de unde să încep.

El rămase pe gânduri o clipă.

Primise instrucţiuni de la partenerii seniori să rezolve acest caz cât mai repede şi mai discret posibil. Doreau să evite orice scandal care i-ar putea afecta pe membrii familiei Hiver rămaşi în viaţă. Însă el nu se aşteptase ca Madame Monroe să se arate atât de uimită de situaţie. Şi îl intriga refuzul ei de a accepta testamentul aşa cum era el. Insistenţa ei de a afla mai multe îi sugera o anumită trăsătură a caracterului său, o calitate pe care el o întâlnea din ce în ce mai rar zilele acestea. Şi astfel, în ciuda instrucţiunilor primite, Monsieur Tissot luă o hotărâre neortodoxă:

— Păi, în acest caz, aveţi nevoie de ajutor, spuse el cu un aer relaxat, pornind motorul.

— Unde mergem?

— Madame Monroe, mi-ar face plăcere să vă dau o mână de ajutor, însă nu pot face nimic până nu iau cina, rosti ieşind din parcarea hotelului. Chiar după colţ este un bistro.

Grace îl privi uimită:

— Şi mă luaţi cu dumneavoastră?

— Aveţi alte planuri?

— Eu... nu.

— Prea bine, atunci, pare planul cel mai rezonabil.

Şi atunci zâmbi pentru întâia dată de când îl cunoscuse; un surâs oarecum surprinzător, rigid, punctuat de două gropiţe în obraz.

— Nu pot rezolva misterul dumneavoastră, dar măcar vă pot invita la cină.

Monsieur Tissot o duse pe Grace la o cafenea situată între un bistro şi un restaurant ceva mai sobru. Personalul părea să îl cunoască şi fură îndată conduşi la o masă din colţ, unde se aşezară unul lângă celălalt, privind spre restul încăperii. De când se căsătorise, Grace nu mai cinase singură în compania unui alt bărbat în afară de soţul ei. Însă poate datorită acestor circumstanţe, sau poate din cauza acestei ţări străine, îi fu mai uşor decât şi-ar fi imaginat. Monsieur Tissot nu părea dornic de conversaţie.

Stăteau urmărindu-i cu privirea pe ceilalţi clienţi – o ocupaţie în sine fascinantă.

Grace studie meniul.

— Cred că voi lua *ragout de cou d'agneau*, decise ea închizându-l.

— Tocana cu ceafă de miel? O alegere excelentă.

— Ceafă de miel?

Luă din nou meniul.

— Să comand pentru amândoi? întrebă el zâmbind.

— Hmm...

Citi din nou numele felurilor de mâncare, căutând ceva care să sune familiar.

— Mă tem că nu am nişte gusturi prea sofisticate. Cel puţin, după standardele franţuzeşti.

— Păi, atunci, spuse el lăsându-se pe spătarul scaunului şi întinzându-şi picioarele lungi, spuneţi-mi ce aţi vrea să mâncaţi şi eu vă voi recomanda.

— Ă, cred că mănânc multă... pâine prăjită.

— Pâine prăjită? întrebă el înclinându-şi capul de parcă nu auzise bine. Mă scuzaţi. Din proprie voinţă?

— Problema e că nu sunt obişnuită cu nimic aşa... foarte franţuzesc.

— Dar suneţi la Paris, madame.

— Da, însă înţelegeţi ce vreau să spun, nu? Mâncare cu prea multe arome?

— Cum adică prea multe arome?

— Adică mâncare cu arome foarte puternice, cum ar fi ceapa sau usturoiul.

Se priviră în ochi, separaţi de o prăpastie culturală enormă.

Grace se dădu bătută; puse meniul pe masă.

— Da, am încredere în dumneavoastră.

Chelnerul apăru şi Monsieur Tissot comandă pentru amândoi – *salade mixte, poule au pot* şi o sticlă de *vin rouge*.

Îi turnă un pahar, întinzându-i pâinea. Grace îşi dădu seama că îi era foarte foame. Prânzul trecuse şi ea uitase să mănânce. Rupse o bucată de baghetă; era crocantă, dar pufoasă, în acelaşi timp călduţă. Era uimitor cum ceva atât de simplu, de elementar putea fi atât de delicios. Şi atât de diferit de echivalentul său englezesc.

— Cine este această femeie? întrebă Grace cu voce tare, înfulecând pâinea. Aceasta este întrebarea. Şi de ce Dumnezeu mi-a lăsat mie aceşti bani?

— Sigur, încuviinţă el din cap. Dar ce aş vrea eu să aflu este... ce aveţi de gând să faceţi cu ei?

Ea nu se gândise la asta, poate pentru că nu credea cu adevărat că banii îi aparţin.

— Nu sunt sigură.

Luă o gură de vin.

— Aţi putea cumpăra o casă nouă, să călătoriţi, să colecţionaţi obiecte de artă, să investiţi...

— Poate.

Nu era obişnuită să ia singură decizii financiare.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să discut cu... un avocat profesionist.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu sunt avocat.

— Da, mă rog, da, însă eu aş avea nevoie de un avocat specialist în legislaţie engleză.

— Da, însă el vă poate sfătui doar din punct de vedere legal. Dar ce v-ar plăcea să faceţi cu ei? insistă el.

Grace căzu pe gânduri o clipă.

— Să trăiesc, Monsieur Tissot. Mi-ar plăcea să trăiesc foarte confortabil. Şi liniştit.

Apoi adăugă, spre propria sa mirare:

— Fără să-mi spună cineva ce să fac şi cum să fac.

El îşi ridică paharul.

— O aspiraţie admirabilă!

— Mă luaţi peste picior?

— Nu. Sunt cât se poate de serios. Oamenii iau de-a gata ceea ce de fapt este o artă. Arta de a trăi bine, de a trăi confortabil după standardele personale, cere o anumită maturitate a spiritului, un caracter excepţional, un gust cu adevărat rafinat şi...

— Şi bani, spuse ea rupând o altă bucată de pâine.

— Ei ajută.

Ea îl privi cu coada ochiului. Poate pentru că era la Paris sau poate pentru că se afla într-o situaţie bizară, simţi îndrăzneala să îl întrebe:

— Dumneavoastră trăiţi după propriile standarde?

El rămase o clipă gânditor.

— Cred că acesta este un privilegiu, doamnă. Unul care se capătă cu o anumită doză de curaj şi după încercări grele.

Ea râse, clătinând din cap.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Uneori, răspunse el zâmbind. Uneori trăiesc după standardele mele şi alte ori fac ceea ce se aşteaptă de la mine.

Era ceva straniu de franc de spus; totuşi, Grace înţelegea. Doar că nu auzise pe nimeni rostindu-l cu voce tare. El privi într-o parte, conducând discuţia spre un făgaş mai sigur:

— Şi unde v-aţi trăi această viaţă de confort?

— Nu ştiu. Poate la malul mării. Dar oriunde ar fi, s-ar face pâinea aceasta.

— Şi soţul dumneavoastră? El ce zise despre asta?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Nu se mai gândise la Roger de ore bune. Şi acum, spre mirarea ei, nu ştia ce să spună.

— Soţul meu?

— Da, el ce părere are?

Coborându-şi privirea, Grace şterse cu grijă câteva firimituri de pe faţa de masă.

— Nu ştiu. Adevărul este că nu am avut încă ocazia să discut cu el.

— Înţeleg.

Nu părea foarte convins.

— Păi, sigur va avea câteva idei el însuşi.

— Da, de asta sunt sigură.

Între ei se aşternu o tăcere politicoasă.

— Pe coasta sudică a Franţei sunt câteva locuri absolut superbe, spuse Monsieur Tissot după o vreme.

— Da, aprobă Grace, recunoscătoare că el nu continua discuţia despre soţul ei. Nu am fost niciodată acolo, dar aşa mi s-a povestit.

Puiul fu servit într-o cratiţă din ceramică roşiatică groasă, cu capac, fiert înăbuşit cu legume şi cartofi noi micuţi. Caldă şi suculentă, carnea se desprindea de pe oase. Era un fel de mâncare simplu, dar plin de arome subtile. I se păru surprinzător de bogat şi exotic. Când Monsieur Tissot îi povesti că era o mâncare pur ţărănească, Grace rămase uimită.

— Pui la cratiţă, îi explică el scuturând uşor din umeri. Aţi spus că doriţi să mâncaţi ceva simplu.

— Este delicios.

Clienţii veneau şi plecau, unii intrau pentru cină, alţii doar să bea o cafea. Cafeneaua micuţă era însuşi centrul propriului său univers mărunt, populat cu propriii ei clienţi. Cu toţii păreau să se cunoască între ei şi să aibă păreri clare pe care niciodată nu şi le păstrau pentru ei înşişi. Vorbeau liber, oferind sfaturi şi opinii pe care nu le ceruse nimeni. O familie intră, câteva cupluri, două doamne mai în vârstă, îmbrăcate destul de elegant, un grup de bărbaţi tineri în drum spre club, un bătrân solitar care citea un ziar, două femei între două vârste... Mâncau privind lumea din jur şi, spre încântarea lui Grace, Monsieur Tissot îi traducea din când în când.

Îi făcu semn din cap spre cele două femei care discutau.

— Tocmai au fost la cinema, îi spuse el cu voce scăzută. Cea de aici spune că nu i-a plăcut de mamă. Şi că actorul principal era prea gras, însă avea un chip plăcut.

— Ce film era?

— Hmm, îşi ciuli el urechile. *Marty?* Din câte se pare, amândouă au plâns la final. Şi acum beau un pahar de vin ca să îşi recapete buna dispoziţie.

— Ah, da! Vreau şi eu să văd filmul. Am auzit că e destul de bun.

— Iar acolo, spuse el indicând discret cuplul mai în vârstă absorbit într-o discuţie aprinsă – el clătina din cap şi ea împăturea şerveţelul, trântindu-l pe masă, pregătindu-se să iasă din restaurant. El spune că viţelul i se pare bine făcut. Dar ea ştie că are prea multe capere şi prea puţină lămâie.

Lui Grace nu îi veni a crede.

— Se ceartă de la mâncare?

Monsieur Tissot încuviinţă din cap.

— Asemenea lucru nu s-ar întâmpla niciodată în Anglia.

— Ştiu, spuse el zâmbind.

Pe urmă, cum ploaia se oprise, el o conduse cei câţiva paşi înapoi la hotel.

Ea se opri în faţa intrării.

— Monsieur Tissot, am dreptate când bănuiesc, din câte mi-aţi povestit, că dumneavoastră aveţi acces la apartamentul doamnei d’Orsey?

— Da, desigur.

— Şi că încă nu a fost vândut?

— Nu.

— Înţeleg, spuse ea încrucişându-şi braţele la piept. În acest caz, aş dori să îl văd, vă rog.

El ezită.

— Instrucţiunile mele sunt să mă asigur că veţi primi suma care va reveni din vânzare. Nu cred că intenţia doamnei d’Orsey a fost vreodată ca dumneavoastră să vizitaţi proprietatea.

— Poate, continuă Grace, dar fără semnătura mea pe procură, nu va fi nicio vânzare. Am dreptate?

— Mda... rosti el răspicat. E adevărat.

— Şi aceasta este o situaţie care cere o abordare legală delicată.

Ochii lui se îngustară.

— Sunteţi o femeie destul de perseverentă, nu-i aşa?

— Mă duceţi cu vorba, nu-i aşa?

Legănându-se pe călcâie, Monsieur Tissot îşi vârî mâinile adânc în buzunare. Grace era mai perspicace decât şi-o imaginase când o cunoscuse. De asemenea, era atractivă, inteligentă şi amuzantă într-o manieră foarte specială, englezească. Nu ar fi nicio problemă să îi arate apartamentul şi să rezolve acest caz cât mai repede.

— Foarte bine, Madame Monroe. La ce oră preferaţi să vin mâine să vă iau de la hotel?

„Virtutea nu este absenţa viciilor sau evitarea capcanelor morale, virtutea este un lucru separat şi viu, precum o durere sau un miros anume.”

G. K. Chesterton

„Dumnezeu este singura fiinţă care, pentru a guverna, nici măcar nu are nevoie să existe.”

Charles Baudelaire

NEW YORK, 1927

Aproape în fiecare noapte avea loc câte o petrecere la Hotel. Mulţi începeau în bar apoi îşi croiau drum până sus, în camere. Dar de multe ori îi apuca un chef de băut şi de dansat care se întindea cuprinzând întregul hotel fără vreun semn prevestitor, precum un soi de orgie improvizată. Uşile se lăsau larg deschise şi clienţii care mai înainte nici măcar nu se salutau, acum se adunau laolaltă în vestibule, se strângeau dinaintea uşilor, râzând şi strigând, muzica şi fumul de ţigară umplând aerul. Alcoolul ilicit îşi făcea apariţia, sticlele treceau din mână în mână; mereu se cereau mai multe pahare şi gheaţă. Într-un ceas, maşinile trăgeau la intrare venind din cele mai îndepărtate colţuri ale oraşului sau din suburbii, încărcate cu recruţi proaspeţi: fete îngrămădite una în poala celeilalte, chicotind încântate şi tineri îmbrăcaţi în smoching ca şi cum ar fi fost mereu pregătiţi exact pentru o asemenea ocazie. Trecând cu pas vioi pe lângă uşier, se îndreptau în direcţia din care veneau sunetele petrecerii, asemenea unor câini de vânătoare prinzând urma vânatului, îngrijoraţi că vor pierde „cele mai bune momente”.

Fetele din cor erau renumite pentru aceste bacanale necontenite, întrerupte doar pentru scurte intervale de crize de luciditate şi ocazionale stări de toropeală comatoasă. Întreaga trupă de la Follies părea condamnată la această soartă sisifică de a bântui împleticit dintr-o cameră în alta, de la un etaj la celălalt, în căutarea următorului cocktail, a următorului partener de dans, a următoarei explozii de energie. În dimineaţa următoare,

sau cel mai adesea în orele târzii ale următoarei după-amiezi, supravieţuitorii puteau fi găsiţi cutreierând cu privirile pierdute coridoarele şi foaierul; fete fără pantofi sau care îşi pierduseră poşetele, bărbaţi strângând în palme chei de maşină, amintindu-şi foarte vag unde ar fi putut parca, întrebând politicos unde sunt înainte să plece din nou.

Curăţenia de după astfel de aventuri era mult mai puţin strălucitoare. Nu era ceva neobişnuit să descoperi că cineva se uşurase pe balcon, într-un ghiveci cu palmieri sau într-o găleată de gheaţă; ciorapi desperecheaţi sau desuuri rătăcite zăceau ascunse pe sub pat, îndesate printre pernele canapelelor sau înghesuite în servante; bălţile de vomă atrăgeau muştele şi gândacii şi, împreună cu sângele şi rujul, impuneau frecatul viguros al mochetei pentru a li se şterge urmele. Aproape o dată pe săptămână apărea pe undeva un corp, uneori cu un aspect destul de cadaveric, dar de obicei într-o stare de intoxicare extremă; cineva de care nimeni nu îşi amintea şi care în cele din urmă era luat pe sus, la secţia de poliţie sau la spitalul din cartier.

În acelaşi timp, starurile de cinema sau de pe Broadway puteau oricând să-şi facă apariţia surprinzătoare şi strălucitoare. Douglas Fairbanks, Will Rogers, John Gilbert şi W.C. Fields fermecau frecvent tinerele domnişoare la bar, în timp ce Ruth Etting, Marion Davies şi Fanny Brice puteau fi întrezărite, înveşmântate în blănuri, trecând prin lobby înainte de a dispărea în maşinile cu şofer care le aşteptau.

Aerul vibra de aventură. Faima, drogurile şi aventurile sexuale de o noapte – atât din cele abia aşteptate, cât şi

din cele nedorite – se materializau deodată, la fel de impredictibile şi de iminente precum vremea.

Şi în perioada verii, totul lua amploare.

— Domnul Waxman a încercat din nou să se sinucidă, spuse Sis oftând, în timp ce împătureau lenjeriile de pat într-o dimineaţă fierbinte de marţi.

— Cum adică „din nou”?

— O face din când în când. Bea prea mult, începe să urle, pe urmă se duce pe marginea acoperişului clădirii şi stă acolo o vreme. Va trebui să plece. I-au mai cerut o dată să plece, dar de data aceasta vor fi nevoiţi să cheme poliţia.

— Şi de ce încearcă să se sinucidă?

— Întrebarea e de ce nu o face până la capăt. Adică, dacă ai de gând să îţi dai drumul, dă-ţi drumul! Şovăiala asta e atât de supărătoare. Scrie un scenariu de film sau ceva şi din când în când trebuie să iasă şi să se dea în spectacol. „Nu ai pentru ce să trăieşti! Acesta e adevărul! Nu există Dumnezeu! Nu are cine să te salveze!” Anul trecut, toată lumea a intrat în panică. Anul ăsta l-au lăsat în pace şi după o vreme s-a dat singur jos şi a făcut o baie.

— Nu ştie că sinuciderea e un păcat?

— Cum e şi statul pe marginea acoperişului băgând spaima în toată lumea. Oricum, domnul Waxman e evreu. Ei pot face ce au chef.

— Cine ştie, spuse Eva aranjând din nou un teanc de cearşafuri proaspăt spălate. Poate ştie el ce face...

Sis o străfulgeră cu privirea. Era deja prea cald şi toată lumea era mai iritabilă.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Nu ştiu. Zic şi eu...

— Ah, chiar aşa!

Sis scutură un prosop de baie cu o smucitură poruncitoare.

— Dumnezeu are lucruri mai bune de făcut decât să-l ţină în braţe pe domnul Waxman în timp ce zboară de la etajul al unsprezecelea. Şi nu am de gând să îi permit unui nebun să-mi explice natura divinităţii, spuse ea, apoi făcu o pauză. Hei, necredincioaso, de unde ai luat pantofii ăştia?

— Îţi plac?

Eva făcu o piruetă, etalându-şi pantofii cu baretă în formă de T. Îi erau doar puţin mari la călcâi.

— Sigur că-mi plac. Dar de unde ai făcut rost de ei?

— Gino mi i-a dat. A spus că surorii lui i-au rămas mici.

— Gino „Spală-blide”?

Eva încuviinţă din cap. Gino spăla vasele la bucătărie.

Sis îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Şi ţi-a dat ţie pantofii ei? Şi soră-sa de unde are pantofi din ăştia, mă rog?

— Nu ştiu, zise Eva ridicând din umeri, neînţelegând de ce făcea Sis atâta caz. Eu am zis că a fost frumos din partea lui.

— Hmm, se încruntă Sis.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimeni nu-ţi dă ceva degeaba.

— Eşti o cinică.

— Iar tu eşti prea tânără să porţi pantofi cu toc. Gino a pus ochii pe tine.

Eva strâmbă din nas.

— Gino e bătrân! Şi oricum, sunt abia purtaţi.

Sis mută teancul pe care Eva tocmai îl aranjase în celălalt capăt al servantei.

— Bătrân sau nu, e bărbat. Dă-i înapoi sau o să te trezeşti trăind într-un apartament cu două camere în Brooklyn cu toată familia lui la un loc.

— Nu.

— Draga mea, din câte ştiu eu, Gino nu are nicio soră.

Eva simţi cum i se pune un nod în gât.

— Nu are?

Sis scutură din cap.

— Spune-i că nu îţi vin şi dă-i înapoi. Spune-i că mătuşa ta o să-ţi cumpere o pereche nouă. Asta ca să fii sigură.

Stinse lumina şi închise uşa debaralei cu lenjerii.

— Domnul Waxman nu e singurul nebun de pe aici.

Eva îşi studie gânditoare pantofii. Fuseseră fără îndoială cei mai interesanţi pantofi pe care îi purtase în viaţa ei. Apoi gândul îi fugi la Spală-blide; capul lui aproape chel şi saliva care i se aduna în colţul gurii, formând o mică bulă de spumă când vorbea.

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că am dreptate, spuse Sis luând-o de-a lungul culoarului. Şi orice faci, să nu vorbeşti cu domnul Lambert de la 313.

— De ce nu?

Eva grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă, ceea ce era mai dificil decât îşi imaginase în pantofii roşii noi.

— E un Bărbat Periculos. Îl cunoşti pe Otto de la recepţie?

— Cel cu mustaţa roşcată?

— Acela. Este absolut convins că domnul Lambert e comunist. Ştii ce e aia comunist?

— Nu prea.

Sis se întoarse spre ea.

— Ah, ăştia sunt cei mai periculoşi! De exemplu, cred în proprietatea comună. Ştii ce înseamnă asta? Adică ce e al meu e şi al tău şi viceversa. E de-a dreptul barbar, eşti de acord cu mine?

Eva se gândi la cuponul de dantelă al lui Sis.

— Cred că da.

— Otto spune că domnul Lambert crede în dreptul negrilor de a se căsători cu albii sau în libertatea albilor de a nu se căsători şi e de acord ca toată lumea să trăiască în comune şi mai crede că democraţia trebuie abrogată.

Eva încercă să îşi imagineze un bărbat de culoare căsătorit cu o femeie albă. Ce culoare ar avea copiii lor?

— Şi comuniştii adevăraţi din Rusia nu au nicio religie. Religia e în afara legii. Nu găseşti nicio biserică pe mii de mile!

— Dar ce fac duminica dimineaţă?

— Nimic. Nu tu Dumnezeu, nu tu Rai, nu tu Iad. Cu alte cuvinte, o cauţi cu lumânarea, spuse ea oftând din rărunchi. Este un Om Căzut, draga mea. Un om oropsit. El stă aici doar pentru că nu i se permite să mai intre în Continental după incidentul cu stridiile.

Eva făcu ochii mari.

— Care a fost incidentul cu stridiile?

— Crede-mă, răspunse Sis împungând un deget spre obrazul Evei, nu vrei să ştii! Doar atât îţi spun, că tânăra doamnă implicată a fost cât se poate de ofensată.

Ajunseseră la capătul coridorului, acolo unde erau păstrate cărucioarele de serviciu.

— S-ar putea să fii nevoită să îi faci ordine în cameră, continuă Sis, dar să nu vorbeşti cu el. Şi să nu îi dai voie să îţi împărtăşească vreuna din ideile acelea ale lui.

— Bine.

Eva îşi trase căruciorul şi îşi aranjă din nou boneta care îi cădea mereu pe frunte.

Un sinucigaş în camera 1129 şi un Duşman al Statului în 313.

Sigur va avea nevoie de mai multe prosoape.

În prima săptămână Eva îl văzuse foarte puţin pe domnul Lambert. Apoi, într-o zi, îl observă încuindu-şi uşa şi îndepărtându-se de-a lungul coridorului.

Părea cu gândurile aiurea; mergea grăbit, cu capul plecat. Arăta ca oricare alt bărbat între două vârste; de statură potrivită, nici prea gras, nici prea slab, cu părul castaniu. Păşea ciudat, de parcă un picior îi rămânea în urmă, însă nu părea să îl deranjeze.

Eva îl cercetă atent cu privirea.

Nu arăta ca un om căzut. Sau poate arăta?

— Bună dimineaţa, domnule Lambert.

Nu înţelese prea bine de ce îl salută. Rosti cuvintele uşor, în şoaptă.

El nu o auzise.

Aşadar îl salută din nou, puţin mai tare.

— Bună dimineaţa, domnule Lambert.

(Sis avea să o omoare.)

Oprindu-se, bărbatul se întoarse şi privi ţintă către ea. Nu avea entuziasmul nerăbdător al unui american, ba chiar părea să cântărească dacă să îi vorbească sau nu.

— Bună dimineaţa.

Glasul îi era scăzut şi cultivat şi îşi duse mâna la pălărie cu un gest delicat înainte de a se îndepărta de-a lungul coridorului.

Eva îl urmări, îngrozită şi emoţionată, în vreme ce el dispărea după colţ.

Avea ochii atât de albaştri, încât aproape aduceau cu cerul nopţii, şi o mustăcioară subţire exact ca a lui John Gilbert. Sis uitase să îi spună cât de chipeş era.

Eva se strecură în camera lui.

În aer plutea o anume încremenire, care se instalează întotdeauna după o perioadă de agitaţie; un sentiment palpabil al energiei care se domoleşte. Eva păşi în baie; aerul era încă umed şi călduţ, mirosind a săpun, piele caldă şi aftershave.

Ridicând prosoapele ude de pe podea, îndepărtă firele de păr negru din lavoar, şterse totul, aranjă instrumentele de bărbierit şi periuţa de dinţi în unghiuri simetrice de o parte şi de cealaltă a chiuvetei. Apoi strânse lenjeria, culese şosetele desperecheate de sub fotolii şi îndreptă cearşafurile mototolite de pe pat, acolo unde stătuse el întins cu doar douăzeci de minute în urmă, sprijinit într-un cot, citind ziarele de dimineaţă şi sorbindu-şi cafeaua. Să fi fost imaginaţia ei sau aşternuturile încă mai erau calde?

Se simţi mai aproape de el decât de oricare dintre ceilalţi clienţi ai hotelului. O proximitate care mima intimitatea.

În cameră erau mai multe pahare, unul murdar de ruj, o nuanţă ieftină, ceroasă de roz ţipător. Care bărbat ar vrea să vadă o asemenea culoare pe buzele unei femei?

Eva aşeză paharele în căruciorul ei şi scoase altele curate. Însă, în timp ce ştergea praful şi dădea cu aspiratorul, nu mai observă nimic altceva compromiţător. Nu văzu broşuri ciudate instigând la uzurparea civilizaţiei apusene, nici ziare străine sau telegrame în limbi necunoscute; nici măcar o carte în rusă.

Eva deschise fereastra pentru a lăsa aerul să intre în cameră şi se întoarse. Încăperea era curată.

Cu toate acestea, mai zăbovi o clipă, deşi nu mai avea nimic de făcut.

Din spusele lui Sis, bărbaţii erau deopotrivă proşti şi periculoşi, la fel cum iedera otrăvitoare e una din cele mai proaste idei ale lui Dumnezeu, şi totuşi prea uşor răspândită. Însă era cu certitudine o diferenţă ca de la cer

la pământ între pantofii cu toc ai lui Spală-blide şi depravarea rafinată a domnului Lambert.

Femei decăzute se întâlneau la tot pasul; tot ce trebuia să faci era să te culci cu un bărbat înainte de căsătorie şi intrai imediat în rândul lor. Dar pentru un bărbat, decăderea cerea mult mai mult: o negare deliberată a lui Dumnezeu, o decizie conştientă de a-I întoarce spatele. Asemenea decizii nu se luau cu uşurinţă. Delăsarea religioasă era uşoară. Respingerea cerea convingeri intelectuale şi morale.

Din acest motiv, precum şi din felul în care îşi dusese mâna la pălărie şi datorită neobişnuitei nuanţe de albastru a ochilor lui, Eva hotărî că domnul Lambert merita respectul ei.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Aerul era îngheţat când coborâră din micul Citroen roşu al lui Monsieur Tissot şi traversară parcul din centrul Pieţei Vosgilor, cea mai veche zonă rezidenţială din Paris. Era un proiect vast, elegant, un triumf al planului urbanistic, cu o unitate estetică rar întâlnită la o structură publică. Clădiri impunătoare din cărămidă înconjurau parcul central din toate părţile, având la parter galerii care găzduiau magazine şi restaurante.

Grace contemplă parcul simetric aranjat, cu fântânile sale arteziene, şirurile de tisă groasă, tăiată pătrăţos şi potecile îngrijite din pietriş.

— Ce piaţă elegantă!

— Într-adevăr, foarte elegantă. A fost construită pe la începutul secolului al şaptesprezecelea.

— Nu îmi imaginam că va fi atât de grandioasă. Trebuie să fie scumpă o casă în zonă.

— Cred că apartamentul acesta a fost primit în dar.

— De la cine?

— Din câte înţeleg, a fost mulţi ani al familiei Hiver.

— Este ceva obişnuit?

Lui Grace i se păru deodată ciudată alăturarea celor două lumi.

— Adică, să îi dăruieşti amantei o proprietate a familiei?

— Cei bogaţi se conduc după propriile lor reguli.

— Îmi imaginam cu totul altceva, rosti ea şovăind şi muşcându-şi buza de jos.

Monsieur Tissot îi aruncă o privire.

— Vă imaginaţi o cameră într-o mansardă?

— Nu ştiu... probabil că da.

— Dacă nu sunteţi pregătită, nu este nevoie să intrăm.

— Ştiu.

Îndesându-şi mâinile mai adânc în buzunarele pardesiului, Grace îşi plimbă degetele în jurul vechii brichete a tatălui ei.

— Dar vreau să urc.

Monsieur Tissot o conduse de-a lungul galeriilor până la un gang îngust, la capătul căruia se afla o poartă din fier forjat. O deschiseră împingând-o şi păşiră în curtea interioară, un spaţiu în formă aproape dreptunghiulară, cu o fântână micuţă în mijloc. Tulpini de iederă se încolăceau asemenea unor cârcei lungi şi groşi, de un verde intens pe o parte a clădirii cu proporţii clasice, din cărămidă roşie, a cărei culoare era accentuată de piatra sidefie. Balcoanele de la primul şi al doilea nivel dădeau spre curtea interioară şi erau prevăzute cu ferestre franţuzeşti largi. Deasupra lor, obloanele acopereau ferestrele de la etajele superioare. Scările din piatră, cu balustrade din fier forjat, erau roase de secole de folosire. Iar uşa din faţă era din stejar natur, două panouri arcuite, masive, cu mânere din alamă strălucitoare.

— Mă duc să vorbesc cu portăreasa. Ea are un set de chei.

Monsieur Tissot intră într-un coridor lateral şi bătu la uşa portăresei. Grace aşteptă, retrasă într-o parte, nevăzută. După câteva minute el reveni.

— Avem noroc. Apartamentul e gol. A fost curăţat în urmă cu câteva zile. I-am explicat doamnei că dumneavoastră sunteţi moştenitoarea doamnei d’Orsey şi a fost foarte amabilă.

Descuie uşa exterioară şi Grace îl urmă, păşind prin intrarea din faţă. Deasupra lor se încolăcea o spirală lungă de trepte.

O pală de vânt suflă câteva frunze uscate, învârtindu-le în jurul gleznelor. Grace se înfăşură mai bine în pardesiu. O încerca un sentiment neplăcut că intrau într-o lume interzisă. Însă era prea târziu acum; înainta deja, urmându-l pe Monsieur Tissot la primul etaj. Descuie şi deschise uşa larg.

— După dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse Grace, îndreptându-şi umerii în încercarea de a părea mai stăpână pe sine decât se simţea. Dar cred că aş vrea să intru singură, dacă nu vă deranjează.

— Desigur. Mă găsiţi jos, dacă aveţi nevoie de mine.

Grace aşteptă până ce el se făcu nevăzut. Trăgând adânc aer în piept, păşi înăuntru.

Tocurile răsunau pe suprafaţa netedă a parchetului din holul de la intrare, trimiţându-şi ecoul prin întregul apartament pustiu. Holul dădea într-un salon spaţios, sobru, cu trei rânduri de ferestre franţuzeşti deschizându-se într-un balcon care dădea în scuarul interior de dedesubt. Era o cameră enormă, cu o lungime de cel puţin unsprezece metri, tavane înalte şi stucaturi rafinate. Apartamentul era de o mărime impresionantă. Un şemineu impozant din marmură neagră domina încăperea, iar deasupra scânteia un candelabru din cristal. Grace putea ghici din urmele decolorate de pe tapetul din pânză contururile tablourilor care decoraseră camera până de

curând; urmele lăsate de scaunele şi mesele rezemate de pereţi.

Nu, nici în visele ei cele mai frumoase nu se aşteptase la aşa ceva. Poate nu chiar o cameră la mansardă, însă ceva mult mai modest ca dimensiuni şi mai discret. Dar aceasta era o cameră de primire impresionantă, în care se puteau da recepţii la o scară grandioasă. Nu părea doar extravagant, dar şi oarecum insolent să întreţii o amantă într-un stil atât de opulent.

Grace se îndreptă spre camera din spate.

Era dormitorul, ceva mai mic, însă la fel de luxos în proporţii. Imediat cum păşi înăuntru, o întâmpină mireasma unui parfum. Nu floral sau discret, ci unul puternic, sofisticat. Asemenea unei mâini care se întinde peste o distanţă imposibilă pentru a străpunge vălul care le separa; o apăsa cu putere în coşul pieptului, ţintuind-o locului. Avea o ascuţime metalică, aproape intruzivă în originalitatea lui.

Grace simţi cum i se zburleşte părul pe spate. Această femeie era reală, nu vreo zână blajină, benevolentă din poveştile de adormit copiii. Grace se afla acum pe tărâmul ei.

Un pat mare, din lemn sculptat trona în mijlocul camerei. Cadrul era în stil *bateau lit*, cu capătul mare acoperit cu intarsii complicate. Era singura piesă de mobilier rămasă în întregul apartament.

Grace privi în sus.

Tavanul era zugrăvit într-un albastru foarte pal, scăldat într-o lumină interioară aurie. Imita foarte realist nuanţele delicate ale unui cer de vară.

Aici era locul unde Madame d'Orsey îşi întreţinea amantul şi îşi exersa arta.

Gândul o făcu să se înfioare. Fără să vrea, îi veni în minte Vanessa; fantoma ei părea să plutească fără zgomot prin camere, absorbită de sine, nepăsătoare, păşind peste podelele din lemn cu picioarele goale şi împodobită cu perle.

Dragostea e o artă, un joc dezlegat şi stăpânit de către jucătorii talentaţi.

Un joc ale cărui taine îi rămâneau necunoscute lui Grace.

Întorcându-se, aruncă o privire în sala de baie, cu cada cu margini rotunjite şi răsucite şi bideul jos şi misterios. Dulăpioarele erau goale şi deschise; ţevile făceau un zgomot constant şi liniştitor, rezervorul toaletei umplându-se şi reumplându-se la intervale regulate.

Se îndreptă spre bucătărie.

Era micuţă. Cea mai mică, cea mai banală cameră din întregul apartament, cu mobilă Formica şi o chiuvetă adâncă şi pătrată. O masă simplă, încorporată în blat, cu scaune rezemate de un perete, pe care erau o scrumieră şi un ziar de dimineaţă.

Grace se aşeză. Această cameră era întunecată, caldă, cu tavanul jos, învăluind-o ca un pântec. Un ceas din plastic ieftin ticăia deasupra aragazului. Ziarul *Le Figaro* fusese

reîmpăturit după ce fusese citit. Îl întoarse, căutându-i data. Era vechi de mai bine de o lună. În josul paginii se afla un şir de cercuri egale, desenate cu pixul – mâzgăliturі neatente ale unei minţi concentrate în altă parte.

Grace îşi plimbă uşor degetul peste marginea scrumierei. Un model ieftin, rămăşiţă a stilului anilor ‘20; un pătrat simplu, din porţelan greu. Fusese spartă şi lipită. Însă nu părea genul de obiect pe care să merite să îl păstrezi. Îl întoarse. Abia vizibil, în colţul din dreapta jos, o inscripţie decolorată, *Riker’s Drug Store, New York City*.

Celelalte camere aveau un aer de poveste, parcă făceau parte dintr-un decor de teatru. Însă această încăpere era liniştită, intimă. Misterioasa doamnă d’Orsey stătuse aici, ascultând ticăitul ceasului, zumzetul înfundat al frigiderului, fumând, citind ziarul. O femeie de vârstă mijlocie, o femeie al cărei chip, după cum spusese Monsieur Tissot, se schimbase de durere.

Grace rămase cu privirea la scrumieră.

Le droit de choisir.

Fraza îi suna în minte fără întrerupere.

Nimeni nu se luptase pentru independenţa ei vreodată. Întregul succes al căsniciei sale, întreaga sa carieră ca femeie ţineau în mare parte de dependenţa ei veselă, lipsită de complicaţii, faţă de famila ei mai întâi şi apoi faţă de soţul ei. Iar acum, această femeie necunoscută o punea la încercare; o provoca să facă alegeri, să îşi asume responsabilitatea.

De ce?

Situaţia presupunea o intimitate între ele, anumite aşteptări. Dar Grace nici măcar nu o cunoştea, darămite să mai fie şi de acord cu Eva d'Orsey.

Deschizându-şi poşeta, scoase pachetul şifonat de Chesterfield şi aprinse o ţigară.

Fetele drăguţe nu au o viaţă independentă. Oare Eva d'Orsey nu ştia asta? Victoriile lor sunt măsurate în uşurinţa cu care trec de la o pereche de braţe ocrotitoare la alta. Doar fetele mai puţin norocoase – cele „sensibile" şi „spirituale" – aveau de înfruntat lumea de unele singure. (Când era tânără, cuvântul „inteligentă" folosit la adresa unei fete era întotdeauna o critică; nimic nu sugera mai desăvârşit viitorul lor lipsit de orice speranţă precum eticheta de „spiriuală".)

Expirând încet, Grace privi fumul adunându-se chiar deasupra capului ei.

Cu toate acestea, handicapul lor le aducea libertatea – acelaşi soi de libertate şi de responsabilitate pe care femeia necunoscută le aştepta de la ea în aceste zile.

Rezemându-şi obrazul în căuşul palmei, Grace deschise ziarul.

Dacă ea era cu adevărat moştenitoare, de ce simţea că prin gestul ei Madame d'Orsey mai degrabă îi lua ceva decât îi dăruia?

Întorcând paginile, încercă să pună cap la cap cele câteva cuvinte pe care le recunoştea. La Galeriile Lafayette erau reduceri, cu promisiunea unui nou sezon de portjartiere şi sutiene cu un design creat de specialişti exemplificat cu

desene îndrăzneţe... o fotografie cu un dezastru sportiv în care era implicat un tânăr cu o maşină de curse... necrologuri... anunţuri publicitare... şi ceva încercuit cu pixul negru...

Avis de saisie vente boutique, 23 Rue Christine, Saint–Germain, Paris.

Boutique... asta însemna magazin, nu? *Avis de saisie vente...* Franceza ei nu era suficient de bună pentru a înţelege restul.

Grace privi pe fereastra de deasupra chiuvetei, la umbra soarelui care se strecura de-a lungul zidului de vizavi.

Mica bucătărie era confortabilă, familiară din punct de vedere domestic. Ceasul ticăi; oraşul părea departe.

Habar nu am ce fac aici, gândi ea, aducând scrumiera mai aproape şi trăgând din ţigară. Sunt depăşită de situaţie.

Le droit de choisir.

Dar dreptul de a alege ce?

Grace nu era obişnuită să aleagă de una singură; nici măcar nu era sigură că i-ar plăcea. Cum ar putea şti că a luat deciziile corecte?

Oftând, scutură puţin scrum de pe vârful ţigării.

Se auzi un ciocănit la uşă.

Grace tresări, grăbindu-se să stingă ţigara în scrumieră.

— Monsieur Tissot? Dumneavoastră sunteţi, Monsieur Tissot?

Se ridică.

Nu auzi niciun răspuns.

— Poftim!

Din nou, un ciocănit.

Grace se îndreptă spre hol. Ascultă. Dacă rămânea nemişcată, poate aveau să plece. Dar nu plecară, ciocănitul se reluă.

Grace deschise uşa.

— Ah, bună! spuse ea zâmbind uşurată.

O fetiţă stătea pe casa scării, ţinând în braţe o cutie de carton. Să fi avut treisprezece sau paisprezece ani, cu două codiţe şatene drepte şi un chip serios.

— Te pot ajuta cu ceva?

— *Bonjour, madame. Parlez-vous français?* întrebă ea, pronunţând fiecare cuvânt cu exagerată claritate.

— Ah, păi, *oui. . . un peu. . . mais je ne parle pas tres bien. . .*

— Eu vorbesc engleza puţin. (Evident, răspunsul la întrebarea fetiţei era „nu”.) Bărbatul de jos a spus că sunteţi, ă... moştenitoarea. E adevărat?

— Ah, da. Sunt, cred.

— Da, ă... mama doreşte să vă dea asta, spuse ea întinzându-i cutia.

— Scuze, dar cine e mama ta?

— Pardon, răspunse fetiţa coborându-şi privirile spre vârful pantofilor. Mama e portăreasa, Madame Assange. Mi-a spus că e pentru dumneavoastră.

— Adevărat?

— Sunteţi englezoaică, da?

— Da.

— Şi acesta e numele dumneavoastră, da? întrebă ea, arătând spre capacul cutiei.

Mâzgălit într-un colţ, se afla numele ei: Grace Monroe.

Grace simţi un fior rece. Era aceeaşi caligrafie îndrăzneaţă, înclinată pe care o văzuse şi pe actele din biroul domnului Tissot.

— Da, încuviinţă ea din cap. Acesta e numele meu.

Grace deschise capacul.

Înăuntru se afla o colecţie de o jumătate de duzină de figurine minuscule din porţelan, învelite în hârtie de ziar; păstoriţe vesele şi delicate, cu chipuri albe şi rochii înflorate, genul de bibelouri ieftine, sentimentale, pe care le detesta.

— Madame d’Orsey i le-a dat mamei să le păstreze pentru dumneavoastră. Nu voia să le ia Monsieur Migret.

— Cine e Monsieur Migret?

— Monsieur Migret este proprietarul... ah... *l'antiquaire... Il vend... vinde les bibelots...* ă... *la deuxième* mână... spuse fetiţa arătând spre cutie.

— E proprietarul unui magazin care vinde produse la mâna a doua? ghici Grace. (Întotdeauna îi plăcuseră şaradele.)

— Da, încuviinţă fetiţa. La mâna a doua. El face curat în casă când moare cineva.

— Şi el a curăţat apartamentul acesta?

— Da.

Fetiţa făcu stânga împrejur, pregătindu-se de plecare.

— Aşteaptă o clipă, o opri Grace. Acest Monsieur Migret, ştii unde are magazinul?

— Are un magazin pe... ă... Rue Saint-Claude.

— Rue Saint-Claude, repetă Grace întipărindu-şi numele în memorie. E aproape?

— La câteva străzi depărtare.

— Mulţumesc, spuse Grace făcând un alt pas înainte. Crezi că aş putea să o cunosc pe mama ta? Aş dori să îi mulţumesc şi să stau de vorbă cu dumneaei despre Madame d'Orsey.

Fetiţa şovăi, cu chipul deodată rezervat.

— Mama nu vorbeşte engleza, madame.

— Înţeleg, dar poate mă ajuţi tu, sugeră Grace zâmbind. Ai putea sta între noi două. Sau poate mă ajută Monsieur Tissot, bărbatul cu care te-ai întâlnit jos.

Chipul fetiţei se încruntă.

— Mamei nu îi plac bârfele.

— Dar nu am bârfi. Doar aş avea câteva întrebări despre cum era Madame d’Orsey.

— Aha, păi, spuse fetiţa depărtându-se de uşă. Îi voi spune, deşi e foarte ocupată.

O luă pe scări în jos.

— Dar tu o cunoşteai? întrebă Grace în urma ei.

Fetiţa se întoarse.

— Pe Madame d’Orsey?

— Da.

Rămase pe gânduri o clipă.

— O dată mi-a dăruit o păpuşă de ziua mea. Aveam cinci ani. Era foarte drăguţă – cu bucle blonde, din păr natural şi obraji din porţelan. Cea mai frumoasă păpuşă pe care am avut-o vreodată.

— Deci era o prietenă a familiei?

Fetiţa o privi neînţelegând.

— Ah, nu, madame. Mama nu mi-a dat voie să o păstrez.

— De ce nu?

Fetiţa se foi de pe un picior pe celălalt.

— Va trebui să o întrebaţi pe ea, madame.

Grace o urmări dispărând în umbrele coridorului, pe spirala de trepte. Dedesubt, auzi voci înfundate, repezite, şoptind în franceză. Apoi o uşă se închise şi se lăsă tăcerea.

„Singurătatea adaugă frumuseţe vieţii. Face apusurile mai arzătoare şi aerul nopţii mai îmbălsămat.”

Henry Rollins

„E mai rentabil să ai un venit permanent decât să fii o persoană fascinantă.”

Oscar Wilde

NEW YORK, 1927

Modul corect de a intra într-o cameră este să baţi la uşă de trei ori. Întâi baţi. Pe urmă mai baţi o dată, strigând tare: „Sunt menajera!” La sfârşit, descui uşa şi te opreşti. Spui iar: „Sunt menajera!”, ciocănind încă o dată. În ciuda acestor precauţii, există şanse să dai peste cineva în ipostaze dintre care cea mai puţin stânjenitoare ar fi când persoana iese din baie.

Era uimitor câţi oameni o auzeau strigând, dar nu păreau să ia aminte. Eva băgă de seamă că îndată ce îmbrăca uniforma devenea invizibilă. Iar în situaţiile care ar fi fost considerate nepotrivite dacă ar fi purtat haine normale, deodată dispărea.

Aceasta fu procedura pe care Eva o urmă când livră prosoape în plus la camera 313.

Nu primi niciun răspuns.

Uşa băii era puţin întredeschisă şi dinăuntru se auzea apa curgând din robinete.

— Sunt menajera, strigă ea din nou. Vă las prosoapele pe pat, domnule.

— Mulţumesc.

Le aşează pe pat.

Pe masă erau împrăştiate câteva cărţi de joc aşezate pe câteva rânduri şi orânduite unele peste altele în grămezi. Eva văzuse multă lume dându-şi pasienţe, dar niciodată nu mai văzuse un joc din acesta. Totuşi, avu impresia că intuieşte un soi de logică.

Se apropie puţin.

Nu îi era foarte clar.

Nu erau aşezate doar pe perechi...

— Aşadar, spuse domnul Lambert care stătea în cadrul uşii de la baie, purtând doar un prosop de baie, ştergându-şi obrazul de spumă de ras. Care ar fi următoarea ta mutare?

Speriată, Eva apucă prosoapele.

— Mă scuzaţi, domnule.

Se îndreptă spre uşa camerei.

El se sprijini de tocul uşii.

— Nu cumva ai uitat ceva?

Eva îl privi uimită. Prosopul era înfăşurat în jurul taliei bărbatului; era bine făcut, avea smocuri de păr negru pe pieptul bronzat.

El zâmbi.

— Ah, exclamă ea îmbujorându-se şi îi dădu prosoapele. Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

— Tu eşti fata care mi-a dat bineţe pe coridor, nu-i aşa?

— D... da.

El înclină capul spre jocul de cărţi.

— După cum te uitai pe masă, am crezut că încercai să înţelegi cum sunt aşezate. Nu mulţi oameni înţeleg, să ştii.

Suna ca o provocare.

— Hai, o încurajă el rânjind, spune-mi ce vezi.

Ea privi din nou cărţile.

— Sunt numere prime, nu-i aşa? Sau culorile superioare, oricare vine mai întâi.

— Corect, încuviinţă el. Nu-mi spune că ai mai jucat înainte.

— Nu, domnule. Cărţile sunt rele.

— Cele mai multe lucruri sunt rele. Dar dacă nu ştii să joci, cum de ai înţeles?

— Mă pricep destul de bine la numere.

— Adevărat? Şi cum ştii că te pricepi la numere?

Se simţi deodată pusă în încurcătură, neştiind ce să răspundă.

— Mă scuzaţi. Am greşit.

Domnul Lambert se îndreptă spre măsuţa de toaletă şi aprinse o ţigară.

— De ce ţi-e teamă? Că te voi răni sau că vei intra în bucluc?

— Îmi puneţi prea multe întrebări.

Domnul Lambert zâmbi.

— Mă plictisesc. Nu-mi poate nimeni tăia capul pentru asta, de acord?

Eva clătină din cap.

— Vasăzică, reluă el, aşezându-se pe marginea patului, ai de gând să îmi răspunzi sau nu?

— Am lucrat la o familie în Brooklyn. Domnul era profesor. Obişnuia să rezolve probleme toată ziua în biroul său şi uneori mai lăsa ghicitori pe tablă.

— Ce fel de ghicitori?

— Nu ştiu prea bine cum se numesc. Probleme cu numere. Aveau un anumit rost şi secvenţe. Unele dintre numere erau deja acolo şi eu încercam să umplu spaţiile goale.

— Dar ce l-a făcut să creadă că o slujnică poate rezolva o problemă? Eu am locuit într-o casă plină de servitori şi, crede-mă, cei mai mulţi dintre ei abia ştiau să ia restul.

— Ah, nu, domnule! Nu completam spaţiile pe tablă, îl corectă ea. Le rezolvam în minte. Vedeţi dumneavoastră, într-o zi am şters ceva din greşeală când făceam ordine. Am şters o problemă la care dumnealui lucra. Doar că eu nu ştiam pe vremea aceea. Soţia dumnealui s-a supărat foarte tare. Însă eu am reuşit să o rescriu, la fel ca înainte. Aşa că am rămas în slujbă. Dar dumnealui nu a aflat niciodată. A rămas secretul meu şi al doamnei.

— Serios? spuse el cu vădit interes. Îţi mai aminteşti problema?

— Ă... poate.

Ducându-se la birou, îi înmână un condei şi o foaie de hârtie.

— Hai să vedem.

Eva se încruntă, concentrată. Apoi începu să scrie, umplând întreaga pagină.

Domnul Lambert privi uimit.

— Cum se face că îţi aminteşti o ecuaţie atât de complicată? Ai învăţat ceva matematică?

— Nu e nevoie să îmi amintesc ecuaţia, domnule. O văd. E ca o poză în mintea mea. Tot ce trebuie să fac e să privesc în capul meu şi să scriu ce văd.

— De ce ai plecat?

— Poftim?

— De ce nu mai lucrezi pentru familia profesorului acum?

— S-au mutat. S-au întors în Austria. Dar soţia, mă rog, nu mă plăcea oricum foarte tare.

— Cred şi eu. Păi, spuse el trăgând adânc din ţigară, nu-i aşa că ai un talent foarte util?

— Nu pentru o fată, domnule.

— Şi crezi că rezolvai ghicitorile pe care le lăsa profesorul pe tablă?

Ea stătu pe gânduri o clipă.

— Eu cred că le rezolvam, domnule. Uneori ştiam rezultatul înaintea dumnealui.

Domnul Lambert arătă din nou spre cărţile de joc de pe masă.

— Ia spune, pe care ai juca-o aici?

Eva îşi simţea inima bătându-i cu putere. Arătă cu degetul spre o treflă.

— Pe aceasta domnule.

— Foarte bine. Şi pe urmă?

— Aş muta nouarul acolo.

— De ce?

— Pentru că e cea mai mare carte rămasă.

— De unde ştii?

Pentru Eva era evident.

— Păi, din ce e pe masă. Sunt doar cincizeci şi două de cărţi, nu-i aşa?

— De când eşti în cameră?

— De puţin timp, domnule.

— Ai atins vreuna din cărţi?

Eva clătină din cap.

— Dar poţi spune câte cărţi au fost jucate şi câte au mai rămas, deşi nu ştii jocul.

Eva încuviinţă.

— Măi să fie... ia să vedem.

Domnul Lambert se aşeză la masă şi începu să aşeze cărţile cu faţa în sus. După ce le întoarse pe toate, îşi ridică privirea, zâmbind.

— Se pare că ai avut dreptate. Dar nu ştii să joci.

— Nu, domnule. Unchiul meu obişnuia să joace cărţi până când a pierdut o grămadă de bani pe care nu-i avea. După asta, cărţile de joc au fost interzise în casă.

— Păi, se mai întâmplă. Dar tu nu joci?

— M-aţi mai întrebat asta.

— Da, am mai întrebat, spuse el rezemându-se de masă şi încrucişându-şi braţele la piept. Ce abilitate interesantă!

Un minut se scurse.

Îşi lăsă capul într-o parte. Era greu de ghicit dacă zâmbea sau nu. Buzele îi erau curbate, însă ochii săi nu trădau nici urmă de căldură.

— Sunteţi comunist? izbucni ea, nemaiputând să suporte tăcerea din cameră.

— De ce? Tu eşti?

— Eu? Eu nu cred în nimic.

— Păi, nu eşti singura.

Nu asta voia să spună.

— Sunteţi... adică, şovăi ea prea ruşinată pentru a întreba, e adevărat că aveţi titlu de nobil, domnule?

El făcu o grimasă.

— De unde ai auzit asta?

— Prietena mea mi-a spus. Mi-a zis că nu vă place să îl folosiţi.

— Aşa e. Prefer domnul Lambert. Oricum, între noi doi fie vorba, nici nu am mijloacele financiare să mă dau drept nobil, spuse el zâmbind. În ultima vreme m-am gândit să îmi schimb numele în domnul Mutton[3]... ce zici?

Eva îşi stăpâni un chicot.

— Dacă tot îmi trebuie un nume nou, măcar să mă distrez.

— De ce aţi avea nevoie de un nume nou?

El ridică din umeri.

— Oricât m-ar durea în cot de ce crede lumea despre mine, aş vrea totuşi să păstrez ruşinea pe care o aduc familiei mele la un nivel minim. Nu mă dau în vânt după multe dintre neamurile mele, însă cei care îmi plac, chiar îmi plac. Dar ştii ce sunt eu? o întrebă el rânjind. Sunt ceea ce se numeşte un derbedeu, draga mea. Sau în termeni mai elocvenţi, un pui de căţea.

— Vai, domnule. Nu ar trebui să spuneţi asemenea lucruri despre mama dumneavoastră.

El scutură puţin scrum în scrumieră.

---

[3] *Mutton* (în engl.) – carne de oaie (n. tr.).

— Dacă ai fi cunoscut-o, n-ai mai fi fost de aceeaşi părere. Ea e cea care m-a dezmoştenit. Dar asta e o cu totul altă poveste.

Arătă cu ţigara spre ea.

— Eu aduc ghinion. Mi s-au oferit toate ocaziile din lume şi pe toate le-am ratat. Îmi lipseşte stăpânirea de sine, simţul moral, caracterul... „Desfrâul e-o putere ce-n ruşine se pradă pe ea însăşi.”

O privi cum îl măsura cu ochii mari.

— Shakespeare, copila mea. Dacă tot spunem vorbe mari, măcar să o facem în pentametru iambic. Ce s-a întâmplat?

— Vă rog, domnule. Nu era treaba ei, cu toate acestea, continuă: Vă rog să nu spuneţi asemenea lucruri despre dumneavoastră.

Domnul Lambert se încruntă, privirea înmuindu-se.

— Cum te cheamă?

— Eva, domnule.

El îşi plecă uşor fruntea.

— Foarte încântat de cunoştinţă, Eva.

Deschizând un sertar, scoase un pachet nou de cărţi şi i le dărui.

— Poftim. Cred că ţi se cuvin.

Nu avea voie să accepte daruri.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

— Vă mulţumesc, domnule.

Eva ieşi, păşind ameţită, înapoi în hol. Inima bătea să-i iasă din piept, palmele îi erau jilave. Abia îşi trăgea respiraţia, de parcă ar fi alergat.

Sis apăru de după colţ, cărând o tavă de mic dejun.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Eva îşi vârî iute cărţile de joc în buzunarul şorţului.

— Ce vrei să spui?

— Eşti roşie toată la faţă.

Eva îşi lipi palmele de obraji. Îi simţi arzând.

— N-am nimic.

— Ia de aici, spuse Sis, ridicând un pahar de apă cu gheaţă de pe tavă. Bea puţină apă, arăţi de parcă te-ai simţi rău.

— Nu, sunt bine.

— Vezi să nu vomiţi pe covor.

— Dar nu am nimic.

— Bine, cum zici tu, ridică din umeri Sis, îndepărtându-se pe culoar. Dar arăţi ca o sfeclă.

Eva stătea de una singură pe scara de incendiu care urca şerpuind pe zidul din spate al clădirii, ţinând în mâini pachetul cu cărţi de joc. Erau frumoase, cu albine desenate pe spate.

Nimeni nu ştia ce putea face ea cu numerele. Era o taină a ei, ceva pe care ea îl făcea în minte, pentru a se linişti, pentru a-şi întoarce gândurile de la lucrurile care o îngrijorau sau pentru a-şi alunga plictiseala. Ghicitorile erau plăcerea ei vinovată; singura formă de distracţie de care avea parte în acea casă tăcută şi sobră. De fapt, nici nu îşi mai amintea vremurile în care numerele nu îi apăreau precum nişte forme pline de culoare, cioplind în haosul minţii ei, ordonându-i gândurile.

Simţea ceva neobişnuit gândindu-se că dintre toţi oamenii, singurul care ştia era domnul Lambert. Însă el nu o ridiculizase, nici nu o tachinase. Ba dimpotrivă, îi oferise un dar.

Era greşit să păstreze cărţile. Era împotriva regulamentului. Şi ce ar spune Sis dacă ar afla?

Ar spune că se lasă coruptă; că acesta era începutul căderii în depravare.

Gândurile Evei zburară la familia pentru care lucrase în Brooklyn. Cum soţia Profesorului obişnuia să vină în urma ei peste tot, pentru a o verifica. Cât de crâncenă era în privinţa celui mai mic detaliu şi cum obişnuia să o ţintuiască pe Eva cu privirea atunci când credea că nimeni nu o observa, ca şi cum ar fi pizmuit-o. Frau Brohemer îşi

pierduse copilaşul la puţin timp după ce ajunseseră în America, din cauza unei pneumonii contractate, se presupunea, în timpul călătoriei. Pierderea o înrăise.

La Hotel era mult mai bine decât acolo. Trebuia să fie recunoscătoare pentru tot ce avea acum şi să îşi vadă de treaba ei.

Dar domnul Lambert fusese doar binevoitor cu ea şi nimic mai mult. Ce era rău în această bunăvoinţă? Voia doar să vadă cărţile, să se uite la ele câteva clipe.

Rupse sigiliul din ceară al cutiei şi desfăcu evantaiul de cărţi.

Numerele şi culorile începură deja să se aranjeze între ele în combinaţii complicate în mintea ei şi simţi un fior cald şi familiar de fericire în piept.

După câteva minute, Eva înţelese că nu avea să le înapoieze niciodată.

Eva nu îl mai văzu pe domnul Lambert în următoarele zile, însă purta mereu cu ea pachetul cu cărţi de joc, în buzunarul şorţului de la uniformă. Îi era teamă să le lase în camera pe care o împărţea cu Sis, dar totodată voia să le simtă aproape. Pentru că i le dăruise domnul Lambert.

Când în sfârşit îl revăzu, el escorta o blondă veselă spre camera lui, şoptindu-i ceva la ureche.

Eva îngheţă în celălalt capăt al coridorului, rămânând ţeapănă în mijlocul holului cu o căldare şi o cârpă în mână.

Cei doi se clătinau şi se împiedicau, agăţându-se unul de celălalt şi chicotind, râzând la o glumă doar de ei ştiută.

Domnul Lambert descuie uşa, cu braţul în jurul taliei blondei, apoi o împinse, deschizând-o.

Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât, învârtindu-şi chipul spre el în timp ce cădeau înăuntru.

Uşa se trânti închizându-se.

Blonda Veselă purta aceeaşi nuanţă de ruj de prost gust pe care Eva o găsise pe pahare.

Încolăcindu-şi degetele în jurul cărţilor de joc din buzunar, rămase cu privirea pironită asupra uşii închise.

Aşa erau bărbaţii, îşi spuse în sinea ei. *Le plac femeile uşuratice care râd din orice şi prea tare.* Probabil el nici nu băgase de seamă buzele ei rujate atât de hidos.

Dar iarăşi, probabil că femeii aceleia nici nu-i dăruise nimic.

A doua zi dimineaţă, blonda dispăruse. Când Eva bătu la uşa camerei, domnul Lambert servea cafeaua şi citea ziarul, aplecat peste tava cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, domnule, spuse ea vesel.

— Bună dimineaţa, răspunse el întorcând pagina.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Vă... voiam să vă mulţumesc pentru cărţile de joc, domnule.

— Cu plăcere.

Ea se foi în spatele scaunului pe care stătea domnul Lambert.

— A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră, adăugă ea.

Domnul Lambert sorbi o gură de cafea.

— Sunt un om de treabă, cel mai de treabă pe care îl vei cunoaşte vreodată. De asemenea, mai am nevoie de hârtie de toaletă.

— Da, domnule.

Rămase locului, privind prosteşte, neştiind ce să facă. Voia ca el să-i vorbească mai mult, la fel cum o făcuse în urmă cu câteva zile, însă ea nu ştia cum să înceapă o conversaţie.

— În afară de asta, spuse el împăturind ziarul şi punându-l jos, parcă ziceai că nu sunt bune cărţile de joc. Rădăcina răului. Sunt surprins că le-ai păstrat.

— Păi, eu... şovăi ea, prinsă deodată pe picior greşit, de ce mi le-aţi mai dăruit dacă nu consideraţi că ar trebui să fie ale mele?

El ridică din umeri, aprinzându-şi o ţigară.

— Inocenţa, la fel ca şi virginitatea, e mai distractiv de pierdut decât de păstrat.

— Amândouă sunt destul de scumpe, domnule.

— Ha! râse el. Eşti plină de remarci inteligente! Măcar ai jucat?

— Doar cu mine însămi.

El scoase un fuior gros de fum pe nări, asemenea unui taur.

— Asta n-o să te ducă nicăieri. Aşază-te.

Vârându-şi ţigara într-un colţ al buzelor, scoase un pachet de cărţi din buzunarul sacoului şi începu să le amestece.

— Acum te voi învăţa un joc care se cheamă Douăzeci şi unu.

Eva urmări fascinată cărţile zburând printre degetele lui. Nu mai întâlnise până acum pe nimeni care să poarte cu sine peste tot un pachet de cărţi de joc.

Cu excepţia ei, realiză ea cu un fior de încântare.

— E un joc bun?

— Cum adică?

— Adică, e un joc de noroc?

— O întrebare foarte interesantă. Să vedem... poţi paria dacă mâine va ploua sau nu. Dacă îţi plac jocurile de noroc, totul va fi un joc de noroc. Dar norocul prin definiţie înseamnă asumarea unui risc. Acum, dacă nu mă înşel în privinţa ta, talentul tău la numere înseamnă că norocul, sau riscul, scade considerabil. Aşadar, în fapt, tu nu te joci cu norocul deloc. Tot ce faci este să acţionezi aşa cum consideri tu că e adevărat, iar asta e la fel ca şi credinţa, de fapt... dimensiunea spirituală a exerciţiului acestuia este un subiect pe care îl vom atinge altă dată.

— Serios?

— Nu mă întrerupe. Deci, vezi tu, poţi juca acelaşi joc pe care îl joc şi eu. Totuşi, eu pot juca la noroc, pentru că eu ştiu foarte puţin şi în consecinţă îmi asum un risc enorm. Desigur, asta e pur ipotetic. Vreau să subliniez faptul că sunt extrem de competent în ceea ce fac...

— Şi ce anume faceţi, domnule?

— Sunt expert în noroc, un pionier al probabilităţii, fetiţo. Şi, după cum spuneam, pot risca, pentru că nu cunosc decât foarte puţin. Tu, pe de altă parte, cu talentul tău unic, poţi juca pur şi simplu o ecuaţie complicată a cărei rezolvare numai tu o poţi desluşi. Deci răspunsurile la întrebarea ta sunt „nu” şi „da” şi „uneori”.

Termină de făcut cărţile.

— Iată regulile: jucăm o singură mână pentru a face o demonstraţie, dar în mod normal sunt şase. Vreau să îţi arăt pe îndelete.

Ea îi privi chipul atrăgător.

— De ce îmi arătaţi asta?

El se uita la ea de parcă motivele lui ar fi fost evidente.

— Într-o bună zi, îţi va fi de folos. Şi atunci să îţi aminteşti vorba mea: e la noroc numai atunci când nu ştii ce joci.

Aşadar, domnul Lambert o învăţă să joace Douăzeci şi unu. În următoarea zi, îi predă principiile rudimentare ale pokerului. Iar ea, spre încântarea şi spre groaza lui, prindea repede. Era învăluită într-un calm dezarmant; începu, fără ifose, întâi să înveţe să joace, apoi să îl bată. Mână după mână, fără nici cel mai mic semn de nervozitate. Era uşor pentru ea; ştia ce urma să se întâmple.

Eva nu fusese niciodată pricepută la nimic. Şi dorea să îi facă pe plac domnului Lambert.

Se concentră pe cărţile pe care el le dădea jos, la numărul de cărţi jucate, păstrând aceste date într-un cotlon al minţii ei. Părea să vadă undeva în minte toate variantele şi combinaţiile posibile de îndată ce începea. Apoi era jucată o altă carte şi soluţiile se împuţinau. Putea vizualiza în minte întregul joc de la primele mâini şi pe urmă conta mai mult ordinea în care vor fi jucate cărţile şi mai puţin care vor fi acestea. Şi când se întâmpla aşa, domnul Lambert devenea foarte entuziasmat. Ochii i se aprindeau şi o privea de parcă Eva ar fi fost o făptură extraordinară şi încântătoare.

Ea nu mai simţise niciodată o asemenea privire aţintită asupra ei, însă din câte citise ea şi i se mai povestise,

domnul Lambert o privea ca şi cum ar fi fost îndrăgostit de ea.

Dar pe urmă Blonda Veselă reveni în scenă.

Doar că de data aceasta nu mai râdea.

Era mahmură şi fuma o ţigară, în timp ce culegea firimituri dintr-o felie de pâine prăjită rece.

Apăru într-o dimineaţă, fără veste, când Eva bătu la uşa camerei domnului Lambert pentru curăţenie.

Mai rău, valiza ei era într-un colţ.

Eva se holbă la geamantan cu o disperare mută. Femeia era o treabă, dar valiza era altceva.

Blonda o privi pe sub pleoapele umflate, roşii.

— Da?

Fruntea îi era brăzdată de riduri şi obrajii îi erau supţi. În lumina zilei nu mai era nici pe departe la fel de drăguţă.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse Eva rigidă, încercând pe cât posibil să nu îşi trădeze sentimentele. Sunt aici pentru a face curăţenie în cameră. Aţi dori să revin altă dată?

Blonda ridică din umeri, apoi luă o altă gură din felia de pâine prăjită şi o aruncă înapoi pe farfurie.

— Sigur. Deşi presupun că ar trebui să mă îmbrac, oftă ea, dacă avem de gând să prindem trenul de la amiază.

— Trenul?

Blonda se ridică, strângându-şi cordonul halatului în jurul taliei. Era atât de slabă, că aveai impresia că şnurul o taie în două.

— Îhî. Cascada Niagara.

Zâmbi ca pentru sine, scuturând în ceaşcă scrumul care sfârâi în restul de cafea.

— Foarte romantic, nu-i aşa?

Eva simţi cum toate speranţele i se năruiesc.

— Scuzaţi deranjul. Voi reveni mai târziu, doamnă.

Închizând uşa în urma ei, Eva o auzea pe Blondă fredonând încet... „Trebuia să fii tu”.

Când ajunse la jumătatea holului, îşi dădu seama că plângea.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Magazinul de pe Rue Saint-Claude era, asemenea celor mai multe dintre magazinele de mâna a doua, burduşit din podea până în tavan cu tot soiul de obiecte şi piese de mobilier aruncate de-a valma: lămpi, aparate electrocasnice, perne, perdele, vaze, tablouri, cărţi.

Scaune de lemn atârnau din cârlige agăţate în tavan, alături de candelabre şi suporturi pentru uscat rufe; fiecare spaţiu de depozitare conţinea nu doar un obiect, ci cel puţin cinci obiecte înghesuite, fără legătură între ele. Un clopot micuţ răsună când deschiseră uşa din faţă. Mirosea a mucegai, a cârpe ude şi a praf.

Grace intră, cu Monsieur Tissot pe urmele ei. Lucrurile nu mergeau conform planului său. Ar fi trebuit să fie înapoi în biroul lui, nu să cotrobăie prin gunoaie.

— Explicaţi-mi încă o dată, ce căutăm noi aici, madame?

— Fiica portăresei mi-a spus că acest domn a strâns lucrurile din apartamentul Evei d’Orsey.

— Da, dar ce legătură are asta cu noi?

Înaintă ocolind o ladă din lemn, plină cu mânere de uşă vechi.

— Căutaţi ceva? Ce speraţi să găsiţi?

— Nu ştiu. Orice. O agendă cu adrese sau o colecţie completă de jurnale ar fi folositoare.

— O agendă cu adrese? întrebă el, privind-o uimit.

— Glumesc. Vreau să spun că s-ar putea să fie ceva aici, vreun indiciu despre adevărata Madame d’Orsey… ceva personal.

El aruncă o privire analizând haosul din jur.

— Aici?

— Nu poţi şti niciodată.

Grace continuă să îşi croiască drum. Culese un obiect micuţ din metal care aducea cu o sită pentru zahăr pudră, dar care se dovedi a fi o lupă de la începutul secolului al optsprezecelea. Era mâncată de rugină şi sticla era spartă.

— În afară de asta, Monsieur Tissot, nu era necesar să mă însoţiţi. Sunt sigură că aveţi treburi mai importante de făcut.

— Dumneavoastră sunteţi treaba mea, Madame Monroe.

Scutură de pe cotul sacoului un fir de praf primit în dar de la un set de draperii din catifea, mâncate de molii.

— Sunt avocatul dumneavoastră.

— Avocatul meu? întrebă Grace punând lupa jos. Îmi cer scuze, dar am crezut că sunteţi avocatul doamnei d’Orsey.

— Da, dar interesele ei sunt acum ale dumneavoastră. Până când vânzarea proprietăţii e completă, obligaţiile mele rămân neîndeplinite. Asta dacă nu cumva, bineînţeles, aţi prefera ca eu să nu vă mai reprezint, adăugă el.

— Înţeleg.

Grace nu prevăzuse asta.

— Dar nu se contrazice cumva cu instrucţiunile dumneavoastră?

— Nu am mai avut niciodată un client într-o situaţie ca a dmneavoastră. Mai ales unul care să dorească dovezi suplimentare pentru a merge mai departe.

Îşi încrucişă braţele la piept, privind-o direct în ochi.

— Aşadar ne-am depăşit amândoi obligaţiile, nu credeţi?

— S-ar putea să aveţi dreptate, deşi eu cu siguranţă nu doresc să monopolizez timpul dumneavoastră, Monsieur Tissot. Nu vreau să credeţi că trebuie să mă însoţiţi peste tot întreaga zi.

— Da, însă nu vă pot permite să umblaţi de una singură prin tot Parisul, sublinie el. Numai franceza dumneavoastră, doamnă, ar putea fi un motiv să fiţi arestată.

— Şi eu care credeam că franceza mea se îmbunătăţeşte, spuse Grace îndreptându-se de spate.

— Credeaţi greşit.

— Păi, în acest caz, ce propuneţi? îl provocă ea, încrucişându-şi la rândul ei braţele la piept. Sper că înţelegeţi că nu pot accepta pur şi simplu o sumă importantă de bani fără să ştiu cum şi de ce mi-a revenit mie. Trebuie să primesc nişte răspunsuri.

— Şi dacă nu există aceste răspunsuri?

— Măcar am încercat să aflu! îşi menţinu ea punctul de vedere.

Monsieur Tissot oftă, trecându-şi palma peste chip. Era surprinzător de încăpăţânată. În general oamenii nu

obiectau în faţa lui, niciodată. Iar el nu era obişnuit să capituleze. Dar socoti că cea mai rapidă cale de a avansa era să o lase să facă precum voia, pentru încă o oră. Şi, sincer vorbind, o parte din el respecta faptul că ea nu dorea să renunţe la principiul ei.

— Bine, concluzionă el, atunci vă voi ajuta. După cum am spus, interesele dumneavoastră sunt interesele mele.

Deodată, schimonosindu-se la chip, Monsieur Tissot strănută din toate puterile, de trei ori la rând.

— Dumnezeule! Cât praf e aici! Alo! Bună ziua! strigă el.

Un bărbat scund, între două vârste îşi iţi capul din spatele unui raft cu perdele, draperii şi cuverturi. O pereche de ochelari groşi şi un nas ascuţit se iveau de sub o bască din piele tocită.

— *Oui? Ce que vous cherchez?*

— Vă rog să îi spuneţi că doresc să găsesc orice obiect are legătură cu Madame d'Orsey, spuse Grace.

Monsieur Tissot îi explică, însă înainte de a termina, bărbatul îl întrerupse.

— Domnul spune, traduse Monsieur Tissot, că cea mai mare parte a mobilei s-a vândut foarte repede. Avea clienţi pe lista de aşteptare, licitând unul împotriva celuilalt.

— Vreţi să spuneţi că nu a mai rămas nimic?

Monsieur Tissot îl chestionă din nou pe bărbat. Însă el clătină din cap, fluturându-şi mâna enervat.

— Spune că abia a apucat să descarce totul din camion.

Grace îl privi nevenindu-i să creadă.

— E ceva normal?

Înainte ca el să apuce să răspundă, bărbatul începu din nou să vorbească, foarte repede, gesticulând emfatic. Orice spunea, era foarte pasionat de subiect.

— Din câte se pare, Madame d'Orsey avea o reputaţie, povesti Monsieur Tissot.

— Adevărat? întrebă Grace, căreia nu îi plăcea cum sunase fraza. Ce fel de reputaţie?

— Toată lumea o cunoştea. Sau mai bine spus, se corectă el, toată lumea ştia despre ea.

Grace se zburli, simţind deodată nevoia să ia apărarea acestei necunoscute.

— Şi asta ce vrea să însemne?

Monsieur Migret nu răspunse, în schimb scuipă pe podea şi îşi miji ochii, suspicios.

— Dar patul? De ce a lăsat patul în apartament?

Din nou, Monsieur Tissot îl întrebă pe bărbat şi acesta scutură din cap.

— Din câte se pare, patul nu era de vânzare, explică Monsieur Tissot. Este antic şi aparţine familiei Hiver. Noul proprietar trebuie să îl primească în proprietate.

— Arnaud Hiver, interveni Monsieur Migret cu un chicotit înfundat şi batjocoritor. *Le souvenir de son père!*

— O amintire de la tatăl său, traduse Monsieur Tissot şoptit.

Grace îl străfulgeră pe Monsieur Migret cu privirea. Nu îi plăcea deloc acest bărbat. Îi şopti lui Monsieur Tissot:

— Aşa se obişnuieşte? Să laşi moştenire fiului un asemenea obiect?

Monsieur Tissot ridică din umeri.

— Nu prea am avut clienţi cu o amantă, un fiu şi un pat antic, madame.

Bărbatul făcu un pas în faţă.

— J'ai quelques plaques, des bagages, quelques lampes . . .

Arătă cu mâna spre o masă din colţ, încărcată cu tot soiul de nimicuri.

— Sunt câteva lucruri rămase... acolo, pe masă.

Grace se îndreptă nerăbdătoare spre masă şi Monsieur Tissot o urmă.

Erau acolo un set de două veioze din lemn negru lăcuit, cu motive chinezeşti, o stivă de farfurii din porţelan alb cu albastru, câteva cutii mari din piele... Grace se aplecă frunzărind printr-o cutie cu cărţi, toate în franceză, în vreme ce Monsieur Tissot cotrobăia fără entuziasm printr-o cutie cu feţe de masă. Glumise atunci când îi vorbise

despre agenda cu numere de telefon şi jurnale, dar tot spera să găsească ceva mai personal. Totuşi, romanele păreau mai degrabă romane de dragoste populare, banale. Înăuntrul lor nu se afla niciun bilet ascuns, nicio notă enigmatică, niciun pasaj subliniat.

Monsieur Tissot ridică un ghiozdan vechi din piele.

— Ăsta nu e rău deloc. Îmi aminteşte de un ghiozdan pe care l-am avut când eram copil.

Grace se ridică din nou şi începu să cotrobăie printr-o altă cutie cu veselă. Linguri de sos, tacâmuri desperecheate... Nimic.

Scotoci printr-o cutie cu obiecte de artă şi cataloage de expoziţii. Apoi printr-un maldăr de pantofi vechi; deschise poşete, întorcându-le cu gura în jos. Gata. În câteva minute trecuseră în revistă tot ce mai rămăsese.

Şi nu era nimic, nimic specific sau măcar cât de cât personal.

Monsieur Tissot încă mai examina ghiozdanul din piele, încercându-i încuietoarea. Cât de specific bărbătesc să fie fascinat de o bagatelă.

Grace îşi aruncă din nou privirea prin magazin, frustrarea crescându-i. Întreaga idee a unei prăvălii de mâna a doua îi aprinsese imaginaţia. Acum, era cuprinsă de o dezamăgire copilărească.

— Haideţi să mergem. Nu e nimic aici.

— Mă întreb cât cere pe ghiozdan? spuse Monsieur Tissot întinzându-i-l.

Mai întâi fusese nevoită să îl târască până aici şi acum nu se mai dădea plecat. Îşi pierdea răbdarea.

— Cureaua e ruptă. Şi nu-mi place bărbatul acela, e nepoliticos. Vă rog, Monsieur Tissot, aţi avut dreptate. A fost o pierdere de vreme. Haideţi să plecăm de aici.

Încheietoarea se desfăcu.

— E ceva aici.

Monsieur Tissot scoase dinăuntru ceva care arăta ca o bluză dintr-un material delicat. Doar că nu era o bluză.

Grace se apropie aplecându-se.

— Ce e asta?

— Cred că e o rochiţă, spuse el ridicând-o. E rochiţă foarte mică.

Era un şorţuleţ de copil, croit din pânză albă, acum îngălbenită de trecerea anilor, cu elastic şi floricele minuscule galbene, brodate. O aşeză pe masă.

— Ce ciudat!

— Poate a fost a altcuiva.

Monsieur Tissot verifică din nou interiorul genţii.

— Nu mai e nimic înăuntru.

Grace îşi plimbă uşor degetele peste platca şorţuleţului. Nu era un articol de fabrică, ci era făcut de mână. Firul delicat de mătase încă strălucea, scoţând în evidenţă

detaliul desăvârşit şi talentul celui care îl confecţionase. Era o adevărată lucrare de artă, chiar şi frunzuliţele minuscule ale florilor care sclipeau în diverse nuanţe contrastante de verde.

— Când eram mică aveam o batistă cu flori brodate astfel, îşi aminti ea.

— Fetiţele au flori brodate la orice.

— Sunt mici narcise sălbatice. Înfloresc primăvara. Englezii le numesc narcise de hârtie.

În timp ce vorbea, îşi simţi obrajii arzând, deodată jenată.

— Bănuiesc că e doar o coincidenţă că au fost mereu florile mele preferate. Cineva trebuie să fi făcut un mare efort. Broderiile de acest gen cer o adevărată îndemânare. Nu am mai văzut o asemenea lucrătură de foarte mult timp.

— Uitaţi-vă aici, spuse Monsieur Tissot ridicând eticheta din piele roasă a genţii. Cred că a aparţinut altcuiva la urma urmei.

Scrisă peste eticheta îngălbenită, ştearsă, era o adresă diferită:

M. A. Valmont

23 Rue Christine, Paris

Grace se încruntă, concentrată.

— Ştiu adresa asta. Am mai văzut-o, în apartamentul Evei!

— Şi...

— Ştiţi unde se află? întrebă ea ridicându-şi privirea. Rue Christine? E departe?

Monsieur Tissot o străfulgera cu privirea.

— Ă... nu că m-aş aştepta să mă duceţi acolo sau că v-aş sugera... se bâlbâi ea.

Vina era doar a lui. Nu ar fi trebuit să îi arate apartamentul de la bun început.

— Păi, doamnă, spuse el aşezând geanta la loc pe masă şi scuturându-şi praful de pe mâini, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aflăm cât de departe e.

Rue Christine se afla pe una din străzile înguste şi şerpuitoare de pe malul stâng al Senei. Monsieur Tissot trase pe dreapta şi opri motorul.

— Aici este, doamnă. Numărul 23.

Grace simţi un nod în gât.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

Parcaseră în faţa unei clădiri abandonate, cu ferestrele şi uşile acoperite cu plăci din lemn. Un parasolar din pânză neagră, ferfeniţită, fâlfâia speriat în bătaia vântului de primăvară.

— Ah, Doamne! exclamă Grace, scrutând exteriorul mohorât şi simţindu-se tot mai dezamăgită. Aşadar, aţi avut dreptate. Asta e, admise ea înfrântă. Alergăm după fantome.

Cu doar o clipă în urmă, era animată de un optimism nerăbdător. Acum se lăsă pe spate, învinsă. Din câte se părea, chestiunea era pentru ea mult mai importantă decât îşi imaginase el.

Şi pentru a doua oară în ultimele două zile, Monsieur Tissot se trezi făcând ceva ce nu făcea aproape niciodată – acţionă impulsiv.

— Ia să vedem!

Deschise portiera şi coborî din maşină.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Grace luându-se după el.

— Credeam că doriţi să găsiţi răspunsuri, Madame Monroe, spuse el peste umăr, îndreptându-se către uşa din faţă a imobilului.

— Asta vreau. Dar clădirea e pustie!

Monsieur Tissot privi înăuntru printre scândurile cu care erau baricadate ferestrele.

— Arată ca un soi de magazin.

— Magazin? se miră Grace venind lângă el şi mijindu-şi ochii pentru a vedea prin geamul murdar. Ce fel de magazin?

— Nu sunt sigur. Haideţi să aflăm.

Monsieur Tissot făcu un pas înapoi şi smulse o scândură lată, prinsă în cuie de-a curmezişul uşii de la intrare.

— Ce faceţi? şuieră Grace printre dinţi, panicată.

— Conduc o investigaţie în numele dumneavoastră, spuse el şi, rezemându-se în umăr, împinse cu putere. Mânerul uşii era înţepenit.

— Opriţi-vă imediat!

Grace aruncă priviri grăbite în jur, pentru a vedea dacă nu i-a zărit cineva.

— Nu vreau să investigaţi nimic! E împotriva legii, nu-i aşa?

— E o chestiune de intenţie. Nu aveţi de gând să intraţi pentru a fura ceva, nu?

Împinse iar, mai tare. Lemnul putrezit al cadrului uşii se făcu ţăndări şi cedă, uşa deschizându-se cu un geamăt.

— *Voilà!* zâmbi el, triumfător.

— Sunteţi nebun!

— Cu plăcere!

Păşiră amândoi înăuntru cu mare grijă.

Înaintea ei, în întunericul răcoros, Grace abia putea zări contururile unei tejghele de magazin şi ale rafturilor înalte, aliniate de-a lungul pereţilor. Mirosea a umezeală, a frig, a aer închis şi a mucegai. Vântul şuiera prin colţul spart al uneia dintre ferestre.

Monsieur Tissot învârti butonul întrerupătorului de lumină, însă fără succes.

— Nu este curent.

Trase draperiile grele din catifea care atârnau peste ferestrele din faţă şi lumina inundă încăperea.

— Dumnezeule! exclamă Grace.

Chiar şi în starea de paragină avansată în care se găsea, camera îţi lua respiraţia; pereţi de sticlă şi oglinzi reflectau lumina, astfel încât, pentru o clipă, Grace fu orbită. Pe măsură ce ochii se obişnuiră, putu vedea că spaţiul fusese amenajat ca o combinaţie de contraste îndrăzneţe. Lemnul închis al tejghelei era dintr-un mahon cald, profund. Podeaua era acoperită cu dale din marmură albă şi neagră. Un candelabru din cristal pe mai multe niveluri, acoperit cu un strat gros de praf şi învăluit în pânze de păianjen străvezii, atârna de un cordon gros din mătase neagră din centrul tavanului. Iar rafturile erau acoperite cu şiruri lângă şiruri de flacoane zvelte de sticlă, cenuşii de colb.

Sub bolta ferestrelor arcuite stăteau două fotolii îmbrăcate în catifea neagră, decolorată şi putredă şi un taburet

tapiţat cu piele de leopard. Grace întinse mâna şi mângâie materialul moale. Era adevărat.

Taftaua mătăsoasă, alb-argintie care îmbrăca pereţii era acum într-o stare jalnică din cauza apei infiltrate şi se desprindea în fâşii. Tavanul era decorat cu o oglindă enormă tăiată dintr-o singură bucată de sticlă, acum spartă într-un colţ, cu crăpături lungi întinzându-se ca nişte gheare din rana din mijloc. Undeva, în cotloanele din spate, picura apa, scurgându-se într-o căldare plină de mult.

Pe tejghea se găseau câteva sticle frumoase de diverse mărimi, cu dopuri din cristal.

— Nu seamănă cu niciun magazin pe care l-am văzut vreodată. Aduce mai degrabă cu un club de noapte. Dar este într-o stare jalnică... arată de parcă ar fi fost jefuit.

— E clar că nu a mai fost deschis de ani buni, dar e posibil să fi fost prădat de nazişti. Care nu sunt celebri pentru bunele lor maniere. De asemenea, au avut loc multe greve în ultimii ani. Au avut loc şi ceva incidente violente.

Grace dădu la o parte o draperie, aruncând o privire în camera din spate.

— Ce credeţi că a fost aici? Vreun soi de farmacie?

— Nu sunt sigur.

Monsieur Tissot întinse braţul şi culese una din sticle. Grace îl urmări în vreme ce îi scotea dopul şi simţi împrăştiindu-se un parfum floral bogat.

Ridicând dintr-o sprânceană, îi aruncă o privire.

— Cred că ne aflăm într-o parfumerie.

Grace îşi plimbă uimită ochii de-a lungul pereţilor căptuşiţi cu sute, poate chiar mii de sticle minuscule.

— Vreţi să spuneţi că toate acestea conţin parfumuri?

Numărul lor era impresionant.

— Trebuie să recunosc, nu seamănă cu nicio parfumerie pe care am văzut-o vreodată.

Monsieur Tissot întinse braţul şi puse flaconul înapoi pe raft.

— O parfumerie tradiţională are doar câteva categorii de parfum, cum ar fi cele florale, cele orientale, cele proaspete şi citrice... poate câte o duzină de flacoane din fiecare...

Grace îl privi uimită din cealaltă parte a salonului.

— Cum se face că ştiţi atât de multe despre parfumuri?

— Toată lumea ştie asta. Şi eu ştiu ce ştie toată lumea, insistă el. Orice bărbat a cumpărat o dată în viaţă un parfum.

— Soţul meu nu mi-a cumpărat niciodată parfum.

— Soţul dumneavoastră nu e francez. În afară de asta, toate femeile iubesc parfumurile.

— Toate femeile în afară de mine.

— Madame Monroe, oftă el, clătinând din cap, sunteţi un model de încăpăţânare!

— Ăsta nu e chiar un compliment sau mă înşel eu? remarcă ea.

— Ce aveţi împotriva parfumurilor?

— Nu ştiu. Probabil pentru că nu am găsit încă nimic care să nu pară prea... prea tare.

— Vreţi să spuneţi prea puternic, o corectă el.

— Nu, tare. Şi nu îmi place să fiu contrazisă, domnule.

— Nici mie.

— Voiam un parfum care să şoptească, nu să ţipe. Am renunţat de mult să mai caut.

— Păi, dacă aţi fi fost interesată de un parfum, acesta ar fi fost locul în care să căutaţi, vă garantez. Priviţi, probabil nu puteţi citi etichetele, cu franceza dumneavoastră jalnică, dar permiteţi-mi să vă traduc.

Arătă cu mâna spre o secţiune.

— Aici se află colecţii întregi de arome cu etichete cum ar fi soare, mare, aer, pământ – sunt catalogate, unele după vârstă, spuse arătându-i un alt raft. Acest şir este dedicat femeilor între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, apoi acolo, celor între patruzeci şi şapte şi patruzeci şi nouă de ani.

Grace se apropie, fascinată. Fiecare flacon avea un carton micuţ dedesubt pe care erau scrise de mână diverse observaţii.

— Ce scrie pe acesta? întrebă ea arătând spre unul.

— „Scade în intensitate”, citi el, apoi se îndreptă spre următorul. „Se menţine bine.” la priviţi aici! „Atenţie! Persistă mai mult decât trebuie!” La teatru am stat alături de femei care purtau un asemenea parfum, spuse el pufnind. Şi mai sunt, arătă el spre celelalte mănunchiuri de flacoane. „Romantic”, „Realist”, „Infatuat”, „Sofisticat”, „Senzual”, „Timid”, „Extrem”, „Calm”, „Agitat”, „Vorbăreţ”, „Sclipitor”, „Catifelat”... şi aici sunt numele zeilor şi ale zeiţelor – „Afrodita”, „Artemis” „Narcis”, „Hera”.

— Cum poate cineva inventa aşa ceva? se minună ea. Arată mai degrabă ca un laborator sau ca un atelier de vrăjitor.

Luă unul dintre flacoane de pe raft. *Jasmin de la Mer*, scria etichetă. Deschizându-l, adulmecă dopul. Conţinutul se evaporase de mult, lăsând în urmă un reziduu din ambră uşor grunjoasă pe fundul sticluţei. Dar înăuntru sălăşluia fantoma unui parfum intens de floare albă, moderat, de o răcoare şi o prospeţime ce surprindeau prin profunzimea şi voluptatea care încă mai dăinuiau.

Era tulburător cât de rapid parfumul o transportă în altă dimensiune; pentru o clipă fu cuprinsă de o stare de euforie şi de grandoare rupte complet de decorul în care se afla. Era ca şi cum cineva i-ar fi făcut o farsă. Acest parfum era la mii de ani-lumină distanţă de parfumurile plate, serioase cu care era ea obişnuită – pudra de talc şi spray-ul Penhaligon cu o zambilă sălbatică desenată drăgălaş pe etichetă.

Monsieur Tissot se aplecă asupra flaconului şi îl mirosi.

— Remarcabil!

Grace aşează sticluţa la loc.

— Este o colecţie? Nu recunosc niciunul dintre nume. Nu că aş fi eu o expertă, dar aici nu se găseşte niciuna dintre casele celebre de parfum. Însă... însă, se întoarse ea plimbându-şi privirile peste miile de flacoane, e imposibil, nu-i aşa? Cineva trebuie să fi fost absolut obsedat pentru a crea o asemenea bibliotecă de parfumuri, atât de extinsă!

Continuară să îşi croiască drum prin încăperea abandonată.

Într-o parte se găsea un dulap zvelt oriental, din lemn negru lăcuit. Cu oarecare greutate, Grace reuşi să îi deschidă uşile. Înăuntru erau rafturi peste rafturi pline cu câteva sute de alte sticluţe de parfum, mai sofisticate decât cele din magazin. Fiecare avea scris pe ea un nume specific: comenzi. Sub fiecare sticlă era un cartonaş cu notiţe. Celelalte erau, după cum se părea, în diverse stadii de evoluţie, fiind marcate doar cu numere. Grace se întinse spre poliţa cea mai de sus. Se aflau acolo vrafuri cu caiete, jurnale îmbrăcate în piele pe care, observă Grace când le deschise, erau notate detalii ale clienţilor, date şi liste lungi cu ingrediente, probabil formule ale parfumurilor.

— Uitaţi-vă aici! strigă ea, încântată.

Monsieur Tissot se apropie, aplecându-se peste umărul ei pentru a citi cele scrise în jurnale.

Anumite pagini erau dedicate doar unui singur client. De exemplu, în 1932, Mademoiselle Dallois comandase un

parfum. Alături de numele ei era scrisă o listă. Grace încercă să desluşească.

— „Trandafiri roz”... „păr curat”...

Arătă cu degetul următorul rând:

— Ce este aici?

— „Pipa bunicului. Şi prăjitură”! citi el. Dumnezeule, sună ca şi cum ar fi vorba despre un copil.

Grace privi sutele de sticluţe.

— Credeţi că e aici?

— Ce anume?

— Parfumul domnişoarei Dallois.

Se ridică pe vârfuri, întinzând mâna spre flacoanele din spate.

Reuşise cineva să creeze un parfum care să miroasă a prăjituri şi a trandafiri roz?

— Daţi-mi voie să vă ajut, se oferi Monsieur Tissot.

Ceva căzu pe podea – un cartonaş îngălbenit, şters.

Grace se aplecă să îl ridice, când deodată se auzi o pocnitură puternică pe tejgheaua din spatele lor.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

— *Dehors! Sortez!*

Era o femeie în vârstă, înaltă şi foarte subţire, îmbrăcată într-o rochie din lână neagră cam demodată, care-i atârna peste silueta costelivă, agitând în aer un baston pe post de armă îndreptată spre ei.

— *Sortez!*

— Mă... ne scuzaţi, vă rugăm.

Grace se dădu înapoi speriată, împiedicându-se de Monsieur Tissot, care o sprijini. Un terrier micuţ năvăli în cameră, lătrând agitat în jurul picioarelor stăpânei.

— *Je ne crois pas!* strigă femeia agitându-şi bastonul ameninţător şi făcând un alt pas înainte.

— *Doucement! Doucement!* interveni Monsieur Tissot. *C'est ma faute ne s'en est pas fait!*

— *Que pensez-vous vous faites?* se oţărî bătrâna la el, aprigă. *Aller maintenant! C'est mon accueil! Balayeur de rue!*

— Crede că suntem hoţi, traduse Monsieur Tissot, interpunându-se între Grace şi femeia în vârstă.

— Poate pentru că ne comportăm ca nişte hoţi. Ne scuzaţi, doamnă, o rugă Grace. Căutăm informaţii despre Madame d'Orsey!

— *Pardon? Que voulez-vous?*

— *Nous... nous cherchons...* gândurile lui Grace se învălmăşeau. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă, izbucni ea.

Bătrâna o măsură din priviri, bănuitoare.

— De ce? Ce vreţi să aflaţi?

— Vorbiţi engleză! izbucni Grace uşurată.

— Ne scuzaţi, făcu un pas în faţă Monsieur Tissot. Mă numesc Edouard Tissot şi doamna este Madame Monroe, din Londra. Eu sunt avocat, doamnă, reprezint interesele răposatei doamne Eva d'Orsey.

— Poftim? întrebă femeia schimbându-se la faţă.

— Eu sunt avocat. Reprezint interesele Evei d'Orsey, repetă el.

Grace făcu un pas şovăielnic în faţă.

— Aţi cunoscut-o?

Bătrâna însă nu părea să o fi auzit.

— Eva... Eva d'Orsey a murit?

— *Oui, madame*, spuse Monsieur Tissot încet.

— Eva...

Vestea păru să o doboare asemenea unei lovituri fizice. Pentru o clipă, femeia păru pe punctul de a se prăbuşi.

— Ieşiţi de aici!

Rostise cuvintele atât de stins, încât Grace avu senzaţia că a auzit greşit.

— Pardon?

— Ieşiţi afară! strigă bătrâna, ridicându-şi din nou bastonul. Afară cu voi! Nu sunteţi primii care vă furişaţi aici, încercând să luaţi ce nu vi se cuvine, să furaţi!

— Ce oameni au mai fost aici? Despre cine vorbiţi? dori să afle Monsieur Tissot.

— I-am văzut eu, în maşinile lor mari şi negre. Sunteţi cu toţii nişte mincinoşi! Acum plecaţi de aici!

Lovi cu putere bastonul de tejghea, de data aceasta periculos de aproape de ei.

— Pieriţi naibii din faţa ochilor mei!

Se întoarseră şi ieşiră cât putură mai repede din clădire, în lumina strălucitoare a după-amiezii care inunda strada.

Cu inima bătându-i cu putere, Grace se întoarse pentru a mai arunca o privire faţadei magazinului.

Câinele continuă să latre. Uşa din faţă se trânti, închizându-se în urma lor, însă nu înainte ca Grace să prindă cu coada ochiului chipul bătrânei, cu trăsăturile colţuroase şi sfrijite, cu ochii negri şi mari privind în gol.

Parasolarul zdrenţuros fâlfâia asemenea unor aripi, scuturat de palele de vânt rece, primăvăratic, contururile aurii şterse ale numelui magazinului abia vizibile: *Recherchez-moi.*

Căutaţi-mă.

„Trebuie să ai propriul tău parfum, aşa cum ai propriul zâmbet, propriul mers şi propriul tău fel de a privi împrejurările vieţii tale.”

Michel Arbaud

„Păcatul e tot ceea ce întunecă sufletul.”

André Gide

NEW YORK, 1927

Femeia din camera 512 era rusoaică şi toată lumea o cunoştea cu numele de Madame Zed. Era ceea ce francezii ar descrie drept *jolie laide*; cu un chip oval, mai degrabă lung, şi smead şi ochi cu pleoape grele. Gura îi era mică şi avea tendinţa de a zâmbi doar cu jumătate de gură, atunci când avea şi cea mai mică intenţie de a o face. În general stătea pe un fotoliu şi bea, fumând ţigări lungi de foi, conversând fie în rusă, fie în franceză cu un grup mic de apropiaţi devotaţi care veneau zilnic să o viziteze la Hotel. Sis spunea că mulţi dintre ei făceau parte din aristocraţia rusă, strămutată în urma Revoluţiei. Călătoreau din ţară în ţară, din hotel în hotel, căutând pe oricine îşi amintea de gloria lor de odinioară.

Madame Zed transmitea o anumită gravitate interioară. Glasul ei era scăzut şi timbrat, atrăgându-i pe cei din jur precum un contracurent. Trupul ei era foarte înalt, foarte drept şi rigid, însă avea un fel de a se mişca fluid şi implicit plăcut privirii şi ştia să se îmbrace simplu, pentru a da mai

mult farmec gesturilor ei. În ciuda defectelor ei fizice, emana o senzualitate ambiguă, nelumească. Când te fixa cu ochii ei negri, capacitatea ei de a te privi fără să clipească, fără să trădeze nicio emoţie, era pe cât de tulburătoare, pe atât de hipnotică.

Venise direct de la Paris şi împărţise o cuşetă cu asistentul ei, un tânăr pe nume Valmont. Cu un trup firav, acesta avea trăsături melancolice şi ochi mari, serioşi. Stătea în umbra ei, ascultând, încuviinţând din cap, râzând apreciativ la glumele ei spirituale, ocupându-se de programul ei, având grijă de preferinţele ei. Uşa dintre camerele lor era mereu deschisă, în caz că ea ar fi dorit ceva.

Una din multele lui îndatoriri era să se asigure că draperiile din camera ei erau trase întotdeauna şi că ventilatorul se învârtea permanent în tavan. Madame Zed era incredibil de sensibilă la mirosuri. Aproape orice îi ofensa sensibilitatea rafinată. Aceasta însemna că era şi incredibil de mofturoasă când venea vorba de detergenţii folosiţi pentru curăţenie. Înainte ca Eva să înceapă dereticatul, Valmont îi mirosea, buza de sus strâmbându-se într-o interpretare pantomimică a repulsiei.

— Pentru tine, nu înseamnă nimic. Dar pentru ea, este crucial. Ea trebuie să îşi petreacă întreaga noapte cu aceste mirosuri oribile!

Eva nu mai auzise în viaţa ei asemenea afirmaţii ridicole.

— Clorul este singura modalitate de a elimina complet urmele de săpun de pe cadă. Nu ar prefera mai degrabă să ştie că baia e cu adevărat curată? Mirosul de clor îţi dă de veste că e curat.

El îi aruncă o privire de parcă ea ar fi fost un gunoi agăţat de talpa pantofului său.

— Când voi avea nevoie de sfatul tău, îl voi cere. Şi să nu mai foloseşti tonul acesta niciodată când mi te adresezi.

Eva se întoarse pe călcâie. Nu suporta să primească porunci de la un băiat cu doar câţiva ani mai mare decât ea.

— *Je vais parler comment j'aime*, murmură ea cătrănită.

— Ce ai spus?

— Am spus că nimeni din hotel nu s-a mai plâns până acum.

— Nimeni din hotel nu este un maestru parfumier! Şi nu ştiu cine te-a învăţat să vorbeşti *français*, dar ai un accent vulgar.

Câtă insolenţă!

— Sunt franţuzoaică, răspunse ea. Familia mea e din Sud.

— Din Sudul cui? Al New Jersey-ului? Nu ai voie să vii aici cu lichidul acela împuţit.

— Şi atunci ce propui?

Valmont îşi încrucişă braţele peste piept.

— Vrei să spui „Ce sugeraţi, domnule?"

Eva scrâşni din dinţi:

— Ce sugeraţi, domnule?

— Îţi sugerez să rezolvi problema altfel.

— Fă schimb cu mine, o imploră Eva pe Sis în acea seară în pat. Fac orice îmi ceri dacă iei camera aceea pentru mine.

— Eşti nebună? pufni Sis. Am deja destulă bătaie de cap pe etajul meu. Am parte de o ducesă bătrână şi scrântită care tot vrea să o bag în pat în fiecare noapte. Trebuie să aibă undeva pe la nouăzeci şi trei de ani. Tot mă strigă Dădacă şi îmi cere să îi cânt seara până adoarme. Arăt eu ca o dădacă?

— Am eu grijă de ea. Te rog, Sis!

— Nu. Şi nu mai insista. Acceptă-ţi soarta, n-ai cum să scapi, draga mea. Va trebui să te ocupi de ei până pleacă din hotel. Fiecare are parte de câteva specimene de acest soi în fiecare an. Şi îţi dau un pont de la mine, ar putea fi şi mai rău. Întotdeauna se poate şi mai rău, încheie ea, întorcându-se cu spatele la Eva.

Eva era atât de disperată, încât căută chiar şi sfatul unchiului său, la bucătărie. Era o pauză între turele de

curăţenie şi cei mai mulţi dintre servitori luau cina mai devreme; bucătăriile erau goale, cu excepţia bucătarului care pregătea delicatesele şi care acum tăia lămâile în două şi le storcea sucul pentru o *tarte au citron*. Întreaga bucătărie era inundată de aroma proaspătă şi acidă a lămâilor.

Eva îl urmări în vreme ce el arunca jumătăţile stoarse într-o căldare de la picioarele lui.

— Mă scuzaţi, întrebă ea după o vreme, arătând spre cojile de fructe, dar mai aveţi nevoie de astea?

— Pardon? întrebă el, ridicându-şi privirea, surprins.

Ea se uită prin bucătărie.

— Ce credeţi că se potriveşte cu sucul de lămâie?

— Cu sucul de lămâie? Zahăr, râse el. Grămezi de zahăr!

— Nu, nu pentru mâncare, răspunse ea şi, luând o legătură de mentă proaspătă dintr-o ladă cu zarzavaturi, o duse la nas. Pentru miros.

În cele din urmă, născoci o soluţie din suc de lămâie, câteva picături eficiente de ulei de rozmarin presat şi câteva linguri bune de praf de copt mixate într-o pastă groasă, abrazivă. Când reveni mai târziu în acea după-amiază pentru a curăţa baia, chiar şi ea fu nevoită să admită că aroma verde şi proaspătă dăruia o satisfacţie revigorantă eforturilor ei.

— Nu e rău.

Eva se întoarse şi îl văzu pe Valmont stând în prag, rezemându-se de tocul uşii cu mâinile în buzunare.

— Deşi puţină lavandă ar fi fost un detaliu subtil mai plăcut.

Cum stătea sprijinită în mâini şi în genunchi, se ridică.

— Te înşeli.

— Poftim, ce-ai spus? întrebă el mijindu-şi ochii.

— Lavanda nu ar îmbunătăţi mirosul, răspunse ea încăpăţânată.

— Adică mă contrazici? râse el nevenindu-i să creadă. Cu ce drept mă corectezi tu pe mine?

— Cu niciun drept, răspunse ea luându-şi căldarea. Doar că am dreptate.

— Poate nu ştiai că Madame Zed este o parfumieră recunoscută în întreaga lume şi eu sunt singurul ei ucenic!

— Da, însă nasuri avem cu toţii, replică ea trăgând adânc aer în piept.

Deodată fură întrerupţi de un râset profund, gutural.

— Bravo!

Madam Zed înaintă, ieşind din penumbra dormitorului din spatele lor, bătând din palme.

— Această slujnicuţă te-a citit, Valmont! Ţi-a ghicit slăbiciunea – întotdeauna mai adaugi o notă, complicând

lucrurile. Ea are dreptate, înţelegi? Simplitatea e mai curată, mai elegantă!

Valmont îşi privi încruntat vârfurile pantofilor.

— Da, doamnă, mormăi el.

— Nimic nu este mai dificil decât simplitatea, adăugă ea, întorcându-le spatele. Şi de aceea, nimic nu este mai rafinat!

După aceasta, Valmont încetă să i se mai adreseze Evei şi, în dimineaţa următoare, Eva băgă de seamă că Madame aşezase un trandafir alb într-un pahar cu apă lângă chiuvetă.

Îl luă ca pe un gest de îngăduinţă.

Cu trecerea timpului, Eva ajunse să respecte şi chiar să admire excentricităţile lui Madame Zed. De exemplu, în loc să se adapteze decorului, ea îl transforma. Camerele ei erau înveşmântate în istorie personală, ca şi cum ocupanţii lor trăiau aici de ani buni, şi nu doar de câteva săptămâni; ea crea o atmosferă misterioasă şi exotică din câteva detalii selecte, special adăugate. Şaluri din mătase brodată erau aruncate peste fotolii, perne din catifea şi brocart, aşezate pe podea în stive moi, ispititoare, ca într-un harem oriental. Orhidee sălbatice cu petale cerate răspândeau un parfum hipnotic şi colecţiile de dulciuri franţuzeşti cu glazuri pastelate erau împrăştiate peste tot în camere pe tăvi de argint. Cufere de vapor, tapetate cu

vize de hârtie din întreaga lume, şedeau aliniate de-a lungul peretelui îndepărtat, burduşite cu rochii lungi, vaporoase, în culori tari şi tunici asimetrice neobişnuite. Perdelele groase permiteau doar unei raze slabe de lumină să pătrundă în cameră chiar şi în timpul zilei, sălaşul ei avea o decadenţă înnegurată, precum o lume suspendată într-o noapte permanentă.

Eva tocmai era pe punctul de a termina de ordonat camera lui Madame Zed într-o după-amiază, când observă pe masa de toaletă un flacon tubular negru, cu un dop auriu. Avea o rotunjime plăcută, solidă, care îi dădea ghes să îl ridice în palmă şi să îi simtă greutatea în mâini.

Eva ştia că este greşit să umbli printre lucrurile unui client, însă flaconul negru era mult prea interesant.

Îl ridică.

Păcatul meu, scria pe etichetă cu litere aurii.

Cu mare băgare de seamă îl deschise, ridicând dopul auriu spre nas. În aer plutiră primele note florale intense de narcise şi frezii, încălzindu-se până atinseră o notă întunecată aproape animalică, de mosc. Era intoxicant de frumos şi în acelaşi timp primejdios, cu profunzimi ascunse, discordante.

Era un miros pe care ea îl recunoştea, la care aspira; vălul hipnotic al senzualităţii care rămânea agăţat de piele, de haine, cu care erau impregnate chiar şi cearşafurile fiecărei fete din cor, fluturaş social sau starletă de film care se perinda prin holul Hotelului.

Închizându-şi ochii, inhală din nou.

— Bănuiesc că asta înseamnă că îţi place.

Madame Zed stătea în prag, înfăşurată într-un şal din dantelă neagră, chipul pe jumătate ascuns în umbră. Fuma o ţigară ajunsă la capătul unui ţigaret din sidef.

Eva puse flaconul jos.

— Îmi cer scuze, doamnă. Îmi pare foarte rău.

— Atenţie! E singura sticlă pe care o am. Altfel, va trebui să cumpăr una. Îţi poţi imagina, să-ţi cumperi propria creaţie?

Râse uşor, traversând camera şi aşezând dopul la loc peste gura flaconului.

— Îmi pare teribil de rău.

Madame Zed ridică uşor din umeri.

— Nu e grav. Eu însămi nu rezist să nu miros parfumurile oamenilor. În cinci minute, pot diseca întregul lor gust. Dar ăsta, spuse ea arătând spre flaconul negru, îţi place?

Eva îşi simţi obrajii arzând de ruşine.

— Nu am mai mirosit niciodată ceva asemănător. E atât de... de... , se chinui să găsească cuvintele potrivite, atât de plin de lucruri diferite.

Madame Zed inspiră adânc, măsurând-o de aproape cu ochii ei negri, printre pleoapele grele.

— Complex, spuse ea în cele din urmă. Este un parfum complex.

— Da. Într-o clipă e drăguţ şi floral şi în clipa următoare este plin de condimente şi de căldură şi de... nu ştiu cum să spun...

— Sex. Întotdeauna e vorba despre sex, de la bun început.

— Ah, exclamă Eva căscând ochii mari.

— De ce nu? Toată lumea doreşte acelaşi lucru, spuse Madame Zed aşezându-se într-un fotoliu. Presupun că acesta e motivul pentru care e atât de popular. Desigur, am fost nevoită să îl fac mai puternic decât mi-ar fi plăcut.

— Dumneavoastră l-aţi făcut?

— Aceasta e profesia mea, răspunse Madame Zed încuviinţând din cap. Sunt, după cum se spune, un „nas”. Mixez parfumuri de când aveam vârsta ta. Deşi acum am încheiat.

— Dar de ce?

— Sinceră să fiu, spuse ea scuturând puţin scrum din ţigareta lungă, nu pot suporta ca toată lumea să miroasă la fel. E vulgar. Şi ăsta, adăugă ea, înclinând capul spre sticluţa cu „Păcatul meu” de pe măsuţa de toaletă, deja tot Parisul miroase ca el şi aproape întregul New York. Iar pentru mine, o cameră plină cu femei care miros la fel e o anomalie, ceva profund greşit.

— Dar a fi capabil să creezi aşa ceva este ca şi cum... ca şi cum ai fi un artist sau un magician!

Madame Zed râse.

— Eşti foarte tânără.

— Nu m-ar deranja să miros astfel.

— Ah, ba da! protestă ea. Gândeşte-te la un bărbat, dansând cu o fată frumoasă într-o sală de bal aglomerată. Îşi afundă nasul în părul ei mătăsos şi inhalează parfumul. Pe urmă, două minute mai târziu, dansează cu o altă fată care miroase exact la fel. Care mai e farmecul? Parfumul trebuie să spună o poveste... povestea ta, cine eşti, cine ar trebui să fii, poate chiar cine ţi-e teamă să devii... toate aceste lucruri sunt posibile. Este un detaliu foarte intim al unei femei, asemenea semnăturii ei sau a sunetului vocii sale. Şi tălmăceşte sentimente, stări sufleteşti care nu au nume, nu au limbaj de exprimare. Tocmai această ambiguitate îl face mai adevărat decât cuvintele, căci, spre deosebire de cuvinte, el nu poate fi răstălmăcit sau manipulat. Vezi tu, nu parfumul în sine este lipsit de valoare... este un parfum original, unul din cele mai bune ale acestui deceniu. Dar sunt istovită să creez visuri pentru toată lumea. Îmi doresc o provocare demnă de arta mea.

— Doamnă, numele...

Eva nici nu îl putea rosti cu voce tare fără să roşească.

— „Păcatul meu”, rosti Madame Zed încet cuvintele, fără să clipească. Ce e cu numele?

Eva ezită.

— E cumva... adică... ce înseamnă? Ce păcat?

Madame rămase tăcută vreme îndelungată, privind în spatele Evei, sau mai bine spus, prin ea, ca şi cum ar fi fost lipsită de consistenţă. În cele din urmă, o întrebă:

— Ştii ce înseamnă să păcătuieşti?

— Să faci ceva greşit?

Madame scutură din cap.

— Acesta este un sens. Dar mai este şi un altul, din greacă, *hamartia*, care se traduce prin a rata ţinta. Acesta e înţelesul pe care îl prefer eu.

— A rata ţinta, repetă Eva, întipărindu-şi expresia în memorie.

— Da, continuă Madame. Încercăm şi eşuăm, precum arcaşii care ţintesc, însă nu reuşesc să nimerească ţinta.

Eva o privi în timp ce îşi dădea jos voaleta.

— Când vei fi mai matură şi vei fi înotat în râul vieţii, vei vedea că nu există oameni „buni”, fetiţo. Cu toţii încercăm şi eşuăm, încercăm prea mult şi eşuăm prea des. Să îţi aminteşti asta. Până la urmă nu ar trebui să judecăm prea aspru păcatele celorlalţi.

— Nu, doamnă. Sigur că nu.

Eva nu era sigură că răspunsese întrebării.

Dar Madame se lăsă în fotoliu, întinzându-şi picioarele pe taburet. Trase un fum din ţigaretă. Vocea i se înmuie devenind aproape o şoaptă.

— Uneori cred că singurele lucruri pe care le avem în comun unii cu ceilalţi sunt greşelile noastre.

Eva rămăsese vrăjită.

Expirând un fuior lung de fum, Madame închise ochii şi îşi lăsă capul într-o parte.

Eva o aşteptă să continue.

Mâna femeii se relaxă.

Ţigareta căzu pe covor.

Eva se repezi să o stingă înainte să facă o gaură în covor.

Apoi Madame începu a sforăi atât de tare, încât intră Valmont.

— Ah, tu eşti, spuse el, vârându-şi ursuz mâinile în buzunare. Trebuia să fi ştiut.

Eva îşi puse mâinile în şolduri.

— Ce vrea să însemne asta?

El însă îi ignoră întrebarea.

— Iisuse! Iar a fost în Chinatown. Ajută-mă să o duc în pat, îi porunci el, ridicând-o pe Madame de subsuori.

Eva o apucă de picioare fără tragere de inimă.

— Dumnezeule! exclamă ea. Cât de grea e pentru cineva atât de slab!

Împreună o târâră până la pat. Madame nu îşi întrerupse sforăitul nici măcar o clipă şi se întoarse greoi pe o parte.

— Nu am auzit pe nimeni sforăind atât de tare.

— E destul de tare, fu de acord Valmont. Noaptea trece direct prin uşă. Eu dorm cu toate cele patru perne peste urechi. De acum va sforăi tot restul zilei.

— Nu miroase a băutură.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar nu ştii nimic? Opium, îi explică el. A fumat opium.

— Ah!

Eva o privea uimită pe femeia adormită. Un club de opium. Ce îngrozitor, decadent şi palpitant!

— În curând plecăm în Maroc şi acolo va fi şi mai rău.

— Maroc? Ce faceţi tocmai acolo?

— Cumpărăm ingrediente. Acolo au, printre alte lucruri, una din cele mai pure culturi de iasomie din întreaga lume. În mod normal, noi le cumpărăm de la o terţă parte, dar sunt sigur că dacă mergem noi acolo, vom descoperi nu doar cele mai pure exemplare pentru un preţ mai bun, dar am un sentiment că de asemenea vom descoperi din întâmplare şi un ingredient rar indigen pe care nu l-am întâlnit până acum în Europa. Şi asta căutăm – o nouă paletă, ceva cu adevărat original.

Eva zâmbi ca pentru sine, adunându-şi cârpa de şters praful de pe măsuţa de toaletă.

— De ce rânjeşti la mine? întrebă el.

— Nu rânjesc.

— Ba rânjeşti.

— Mereu vorbeşti de parcă tu ai fi cel care ia hotărârile, punctă ea.

— Păi, am o oarecare influenţă. Madame Zed ţine cont de părerea mea. Ea e unul din cei mai de vază parfumieri din lume şi eu sunt, la urma urmelor, singurul ei ucenic.

— Aşa spui tu... întruna. În afară de asta, credeam că eşti secretarul ei.

— Sunt mai mult de atât. Vezi tu, o urmă el în baie, rezemându-se de tocul uşii, nu poţi merge la şcoală pentru a învăţa arta parfumeriei. Trebuie să posezi un talent natural, dat de Dumnezeu, pe urmă secretele profesiei trebuie împărtăşite de un profesor. Eu sunt ucenicul ei de la nouă ani.

— Nouă? Şi câţi ani ai acum?

— Optsprezece.

— Eşti greu de cap? întrebă ea pufnind dispreţuitor.

— E o artă! spuse el străpungând-o cu privirea. Îţi ia ani de zile doar să memorezi diferitele ingrediente. Nu e doar un amestec oarecare de substanţe. Trebuie să dezvolţi o paletă, o cunoaştere aprofundată a mirosului şi a modului cum funcţionează el. Ai idee cât de complicat este să creezi un parfum care să se armonizeze cu pielea omenească şi să dureze?

Eva îşi încrucişă defensiv braţele peste piept.

— Şi cum şi-a dat Madame seama că tu ai talent de la bun început?

— Presupun că are ea un dar de a-şi da seama.

Fata aceasta punea cele mai impertinente întrebări.

— De fapt, când eram mic, eram capabil să disec mirosurile; să le sparg în bucăţi şi să le descifrez fiecare ingredient. Se povesteşte că Madame m-a descoperit într-o zi stând în mijlocul grădinii vecinilor, aplecat peste o tufă de rozmarin. Se pare că eram atât de concentrat, încât nu am auzit când am fost strigat. Era de departe lucrul cel mai plăcut mirositor din întregul sat, îşi aminti el.

— Şi părinţii tăi te-au dat aşa, pur şi simplu?

— Nu! Bineînţeles că nu! izbucni el enervat.

— Doar întrebam! replică ea. Au plătit-o?

— Părinţii mei nu au atâţia bani. Ai mei au venit din Prusia. Au scăpat în timpul Revoluţiei doar cu ce aveau pe ei. Tatăl meu a fost cantor.

— Ca... ce?

— Cantor, repetă el, îmbujorându-se uşor. Intonează cântece religioase într-un templu evreiesc.

— Ah.

Eva chiar nu mai vorbise niciodată cu un evreu.

— E o profesie sacră – chiar o vocaţie – care a fost transmisă din generaţie în generaţie, continuă el. Probabil

toată lumea credea că într-o bună zi voi păşi pe urmele tatălui meu. Însă părinţii noştri nu îşi puteau permite să ne ţină pe toţi – fraţii şi surorile mele sunt mai mici decât mine. Iar cantorii nu câştigă prea bine. Pentru o vreme, am locuit la nişte vecini de pe stradă. Care erau destul de cumsecade, cred. Croitori. Obişnuiam să calc hainele, să livrez comenzile şi să fac ordine în atelierul lor, ca să îmi câştig gazda.

— Câţi ani aveai?

— Nu sunt sigur... şase sau şapte ani. Apoi a apărut Madame, căutând un ucenic – cineva pe care să îl poată instrui. Oferta ei a fost o ocazie nemaipomenită.

— Cu toate astea, ai plecat foarte devreme de acasă, rosti Eva cu glasul înmuiat. I-ai mai revăzut vreodată pe părinţii tăi?

El scutură din cap.

— Trebuie să-ţi fie dor de ei.

— Ah, nu ştiu. Nu mă gândesc la ei mai niciodată.

Eva însă nu se lăsă păcălită.

— Mama mea a murit la naşterea mea, la Lille, povesti ea. Mătuşa şi unchiul meu m-au adus aici. Dar ei nu prea mă vor. Ciudat, nu? Cum poate să îţi fie dor de cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

— Cred că da.

Eva aşează găleata de tablă şi mopul în căruciorul ei de curăţenie.

— Uneori mă întreb cum ar fi fost dacă ar fi trăit mama. Dacă i-ar fi păsat măcar puţin de mine.

Cuvintele ei îl emoţionară.

Şi el se întreba dacă părinţii lui se gândeau la el; dacă le fusese uşor să renunţe la el. Chiar şi acum, când nu aveau nicio veste unii despre ceilalţi. Niciodată nu ştiuse dacă tăcerea se datora faptului că ei preferau astfel, ori pentru că le era prea ruşine pentru a încerca să ia legătura cu el. El prefera să creadă în a doua variantă.

— Cred că e mai bine să nu ştii sigur nimic, adăugă ea, cu un zâmbet crispat. În felul acesta, îmi pot imagina ce vreau. Şi trebuie să ne găsim alinarea în ce putem, nu crezi?

El încuviinţă din cap.

Îşi amintise de teroarea care îl cuprinsese atunci când îşi părăsise părinţii, satul, chiar şi fraţii şi surorile a căror simplă existenţă garanta expulzarea lui din familie. Şi figura stranie, întunecată a lui Madame Zed, care îi luase ferm mânuţa în mâna ei şi îl dusese la gară.

— Noi doi avem ceva în comun, îi spusese ea.

Stăteau unul lângă celălalt, singuri în compartimentul îngheţat de clasa a doua, în vreme ce trenul se punea în mişcare.

El încerca să nu vorbească; îi era teamă că, dacă deschide gura, va începe să plângă. Însă reuşise să întrebe:

— Ce anume?

— Amândoi suntem nişte exilaţi, răspunsese ea, fixându-l cu ochii ei negri, serioşi.

Apoi, în vreme ce trenul îşi croia drum prin sate, ea îi istorisise povestea familiei ei care fusese arestată şi executată într-o după-amiază însorită de septembrie, la conacul lor de la marginea Sankt Petersburgului, în timpul Terorii Roşii. Şi cum bătrâna dădacă, o femeie devotată, căreia puţin îi păsa de propria viaţă, o scosese pe furiş, ascunzând-o într-o căruţă cu fân, în timp ce ea era îmbrăcată în haine de bucătăreasă şi ţinea un cuţit sub haină.

Până când ea îi povestise în amănunt despre călătoria de la Sankt Petersburg la Odessa, săracă şi flămândă, despre neaşteptata bunătate a ofiţerilor navali care îi dăduseră adăpost pe un vas britanic ce mergea la Constantinopole şi călătoria care urmase de la Malta la Marsilia, erau deja la jumătatea drumului spre Paris. Lămpile ardeau domolit în compartiment. Era mai cald acum; un cărucior servea ceai şi prăjituri şi Madame îl acoperise cu propria ei pătură groasă de călătorie.

Madame privea pe fereastră, la soarele care apunea în urma lor, trăsăturile ei lungi şi ascuţite conturându-se în umbră pe geam.

— Vei vedea. Vom ajunge bogaţi, tu şi cu mine, şi nimeni, niciodată, nu ne va mai putea porunci unde sau cum să trăim. Sau să murim.

Niciunul din ei doi nu mai adusese vreodată vorba despre trecutul lor.

Acum, Valmont o urmărea pe Eva adunându-şi instrumentele de curăţenie.

Ce fată stranie!

Îi amintea de lămâile proaspete pe care le folosise pentru igienizare, dar cu mai puţin rozmarin şi mai mult bergamot: abraziv, tăios, însă de o delicateţe neaşteptată.

Şi fără a mai scoate un cuvânt, îi ţinu uşa deschisă, în timp ce ea îşi împinse căruciorul afară din cameră şi ieşi în hol.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

— Mă rog, spuse Monsieur Tissot încercând să pară filozof, poate că n-a fost chiar atât de bine precum ne-ar fi plăcut nouă.

Traversară strada pâna la chei, în apropierea unui teren mic de joacă, acoperit cu pietriş. Câţiva copilaşi alergau printre copaci, jucând fotbal. Încercau să-şi revină din ceea ce nu putea fi numit decât nebunie curată din partea lui.

— Cine era acea femeie? întrebă Grace, convinsă că inima ei nu îşi va mai potoli niciodată bătăile. A apărut ca din senin!

— Trebuie să locuiască deasupra magazinului. Poate era proprietara? Cu siguranţă vorbea ca şi cum ar fi stăpânit locul.

— Ce ştim sigur e că o cunoştea pe Eva d’Orsey. Aţi înţeles ce altceva mai spunea? Despre povestea cu bărbaţii într-o maşină neagră care au dat buzna?

— Nu. Sincer să fiu, pare cam nebună. Probabil că e senilă.

— Credeţi?

Bătrâna nu i se păruse nebună; mai degrabă îi făcuse impresia că e speriată. Şi o mai pusese pe gânduri felul în care reacţionase la vestea morţii Evei d’Orsey. Fusese mai mult decât un simplu şoc... dar ce sentiment o copleşise? Furie? Părere de rău?

Continuară să păşească pe aleile ce traversau parcul, fără un scop sau o destinaţie anume, ci mai degrabă pentru a-şi potoli nervii.

Monsieur Tissot îşi ridică gulerul sacoului pentru a se feri de vânt. Era un bărbat în toată firea, un avocat respectabil, şi cu toate acestea tocmai îşi petrecuse după-amiaza şi fusese alungat dintr-o clădire abandonată de către o bătrână pensionară. Nu era chiar cel mai strălucit moment al carierei sale, dar se simţea relaxat, chiar euforic.

— După câte se pare, nu prea ne pricepem să o facem pe detectivii.

— A fost ideea dumneavoastră. Să fie un hobby al dumneavoastră – intrarea prin efracţie?

— Bărbaţii sunt nevoiţi să recurgă la tot soiul de acte de bravadă ridicole în faţa femeilor.

— Deci este vina mea? spuse ea oprindu-se.

Rămase pironită locului, cu braţele încrucişate la piept. Părul i se desprinsese din coc şi vântul se juca prin el, fluturându-i-l în jurul obrajilor. Îl ţintuia cu privirea aceea stranie şi limpede.

— Fără îndoială.

— Doar pentru că sunt femeie?

Era un soi de măreţie în felul în care, deşi zgribulită şi cu părul zburlit, refuza să îi permită lui să aibă ultimul cuvânt. Vârându-şi mâinile în buzunare, el ridică uşor din umeri.

— Nu sunteţi o simplă femeie, Madame Monroe. Un bărbat ar fi capabil de mult mai multe pentru a vă impresiona.

Această afirmaţie păru să o sperie.

Simţindu-şi obrajii deodată fierbinţi, Grace se întoarse repede, continuându-şi drumul.

— Este incredibil, totuşi, nu-i aşa? spuse ea, schimbând subiectul. Nu-mi iese din cap cât de multe parfumuri diferite erau acolo. Credeţi că toate erau create de un singur om? Sau că făceau toate parte dintr-un fel de colecţie?

— Imposibil de răspuns. Şi oricum, credeam că nu suportaţi parfumurile.

— Nu am spus că nu le suport. Doar că nu îmi place să miros precum standul unei florărese.

— Aveţi dreptate, o aprobă el zâmbind. Nimeni nu vrea să producă o impresie prea puternică, nu-i aşa?

Avea de gând să o tachineze. Se întoarse spre el.

— Ştiţi, Monsieur Tissot, eu cred că mă luaţi peste picior.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse el, făcând o mică plecăciune caraghioasă. Dar englezii mi se par amuzanţi. Lucruri care miros prea tare, arome care au prea mult gust...

— Da, mă rog, eu nu-mi reprezint poporul. Vă asigur că... excentricităţile mele îmi aparţin în totalitate!

— Nu am vrut să vă ofensez, se scuză el, de astă dată pe un ton mai serios.

Ea scutură uşor din cap, deodată stânjenită.

— Acasă mi se spune rătuşca cea excentrică.

— Serios? o privi el mirat. Rătuşcă?

— Adică o persoană care e mai aparte decât ceilalţi, trăsnită, încercă ea să îi explice. Nu contează. E în regulă. M-am obişnuit.

— În ce fel trăsnită? întrebă el oprindu-se.

— Ah, nu ştiu.

Îşi întoarse privirea spre Sena, unde bărcile cu turişti pluteau pe apa agitată. Instictiv, întinse din nou mâna spre bricheta din buzunar, învârtind-o mereu între degete.

— Cred că întotdeauna am fost puţin ciudată. Sunt pretenţioasă vizavi de lucrurile despre care nu ar trebui să îmi pese şi nepăsătoare faţă de lucrurile importante.

— Şi care sunt lucrurile importante?

Grace nu era obişnuită să se destăinuie bărbaţilor, mai ales unui bărbat atât de provocator precum Monsieur Tissot. Însă de data aceasta el nu o mai tachina, privind-o cu interes sincer.

— Păi, cumpăni ea o clipă, de exemplu nu îmi pasă cu ce mă îmbrac sau cu ce îmi servesc musafirii la cină, dar fac o adevărată o obsesie din încercarea de a ghici probabilitatea ca trenul că ajungă la timp.

— Şi previziunile dumneavoastră sunt precise?

— De cele mai multe ori, nu.

— Şi de ce vă preocupă aceste subiecte?

— Nu sunt sigură, recunoscu ea. Îmi place să intuiesc lucruri. Nu din cele plictisitoare, cum ar fi unde să mă aşez la un dineu, ci lucruri mai mari, mai abstracte. Doar că pentru mine aceste lucruri nu sunt abstracte. Par foarte practice şi relevante.

— În ce fel?

— Ah, nu ştiu.

Era un subiect pe care nu-l mai discutase cu nimeni înainte.

— Păi, de exemplu, mă întreb adesea despre bombele din război. De ce o bombă cade din cer fix într-un anumit loc, pe o anumită casă, şi nu pe o alta? Mama mea a murit în timpul Blitzului, deci bănuiesc că am o curiozitate morbidă. Dar, vedeţi dumneavoastră, dacă ai şti greutatea şi

densitatea bombei, viteza cu care zbura avionul, altitudinea, direcţia şi puterea vântului, nu ar mai fi un mister; ai putea calcula. Nimic nu ar mai fi întâmplător sau accidental.

— Iar dumneavoastră nu credeţi în întâmplare? îi aminti el.

— Nu, nu cred.

— Atunci, spuneţi-mi unde exact intervine Dumnezeu în ecuaţia dumneavoastră?

— Unde a fost întotdeauna Dumnezeu; undeva între greutatea bombei şi casă.

— Nu sunteţi o răţuşcă, zise el râzând. Sunteţi o bufniţă. O intelectuală.

— Oh, nu ştiu cât de intelectuală sunt.

Zâmbi timid, apoi, aproape fără să gândească, întrebă:

— Credeţi în Dumnezeu?

Încă de când era mică i se inoculase ideea că politica şi religia nu sunt subiecte potrivite pentru o conversaţie politicoasă. Însă Grace se trezise avidă de a discuta lucruri reale; subiecte care contau pentru viaţa ei interioară, dar pe care nu le putea aborda cu Roger, Mallory şi de fapt cu nimeni din anturajul ei.

El o privi surprins.

— Da, spuse el după un moment. Cred într-un Dumnezeu pe care nu îl înţeleg şi cu care nu sunt întotdeauna de acord. Forţa dintre avion şi bombă, adăugă el.

Continuară să se plimbe. După o vreme, Monsieur Tissot vorbi:

— Îmi place magazinul acela.

— Da. Şi mie îmi place.

— Îmi place numele. L-aţi văzut?

— *Recherchez-moi?*

— Da, dar dedesubt scria: *L'apothicaire des Sens.*

— Vraciul...

— Simţurilor.

— Înţeleg. Da, e evocator, nu-i aşa?

— Dumneavoastră, englezii, aveţi o vorbă: să-ţi vină mintea la cap.

— Da.

— Ce credeţi că înseamnă?

— Înseamnă să fii rezonabil, de bun-simţ, răspunse ea, apoi îl privi curioasă. Nu asta spune?

— Poate.

În ochii lui lumina după-amiezii străluci ca ambra, acoperită cu stropi verzi.

— Ce altceva ar putea însemna?

— Poate că e o invitaţie. Poate că e nevoie să o traducem în sensul literal, să ne revenim în simţuri, să ne întoarcem la simţuri, la simţul gustului, la cel al pipăitului, la simţul văzului, al mirosului, al auzului şi să găsim în simţurile noastre suport şi inspiraţie. Viaţa este, la urma urmelor, o experienţă senzorială. Simţurile noastre au capacitatea de a ne transporta cu adevărat, dar şi de a ne menţine în contact cu realitatea. Ne fac umani.

Ea îl ţintui cu privirea, uimită.

— Mi-e teamă, Monsieur Tissot, că dumneavoastră sunteţi un filozof... un senzualist.

Privind în jos, el lovi pietricelele de la picioarele sale.

— Vă asigur că nimic nu e mai departe de adevăr.

— Păi, atunci, sunteţi un conglomerat de contraste. Într-o clipă sunteţi un avocat analitic, sobru, în clipa următoare vă căţăraţi pe ferestre şi pledaţi pentru abolirea raţiunii.

— Se pune prea mult preţ pe raţiune, deşi, dacă sunt eu cel care raţionează, se schimbă situaţia. Şi daţi-mi voie să vă amintesc, noi am intrat pe uşă.

Îi făcu semn spre o bancă în spatele lor.

— Ne aşezăm?

Se aşezară unul lângă celălalt, cu faţa spre o fâşie îngustă de parc.

— Se pare că am ajuns într-un impas al cercetărilor noastre, Monsieur Tissot, spuse Grace, rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Poate, însă mai avem întâlnirea cu Lancelot & Delp. Voi fi foarte curios să aflu mai multe despre acele acţiuni.

— Da, dar ce putem face acum?

Ar fi trebuit ca el să îi explice că nu mai era nimic de făcut; că la birou îi aşteptau hârtii de semnat. Dar această tânără englezoaică era interesantă; se trezi aşteptând să o audă vorbind din nou, să o audă cum gândeşte. Propria lui inteligenţă era pusă la încercare în preajma ei, precum un câine zburdând prin parc. Şi se simţea bine să fie provocat.

— Cred că ar trebui să aşteptăm, hotărî el.

— Ce să aşteptăm?

— Nu ştiu.

Lăsându-se pe spate, îşi întinse picioarele lungi; urmări cu privirea norii primăvăratici alergând pe cer, savură răcoarea înmiresmată a ceasurilor după-amiezii târzii.

— Atunci când nu ştii ce să faci, cel mai bine e să nu faci nimic.

— Acesta e sfatul dumneavoastră profesional?

Întorcându-şi chipul spre soare, închise ochii:

— Absolut.

Relaxându-se la rândul ei, Grace urmări cu privirea copiii din locul de joacă aflat în celălalt capăt al parcului, înfofoliţi, cu obrajii rumeni, râzând în hohote. Erau atât de animaţi, atât de vii, complet absorbiţi în jocul lor. Încercă

să îşi amintească o vreme când fusese şi ea ca ei şi îşi dădu seama că nu îşi putea aminti când se întâmplase asta. Pierduse îndemânarea de a se uita pe sine. Dimpotrivă, părea să se analizeze mereu, în fiecare clipă a zilei, cu un ochi critic, cântărindu-se, găsindu-se mereu în aşteptare.

— Madame Monroe...

Grace îşi întoarse privirea spre Monsieur Tissot, spre profilul său acvilin, spre buzele pline şi spre genele lui negre şi dese.

— Da?

Fără a-şi deschide ochii, el spuse:

— Dumneavoastră ştiţi cu adevărat ce e important.

— Da?

— Nu putem subestima importanţa unui tren la timp. Sau să lăsăm la voia întâmplării spaţiul dintre avion şi bombă.

Grace zâmbi ca pentru sine. Închizând ochii, se întoarse şi ea cu faţa spre soare.

— Da, aşa am gândit şi eu.

„Sufletul meu zboară purtat de parfum precum sufletele altora zboară pe muzică.”

Charles Baudelaire

„Când toate panglicile au fost dezlegate, când toate desuurile au căzut, singurul veşmânt al femeii rămâne parfumul ei.”

Pierre Louys

NEW YORK, 1927

New Yorkul era scufundat într-un val de aer cald. Până la jumătatea lui iulie, combinaţia de soare arzător şi umiditate toridă ajunsese la un asemenea nivel, încât devenise imposibil să mergi chiar şi cale de câteva străzi fără să curgă toate apele de pe tine. În întregul hotel, clienţii se refugiau în camere întunecoase, comandând pachete cu gheaţă pentru migrene şi ventilatoare suplimentare; zăcând despuiaţi pe paturi, prea toropiţi pentru a se mai atinge unul de celălalt sau adânciţi ore în şir în băi răcoroase, bând ulcioare întregi de ceai cu gheaţă şi limonadă zaharisită, stropită cu gin ilegal.

Din cauza acestei situaţii, Evei şi celorlalţi membri ai personalului de întreţinere le revenea sarcina, deloc de invidiat, de a încerca să facă ordine în camere cu clienţii încă înăuntru.

Doamna Ronald nu făcea nicio concesie în faţa vremii toride; fetele aveau datoria de a purta uniformele complete, inclusiv ciorapii lungi, groşi şi negri.

— Fetelor, noi avem standarde! le amintea ea în fiecare zi. Curăţenia începe de la ţinuta noastră. Dacă s-ar fi făcut ordine în camere la primele ore ale dimineţii, nu ar fi fost chiar atât de rău, însă cum nimeni din hotel nu se deştepta

înainte de amiază, fetele se trezeau luptându-se cu lenjeriile murdare şi frecând podelele în ceasurile cele mai fierbinţi ale zilei.

— Dacă simţiţi că vă ia cu leşin, scuzaţi-vă şi leşinaţi în intimitatea coridorului din spate, le amintea doamna Ronald. Este extrem de delicat să ai de a face cu o fată inconştientă. Şi aveţi grijă la privire… păstraţi-o coborâtă. Musafirii nu trebuie să fie niciodată obligaţi să vă privească direct, înţelegeţi? Sunteţi invizibile, o pereche de mâini nevăzute.

Din păcate această idee era mai dificil de pus în practică în viaţa reală.

Madame Zed şedea într-o după-amiază tolănită într-una din creaţiile ei vaporoase şi diafane, bând ceai negru rece şi fumând ţigară după ţigară. Părea să se refacă după încercările grele din noaptea trecută şi sătea nemişcată, ghemuită într-un fotoliu, cu ochii închişi de parcă ar fi putut coborî temperatura prin simpla putere a gândului.

Eva se plimba prin cameră, schimbând cearşafurile de pe pat cât mai discret cu putinţă, cu uniforma atârnându-i de subsuorile transpirate, cu bretonul lipit de frunte sub bonetă, din pricina sudorii. Se simţea atât de moale încât o cuprindea ameţeala, de parcă s-ar fi mişcat prin apă, luptându-se cu fiecare mică sarcină pe care o avea de dus la îndeplinire.

În cele din urmă, Madame deschise ochii.

— Cum te numeşti?

— Eva, doamnă.

— Eva, te rog, poţi să-l chemi pe Valmont până la mine? Eu nu am puterea să mă mişc. Sunt pur şi simplu paralizată.

— Da, doamnă.

Eva îşi târî picioarele pâna la uşa dintre camere, care era închisă. Încercă să o deschidă.

— Este încuiată, doamnă.

— Atunci, descuie-o!

Oftă, ridicându-şi ochii spre cer, într-un gest exagerat de disperare fără margini.

— Simt că îmi crapă capul în două! Am nevoie de el.

Eva îşi scoase cheia de rezervă şi descuie uşa. Apoi bătu în ea de câteva ori. Neprimind niciun răspuns, în cele din urmă o împinse uşor.

Camera avea o singură fereastră şi, cu perdelele trase, părea surprinzător de întunecată. Când ochii i se mai obişnuiră cu lipsa luminii, Eva putu distinge silueta lui Valmont, ghemuit pe o laterală a patului. Dormea dezbrăcat, cu cearşaful înfăşurat în jurul mijlocului. Pieptul îi era slab, palid.

Eva făcu câţiva paşi şovăitori în faţă. În penumbra umedă, aerul emanând transpiraţie şi somn o copleşea. Totul părea ireal, suspendat ca într-o stare de vis.

Cu grijă, Eva se aplecă deasupra lui.

— Pssst! Domnule! Trezeşte-te!

El se întoarse, rostogolindu-se pe spate.

Ea încercă din nou.

Apropiindu-se mai mult, îi scutură umărul.

— Domnule!

El deschise ochii, clipind în încercarea de a înţelege ce se întâmplă.

— Scuze, Madame are nevoie de tine, îl lămuri ea şoptit. Spune că...

Deodată el o prinse de încheietura mâinii.

— Şşşt!

Şi încă ameţit de somn, o trase aproape de el.

Valmont inspiră adânc.

La început, parfumul ei natural păru direct, simplu; aroma acrişoară aproape cremoasă a pielii umede de copil. Însă dedesubt, o notă senzuală, animalică se infiltră, înflorind uşor, extinzându-se spre o esenţă profundă şi primitivă. Puritatea şi complexitatea mirosului ei erau copleşitoare. Efectul era intens provocator. Era cel mai atrăgător şi mai profund senzual miros pe care îl întâlnise Valmont vreodată.

Eva îl împinse într-o parte, îngrozită.

— Ce faci?

— Miroşi... murmură el.

— Da, mulţumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Nu am nevoie să mi se spună asta! mârâi ea. Madame doreşte să te vadă...

— Nu, nu înţelegi.

Se întinse din nou spre ea, adulmecând-o, de data aceasta cu inhalaţii scurte, ascuţite, savurând notele, trecându-le prin toată paleta lui olfactivă.

— E unic, absolut unic.

— Lasă-mă în pace! se stropşi Eva la el.

Deodată, ceva se mişcă în pat; un trup. Persoana de lângă el se întinse şi se rostogoli pe burtă.

Era un alt bărbat.

Eva se dădu înapoi îngrozită. Cu paşi împiedicaţi, se repezi spre cealaltă cameră prin uşa care le despărţea.

— Aşa? deschise Madame ochii. Pari să fii singură, observă ea sec.

Tremurând, Eva îşi aţinti privirea spre podea.

— Doarme, doamnă.

— Păi, trezeşte-l! exclamă Madame exasperată, plimbându-şi palma obosită peste chip. Am nevoie de el.

Era îngrozitor, cu adevărat îngrozitor. Eva încercă să mai tragă de timp.

— Nu e îmbrăcat, doamnă. Vă pot ajuta eu cu ce aveţi nevoie. Doriţi să vă aduc ceva de la farmacie?

Oftând din nou, Madame se ridică greoi din fotoliu şi porni spre camera lui Valmont. Eva ezită în pragul uşii, privind cu o fascinaţie ruşinată.

Madame se opri; rămase o clipă în mijlocul camerei întunecate, apoi se întoarse pe călcâie.

Mormâind şi gemând, căută într-una din poşete până când pescui câteva monede. I le vârî Evei în palmă.

— Am nevoie de aspirină. Şi nişte Woolcott, te rog. Am o durere de cap catastrofală.

Eva se uită la ea cu ochii mari. Oare nu văzuse Madame ce văzuse ea? Avea Madame idee ce păcat de moarte era acela?

Ca şi cum şi-ar fi strigat gândurile în gura mare, Madame se întoarse către ea.

— Ştii tu, începu ea, în viaţa unui bărbat există mai multe etape. Bărbaţii tineri mai ales se înfierbântă foarte uşor. Au nevoie de mai multe experienţe, mai multă diversitate decât fetele. Înţelegi?

— Da, doamnă, minţi ea.

— Aceste mici derapaje sunt nişte simple preludii spre marele interludii. În timp, se estompează. Desigur, adăugă ea întorcându-se în fotoliul ei, îmi fac griji în privinţa lui Andre. Bârfele sunt plaga celor singuri şi nesiguri pe ei. Mă bazez pe discreţia ta.

— Da, doamnă. Bineînţeles.

— Atunci, să nu mai vorbim despre asta. Şi încuie uşa, spuse ea închizând din nou pleoapele. Bine ar fi fost să nu o fi deschis de la bun început.

Andre Valmont stătea întins pe spate, acum perfect treaz, scrutând întunericul. Alături de el, băiatul pe care îl întâlnise într-un club din Harlem sforăia uşor.

Închise ochii.

Îi putea vedea parfumul; îi strălucea sub pleoape, aur pur sclipind în ambra tremurândă. Şi simţea pe limbă fiecare notă; savura parfumul topindu-i-se uşor pe limbă; combinaţia surprinzătoare, perfectă de contraste, susţinută de miezul cremos, intens carnal, de sexualitate pură. Voia să se împlânte adânc în carnea ei; să îi devoreze fiecare moleculă, cu fiecare respiraţie.

În mod normal, fetele nu-i stârneau astfel de dorinţe.

Trase cearşaful de pe el. Era tare, avea o erecţie atât de puternică încât era aproape dureroasă. Scuipând în palmă, închise ochii din nou.

Îşi imagină cum i-ar da jos uniforma, fiecare strat de ţesătură îmbibat tot mai dens în transpiraţia ei caldă, până când nu mai rămânea nimic între ei decât piele; emanând, acoperindu-i pe amândoi cu roua sclipind întunecat a

parfumului ei incredibil... tremură simţind cum îl cuprinde extazul, înfiorându-i întregul trup.

Cel puţin aici era o poveste pe care o înţelegea. Un cântec al tinereţii; al sexualităţii pârguite, înmugurite; al frustrării şi al dorinţei... unei nimfe şi a unei femei fatale, amândouă întemniţate în trupul unei tinere lipsite de graţie... o parabolă fabuloasă ce putea fi capturată într-un simplu parfum.

Şi, mai presus de toate, aroma ei naturală radia. Ca şi cum ar fi izvorât dintr-un pisc înalt, în strălucirea lui de catifea, peisajul obscur al darurilor lui creative ieşi în cele din urmă la lumină.

Valmont se ridică, se spălă şi îşi aprinse o ţigară. Apoi îl trezi pe tânărul din Harlem şi îl trimise acasă.

Avea de lucru.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Două zile mai târziu, Grace se trezi stând în foaierul birourilor firmei Lancelot & Delp, instalate într-o clădire din beton, surprinzător de modernă, în apropiere de Les Halles. Aveau o sală de recepţie spaţioasă, din marmură, cu ferestre din podea până în tavan, unde lucrau tinere purtând căşti telefonice. Monsieur Tissot confirmă întâlnirea lor şi, la scurt timp după aceea, un bărbat tânăr ţâşni dintr-unul din cele zece lifturi amplasate în centrul holului pentru a le ieşi în întâmpinare.

Purta un costum modern, cu o croială strâmtă, o cravată subţire, galben-deschis şi o pereche de ochelari cu ramă neagră şi groasă. Părul, o masă de bucle întunecate, îi stătea tot drept în sus. În vreme ce venea spre ei cu mâna întinsă, lui Grace i se păru deodată că bărbatul seamănă cu un semn de exclamare uman, transmiţând aceeaşi energie emfatică.

— Bună ziua! Bine aţi venit! Eu sunt Albert Dubois, spuse el strângându-le mâinile cu putere. Este o plăcere să vă cunosc! Doriţi nişte cafea? Ceai? Aţi mai fost la noi până acum?

În timp ce le vorbea, îi împingea uşor spre lifturi, fără să aştepte vreun răspuns.

— Ce drăguţ că vorbiţi engleza, comentă Grace când intrară într-unul dintre lifturi şi uşile se închiseră.

— Ah, vorbesc de asemenea germană, spaniolă, portugheză şi puţină japoneză. Întotdeauna mă poticnesc în americană! râse el, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

— Japoneză! exclamă Monsieur Tissot, privindu-l de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Pentru ce, mă rog?

— Ascultaţi la mine, japonezii se ridică... şi foarte curând vor fi o forţă deloc de neglijat.

— Am mari îndoieli în privinţa asta, îl contrazise Monsieur Tissot.

Uşile liftului se deschiseră din nou şi păşiră afară, intrând printr-un rând de uşi duble din sticlă.

Vacarmul o lovi întâi pe Grace; sunetul a sute de voci vorbind toate în acelaşi timp. Şiruri după şiruri de birouri se întindeau până în capătul încăperii uriaşe, fiecare birou avea cel puţin două telefoane; bărbaţi tineri în cămăşi strigau unul la celălalt prin cameră şi un panou imens era montat pe peretele îndepărtat, unde alţi tineri alergau de la un capăt la celălalt al panoului, modificând mereu numerele.

— Scuzaţi zgomotul, spuse Monsieur Dubois, introducându-i într-un birou adiacent închis, oferindu-le un loc. Bursa de la New York tocmai a deschis, deci atmosfera se încinge. Aşadar, începu el aşezându-se la biroul său şi scoţând un dosar. Sunteţi aici pentru acţiunile d'Orsey, corect? Ah, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, adăugă el privind-o pe Grace.

— Mulţumesc, murmură ea, încercând să evite privirea domnului Tissot.

— Trebuie să mărturisesc, zâmbi el deschizând dosarul, că Eva d'Orsey a fost una din clientele mele preferate. Avea un fler pentru acest joc!

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Monsieur Tissot, aplecându-se în faţă, intrigat.

Monsieur Dubois răsfoi prin hârtiile dinaintea lui.

— A venit la mine cam în urmă cu cinci sau şase ani, cu o mână de acţiuni Hiver. Un dar, mi-a spus ea. Nu ştia nimic despre acţiunile la bursă şi avea nevoie de cineva care să o consilieze. Bun. Eu i-am dat câteva sfaturi conservatoare – mărfuri, aur, creanţe, treburi din acestea. Însă m-am trezit că dumneaei îmi dădea mie sfaturi! Ştiam că Citroën

pune la punct un nou sistem de frânare? Auzisem că Goodyear se extindea în Mexic? Ce credeam despre noul val de rock ’n’ roll american?

— Serios? râse Monsieur Tissot, nevenindu-i să creadă.

— Avea chiar un talent extraordinar. Înţelegea numerele, cerceta piaţa, spuse el întinzându-i lui Grace un raport din primele pagini ale dosarului. A luat câteva acţiuni ale unei întreprinderi cosmetice şi le-a şlefuit într-un portofoliu de investiţie pe termen lung.

Grace privi în jos spre lunga listă de nume de companii – United States Steel, EMI, Standard Oil, Firestone, Citroën, Le Monde, Amoco... Undeva, aproape de coada listei observă Hiver. Şi în dreptul fiecărui nume era scrisă valoarea monetară în franci. Mintea ei înota, înecându-se în informaţii.

— Mă scuzaţi, dar ce înseamnă toate acestea, Monsieur Dubois?

— Acest portofoliu era singura sursă de venit a doamnei d’Orsey. Şi era foarte pricepută – fiecare cent în profit era investit în şi mai multe acţiuni. Aceasta înseamnă, explică el cu o licărire în priviri, că sunteţi o femeie destul de bogată, doamnă Monroe.

Grace se întoarse spre Monsieur Tissot când părăseau birourile Lancelot & Delp.

— E curată nebunie! Un soi de confuzie stranie!

Se simţea năucită, uşor ameţită de aflarea ultimelor noutăţi.

— În orice clipă mă voi trezi – adevărata Grace Monroe va apărea deodată, probabil din Australia sau de pe altundeva, iar mie mi se va cere să-mi fac bagajele şi să mă întorc la Londra.

— Dumneavoastră sunteţi adevărata Grace Monroe. Doar că sunteţi încă în stare de şoc.

Îi oferi braţul când traversară spre locul unde îşi parcaseră maşina, pe cealaltă parte a străzii.

— Trebuie să mâncaţi ceva.

— Ştiţi, mâncarea nu e soluţia universală.

— Aţi vorbit ca o englezoaică adevărată, spuse el deschizându-i portiera. Ştiu locul perfect.

— Nu puteţi continua să mă scoateţi la restaurant, protestă ea. Este prea... extravagant.

— Liniştiţi-vă, nu vă sugeram să mergem la Maxim. Însă e un motiv să sărbătorim. Şi, cum eu sunt singurul om pe care îl cunoaşteţi la Paris, mă tem că nu scăpaţi de mine.

Merseră înapoi în oraş şi Monsieur Tissot trase în faţa restaurantului Fouquet de pe Champs-Elysées.

Grace ridică privirea spre cer în timp ce coborau din maşină. Nori negri se adunaseră; temperatura scădea.

— Vă deranjează dacă stăm afară?

— Deloc.

Cinară sub o copertină roşie specifică bistrourilor pariziene şi, înainte ca ea să se poată împotrivi, Monsieur Tissot comandă pentru amândoi stridii şi şampanie.

— Aţi mai mâncat stridii până acum? întrebă el când chelnerul aşează dinaintea lor un platou.

Grace îşi muşcă buza de jos:

— Nu.

Erau mult mai gelatinoase şi mai crude decât îşi imaginase. Această masă depăşea cu mult graniţele prânzului ei obişnuit constând din ceai şi pâine prăjită.

— Nu vă fie teamă. Nu sunt nici pe departe atât de pretenţioase precum par.

— Nu mi-e teamă.

— Vă e groază, spuse el turnând şampania. Şi buzele vi se crispează.

— Arată precum ceva pe care trebuie să eviţi să-l calci pe stradă.

— Nu fiţi atât de burgheză.

— Burgheză! exclamă ea, mijind ochii. În cazul acesta, explicaţi-mi, vă rog... cum ar trebui să le servească cineva fără a părea ridicol?

— Simplu, zise el, luând una pentru a-i demonstra. Pur şi simplu o laşi să alunece.

Ea îl urmări îngrozită.

— Nu se mestecă?

— Nu. Mie îmi plac cu puţină lămâie.

Luând o felie, stoarse sucul proaspăt peste ele.

— Şi dacă mă înec?

— Atunci mă voi muta la o altă masă. Haideţi, o provocă el. Lăsaţi-vă capul pe spate şi relaxaţi gâtul!

Scoţându-şi mănuşile, Grace culese precaută o stridie.

— Faceţi asta intenţionat, nu-i aşa? Vă jucaţi de-a „Să chinuim englezoaica”.

— Credeţi-mă, dacă voiam să vă chinui, există modalităţi mai ieftine.

— Bine.

Închizând ochii, se pregăti pentru ce era mai rău şi înghiţi.

— Ah, doamne! exclamă ea, cu ochii mari de uimire.

— Acum, spuse el dându-i un pahar, luaţi o gură de şampanie... repede.

Bulele acidulate, reci ca gheaţa, îi explodară în cerul gurii.

— O, da! râse ea, surprinsă. E bine!

— Bravo. În cinstea moştenitoarei englezoaice, toastă el.

— În cinstea impostoarei, toastă ea ca răspuns. Câte stridii am voie să mănânc?

— Câte doriţi. Cu excepţia acestora şase, care sunt ale mele şi de care nu se atinge nimeni.

— Îmi stricaţi toată plăcerea.

El se rezemă pe spate şi aprinse o ţigară, urmărind-o cu privirea în timp ce ea storcea grijuliu felia de lămâie peste fiecare stridie şi le devora.

— Vă simţiţi mai bine acum? întrebă el după o vreme.

— Da, mulţumesc, chiar e mai bine.

El zâmbi şi expiră fumul.

— De fapt, continuă ea, mă simt ca o bucată de hârtie pe care cineva a rupt-o în bucăţi mărunte şi a aruncat-o în bătaia vântului. Dar vântul de la Paris e destul de blând, spuse ea dând pe gât o altă stridie, delicioasă ca un păcat. Vedeţi, nu mă mai puteţi acuza acum că sunt burgheză.

— Ba aş putea, o corectă el, luând o înghiţitură, însă ar fi un neadevăr.

— *Mon Dieu!* Întotdeauna sunteţi atât de pedant?

— Întotdeauna. Şi vă rog să nu vorbiţi franceză... e ca şi cum ai zgâria o tablă cu unghiile.

— Bănuiesc că acest talent de a despica firul în patru e de-a dreptul folositor în meseria dumneavoastră.

Se rezemă pe spate, îşi deschise poşeta şi scoase un pachet de Chesterfield. Aplecându-se peste masă, el îi aprinse ţigara. Când inhală, fumul înţepător şi gros se combină cu zeama sărată a stridiilor şi aerul răcoros şi umed – un amestec neaşteptat, aspru. Luă o altă gură de şampanie.

— Aşadar, avocatura este viaţa dumneavoastră, Monsieur Tissot?

— Nu în totalitate.

— Petreceţi mult timp cu familia?

El clătină din cap.

— Sunt burlac.

— Ah!

Surpriza din vocea ei era evidentă. Dintr-un motiv oarecare ea crezuse de la sine înţeles că el era căsătorit.

Tissot înţelese şi zâmbi, coborându-şi privirea.

— Nu toată lumea e făcută pentru viaţa domestică, remarcă el.

— Nu, sigur că nu, consimţi ea grăbită. Şi eu mă întreb adesea dacă nu cumva fac parte din această categorie.

— De asemenea, nu am avut până acum norocul să găsesc pe cineva care să tolereze personalitatea mea strălucitoare.

Ea râse.

— Toate femeile sunt orbite de lumină. Ar trebui să le furnizaţi ochelari de soare.

— De fapt, spuse el scuturând puţin scrum în scrumieră, îmi place să repar lucruri în timpul liber.

— Adevărat? întrebă ea, uşurată că schimbaseră subiectul. Ce fel de lucruri?

— Biciclete, jucării, ceasuri. Odată am reuşit să repar un revolver şi am fost la un pas să îmi zbor urechea, povesti el, scoţând un şuierat uşor. A trecut la un milimetru de ureche. A fost sperietura vieţii mele. Am un garaj în spatele clădirii unde locuiesc. Acolo am o masă de lucru, scule, tot felul de piese de schimb atârnând din tavan. Sunt foarte popular printre copiii de pe strada mea, zise el privind în jos şi zâmbind ca pentru sine. De asemenea, cânt la chitară.

— Cântaţi bine?

El luă o stridie.

— Sunt un artist excepţional. Închis în trupul unui bărbat lipsit de orice talent muzical.

Îşi dădu capul pe spate şi înghiţi.

— Dar asta nu m-a oprit niciodată.

— Nu îi invidiez pe vecinii dumneavoastră, zâmbi ea.

— Nici eu. Dar dumneavoastră aveţi copii?

— Nu. Nu am, zise Grace, clătinând din cap.

O umbră abia perceptibilă trecu peste privirea ei. Trăgând din nou din ţigară, Grace îşi feri privirea, îndreptându-şi-o spre bulevardul aglomerat de maşini şi trecători. El simţea din tăcerea ei că nu dorea să continue subiectul.

— Descrierea atelierului dumneavoastră îmi aminteşte de tatăl meu, spuse Grace după câteva clipe. Îi plăcea să facă lucruri cu mâna lui.

— A face lucruri cere mai multă viziune. Eu doar repar lucruri. Pentru mine, provocarea vine din depistarea defectului şi repararea lui, explică el umplând din nou paharele. Tatăl dumneavoastră mai trăieşte?

— Nu, a murit de un atac de cord când eu eram foarte mică.

— Îmi pare rău.

Se auzi un tunet urmat de flama unui fulger şi cerurile se rupseră într-un potop neaşteptat, golind străzile de oameni, făcându-i să se ascundă care pe unde putea. Dincolo de adăpostul copertinei, pietonii treceau în fugă, cu capetele plecate, grăbindu-se să intre undeva, înghesuindu-se pe treptele din faţă ale clădirilor pentru a se refugia din faţa ploii. Cei mai mulţi dintre clienţii cafenelei se mutară înăuntru.

Doar ei rămaseră afară.

Grace se aplecă în faţă, rezemându-şi bărbia în podul palmei, sprijinindu-se în cot şi privind cum se scurge ploaia de pe copertina roşie într-o cortină translucidă de apă. Dincolo de această perdea, Parisul deveni un tărâm îndepărtat şi tăcut.

— A fost frumos din partea dumneavoastră să mă aduceţi aici. Sunt foarte recunoscătoare pentru atenţia cu care v-aţi ocupat de mine.

Nu i se întâmpla foarte des să fie acuzat de consideraţie faţă de alţii.

— E plăcerea mea, doamnă. Treburile dumneavoastră se apropie de sfârşit. Şi aţi obţinut cele mai bune rezultate posibile, îi aminti el blând.

— Da, cred că aveţi dreptate, încuviinţă ea, fără a-l privi.

— După ce semnaţi toate documentele, putem scoate apartamentul la vânzare. Apoi sunteţi liberă să vă întoarceţi în Anglia.

— Da.

Închizând ochii, Grace trase aer în piept. Aerul era un amestec delicat de arome străine şi familiare; deopotrivă proaspăt, umed şi uşor putred; sărat precum stridiile murate şi rece şi revigorant precum şampania. Trase din nou din ţigară.

— Vă rog, mai putem sta o vreme aici?

— Nicio problemă.

— Nu ştiu de ce, mărturisi ea, dar întotdeauna am iubit mirosul ploii.

— Bonjour, madame.

— Bonjour, răspunse Grace, înclinând fruntea spre uşierul care luă poziţia de drepţi când ea intră în holul hotelului.

Se opri în dreptul biroului recepţiei.

— Mă scuzaţi, este vreun mesaj pentru Madame Monroe?

— Ah, să vedem, spuse recepţionerul răsfoind printr-un teanc de hârtii pe care le avea în faţă. Avem! Ridică triumfător o telegramă pe care i-o întinse cu o mică plecăciune. Pentru dumneavoastră, madame.

Grace îşi simţea gura uscată din cauza emoţiilor.

— Vă mulţumesc.

În drum spre lift, deschise nerăbdătoare plicul: DRAGĂ STOP CE VEŞTI AI STOP MALLORY.

Inima i se strânse.

Mallory avea buna cuviinţă să ia legătura cu ea înainte ca propriul ei soţ să o facă.

Trecuse mai bine de o săptămână de când îi dăduse de veste, cu falsă politeţe, despre planul ei de a face o călătorie la Paris. O săptămână în care nu primise de la el nici măcar o scrisoare sau un telefon.

Împăturind telegrama, Grace se grăbi să o îndese în buzunarul pardesiului, dar acolo dădu peste altceva. Scoase obiectul. Era cartea de vizită pe care o găsise pe podeaua magazinului unde ea şi Monsieur Tissot fuseseră

surprinşi de doamna aceea în vârstă. Trebuie să o fi pus din greşeală în buzunarul hainei.

Grace o studie acum pentru prima dată.

Era scrisă cu o caligrafie stilizată, energică, şi hârtia însăşi era pătată de apă şi îngălbenită de vreme. O întoarse; era acoperită pe ambele feţe cu un scris înghesuit.

Mon Chéri, Quelle idée merveilleuse pour un parfum! începea corespondenţa, însă dincolo de aceste cuvinte, franceza ei se împotmolea şi necesita ajutor.

Avea un dicţionar francez în cameră.

Uşile liftului se deschiseră şi ea păşi afară.

Un exerciţiu de traducere măcar i-ar mai lua gândurile de la tăcerea apăsătoare care se întindea peste Canal.

„Simţeam ceva atât de intens, încât îl puteam exprima într-un parfum.”

Jacques Guerlain

„Drumul spre parfum nu are altă cale decât obsesia.”

Colette

NEW YORK, 1927

— Andre, dă-mi, te rog, cartea aceea. Trebuie să mergem astăzi la o librărie, altfel vom fi nevoiţi să citim ce găsim în biblioteca vaporului, ceea ce va fi îngrozitor.

Valmont îi intinse lui Madame Zed un roman aflat pe noptiera patului ei. Erau în toiul împachetărilor – vaporul spre Lisabona pleca a doua zi dimineaţă – şi solicitaseră ajutorul Evei; ea scotea un maldăr de veşminte din şifonier şi le întindea pe pat, pregătindu-se să le împacheze în straturi de hârtie subţire.

Însă Madame o măsură cu priviri uimite.

— Ce faci aici?

— Împachetez, doamnă.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Hainele acelea sunt vechi. Sunt împuţite cu ideile şi aspiraţiile de anul trecut! Categoric nu! Opreşte-te imediat!

Eva îi aruncă o privire lui Valmont, care îşi dădu ochii peste cap, intervenind pentru a lămuri lucrurile.

— Şi ce doreşti mai exact să facem cu ele?

— Nu mă interesează ce faceţi cu ele! Noi suntem creaturi ale modei şi moda înseamnă schimbare. Înseamnă noutate şi aventură. Nu putem convieţui alături de trecut astfel. În niciun caz.

Îşi întoarse spatele spre maldărul de haine.

— Numai cât mă uit la ele şi mă ia cu leşin.

— Prea bine, oftă Valmont. Însă vei avea nevoie de ceva cu care să te îmbraci. Sau ne vom petrece întreaga călătorie în cabină?

Madame se aşeză pe braţul sofalei, ciugulind de pe o tavă cu dulciuri franţuzeşti.

— Excelentă observaţie! Dar, că tot veni vorba, în Chinatown am întâlnit un omuleţ foarte înţelept care avea cea mai seducătoare colecţie de mătăsuri chinezeşti pe care şi-o poate imagina cineva, cu care făcea minuni la maşina lui de cusut. De la el am comandat o întreagă garderobă nouă, spuse ea vârându-şi în gură o fondantă roz şi adresându-i acel zâmbet strâmb care îi era caracteristic. Parisul va fi fermecat când ne vom întoarce! Nu se mai găseşte asemenea splendoare în întreaga Europă! Imaginaţi-vă metri întregi de mătăsuri vaporoase, asortate cu tunici cambrate, brodate, cu gulere scorţoase, de mari dregători, cu mâneci cloş exotice, toate în culori nestemate care te vor face să suspini de dor. Şi voi purta nişte conduri arăbeşti pe care îi voi comanda îndată ce vom ajunge în port. Am nevoie să te duci tu să le iei, Andre. El nu vorbeşte o boabă de engleză şi niciodată nu iese din Chinatown. Numele lui e domnul Wu.

— Domnul Wu, repetă Valmont sec.

Eva avea impresia că în lume existau o puzderie de domni Wu şi că Madame reuşea mereu să facă afaceri cu ei.

— Şi cum îl voi găsi pe acest domn Wu?

— Ah, e simplu. Prăvălia lui e într-un subsol. Undeva între o băcănie şi o spiţerie.

— Simplu? Valmont îşi trecu palma peste faţă. Un subsol. În Chinatown.

— Dar vei recunoaşte spiţeria pentru că la intrare sunt doi dragoni uriaşi din piatră, cu limbile scoase, iar la ferestre sunt vase mari din porţelan albastru, pline cu ierburi. Desigur, toate semnele sunt în chineză, deci ar fi inutil să îţi dau vreun nume, spuse ea ridicându-se în picioare. Îmi pun toată nădejdea în tine, băiatul meu. Dar, te rog, grăbeşte-te. Avem atât de puţin timp la dispoziţie şi atât de multe de făcut.

— Trebuie să îl şi plăteşti?

Madame se opri, încruntându-se.

— O întrebare foarte bună. Pentru că nu îmi amintesc, înţelegi? Se pare că am petrecut destul de mult timp acolo într-o după-amiază. Am băut cantităţi imense de ceai verde, am purtat o conversaţie foarte animată pe care niciunul dintre noi nu a înţeles-o; s-au luat măsuri, s-au discutat ţesături. Trebuie să fi avut poşeta cu mine... spuse ea gânditoare, privind de jur împrejurul camerei. Ai mai văzut poşeta mea de atunci?

— Pentru orice eventualitate, voi lua cu mine bani gheaţă, hotărî Valmont, trecând în camera lui pentru a-şi lua sacoul şi pălăria.

— Acum, se întoase ea spre Eva, gesticulând spre maldărul de veşminte voluminoase făcute pe măsura ei, îngrămădite la un loc pe pat, fă-mi o favoare şi ia-le de aici. Nu pot suferi să le am în preajmă!

Eva privea cu ochii mari valurile de ţesătură splendidă.

— Ce îmi porunciţi să fac cu ele, doamnă?

— Arde-le! Aruncă-le în râu! Fă ce face tot omul cu pisicile fără stăpân. Niciodată nu trebuie să privim înapoi cu sentimentalism.

— Vreţi să spuneţi că nu v-ar supăra dacă...

— Ia-le! îi tăie vorba Madame. Atât timp cât nu va trebui să le văd, nu îmi pasă ce se întâmplă cu ele.

Când se întoase, Valmont ţinea în mână un flacon minuscul, pe care îl întinse Evei.

— Poftim.

— Ce e asta?

El îşi vârî mâinile în buzunare.

— De ce nu miroşi ca să înţelegi?

Eva scoase dopul. Aroma care se ridică mai întâi era verde, vegetală şi răcoritor de proaspătă. Apoi, treptat, se încălzi spre o bază mai dulce, uşor animalică. Era un parfum discret care reda arome de flori albe abia înmugurite, ierburi verzi de primăvară şi ceva mai întunecat, mai senzual.

— De unde ai luat parfumul?

— L-am făcut.

— Tu? întrebă ea, privindu-l cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ţi-am spus că pot face un parfum, spuse el îmbujorându-se uşor.

Se întoarse cu spatele la ea, aranjându-şi pălăria în oglindă.

— Dar e... e minunat.

— Nu m-ai crezut, nu-i aşa?

— Nu, nu te-am crezut.

— Păi, încercă el să pară nonşalant, e al tău, dacă îl vrei.

— Nu pot primi un asemenea dar, protestă ea, punând dopul flaconului şi înapoindu-i-l.

— Nu îţi place?

— Ba da, cum să nu. Însă nu trebuie să îl iroseşti.

— Să îl irosesc? Dar tu ce aveai de gând să faci cu el? Să îl verşi prin cameră?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu am vrut să fiu nerecunoscătoare...

— Atunci nu fi, îi tăie Valmont vorba, împingând sticluţa înapoi în palma ei, în vreme ce se îndrepta spre uşă. Acum să nu te mai îndoieşti de mine, adăugă el, în drum spre ieşire.

Madame o privi pe Eva cu coada ochiului în timp ce îşi aprindea o altă ţigară.

— Îţi dai seama că încearcă să te impresioneze.

— Pe mine, doamnă?

— Da, pe tine, râse ea. Bărbaţii nu sunt atât de complicaţi pe cât par. Tot ce vor ei este să fie admiraţi de toată lumea. Oricum, spuse madame înclinând capul spre flaconul din palma Evei, parfumul e bun. Este primul parfum cu adevărat bun pe care l-a făcut în viaţa lui. Cine ar fi crezut că îşi va găsi inspiraţia în canicula New Yorkului? Ah, la naiba! Uite, şi-a uitat iar cheia.

Îi dădu Evei cheia.

— Te rog, aleargă după el. Nu ştiu unde voi fi când se întoarce.

Eva alergă de-a lungul holului şi îl ajunse din urmă chiar în clipa când punea piciorul în lift.

— Aşteaptă! strigă ea. Ţi-ai uitat cheia!

El se opri şi uşile liftului se închiseră. Erau singuri în tot coridorul.

— Voiam să îţi mărturisesc ceva, începu el, privindu-şi vârfurile pantofilor.

Ea nu era sigură dacă voia să audă mărturisirea lui.

— Da?

— Hmm, chestia e, începu el şovăitor, încruntându-se. Voiam doar să îţi spun că probabil ai avut dreptate în privinţa lavandei.

— Poftim?

— Îţi aminteşti, de levănţica din soluţia de curăţat pe care ai făcut-o?

În tot acest timp el se gândise la asta?

— Nu am pus levănţică în soluţie.

— Exact, dar asta voiam să îţi spun şi eu. Să nu pui. Erau acolo câteva note pe care cineva le putea simţi, toate la fel de interesante, continuă el, abordând un ton superior, familiar, şi, deşi aş fi putut folosi lavandă cu un efect spectaculos, apreciez... făcu o pauză pentru a găsi cuvântul potrivit... încăpăţânarea ta, care a meritat la final.

— Mulţumesc.

Nu ştia prea bine ce să creadă despre el.

— Se pare că ai un talent la parfumuri.

— Aşa se pare.

— Deci, l-ai încercat? Niciodată nu mi-a trecut prin minte să fac un parfum pentru o persoană anume, mărturisi el deodată. Te-ai dat măcar cu o picătură?

— Doar o picătură, încuviinţă ea din cap.

— Îmi dai voie? ridică el mâna.

Eva îşi întinse braţul. Valmont îl luă, apăsând pielea albă a încheieturii ei cu buzele.

Efectul depăşi cu mult imaginaţia lui. Parfumul pregătit de el scotea în evidenţă prospeţimea tinereţii ei şi în acelaşi

timp se amesteca natural cu subtonurile ei animalice, ascunse. O „desăvârşea”, îi oferea o eleganţă şlefuită, împreunând cele două trăsături ale firii ei. Era uimitor cât de multe adăugă ea compoziţiei lui; cum propria ei carne îi hrănea imaginaţia. Şi simţi o tresărire interioară. Mintea lui deja zbârnâia de alte câteva retuşuri şi variaţiuni.

Eva îl privea. Expresia de pe chipui lui îi era familiară; avea aceeaşi privire transcendentă şi extaziată pe care o observa în fiecare săptămână la sfinţii martiri din St. Boniface, aceeaşi oscilaţie precară între plăcere şi durere. O înspăimânta.

Îşi retrase braţul.

— De ce ai făcut parfumul pentru mine?

Valmont o privi uimit. Era imposibil să exprime în cuvinte felul în care parfumul ei natural îl inspirase; îl conjurase, de fapt, să compună o aromă care să se potrivească complexităţii pielii ei.

— N-am avut încotro, spuse el.

— Cum adică „n-ai avut încotro”? Nici măcar nu mă placi.

Eva făcu un pas în faţă.

— Sau mă placi?

Uşile liftului se deschiseră şi se închiseră la loc.

Niciunul dintre ei nu făcu vreo mişcare.

— Nu înţelegi, spuse el cu un ton solemn, aproape trist. Eşti extraordinară.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Împingându-şi ochelarii din sârmă mai sus pe nas, bărbatul din spatele biroului se încruntă, întorcând cartea de vizită pe cealaltă parte, pentru a citi.

— De unde aveţi asta?

Grace nu dorea să-i mărturisească adevărul.

— Am găsit-o. Absolut întâmplător.

Se afla în magazinul Guerlain de pe 68 Champs-Élysées, de vorbă cu maestrul parfumier Jacob Androski, unul dintre asistenţii legendarului Jacques Guerlain. Îmbrăcat într-un halat de laborator alb peste costumul cu cravată, fusese chemat din atelier de către unul din vânzători pentru a o ajuta pe Grace. În acest moment, maestrul examina cartea de vizită pe care ea o găsise pe podeaua magazinului şi pe care o băgase, fără a-şi da seama, în buzunarul pardesiului.

— Aţi găsit-o?

Tonul lui o făcu să roşească.

— Da, într-o prăvălie abandonată, o parfumerie, pe malul stâng al Senei.

Încercă să răspundă fără a lăsa să îi scape prea multe detalii.

— Eu... eram cu treburi acolo.... să văd o proprietate.

Se opri în mijlocul minciunii.

— Parfumeria se numea Recherchez-moi. O cunoaşteţi?

Bărbatul o privi straniu.

— Desigur că o cunosc. Dar este închisă de când a izbucnit războiul. Proprietarul a fost Andre Valmont.

— Valmont?

— Da. Andre Valmont a fost parfumier, unul din cei mai renumiţi din tot Parisul.

Întoarse cartonaşul din nou.

Grace se apropie mai mult, aplecându-se peste tejgheaua dintre ei.

— Vedeţi dumneavoastră, am încercat să traduc cele scrise de una singură, însă nu am reuşit să desluşesc înţelesul. Mă tem că dicţionarul meu francez nu mi-a fost de prea mare ajutor – nu am putut înţelege sensul frazei, chiar şi cu cele câteva cuvinte pe care le-am găsit. Dar am reuşit să înţeleg că este vorba despre un parfum şi un soi de reţetă...

— Nu e o reţetă, ci o formulă. E de natură tehnică – o corespondenţă între doi parfumieri profesionişti. De fapt, este o listă de cumpărături cu ingrediente chiar foarte scumpe pentru un parfum. Vedeţi aici, îi arătă el al doilea rând. Oudh – acesta este un ulei intens, foarte parfumat care se extrage din inima unui soi rar de arbore de aloe, care se găseşte doar în Africa de Sud. Pe urmă mai e jonquil şi de asemenea narcisă marocană. Acestea sunt flori extrem de rare, ale căror uleiuri sunt foarte dificil de

extras, îi explică el. Este nevoie de un număr impresionant de exemplare pentru a se obţine chiar un singur gram de absolut.

— Absolut?

— Da. Absolutul este cea mai pură formă de ulei esenţial şi, în concluzie, extrem de scump, precizează el. De fapt, se pare că banii nu erau o problemă în procurarea ingredientelor. Ulei de flori de portocal tunisian, tuberoză bulgărească, vanilie din Madagascar. Dar aici, se încruntă el, acestea sunt cu adevărat nişte ingrediente foarte neobişnuite.

— În ce sens neobişnuite?

— Se cere păr.

Grace se întrebă dacă auzul nu îi juca feste.

— Aţi spus păr?

— Da, traduse el. „Mă străduiesc să găsesc orice varietate de păr care să conţină căldura şi intensitatea pe care mi-o descrii. Poate ar merge blondul. Deşi cred că vei fi impresionat de acordul lânii ude.”

— Lână udă?

— Asta scrie.

— Mă scuzaţi, încercă Grace din răsputeri să ţină pasul cu traducerea, dar îmi puteţi explica ce înseamnă acord?

— Desigur, zâmbi el stânjenit. Un acord este o mixtură de două sau mai multe ingrediente care produce un parfum

nou, diferit de oricare din părţile componente luate individual. Vedeţi dumneavoastră, un parfum cu adevărat bun poate include câteva acorduri noi, proaspete. Acestea sunt precum nişte mici compoziţii de arome în interiorul unui tablou mai larg şi mai profund. Complexitatea şi juxtapunerea acordurilor aflate în compoziţie face diferenţa dintre un parfum cu adevărat revoluţionar şi un parfum de duzină, care doar miroase plăcut.

— Dar de ce ar dori cineva păr într-un parfum? Sau lână udă?

— Nu este de neconceput. Nu toate mirosurile din parfumuri sunt florale sau plăcute. De fapt, parfumul nici nu ar persista foarte mult dacă ar fi doar uleiuri esenţiale de flori. Moscul, de exemplu, este un ingredient extrem de comun. Aproape toate formulele moderne îl conţin într-o formă sau alta şi cu toate acestea este extraordinar de puternic şi de animalic – un miros acid, sexual, secretat de masculul moscului, un cerb din Himalaya. Zibeta de la pisica zibetă din Africa miroase precum materiile fecale şi purul oudh este incredibil – este un mucegai care cuprinde un arbore din India, Aquilaria malaccensis. Ca reacţie împotriva fungusului, copacul creează o răşină incredibil de densă care miroase a mucegai, a lemn dulce putrezit, cu note verzi, proaspete. Cei mai mulţi dintre oameni îi detestă mirosul atunci când îl întâlnesc pentru prima dată, dar le rămâne în memorie şi dă dependenţă. Aceste note întunecate se transformă într-un soi de inimă care bate în centrul unui parfum extraordinar.

— Habar nu aveam.

Maestrul se aplecă în faţă.

— Unul din ingredientele mele preferate este ambra cenuşie. Aţi auzit vreodată de ea? Ştiţi de unde provine?

Grace clătină din cap.

— Se găseşte în sperma balenelor atunci când ele mănâncă sepii. E o mâzgă greţoasă de culoare verzuie, care pluteşte pe suprafaţa oceanelor, şi se coace în bătaia soarelui şi a ploilor, până este adusă la mal. Cu toate acestea, chiar de la începuturile ei umile, această substanţă dezvoltă unul din cele mai incredibile mirosuri. Se întinde efectiv pe piele, trezind senzaţii incredibile.

— Extraordinar! Dar cum au fost descoperite aceste ingrediente?

— Numai Dumnezeu ştie! Poate unul din lucrurile cele mai instictive pe care le facem atunci când întâlnim ceva nou este să-l ducem la nas să îl mirosim. Deşi nu aş vrea să mă gândesc prea mult la descoperirea zibetei. Vedeţi dumneavoastră, cei mai mulţi dintre oameni presupun că parfumurile sunt făcute doar din petale de flori strivite, dar nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Toate aceste ingrediente dau greutate, dimensiune şi contrast. Fără ele, rezultatul este superficial şi are o singură dimensiune. Dar, spuse el ridicând din nou cartea de vizită, părul are o calitate foarte subtilă, trupească şi greu de capturat. Extrem de greu de capturat.

Grace îl măsură cu atenţie.

— Aţi încercat vreodată să îl capturaţi?

— Oh, da. De multe ori, recunoscu el, uşor stânjenit. Este unul din primele lucruri pe care le simţi, le miroşi, în timpul unei îmbrăţişări. Căldura părului iubitei.

Ea îşi simţi obrajii colorându-se puţin şi îşi mută privirea.

— Nu m-am gândit la asta.

El reciti cartea de vizită.

— Pare a fi o solicitare specifică. La fel şi cu lâna de miel, spuse, apoi făcu o pauză. Ca şi cum cineva ar încerca să creeze acordurile unei experienţe. Sau ale unei amintiri.

Grace nu mai auzise niciodată de aşa ceva.

— Dar e posibil?

— Ah, da, răspunse el foarte serios. Deşi nu e un obicei prea comun. Este un soi de obsesie de expert.

Coborându-şi glasul, arătă spre femeile splendid îmbrăcate care se perindau plimbându-se relaxat de la o vitrină la alta în jurul lor, precum nişte creaturi rare, rafinate, făcute doar pentru a fi arătate lumii.

— Cei mai mulţi dintre clienţi doresc să miroasă precum cei care vor să devină, nu precum cei care au fost. Dar parfumierii încearcă întotdeauna să capteze parfumuri care ne amintesc de anumite locuri, de anumiţi oameni sau anumite momente. Este cea mai mare provocare să capturezi nu doar un parfum adevărat, ci unul care să sugereze o întreagă experienţă.

— Se poate face un asemenea parfum?

Suna mai degrabă a alchimie decât a parfumerie.

— Din când în când. Veniţi cu mine, zise el, făcându-i semn să îl urmeze. Să vă arăt ceva.

O conduse dincolo de biroul de sticlă, într-o debara ascunsă în spatele încăperii principale a magazinului. Scoase un set de chei din buzunar, descuie o uşă îngustă ce ducea într-o cameră întunecată şi alese o sticlă.

— Închideţi ochii, o instrui el, scoţând dopul.

Apoi scurse o picătură pe încheietura mâinii ei.

Grace închise ochii şi inhală.

Deodată, nu se mai afla înăuntru. Nici măcar nu mai era în Paris. Se găsea în faţa casei părinţilor ei dintr-un sat al comitatului Oxfordshire, pe dealul din faţa casei. Era o după-amiază târzie şi cerul era încărcat cu nori grei, alb-cenuşii; luminile din casă străluceau vesel, asemenea unei flăcări calde. Aerul avea aromă de gheaţă.

Grace deschise ochii, privindu-l intens, mintea alergându-i să prindă un anume sentiment... un anume timp şi un anume loc.

— Cunosc acel parfum! Dar cum l-aţi ştiut dumneavoastră?

Maestrul zâmbi larg, încântat.

— Zăpadă.

— Zăpadă. Desigur, spuse ea apăsându-şi încheietura mâinii de nas. Dar cum aţi făcut asta?

— E un parfum pe care l-am creat eu, spuse el cu mândrie. Mi-a luat ani întregi pentru a-l perfecţiona. Vedeţi dumneavoastră, nimic nu este mai imediat, mai complet decât simţul mirosului. Într-o clipă, are puterea de a transporta. Simţul nostru olfactiv nu se conectează la amintirea în sine, ci la emoţia pe care ai simţit-o în momentul în care s-a născut amintirea. Refacerea unei memorii olfactive este unul dintre cele mai istovitoare şi mai demonstrative ţeluri posibile. Este poezie, în forma ei cea mai sugestivă.

Grace îl privi uimită.

— Eram copil, pe dealul din faţa casei părinţilor mei.

El încuviinţă din cap.

— Amintirile olfactive sunt o experienţă foarte personală, incredibil de intimă. Propria mea amintire este cu totul diferită de a dumneavoastră. Flămând, alergând printr-un lan îngheţat. La ivirea zorilor.

Expresia i se schimbă şi bărbatul păru să se retragă dinaintea ei, alunecând într-o altă lume.

— Apoi zăpada.

Monsieur Androski puse dopul la loc.

Grace prinse cu coada ochiului eticheta: La Polange, 1942.

Polonia.

Iarna care a urmat invaziei.

Îl urmări în timp ce el repuse flaconul în cameră şi încuie uşa.

Păşiră înapoi în magazin, unde ardea o lumină aurie şi se auzea murmurul discret al vânzătorilor şi unde aerul era îmbălsămat cu amestecurile florale hipnotizante pentru care Guerlain devenise faimos.

El îi înapoie cartea de vizită.

— Oricare ar fi fost parfumul pentru care lucra femeia, nu era unul obişnuit, comercial.

— Femeia? întrebă Grace. Ce vă face să spuneţi că era o femeie?

El îi indică semnătura din colţul de jos.

— M. Zed. Nu poate fi decât Madame Zed. Ştiţi cine a fost?

— Îmi pare rău. Nu.

— A fost o parfumieră foarte cunoscută în primii ani ai secolului al douăzecilea. Rusoaică, din câte ştiu eu. Circula un zvon cum că aparţinea pe undeva aristocraţiei alungate de Revoluţia Bolşevică. A devenit „nasul” casei Lanvin şi a creat vreo paisprezece sau poate cincisprezece parfumuri pentru ei. Dar deodată, în culmea succesului, a dispărut. Desigur, cea mai importantă creaţie a ei este cunoscută în întreaga lume – Mon Péché.

— *Mon Péché?*

— Păcatul meu. Cu adevărat, o formulă foarte modernă şi unică pentru vremurile în care a fost creat. Şi acum este unul din parfumurile mele favorite. După aceea s-a retras

complet din lumea parfumurilor. Cu toate acestea, ea a avut un ucenic... un tânăr, spuse el, privind-o direct în ochi. Acel ucenic şi-a deschis propriul boutique undeva în apropiere de Saint-Germain.

— Andre Valmont? ghici ea.

— Exact, oftă el. Mă întreb la ce lucrau. Mi-ar fi plăcut să îl fi mirosit. Madame Zed avea un gust absolut unic. Cumva abraziv, provocator. Însă, mai presus de toate, foarte elegant. Cât despre Vamont, spuse el apoi se opri, căutând cuvintele potrivite, el era un adevărat geniu. Colecţia lui de acorduri şi absoluturi, complexitatea şi gama largă de formule sunt cu adevărat uimitoare.

— L-aţi cunoscut?

El scutură din cap.

— Din păcate, nu. Dar am fost la magazinul lui odată, la scurtă vreme după sosirea mea la Paris. Nu voi uita niciodată. Dacă Guerlain este o catedrală, magazinul lui Valmont este un panteon, un altar păgân proslăvind simţurile, unde nimic nu este nenatural, nimic nu este interzis. Rafturi din podea până în tavan, oglinzi strălucitoare, ţesături senzuale. Era un boutique discret, la modă şi teribil de şic. În acest templu trona o femeie, probabil cea mai strălucitoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată. Cu Valmont însuşi nu puteai obţine o întâlnire nici pentru toţi banii din lume. Însă această apariţie stătea cu tine, îţi vorbea, aducându-ţi flacon după flacon de parfum până când te îmbăta cu arome!

— De ce nu a redeschis magazinul după război?

Chipul maestrului parfumier deveni sumbru.

— Andre Valmont era evreu. Nu a supravieţuit războiului, madame.

— Ah, se încruntă ea.

— Nu era un parfumier convenţional, adăugă el. Şi a murit foarte tânăr. Cine ştie câte capodopere ar fi creat în alţi zece sau douăzeci de ani. A fost o pierdere teribilă în breasla noastră.

Grace îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc pentru aceste câteva minute din timpul dumneavoastră preţios şi pentru expertiza dumneavoastră remarcabilă.

El îi strânse mâna.

— A fost plăcerea mea, Madame Monroe. Vă rog să îmi daţi de veste dacă mai descoperiţi ceva. Sunt şi voi fi mereu un admirator al muncii lui Andre Valmont.

Grace ieşi din mediul liniştit al magazinului şi se trezi în atmosfera agitată de pe Champs-Élysées.

Cerul era luminos, aerul – călduţ şi parfumat.

Îşi ridică încheietura mâinii la nas şi inhală.

Şi din nou călători înapoi în timp, în acea după-amiază târzie de noiembrie, mohorâtă de burniţă şi ceaţă, stând pe culmea de dincolo de poarta grădinii.

O vedea pe mama ei ieşind din casă, făcându-i semn nerăbdătoare cu mâna să vină înăuntru. Şi pe tatăl ei, urcând grăbit pe poteca ce şerpuia pe lângă locuinţă, cu capul plecat, cufundat în gânduri. Căra în mâini ceva – notiţe – îndepărtându-se. Nu avea să intre în casă la vremea ceaiului.

Un dor bolnav, dureros, îi strânse întregul piept.

Acela fusese unul din ultimele momente în care îl văzuse în viaţă.

„...O femeie încă nevăzută, dar al cărei parfum se adună la orizont precum un nor de furtună.”

Fernand Dumont

„Puterea de care nu se abuzează îşi pierde din farmec.”

Paul Valéry

NEW YORK, 1927

Miss Waverley era construită minunat. Avea părul strălucitor, de culoarea mahonului, tăiat scurt în dreptul cefei, şi ochi de culoarea ciocolatei negre – ochi mari, de căprioară, încadraţi de gene lungi şi dese. Pielea îi era de sidef şi proporţiile, uimitoare; o talie subţire de viespe, sâni plini şi ridicaţi şi picioare frumos conturate. Păşea cu o senzualitate atât de nepăsătoare, încât era imposibil să

nu îţi atragă privirea. Şi ea era o femeie obişnuită să fie privită.

Miss Waverley era bine cunoscută în Hotel. Era o clientă obişnuită, deşi nu plătea ea însăşi niciodată. Ea doar apărea, mai degrabă ca o notă de subsol enigmatică pe aranjamentele de călătorie ale unora din clienţii lor cei mai cu stare. Ei solicitau o cameră adiacentă apartamentului în care erau cazaţi sau, uneori, dacă discreţia era un factor important, cereau un alt apartament la etajul de deasupra. Pe perioada şederii lor, Miss Waverley împodobea Hotelul precum o floare rară, rafinată, acompaniindu-şi doar ocazional binefăcătorul în public. Niciodată nu se trezea înainte de ora unsprezece, când i se aducea o cafea tare, un castron cu cuburi de gheaţă şi felii de lămâie şi o jumătate de grapefruit. Nimeni nu ştia ce făcea cu gheaţa. O jumătate de oră mai târziu, indiferent de zi, o coafeză, o maseuză şi o manichiuristă veneau să o pregătească în camera ei. Două ore mai târziu, ieşea din apartament, o apariţie sclipitoare de tinereţe proaspătă, aranjată graţios şi simplu, precum un lan de flori de câmp.

Avea o voce joasă, caldă, şi un simţ al umorului frapant, obraznic. În urma ei se auzeau râsete; colecţiona admiratori, atât bărbaţi, cât şi femei, doar cât traversa foaierul holului. Avea un talent al ei de a include pe toată lumea în glumele ei personale, aplecându-se conspirativ pentru a şopti ceva deşănţat câte uneia din văduvele cu chipuri împietrite care aşteptau taxiul. În clipa următoare amândouă chicoteau incontrolabil şi Miss Waverley se oferea să îl roage pe şoferul ei să o ducă pe draga ei prietenă oriunde intenţiona să ajungă.

Dacă cina în restaurantul hotelului, serviciul la celelalte mese inevitabil stagna în vreme ce personalul se înghesuia în uşile bucătăriei să vadă cu ce era îmbrăcată.

— E o vedetă de cinema? întrebă Eva, când o văzu pentru prima oară.

— Ar vrea ea! pufni Rita. E o prostituată. Totuşi, e tratată mai ceva decât Regina. Se vede cu ochiul liber încotro se îndreaptă lumea asta.

Evei nu îi venea a crede. Prostituatele erau femei cu haine ponosite, stând pe la colţuri în zonele rău famate ale oraşului.

— Serios, Rita, o mustră ea, nu ar trebui să răspândeşti asemenea bârfe.

— Dar nu e bârfă. Toată lumea ştie asta. Şi ai grijă pe cine faci mincinoasă!

Rita se îndepărtă cu pasul apăsat, cu bărbia ridicată şi un aer superior şi ofuscat.

Miss Waverley locui în camera 321 pentru zece zile la sfârşitul lunii iulie. Venise la chemarea Senatorului Henry Clayton Grimsby de la Boston Grimsbys. Aşadar, Miss Waverley avu o cameră pe colţ, nici prea îndepărtată, dar nici prea apropiată. Şi, datorită faptului că era prima călătorie la New York a copiilor Grimsby, avea şi mai mult timp la dispoziţie.

Evei i se permitea să deretice prin camera ei doar după ora trei după-amiaza. Şi aştepta cu nerăbdare să vină acea oră, precum un copil aşteptându-şi ziua de naştere. La ora

trei fix, Eva descuia uşa camerei domnişoarei Waverley şi păşea într-o lume de strălucire şi lux.

Dulapurile erau încărcare cu pachete de la case de modă şi pălărieri. Rochii frumoase zăceau pe spătarele scaunelor, aruncate cu o seară înainte. Ciorapi ca foiţa de ceapă erau mototoliţi pe covor; desuuri transparente din satin şi dantelă, prea frumoase, prea delicate ca măcar să te gândeşti să le porţi, zăceau strânse ghem pe aşternuturi. Eva se mişca încet, cu grijă, savurând fiecare moment, agăţând rochiile pe umeraşe, aşezând patul, trăgând de la geamuri draperiile groase pentru a lăsa să intre soarele arzător al după-amiezii. Aerul mirosea a parfum greu, exotic şi a fum gros de ţigară. Pe o parte a căzii erau aşezate scrumiere pline; pe balcon stăteau pahare de şampanie pe jumătate goale.

Tot ce ţinea de Miss Waverley o fascina pe Eva. Şi refuza să creadă că o persoană atât de sofisticată şi de încântătoare ar putea cădea în abisurile morale pe care le descria Rita. Mai degrabă credea că era greşit înţeleasă; la urma urmei, Rita era mereu gata să considere adevărat tot ce se spunea mai rău despre oricine.

Evei îi plăcea cel mai mult să facă ordine pe măsuţa de toaletă. Aici era linia de front a alchimiei feminine! Singurele obiecte de toaletă ale Evei erau o perie de păr veche pe care o avea din copilărie şi o cutie mică de agrafe de păr din sârmă. Însă măsuţa de toaletă a domnişoarei Waverley era plină de borcane misterioase, cutii şi pudriere; tuburi aurii de ruj, bureţei rotunzi pentru pudră, cutii din tablă cu ruj roz, tuburi pătrate de tuş negru şi un pulverizator uriaş de parfum. Eva le ştergea de praf şi le rearanja, întrebându-se la ce folosea fiecare.

Îi plăcea să îşi imagineze camera aceasta în care făcea curăţenie ca fiind a ei; că stătuse trează întreaga noapte dansând cu domnul Lambert şi că pantofii aurii de pe balcon erau ai ei, iar acelea, paharele lor de şampanie pe jumătate goale. Iat-o aranjându-şi pe umeraş rochiile cu mărgele, pregătindu-se pentru următoarea lor noapte în oraş; şi cămăşile de noapte scumpe pe care le împăturea erau tot ale ei.

Îşi lipi obrazul de mătasea răcoroasă şi moale. Aşa se simţea rafinamentul, aşa trebuie să te simţi ca femeie în toată puterea cuvântului.

— E lucrată manual. Doar pentru corsaj am avut patru probe. Nici nu ţi-ar veni a crede ce a trebuit să fac pentru cămaşa asta de noapte.

Eva tresări şi deschise ochii.

În cadrul uşii stătea Miss Waverley.

Îmbrăcată într-o rochie de vară alb cu negru, făcută la comandă, cu o pălărie neagră de soare cu boruri largi, cu mâna în şold, arăta ca o nălucă splendidă, deşi nervoasă.

Eva scăpă din mâini cămaşa de noapte.

— Uşurel! Ai idee cât costă cămaşa asta?

— Nu, doamnă.

Miss Waverley îşi aruncă mănuşile şi poşeta pe pat.

— Ridic-o de jos. Şi ai grijă să nu o rupi.

Scoţându-şi pălăria, îşi scutură capul şi părul i se văluri în jurul umerilor perfect coafat.

— Ai şterpelit ceva?

— Nu, doamnă. Nici prin vis nu mi-ar trece o asemenea idee! Mă scuzaţi, doamnă.

— Nici prin vis, ei? zise ea, măsurând-o pe Eva cu priviri severe. Eşti doar niţel curioasă, bănuiesc.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Scoase o ţigară din tabacheră şi şi-o aprinse.

— Şi câţi ani ai?

— Paisprezece.

Miss Waverley trase adânc un fum.

— Eu eram curioasă la vârsta ta. Asta m-a băgat în multe necazuri.

Făcu câţiva paşi până la fereastră.

— Poate ar trebui să revin altă dată, doamnă. Să fac ordine în cameră mai târziu.

— Nu, nu. Mai târziu nu mai e bine, spuse trăgând din ţigară. Mai târziu niciodată nu e bine. Fă ordine acum.

Şi ieşi pe balcon, unde stătu şi fumă, privind peste vârfurile clădirilor înalte, în vreme ce Eva termină de făcut curăţenie.

Într-o zi, coafeza, maseuza şi manichiurista domnişoarei Waverley nu veniră. Micul ei dejun rămase neatins în faţa uşii. Apoi cândva, imediat după ora prânzului, Miss Waverley sună la recepţie pentru mai multe prosoape. Eva i le aduse, ciocănind de mai multe ori la uşă înainte de a intra în cele din urmă cu cheia de serviciu.

— Alo?

Eva păşi în dormitor. Draperiile erau încă trase peste geamuri şi cearşafurile erau aruncate în dezordine. În cameră erau vaze cu flori puternic parfumate, care începuseră să putrezească în apa tulbure, stătută.

— Sunt camerista, am adus prosoapele!

Eva fu cât pe ce să se împiedice de o pereche de pantofi.

— Aici!

Vocea care se auzi din baie era slabă şi răguşită.

— Să las prosoapele în cameră?

— Nu, se auzi răspunsul, urmat de o pauză. Am nevoie de ajutor.

Eva împinse încetişor uşa băii, deschizând-o. Miss Waverley era ghemuită în cadă, însă în cadă nu era apă. Femeia purta o cămaşă de noapte dintr-o mătase roz-pal. De la mijloc în jos era de un roşu sângeriu.

Miss Waverley îşi ridică fruntea. Lipsită de machiaj, chipul ei arăta copilăresc şi şters. Ochii îi erau umflaţi şi injectaţi.

— Am nevoie de un doctor, îi spuse Evei. Nu ai voie să suni la recepţie. Am nevoie de un doctor care să vină pe scara de serviciu, înţelegi?

Eva nu era sigură că înţelege, însă încuviinţă din cap şi aşeză prosoapele pe chiuvetă.

Ieşi în fugă din cameră şi în hol o zări pe Rita apropiindu-se cu paşi târşâiţi, împingându-şi căruciorul.

— Avem o problemă! se grăbi Eva spre ea. Domnişoarei Waverley îi e rău! Foarte rău.

— Iisuse! Vorbeşte mai încet că îmi pocneşte capul! făcu Rita o grimasă.

Suferea de o mahmureală teribilă.

— Ce să fac?

— Să faci? o privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Ce are a face Miss Waverley cu tine?

— Dar îi e rău!

— Femeia aceea primeşte ce merită. Închide uşa şi continuă să-ţi faci treaba, ăsta e sfatul meu.

Rita pufni, dând un ghiont căruciorului.

Eva coborî în goană în holul principal la Alfonse, uşierul, care era încă la datorie după tura de noapte. El era omul

care te putea ajuta cu ce aveai nevoie când erai la ananghie, fără să pună întrebări. Cel puţin, aşa auzise Eva.

— Am o problemă, spuse ea abia trăgându-şi sufletul. Am nevoie de un doctor.

El nici măcar nu se sinchisi să îşi ridice privirile de pe ziar.

— Vezi la recepţie.

— Nu, genul de doctor care poate intra şi ieşi pe uşa din dos.

Abia acum îşi ridică fruntea, mijindu-şi ochii, apoi puse ziarul jos.

— Personal sau clienţi?

— Un client.

El ridică receptorul.

— Ce cameră?

Eva îi spuse, apoi se întoarse în camera domnişoarei Waverley.

— Eu sunt, spuse ea bătând uşor în uşă.

Miss Waverley era tot în cadă, cu ochii închişi.

— Vine doctorul?

— Da.

— Adu-mi, te rog, ceva de băut.

Eva nu mai văzuse niciodată atât de mult sânge. Curgea în fire groase şi întunecate spre scurgere, băltind în vârtejuri în jurul picioarelor ei palide.

— Nu ar trebui... adică nu ar fi mai bine...

— Taci şi adu-mi băutura.

Eva trecu în camera alăturată şi îi turnă whisky într-un pahar.

— Poftiţi, spuse întorcându-se lângă femeie.

— Mulţumesc.

Mâna domnişoarei Waverley tremura. Luă o înghiţitură, strâmbându-se, şi îi înapoie paharul.

— Să nu te sperii. E mai puţin grav decât pare. Doctorul ştie în ce cameră să vină?

— Da.

— Mulţumesc.

Închizând din nou ochii, îşi rezemă fruntea de genunchi.

— Poţi pleca acum.

Eva îşi aşeză palma peste fruntea umedă a domnişoarei Waverley.

— Aveţi febră.

— Am febră.

Eva dădu drumul apei şi spălă sângele. Apoi luă un prosop de faţă şi cu mare grijă o spălă pe Miss Waverley cu apă călduţă. Apa se scurgea peste silueta fragilă a femeii, printre omoplaţi şi peste piept. Rochia atârna udă.

Sună telefonul.

Eva se ridică.

Miss Waverley îşi ridică ochii, privind-o deodată speriată.

— El nu trebuie să ştie, fu tot ce spuse.

Eva ridică receptorul de lângă pat.

— Camera domnişoarei Waverley.

Persoana de la celălalt capăt al firului şovăi. În cele din urmă se auzi un glas bărbătesc:

— E acolo?

— Îmi pare rău, domnule, Miss Waverley este indispusă. Îi pot transmite un mesaj?

— Cine e la telefon?

— Camerista, domnule.

— Nu. Nu. Spune-i că eu... nu, niciun mesaj.

Şi închise.

Când se întoarse în baie, Miss Waverley îşi rezema capul în braţe.

— Eşti isteaţă, murmură ea, fără să îşi ridice fruntea. Eşti o fată isteaţă.

În curând ajunse doctorul, un bărbat cu o înfăţişare mai degrabă sărăcăcioasă şi o geantă neagră, ponosită. În timp ce el o examina pe domnişoara Waverley, Eva deretică prin cameră, schimbând cearşafurile şi aranjând hainele pe umeraşe. După o vreme, doctorul ieşi, înmânându-i Evei o sticlă cu un lichid negru şi gros.

— Presupun că nu are soţ.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Nu, domnule, din câte ştiu eu.

El oftă, frecându-se la ochi.

— Nu vrea să meargă la spital. Dar va avea nevoie de medicament pentru durere. Şi are nevoie să mănânce ceva şi să bea multe lichide. Dă-i orice atât timp cât se odihneşte şi nu face vreun efort. Înţelegi?

Eva încuviinţă din cap.

— Dar ce a păţit?

Doctorul îşi puse pălăria pe cap.

— Avortează. A fost o idee foarte bună că s-a aşezat în cadă. Poftim, spuse întinzându-i o reţetă. Sună-mă din nou

dacă îi creşte temperatura sau dacă durerile devin insuportabile.

Apoi ieşi, îndreptându-se către ieşirea îndepărtată din hol, pentru a folosi scara de serviciu.

În următoarele ore, de fiecare dată când avu un moment liber, Eva se întoarse în camera domnişoarei Waverley pentru a vedea cum se mai simte. Până la căderea serii, era în pat, odihnindu-se, şi Eva reuşi să îi dea să mănânce puţină îngheţată şi să bea coca-cola.

Stătu într-un colţ al camerei în vreme ce Miss Waverley se zbătea între somn şi realitate, cu faţa trasă, cu buzele palide, încordată de durere. Bărbatul de la telefon nu mai sună.

Cu puţin timp înainte de ora nouă, Miss Waverley se deşteptă şi se ridică în capul oaselor în pat.

— Încă mai eşti aici.

Întinzând braţul peste noptieră, bâjbâi după pachetul de ţigări. Aprinzându-şi una, se lăsă pe spate între perne şi trase adânc din ţigară.

— Trebuie să mâncaţi ceva.

— Unde e medicamentul acela?

— Aici.

După ce luă o gură, dându-l pe gât cu whisky, îşi îndreptă privirea spre Eva.

— De ce ai rămas lângă mine?

— Pentru că aveaţi nevoie de ajutor.

— De unde eşti?

— Din Franţa. Dintr-un sat, în apropiere de Lille.

Miss Waverley lăsă un fuior de fum să se înalţe lin spre tavan.

— La ferme?

— Da, încuviinţă din cap Eva. Bunicii mei au o fermă micuţă de lactate.

— Eu vin din Minnesota. Încă mai am în nări putoarea de balegă de vacă. Mai degrabă aş muri decât să mă întorc acolo.

— Serios? Eu credeam că poate sunteţi din New York.

Femeia scoase un râs răguşit, ca un acces de tuse.

— Păi, nu trebuie să spunem nimănui că nu sunt de aici, nu-i aşa? Părinţii tăi mai sunt în viaţă?

— Nu.

— Îmi pare rău pentru tine. Trebuie să te descurci singură, aşa-i?

Evei nici nu îi trecuse vreodată prin minte că ar avea altă soluţie.

— Da, aşa cred.

Domnişoara Waverley îşi înclină capul într-o parte.

— Nu sunt multe profesii în care o fată fără familie poate intra.

— Nu, doamnă.

Chipul domnişoarei Waverley se crispă. Stinse ţigara, arătând din nou epuizată.

— Poţi pleca acum. Sunt bine. Stinge lumina, te rog. Şi nimeni nu trebuie să afle ce mi s-a întâmplat, ai înţeles?

A doua zi, programul de dimineaţă al domnişoarei Waverley reintră în normal.

Şi când Eva veni pentru a deretica în cameră în acea după-amiază, ea era plecată.

De atunci înainte, Eva luă obiceiul de a o vizita pe Miss Waverley din proprie iniţiativă aproape în fiecare după-amiază. Adeseori Miss Waverley avea musafiri la cele mai

ciudate ore, invitând cântăreţi de jazz din Harlem, dansatoare exotice şi animatoare de cluburi de noapte. Curgeau râuri de şampanie şi se desfăceau sticle de gin, iar muzica răsuna neîntrerupt. Atât ea, cât şi invitaţii ei o tratau pe Eva ca pe o corcitură de animal de companie şi o soră mai mică; o strigau Lulu fără niciun motiv aparent decât acela că acest nume de alint părea să le stârnească râsul, o învăţau să danseze, o trimiteau neîncetat să le cumpere ţigări, reviste şi ciocolată. Însă pe ea nu o deranja. Ba dimpotrivă, iubea sentimentul că aparţinea, chiar şi undeva, la periferie, anturajului strălucitor al domnişoarei Waverley.

Uneori nu era nimeni invitat, aşa că Eva şi Miss Waverley îşi petreceau timpul împreună. Eva intuia că femeii nu îi plăcea prea mult să fie singură; simţea că dacă ar fi lăsată neînsoţită, dispoziţia domnişoarei Waverley ar putea deveni schimbătoare şi chiar morbidă. Avea nevoie de liniştea pe care i-o conferea compania cuiva. Aşadar, îşi făcea de lucru încercând diferite toalete pentru obligaţiile sociale de seară şi Eva o ajuta să îşi aleagă bijuteriile şi accesoriile. Alte dăţi, Miss Waverley se bronza la soare, stând întinsă goală pe un halat de mătase pe balcon, în timp ce Eva îi călca hainele.

Domnişoara Waverley nu se jena de trupul ei, ci mai degrabă îl trata ca pe o armă, folosită pentru dezarmarea celor din jurul ei. Îşi ţinea capul sus şi umerii drepţi, coapsele se legănau în vreme ce ea se plimba leneş dintr-o cameră în alta. Şi avea un trup fascinant; sânii îi erau plini şi fermi, cu sfârcuri ca nişte muguri roz. Părul ei pubian se încolăcea în şuviţe groase, întunecate. O tachina pe Eva, făcându-i cu ochiul când trecea pe lângă ea, parcă spunând: „Ştii că nu e frumos să priveşti pe cineva insistent”, făcând-o pe fată să se îmbujoreze. Însă nu

putea să nu se uite. Eva nu era sigură dacă Miss Waverley era cu adevărat perfectă sau doar dădea impresia că este perfectă. Eva era uimită şi în acelaşi timp fascinată de erotismul subtil, dar copleşitor pe care îl emana întreaga ei fiinţă. Propriul trup al Evei era încă în formare, sânii abia înmugurind şi un puf de păr între coapse abia vizibil, detalii de care era în mod inexplicabil deopotrivă jenată şi înspăimântată. Evita să se uite la imaginea ei în oglindă. Însă Miss Waverley era precum o zeiţă minunată, născută pentru a fi adorată de toată lumea.

Într-o zi, când era prea cald pentru a sta la plajă, Miss Waverley se amuză fardând-o pe Eva şi învăţând-o cum să îşi aplice straturi groase de tuş negru de pleoape şi ruj de buze roşu.

Chipul tău este ca o pânză albă. Mai întâi îl uniformizezi cu pudră, apoi pictezi un contur negru în jurul ochilor. Nu e nevoie să încerci ca totul să arate natural. Este mai bine dacă exagerezi. Timiditatea e fatală. În orice. Întotdeauna să fii îndrăzneaţă. Uită-te la tine, spuse ea făcând un pas îndărăt pentru a-şi admira opera. Vezi cum te-ai transformat?

Eva îşi privea uimită propria imagine. Dinaintea ei nu se înfăţişa ea însăşi, ci o intrusă exotică, folosindu-se de trupul şi de trăsăturile ei. Nu îşi putea lua ochii de la propria ei reflexie, atât de diferită, cu mult mai matură.

— Tu, pur şi simplu, nu ştii cum să te pui în valoare, asta e tot, spuse domnişoara Waverley. Un diamant neşlefuit, cum am spune noi.

Apoi se încruntă, ridicând claia de păr a Evei.

— Dar ăsta te încurcă. Nu arată prea modern. Va trebui să îl tunzi.

— Să-l tund?

— Absolut!

Deschizând un sertar, scoase din el o foarfecă.

— Stai jos.

— Dar...

— Îl voi tunde ca pe al meu. Nu vrei să arăţi ca mine?

— Ba da!

Mai mult decât orice pe lumea asta, gândi Eva.

— Atunci, stai.

Miss Waverley trase un scaun şi o aşează pe Eva în faţa oglinzii.

— Să nu te mişti! îi ordonă ea, turnându-şi un pahar de băutură pe care îl dădu pe gât într-o clipită.

Eva privi speriată în vreme ce Miss Waverley îi tăie un smoc uriaş.

— Dumneavoastră vă tăiaţi singură părul?

— Ai înnebunit? pufni ea, în timp ce o altă mână de bucle aluneca la podea. Ia priveşte! Acum ai şi gât!

Eva îşi strânse pleoapele. Probabil cel mai bine era să nu privească.

Patruzeci de minute mai târziu, stătea alături de Miss Waverley în faţa oglinzii. Miss Waverley îşi trecu braţul în jurul umerilor ei.

— Ce părere ai?

— Cred că îmi va lua o vreme să mă obişnuiesc.

— Arătăm ca două surori. Nu am mai avut o soră până acum.

Şi era adevărat. Eva era mai scundă, însă aveau aceeaşi constituţie delicată şi acum acelaşi bob întunecat şi neted.

Eva clipi, cu inima bătându-i cu putere.

— Credeţi?

— Sigur. Ştiu ce trebuie. Hai să te îmbrac cu o rochie, ce spui?

O ajută pe Eva să îşi scoată uniforma, apoi se opri.

— Dumnezeule mare, asta e lenjeria ta de corp?

Se strâmbă la vederea perechii de chiloţi grosolani şi ponosiţi din bumbac şi furoul jerpelit. Eva îşi simţi obrajii luându-i foc de ruşine.

— Sunt îngrozitoare! Ai nevoie de unele noi!

Miss Waverley îi trase peste cap una din rochiile ei. Materialul moale căzu în jurul trupului Evei, drapându-l în

forme delicate. Se simţea răcoros şi mătăsos pe piele. Miss Waverley se opri în spatele ei, aşezându-i materialul în jurul taliei, astfel încât în oglindă părea că rochia îi vine perfect.

— Arăţi ca un star de cinema!

Eva se măsura din priviri, fascinată.

— Ştii pentru ce este făcută această rochie? îi şopti Miss Waverley.

Eva clătină din cap.

— Pentru a seduce!

Cuvântul o tulbură pe Eva; era încărcat cu ispitele întunecate ale păcatului, ambiguitatea moralei îndoielnice şi promisiunea sigură a viitoarelor remuşcări. Însă mai grav decât asta era sugerarea unor talente enigmatice care rămâneau învăluite în mister pentru ea.

— Nu aş şti cum să seduc pe cineva, murmură ea.

Domnişoara Waverley ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă eşti suficient de matură încât să doreşti un bărbat, înseamnă că eşti pregătită să îl seduci. E uşor. Seducţia nu e nimic altceva decât a şti că doreşti pe cineva şi a-i arăta, pas cu pas şi fără grabă, această dorinţă. Modul în care o faci – cum te dezvălui, cum îl tachinezi, cum îl ignori, cum te întorci la el – înfăţişează adevărata artă a seducţiei.

— Dar cum ştii când să te dezvălui şi când să te retragi?

— Simplu. Te gândeşti la ce ţi-ar plăcea ţie şi i-o faci lui.

Cum spunea domnişoara Waverley părea simplu ca bună ziua.

— Ai idee cât costă această rochie? continuă ea. Mai mult decât câştigi tu într-un an întreg. Dar uite, arătă ea cu braţul spre dulapul cu uşile deschise din care se revărsau hainele, eu am mai multe decât apuc să îmbrac. Desigur, o fată trebuie să fie inteligentă. Ştiai că eu am lucrat într-o fabrică de conserve, unde lipeam etichete pe cutiile de bromură?

Părea imposibil.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am avut o mică discuţie cu şeful meu într-o seară. Vezi tu, adevărul este că majoritatea fetelor nu înţeleg bărbaţii, nu ştiu ce vor ei.

— Ce vor ei?

— Păi...

Pentru o clipă, miss Waverley păru pe punctul de a spune ceva, însă pe urmă se răzgândi.

— Dacă chiar vrei să afli despre asta, îţi voi spune într-o bună zi. Dar ai încredere în mine, nu e complicat. Acum, te rog, pune rochia la loc pe umeraş. Şi fii fată bună şi strânge de aici, zise ea, arătând spre grămada de păr aruncat pe podea. Îţi voi cumpăra eu nişte desuuri pe măsura ta. Când mă întorc.

— Plecaţi undeva?

Însă Miss Waverley nu se deranjă să răspundă. În schimb, îşi turnă ceva de băut, se duse la baie şi închise uşa.

— Ce Dumnezeu ţi-ai făcut la păr? întrebă Sis cu groază, jos la spălătorie.

Eva îşi îndesă mai bine boneta pe cap.

— Nu am făcut eu nimic. Miss Waverley a făcut.

— Doamne, fereşte! strigă Sis apucând-o pe Eva de după umeri şi întorcând-o. Ţi l-a tăiat pe tot! izbucni trecându-şi degetele prin şuviţele scurte de la ceafa Evei. Ţi l-a tăiat!

— Ştiu. Dar va fi mai uşor de spălat, adăugă ea, încercând să sune rezonabil.

Strânsoarea lui Sis îi încleşta umerii precum menghina. Se trase într-o parte.

— Ăsta e un punct de vedere, spuse sumbru Sis, punându-i în braţe un alt maldăr de cearşafuri ude. Femeia asta e piază ea.

— Nu e. Doar încearcă să fie de treabă, o contrazise Eva luând cearşafurile şi băgându-le între rolele grele ale presei de călcat. Oricum, tu crezi că toată lumea e piază rea.

— Eu ştiu tot ce trebuie să ştiu. Şi am dreptate. În orice caz, ce treabă ai tu cu ea?

— Nicio treabă, răspunse ea concentrată mai degrabă la cearşafurile din presă decât la chipul lui Sis. O ajut să se îmbrace, îi calc hainele.

— De ce ai lăsat-o să îţi tundă părul?

— Arăt mai mare. Şi e un lucru bun, nu?

— Dar de ce vrei să arăţi mai mare decât eşti? Asta vreau eu să ştiu.

O tăcere grea se lăsă între ele. Sis smulse cearşafurile călcate din celălalt capăt al presei.

— Femeia asta umblă fără haine pe ea, reluă Sis după o vreme, incapabilă să renunţe la subiect. Toată lumea ştie că o face.

Eva îşi roti ochii.

— Face plajă. În intimitatea propriei camere.

— Nu e nimic intim pe un balcon în buricul New Yorkului.

— E foarte la modă, printre oamenii la modă.

— Dacă vrei să arăţi precum o ţărancă. La modă pe dracu'! Are o reputaţie de femeie uşoară, ştii asta.

— Cu mine e bună.

— Cine crezi că îi achită notele de plată?

Eva încercă să iasă din încurcătură:

— Nu totul pe lumea asta e în alb şi negru, Sis.

— Ba sigur că este, o măsură Sis din priviri cu un aer sever. Cu cât mai repede vei înţelege asta, cu atât mai uşor îţi va fi în viaţă. Bun, rău, corect, greşit. Dacă vrei să trăieşti într-o zonă gri, vei descoperi că habar nu ai pe ce lume trăieşti, spuse ea ridicând un alt maldăr de cearşafuri. Şi ascultă la mine, griul se transformă în negru cât ai clipi din ochi.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace luă prânzul singură, pe terasa unei cafenele, în bătaia soarelui. Învârtind în minte spusele parfumierului, se gândi la parfumul pe care Monsieur Androski îl crease şi la conexiunea cu memoria.

Monsieur Tissot o tachinase despre sensibilitatea ei la gusturi şi mirosuri şi nu era singurul. O parte din ea simţea că ştiuse întotdeauna ceea ce Monsieur Androski îi dezvăluise; că anumite mirosuri erau păstrătoarele unor amintiri. Şi că, îndată ce sunt eliberate, efectul lor este instantaneu, precum un întrerupător – inundând simţurile imediat şi complet. Aveau forţa de a transporta în altă lume şi de a copleşi. Din acest motiv, era nevoie să fii cu băgare de seamă în prezenţa lor.

În memoria ei, perioade îndelungate de timp pur şi simplu nu existau. De fapt, avea foarte puţine amintiri dinainte de a împlini opt ani. Poate că nu ar fi fost nimic neobişnuit, dacă memoria lui Grace nu ar fi fost altfel cu totul ieşită din comun.

Era ca şi cum îşi ţinea respiraţia în propria ei fiinţă, de teamă să nu respire viaţa din plin.

În jurul ei mesele se umpleau de lume, turişti plănuindu-şi următoarea oprire la o cafea, oameni de afaceri servindu-şi prânzul, femei bogate luând o pauză de cumpărături, aplecându-se una spre cealaltă, bârfind şoptit, cu pungile de cumpărături îngrămădite pe lângă glezne.

Simţea o plăcere simplă şi totuşi îndestulătoare servind masa în aer liber, scăldată de razele soarelui. Luând o gură de *citronpressé*, Grace savură contrastul răcoritor de sirop dulce şi suc de lămâie. Şi se trezi gândindu-se la filozofia domnului Tissot: să-ţi revii în simţuri.

Să cazi pradă simţurilor.

Oare se lăsase ea vreodată prinsă de ceva? A te lăsa cucerit implica o supleţe a spiritului; o predispoziţie optimistă inerentă pe care ea nu o simţise niciodată pe deplin.

După prânz, Grace plecă la plimbare, mai întâi fără o ţintă precisă, doar cu un vag sentiment al direcţiei. Nu avea o destinaţie anume. Însă Parisul era mult mai uşor de străbătut decât îşi imaginase. Londra se întinsese deodată, sălbatic, într-o învălmăşeală. Însă Parisul fusese făcut după un plan. Aici, monumentele istorice apăreau graţios, puse în valoare la intervale regulate pentru impact estetic. Călătorul trebuia doar să se plimbe de la unul la altul pentru a putea ajunge la orice destinaţie, inclusiv pe malul stâng al Senei.

Şi vremea, care în Anglia ar fi fost zbuciumată şi punctuată cu rafale de ploaie îngheţată, aici era înviorător de

răcoroasă şi de proaspătă. Vântul împingea norii pe cer cu o viteză ameţitoare, dar soarele rămânea călduţ sus, în înaltul cerului. După o vreme, Grace se nimeri pe străduţa lăturalnică îngustă şi întortocheată de lângă chei – Rue Christine.

Înaintea ei, în colţ, magazinul lui Andre Valmont.

Era ca şi cum nu se putea ţine departe de acest loc; curiozitatea era prea puternică. Şi acum, că vorbise cu Monsieur Androski, se simţea şi mai atrasă.

De peste stradă, urmări cum un meşter termina de bătut în cuie alte panouri peste ferestrele şi uşile magazinului din colţ; reparând stricăciunile provocate de ea şi de Monsieur Tissot. Cu capul plecat, Grace trecu pe lângă magazin, pe lângă uşa din faţă, înconjurând clădirea, căutând să vadă dacă nu ar putea găsi o intrare privată. Şi găsi una, o uşă discretă, vopsită într-un roşu decolorat, pe o alee din spatele clădirii.

Grace privi în sus. O lumină se zărea la o fereastră de la etajul al doilea.

Poate Monsieur Tissot avea dreptate; poate bătrâna doamnă locuia cu adevărat în apartamentul de deasupra magazinului.

Adunându-şi curajul, Grace bătu la uşa roşie. După cum era de aşteptat, câinele se trezi la etaj, lătrând agitat, ghearele zgâriind scândurile de lemn în timp ce animalul cobora împleticindu-se printre picioarele stăpânei pe scări în jos.

— *Oui?* se auzi o voce prin uşa închisă.

Grace trase adânc aer în piept.

— Madame, aş dori să vorbesc cu dumneavoastră dacă se poate. Mă numesc Grace Monroe, sunt femeia... femeia care a intrat în magazinul dumneavoastră.

Aşteptă, ascultând.

Tăcere.

Minutele trecură fără vreo mişcare din cealaltă parte.

În cele din urmă, Grace auzi un ivăr trăgându-se şi uşa se întredeschise.

Femeia în vârstă o măsură din priviri, neîncrezătoare.

— Voi telefona la poliţie. Nu aveţi dreptul să veniţi aici.

Grace începu precaut:

— Îmi pare foarte rău că v-am speriat. A fost o greşeală să intrăm astfel în magazinul dumneavoastră. Avocatul meu şi cu mine am crezut că magazinul era abandonat. Habar nu aveam că locuiţi deasupra.

— Bine, o concedie bătrâna cu un gest al mâinii. Consideraţi-vă scuzaţi.

Era pe punctul de a închide uşa când Grace scoase cartea de vizită din buzunarul pardesiului şi i-o întinse.

— Am găsit-o pe podeaua magazinului dumneavoastră. Când ne-aţi surprins, am băgat-o din greşeală în buzunar. Este cumva a dumneavoastră?

Bătrâna doamnă studie cartonaşul înainte de a-l lua, întorcându-l încet în palmă.

— Ce aveţi dumneavoastră şi avocatul acela cu Eva d’Orsey? întrebă ea.

— Eu sunt moştenitoarea ei.

— Moştenitoarea ei? întrebă ea surprinsă.

— Da.

Deschise gura să spună ceva, apoi se opri.

— Aţi citit asta? întrebă ea după o clipă, ridicând cartea de vizită.

Grace încuviinţă din cap.

— Da, am citit-o.

Bătrâna i-o înapoie.

— Nu mă mai interesează ce faceţi cu ea.

Dădu din nou să închidă uşa, însă Grace o ţinu deschisă cu mâna.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar sunteţi cumva Madame Zed? Cunoscuta parfumieră Madame Zed?

— De unde ştiti acest nume?

— Sunteţi Madame Zed?

— De ce vă interesează? Ce treabă aveţi cu ea?

— Păi, ideea e, începu Grace repede, surprinsă iar de absurditatea situaţiei în care se afla, aş dori să vă pun câteva întrebări, dacă îmi permiteţi. Nu am întâlnit-o niciodată pe Eva d’Orsey. Pentru mine e o străină şi nu ştiu nimic despre ea.

Madame Zed se opri, cântărind spusele ei.

— Sunteţi englezoaică, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Şi când sunteţi născută?

— Mă scuzaţi?

— Câţi ani aveţi? insistă ea.

— M-am născut pe 30 mai 1928. De ce mă întrebaţi?

— La Londra?

— Nu, în Oxfordshire. Mai bine spus, chiar lângă Oxfordshire.

Femeia o privea de parcă ar fi aşteptat mai multe lămuriri.

— Părinţii mei au murit când eram mică şi am fost crescută de unchiul meu care este profesor de literatură medievală la Balliol.

— O englezoaică, repetă Madame.

— Da.

— Şi cum m-aţi găsit? Cine v-a spus să veniţi aici?

— Nimeni, am văzut într-un ziar în apartamentul Evei d’Orsey. Încercuise un anunţ legat de această adresă. O notificare de... reintrare în posesie, deduse ea.

— Mă mir că a băgat de seamă. Păi, atunci, făcu bătrâna un pas în spate, deschizând mai larg uşa, da, poate ar fi mai bine să veniţi înăuntru.

Apartamentul lui Madame Zed era aranjat într-un contrast izbitor cu estetica decadentă a magazinului de la parter. Ferestrele înalte şi înguste erau simplu acoperite cu obloane, iar pereţii erau văruiţi într-un bleu-gri pal. Era puţină mobilă, aranjată pe podeaua goală din lemn într-un stil art deco geometric, lipsit de graţie. O colecţie bogată de picturi cubiste, alături de portrete şi peisaje ale vechilor maeştri, era înghesuită pe pereţi. Într-un colţ domina un clavecin cu clapele tocite şi îngălbenite. Teancuri de partituri erau îngrămădite sub el.

Era un apartament al extremelor – clasic şi modern –, fără îndoială foarte sofisticat. Aproape nicio concesie nu fusese făcută convenţiilor. Nu era un decor social, ci mai degrabă un sanctuar.

Era o lume atât de diferită de cea cu care Grace era familiară. Ea trăise toată viaţa în case tradiţionale englezeşti, cu tapiţerii din creton, cu mobilă stil Regina Anna, tablouri cu membri ai familiei de mult decedaţi – cu toate nasurile şi ochii la locurile lor. Nu era obişnuită cu o casă care nu îmbrăţişa cu inima uşoară stilul tradiţional de

locuinţă făcută să placă musafirilor. I se părea o nepăsare luxoasă.

Madame Zed aduse o sticlă de coniac şi nişte pahare.

— Mă tem că nu e prea elegant, dar eu prefer să beau coniac în loc de ceai.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, rosti Grace cu admiraţie.

— Am avut o casă foarte frumoasă, o corectă Madame, turnând în pahare. Acum e demodată. Dar şi eu sunt bătrână. Nu mai am nici puterea, nici banii să o refac.

— Demodată! Dimpotrivă, eu cred că e extrem de modernă.

Madame îi întinse paharul.

— Toată viaţa am fost o creatură a modei. Moda, ca şi viaţa, înseamnă schimbare. Înseamnă să accepţi tot ce e nou şi necunoscut. Apartamentul ăsta e vechi. Şi eu sunt înţepenită aşa.

— De unde vin eu, totul e înţepenit.

— Şi acesta, spuse Madame ridicând paharul, este motivul pentru care nimeni nu străbate jumătate de lume pentru a veni să cumpere o rochie de la Londra.

Touché, gândi Grace, zâmbind.

— Înţeleg că dumneavoastră sunteţi parfumieră, aşa este? Că aţi creat câteva parfumuri cu adevărat memorabile.

Madame Zed ridică uşor din umeri.

— M-am bucurat de un oarecare succes la vremea mea.

— Încă mai faceţi parfumuri?

— Nu, nu mai fac de mulţi ani. Dintr-o altă viaţă, rosti ea, aşezându-se într-un fotoliu faţă în faţă cu Grace. Dar acum, povesteşte-mi cum ai ajuns aici.

— Păi, de fapt, nici nu e mare lucru de povestit. Trăiesc la Londra. Sunt căsătorită. Duc o viaţă absolut obişnuită, admise ea. Apoi, într-o bună zi, cam în urmă cu o lună, am primit o scrisoare de la avocatul doamnei d'Orsey, Monsieur Tissot, în care eram informată că sunt sigurul beneficiar al testamentului dumneaei. Eram sigură că trebuie să fie o greşeală. Însă Monsieur Tissot a insistat. Aşadar am ajuns la Paris în urmă cu câteva zile pentru a vedea cu ochii mei.

Îşi puse paharul jos.

— Oricât de straniu ar suna, din câte se pare, am primit o moştenire de la o femeie despre care nu ştiu nimic. Întreaga situaţie este absurdă!

Madame ridică o mână pentru a o opri.

— Îmi cer iertare, dar mai exact în ce constă moştenirea dumitale, dacă îmi permiţi să întreb.

— Conform testamentului, moştenirea mea constă în banii ce vor rezulta din vânzarea apartamentului din Place des Vosges. Cunoaşteţi apartamentul?

— Ah, se încruntă Madame Zed, foindu-se în scaun. Înţeleg. Nimic altceva?

— Păi, ar mai fi nişte acţiuni la bursă, se aplecă Grace în faţă. Avocatul... sunt sigură că el e de părere că ar trebui să iau pur şi simplu banii şi să plec. Dar nu pot. Aş dori să găsesc pe cineva care a cunoascut-o pe Eva d’Orsey şi care să mă ajute să descifrez legătura dintre mine şi ea.

Grace aşteptă, sperând că Madame Zed va interveni pentru a completa informaţiile care lipseau, însă Madame Zed se mulţumi să soarbă o gură de coniac, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Părea să ezite, ba chiar să nu dorească să îi ofere vreo lămurire.

Cu toate acestea, Grace îşi amintea felul în care bătrâna reacţionase la auzul morţii Evei. Mai încercă o dată.

— Dumneavoastră o cunoşteaţi, nu-i aşa?

— Da. Da, am cunoscut-o.

După aceasta, în loc să elaboreze, Madame tăcu, alunecând în propriile ei gânduri.

— Cum era? insistă Grace.

— Eva?

Ochii negri ai bătrânei doamnei rămaseră distanţi, ca şi cum ar fi privit înăuntru, în propriile ei amintiri.

— Eva era femeia cea mai originală şi mai elegantă pe care cred că am întâlnit-o vreodată. De asemenea era foarte tulburată. Chiar disperată. Am cunoscut-o acum mulţi ani. Adevărul este că amândouă am avut anumite aşteptări una de la cealaltă. La sfârşit, cred că aceste aşteptări au fost prea mari.

— Ce fel de aşteptări? Şi cum adică era disperată?

Madame îşi îndreptă privirea spre Grace.

— Este o istorie complicată, Madame Monroe. Nici nu sunt sigură că eu însămi o pot înţelege.

Acest stil evaziv era frustrant.

— Vreau să aflu cât de cât ceva despre ea, spuse Grace, simţind că tonul ei parcă implora, poate chiar asta făcea. Nu ştiu nimic!

Madame stătu în cumpănă o clipă.

— Şi dacă ai afla lucruri care ţi-ar putea schimba viaţa?

— Cum aşa?

Însă Madame Zed nu continuă. În schimb rămase cu ochii pironiţi asupra lui Grace, cântărindu-i parcă determinarea de a afla mai multe.

— Viaţa mea nu s-a schimbat deja? remarcă Grace. Singura diferenţă este că în acest moment nu ştiu motivul acestei schimbări.

— Prea bine, încuviinţă Madame într-un final.

Apoi, spre susprinderea ei, bătrâna doamnă se ridică şi părăsi încăperea.

Când reveni, ţinea în mâini trei sticle de parfum foarte diferite, pe care le aşeză pe masa dintre ele. Două dintre ele erau flacoane din sticlă făcută manual, cu dopuri din cristal. Primul flacon avea o formă dreptunghiulară,

elegantă, suplă şi simplă; al doilea era o creaţie multifaţetată din cristal care arunca curcubeie de lumină în întreaga cameră. Fiecare avea eticheta tipărită cu litere aurii. Pe una scria *La Première* şi pe cealaltă *Auréole Noire*.

Cel de-al treilea recipient nu era nimic altceva decât un flacon simplu, ordinar, de farmacie, sigilat cu un dop din plută. Pe o etichetă jerpelită şi îngălbenită scria *Choses Perdues*.

Grace îşi ridică privirea.

— Ce sunt acestea?

Madame se aşeză din nou în fotoliul din faţă.

— Cândva, tare de mult, eu am fost maestru parfumier, Madame Monroe. Acum nu mai sunt decât un custode, o colecţionară a trecutului. Nu pot scrie sau picta sau compune... Limbajul meu de exprimare este mirosul – vocabularul simţului şi al memoriei. Deci să îmi fie iertat dacă povestea pe care ţi-o voi spune va fi ilustrată într-un mod mai puţin convenţional, rosti ea, arătând parfumurile cu un gest al mâinii. Aici avem o istorie. Sau mai bine spus, o scrisoare de dragoste.

Grace privi din nou spre cele trei sticluţe de parfum.

— O scrisoare de dragoste în parfum?

Madame încuviinţă din cap.

— Doar că aceste parfumuri nu au fost create de mine. Ele au fost lucrarea singurului meu ucenic, Andre Valmont, un tânăr extraordinar de talentat.

— Magazinul de la parter a fost al lui, nu-i aşa?

— Într-adevăr. A fost al lui, al meu... şi, într-o oarecare măsură, al Evei. Vezi dumneata, Eva d'Orsey a fost muza lui, cea mai profundă sursă de inspiraţie a sa. Ea i-a dăruit viziune. Şi el i-a dăruit ei limpezime, un ţel.

Grace se aplecă în faţă, numai ochi şi urechi.

— Muză? Aşadar, era frumoasă?

— Nu când am întâlnit-o pentru prima dată. Pe atunci nu era decât o copilă – stângace, neformată.

— Adevărat?

— Cei mai mulţi oameni cred că muza este o creatură de o frumuseţe, graţie şi stăpânire de sine perfecte. Precum creaturile din mitologia grecească. Dar se înşală. De fapt, la muze ar trebui remarcată absenţa perfecţiunii – o prăpastie între ceea ce sunt şi ceea ce ar putea fi. Muza ideală este o femeie ale cărei imperfecţiuni şi contradicţii te îndeamnă să umpli golurile din caracterul ei. Ea este cea care îţi zgândăreşte creativitatea. O posibilitate extraordinară, aşteptând să fie formată.

Madame ridică flaconul cu eticheta *La Première*. Foarte uşor, ridică dopul şi îşi apropie nările de sticluţă. Cu ochii închişi, inhală.

Apoi îi dădu flaconul lui Grace.

Precaută, tânăra inhală la rândul ei.

Era un văl greu, copleşitor, de parfum. La început se deschidea aproape hipnotic într-un buchet floral, cu note

de fructe; melancolic şi senzual, cu o profunzime de mosc, aproape pulverulentă. Dar apoi, dicta o prospeţime frumoasă, îngheţată, neaşteptată.

Ceva aproape copleşitor se afla în complexitatea senzuală a formulei, erotismul pur, năvalnic, care izvora din val după val de note contrastante.

— Acesta e un parfum floral, trupesc şi mai avem un strat curat de ceară aldehidică şi flori suave, explică Madame. Dar pe urmă, dedesubt, o adiere de esenţe mai sălbatice, mai senzuale. Sub exteriorul inocent şi curat se întrezăreşte o prezenţă carnală. Şi nu se află acolo fără un motiv anume.

Grace o privi deznădăjduită. Madame vorbea o limbă pe care ea nu o înţelegea.

— Poftim?

Madame o privi drept.

— Acesta, Madame Monroe, este parfumul dorinţei şi al beţiei simţurilor. Este parfumul seducţiei.

„Ce gândesc alţii despre noi ar conta prea puţin, dacă nu ar contura, atunci când aflăm, atât de adânc ceea ce credem despre noi înşine.”

Paul Valéry

„Cei îndrăgostiţi, cei trădaţi şi cei geloşi au cu toţii acelaşi parfum.”

Colette

NEW YORK, 1927

Sfârşitul lui august era aproape când Eva o văzu din nou pe Miss Waverley. Trecu pe lângă ea în hol, la braţul unui bărbat cu părul negru şi o mustaţă foarte subţire, când Eva ieşea din debaraua cu lenjerie de la etajul al treilea.

— Ah, bună! zâmbi Miss Waverley veselă, de parcă Eva ar fi fost o veche prietenă.

— V-aţi întors! exclamă fata, luminându-se la faţă, ridicol de încântată să o revadă.

Miss Waverley râse şi îşi trase capa din blană de chinchilla mai bine pe umeri.

— Ţi-am spus că mă voi întoarce.

Bărbatul o salută, ducându-şi degetele la borul pălăriei.

Miss Waverley îl strânse de braţ.

— Acesta este domnul Wiener. Şi aceasta, dragul meu, rosti ea întorcându-se către el, este camerista despre care ţi-am povestit.

Miss Waverley vorbise despre ea; îşi amintise de ea. Pieptul Evei se umflă de mândrie.

— Încântat, înclină el din cap.

Avea un accent german şi ochii de un negru intens.

— Deci încă eşti aici, spuse Miss Waverley.

— Da.

— Îţi convine? întrebă domnul Wiener aprinzându-şi o ţigară.

— Pardon, domnule?

— Acest gen de muncă?

Amândoi o priveau foarte serios, aşteptând un răspuns.

— Îmi convine foarte bine, domnule.

— Nu ai niciun fel de ambiţie?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

— Serios? Spune-mi, nu vrei să joci în filme, cum vrea toată lumea?

— Nu o tachina, chicoti Miss Waverley. Ea nu ştie despre ce vorbeşti. Josef este regizor de film, îi explică ea Evei. Şi un cinic de renume mondial.

— Aşadar, rosti el privind-o direct în ochi, într-un fel care o făcea să se ruşineze. Eşti singura fată din New York care nu vrea să fie star de cinema, am dreptate?

— Nu cred că am talent la actorie, domnule.

— Asta nu a împiedicat pe nimeni până acum, râse el. Toată lumea vrea ceva. Hai, spune-mi ce vis ai tu.

— Eu? spuse ea uitându-se către Miss Waverley care nu spunea nimic, ci doar îi zâmbea. Nu cred că am niciun vis, domnule.

— Serios? Mare păcat. Pentru că s-ar putea să fiu dispus că îţi ofer eu câteva.

Îşi duse din nou degetele la borul pălăriei şi se îndepărtară.

Ridicându-şi chinchilla peste umăr, Miss Waverley prinse privirea Evei, făcându-i cu ochiul.

— Să vii să mă vizitezi mai târziu, strigă ea. Am un cadou pentru tine. Dar să vii după miezul nopţii. Până atunci voi fi în oraş.

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopţii când Eva bătu la uşa domnişoarei Waverley.

Îi deschise chiar ea, înveşmântată în cămaşă de noapte, şi îi zâmbi.

— Am crezut că poate nu mai vii.

Camera era întunecată, doar câteva lumânări şi un disc la patefon cântând în surdină. Uşile balconului erau deschise. Eva abia putea distinge silueta întunecată a unui bărbat, fumând într-unul din fotolii.

— Ah, se dădu ea uşor înapoi. Aveţi companie, domnişoară.

— Nu te jena de el.

Miss Waverley o luă de mână şi închise uşa.

— Nu ne va deranja, spuse ea şi păşi spre măsuţa de toaletă unde îi turnă Evei ceva de băut. Poftim. Vrei un pahar? A cam venit momentul să înveţi cum să bei whisky.

Eva privi conturul siluetei bărbatului; vârful arzând al ţigării. Apoi privi din nou spre Miss Waverley, zâmbindu-i îmbrăcată în cămaşa ei de noapte din mătase vişinie.

Eva luă paharul şi se aşeză pe marginea patului. Ştia deja cum să bea whisky; îl urmărise pe unchiul ei făcând-o. Dădu băutura pe gât dintr-o înghiţitură, o simţi arzând şi croindu-şi drum spre coşul pieptului. Ridică din nou paharul şi Miss Waverley râse.

— O, ia te uită la tine! Atâtea talente nebănuite! rosti ea umplându-i din nou paharul.

Apoi luă de pe dulap un pachet micuţ, învelit în hârtie subţire, roz şi legat cu o fundă albă. Îl aşeză pe pat.

— Poftim. Deschide-l.

Eva mângâie ambalajul cu degetele. Era nerăbdătoare; uşor ameţită de la whisky. Trase de fundă şi straturile de hârtie căzură în lături. Înăuntru se afla un sutien roz-pal minuscul, cu o jumătate de cupă şi o pereche de chiloţi portjartier cu dres din mătase cu dantelă brodată. Erau extrem de delicaţi, cu o lucrătură minunată, cu zambile sălbatice brodate manual pe margini.

— Ce frumoase sunt!

— Hai, o grăbi Miss Waverley, nu ai de gând să le încerci?

Se lăsă pe spate în fotoliu, ridicându-şi picioarele pe un taburet.

— Vreau să văd dacă îţi vin bine.

Eva se ridică în picioare; un val violent de ameţeală o cuprinse. Luă lenjeria în baie. Whisky-ul o ameţise puternic; mâinile păreau la mile depărtare de trupul ei, simţea furnicături în degete. Îşi privi chipul în oglindă.

Nu voia să se schimbe, dar nici să pară lipsită de politeţe. Oricum, mai îmbrăcase şi înainte haine de la domnişoara Waverley.

Eva dădu pe gât paharul de whisky. Apoi îşi puse chiloţii, sutienul şi ciorapii de mătase.

Când deschise uşa, o găsi pe Miss Waverley aşteptând-o. Schimbase discul la patefon. Acum se auzea o melodie lentă. Lumânările ardeau sclipind.

— Arăţi perfect. Ca o adevărată femeie.

Bărbatul se ridicase în picioare şi acum stătea în întuneric, lângă pragul uşii.

— Acum rujează-te. Exact cum ţi-am arătat.

— Nu sunt sigură că vreau să mă rujez.

Vocea îi suna speriată şi îndepărtată.

Miss Waverley făcu un pas mai aproape de ea.

— Sigur că vrei.

Coborî glasul până deveni o şoaptă.

— Vrea să ne ia cu el. În California. Vom locui într-o casă mare şi albă pe dealuri şi amândouă vom avea maşini şi cameriste şi menajere şi vom da amândouă probe pentru filme! Îi zise ea, zâmbindu-i cu ochii arzând de nerăbdare. Aşa arată, draga mea, o ocazie.

— Vreţi să spuneţi că mă luaţi cu dumneavoastră?

Evei nu îi venea a crede ce auzea.

— Desigur! Fă ce trebuie în seara aceasta şi vom ajunge amândouă în California, unde vom juca în filme. Niciodată nu vei mai fi nevoită să ţii o mătură şi un făraş în mână.

Îi arătă spre măsuţa de toaletă. Acolo aştepta un ruj, cu capacul deja desfăcut.

— Haide.

Eva întinse braţul după ruj, cu palma tremurând.

— Poftim.

Miss Waverley o ajută să îşi aplice un strat de roşu-sângeriu. Stătea în spatele ei, în faţa oglinzii.

— Vrei să vii cu mine, nu-i aşa?

Eva încuviinţă din cap.

— Bine. Să faci ce îţi spun eu.

Apoi, cu voce tare, continuă:

— Acum arătăm ca două surori!

Îşi plimbă degetele peste umerii Evei, coborând uşor peste braţe.

— Îmi place ideea, ţie nu?

Eva se uită la reflexia din oglindă a domnişoarei Waverley, apoi spre bărbatul care fuma lângă uşa de la balcon, urmărindu-le cu privirea. Capătul ţigării scânteie fierbinte când trase prelung din ea. Îşi simţea picioarele ca de gumă şi capul din câlţi.

— Cred că mai bine plec. Nu mă simt bine.

— Serios? zise Miss Waverley, iar Eva simţi cum o strânge de braţe. Cred că cineva ar merita un gest de mulţumire, nu?

— Vă mulţumesc, doamnă.

— Aşa mai merge!

Ochii întunecaţi ai domnişoarei Waverley apărură în lumina tremurândă a lumânărilor. Eva simţi că amuţeşte deodată. Nici nu mai putea mişca buzele, de parcă uitase cum să rostească cuvinte.

Bărbatul ieşi din umbră. Îi văzu mustaţa subţire, ciudată şi privirea neagră, pătrunzătoare.

Doar că, spuse Miss Waverley înclinându-şi capul şi zâmbindu-i uşor în oglindă, nu eu sunt cea care a plătit pentru cadoul tău.

— Trezeşte-te! Cineva o scutura, mai întâi uşor, apoi ceva mai puternic. Haide. E timpul să te trezeşti.

Eva încercă să deschidă ochii, însă pleoapele îi erau atât de grele. Somnul o îmbia să se cufunde mai adânc.

Din nou se simţi scuturată; de data aceasta mai puternic.

— Vrei să îţi pierzi slujba? Trezeşte-te!

Eva recunoscu vocea; aceeaşi voce care o certase şi o cicălise fără întrerupere vreme de şase săptămâni. Era Rita.

Îşi forţă pleoapele să se deschidă. Rită stătea deasupra ei, cu mâinile în şolduri. Era ziua în amiaza mare şi Eva stătea întinsă într-un pat; dar în patul greşit, nu în patul ei înghesuit şi tare, ci într-unul mare, acoperit cu o saltea moale şi maldăre de perne. Întregul trup o durea şi capul îi pulsa. Încercă să se mişte, să se ridice în picioare. Camera începu să se învârtă cu ea.

— Nu mă simt bine, rosti ea, simţind că îi vine rău.

— Iisuse Hristoase!

Rita luă coşul de hârtii şi cu o mână puternică o înşfăcă pe Eva, ridicând-o în capul oaselor.

— Vomită aici. Dar ai grijă să nu stropeşti!

Eva vomită în coş şi Rita îi şterse faţa cu o cârpă umedă. Apoi Eva căzu la loc pe spate, între perne. O auzi pe Rita dând drumul la apă în cadă.

Respiraţia i se domoli şi închise ochii, alunecând din nou printre valurile întunecate ale somnului.

— Ah, nu, să nu cumva! o scutură din nou Rita. Trebuie să te trezeşti. Ia de aici, îi întinse trei aspirine şi un gât de whisky din butelca ei de alcool de frecţii.

Eva încercă să le împingă într-o parte.

— Vă rog, nu!

— Nu mai comenta. Ori le iei, ori nu vei fi în stare să faci câţiva paşi pe hol, darămite să mai urci scările.

Eva se conformă.

— Cât e ora?

Nu avea idee cât timp dormise; dacă doar câteva ceasuri sau întreaga zi.

— Abia a trecut de nouă dimineaţa, fir-ar să fie.

Rita o ridică pe Eva în picioare. Lenjeria frumoasă de mătase era şifonată, ruptă şi pătată. Ciorapii de mătase erau ruinaţi.

— Dumnezeule! În ce hal eşti!

Rita îi trase dresurile rupte.

— Să nu îmi spui că pe asta îţi cheltuieşti tu banii pe care îi primeşti!

— Unde a plecat domnişoara? Când a spus că se întoarce?

— Cine? întrebă Rita aruncându-i o privire severă. Vrei să spui curva aceea? Ah, pe domnişoara n-o s-o mai vezi pe aici. Ţi-am spus că nu e bine să ai de-a face cu ea, dar nu ai vrut să mă asculţi, aşa-i?

— Dar se întoarce! Mi-a promis că mă ia cu ea.

Rita scutură din cap.

— A predat camera. La prima oră, a plecat cu hunul acela. De aia am venit aici dis-de-dimineaţă. Şi când colo, ce să vezi? Deschid uşa şi te găsesc pe tine întinsă pe pat ca un leş.

— Nu...

Lacrimi curgeau peste obrajii Evei până în barbă.

— Sunt... sunt distrusă.

— Păi, dacă vrei să înoţi cu rechinii, te aştepţi să fii muşcată, oftă Rita. Dar nu-i nevoie să dramatizezi. Nu eşti prima fată din lume care a călcat strâmb. Acum ridică-ţi fundul.

Rita o dezbrăcă şi o aşeză în cadă. Apoi îşi suflecă mânecile uniformei şi o îmbăie cu grijă, ca pe un copil.

— Îi e rău, doamnă.

Doamna Ronald îşi miji ochii şi cercetă atent chipul lui Sis.

— Serios. Ce fel de rău îi e.

— Vomită, doamnă. Are un fel de febră, cred.

— Sper că nu este rezultatul vreunei băuturi alcoolice, Cecily?

— Nu, doamnă. Cred, deşi nu aş putea spune cu certitudine, că suferă de un soi de gripă.

— Gripă, repetă ea, scrâşnind din măsele.

— Sau poate a mâncat ceva care nu i-a picat bine.

— Asta-i chiar interesant. Mai ales că voi mâncaţi împreună la bucătărie şi nu am auzit pe altcineva căruia să îi fi fost rău.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar ea e străină. Străinii mănâncă lucruri pe care nimeni nu ar pune gura.

Doamna Ronald oftă. Era aproape imposibil să spui când minţea Sis; era isteaţă foc. Acum vedea ea ce înseamnă să angajezi o fată isteaţă.

— Mă ofer să fac eu ordine în camerele ei pe lângă ale mele, doamnă, zise Sis.

Doamna Ronald se lăsă pe spătarul scaunului, împreunându-şi mâinile în poală.

— Ei, nu mai spune! Poate chiar ar trebui să chemăm şi un doctor pentru domnişoara Dorsey?

Sis nici măcar nu clipi.

— Cum am spus, doamnă, eu nu ştiu sigur, dar mie îmi pare ceva care poate trece în câteva zile.

— E mult de muncă, chiar dacă starea ei ar dura doar câteva zile.

Sis se îndreptă de spate.

— Şi ea ar face pentru mine acelaşi lucru, doamnă.

— Oare?

Pentru prima dată astăzi, Sis îndrăzni să o privească pe doamna Ronald în ochi.

— Da, doamnă, eu cred că ar face-o.

Era aproape sfârşitul lui octombrie când domnul Lambert se întoarse în cele din urmă.

Eva apucă să îl vadă o clipă în lift într-o dimineaţă. Ea ştergea de praf lustrele de pe hol când uşile se deschiseră

şi un alt client ieşi de acolo. Când uşile erau pe punctul de a se închide iar, el o recunoscu.

— Ah, tu eşti!

Îşi băgă mâna între uşi şi ieşi din lift.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

Costumul lui avea mare nevoie de un fier de călcat, gulerul cămăşii era gri şi ponosit, însă ochii lui erau la fel de albaştri precum şi-i amintea ea; zâmbetul lui o dezarmă pe loc. Îşi impuse să se concentreze asupra lămpilor.

— Aşa deci, eşti încă aici!

Vocea lui era coborâtă, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret.

— Da, sunt încă aici.

Apoi adăugă, fără să se gândească de două ori.

— V-a plăcut la Cascada Niagara, domnule?

— Cascada Niagara? întrebă el încruntându-se ca şi cum nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea ea. Nu pot spune că mi-a plăcut cine ştie ce. Acolo e numai apă!

Şi Blonda Veselă, gândi ea. Însă nu spuse nimic cu voce tare, mulţumindu-se doar să încuviinţeze din cap.

— Aşa am auzit şi eu.

— Da, păi, a fost o vară agitată. Am colindat peste tot pe Coasta de Est, deci e mai greu să îmi amintesc.

— Aşa o fi.

Eva înaintă puţin mai departe pe hol.

— Păi, uite ce e, spuse el păşind în urma ei, cu mâinile în buzunare. M-am gândit la tine destul de mult. La calităţile tale admirabile.

— Adevărat? întrebă ea privindu-l cu coada ochiului.

— Şi aş vrea să îţi cer o mică favoare. De fapt, vreau să îţi fac o propunere. Aş vrea, începu el rezemându-se relaxat de perete, aş vrea să stăm cândva de vorbă, însă nu aici. E ceva personal, nu se discută într-un hol public. Înţelegi ce vreau să spun.

— Sigur, domnule.

— Sunt în camera 701. Deci, ce spui? zâmbi el fermecător. Vino să mă vezi, să zicem, într-o oră?

— Nu sunt sigură că am timp, răspunse ea încet.

— Sigur. Mă rog, adică. Tu ştii unde mă găseşti, deci poţi veni când vrei.

Ea continuă să îi evite privirea şi ridică uşor din umeri.

— Mă mai gândesc, domnule.

Domnul Lambert o privi ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru întâia oară. Se schimbase. Chipul îi era diferit; în poziţia trupului ei şi în tonul vocii se petrecuse o mutaţie. Deschise gura pentru a spune ceva, apoi se opri.

Micuţa cameristă plecase, îndreptându-se către capătul holului...

El rămase mut de uimire, privind-o cum se îndepărtează.

Două zile mai târziu, la sfârşitul turei, Sis coborî la etajul Evei cu un mesaj.

— E cineva care întreabă de tine, o informă ea, cu mâinile în şolduri.

— Cine?

Sis se aplecă peste tejghea, urmărind-o pe Eva care spăla paharele murdare în bucătăria de serviciu înghesuită.

— Domnul Lambert, dintre toţi clienţii.

Eva rămase cu privirea aţintită în pământ.

— Adevărat?

— Îhî. De ce întreabă de tine?

— Habar n-am, răspunse ea ridicând din umeri. A fost pe etajul meu o vreme. Poate i-a plăcut cum îi aşezam cearşafurile.

— Poate că da.

Eva ridică privirea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Evident, a pus ochii pe tine.

— Mă îndoiesc. De fapt, spuse ea uitându-se la Sis, cred că îi plac blondele.

Eva frecă paharele cu putere, sub jetul de apă fierbinte.

— Tunsoarea asta te face să arăţi uşuratică. Spun asta doar pentru că sunt prietena ta. Te-ai mai împlinit, părul e scurt ca al fetelor din cor şi acum vin bărbaţi maturi să mă întrebe unde eşti. Eu ce ar trebui să cred?

— Tu ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

Sis se încruntă, muşcându-şi buza de jos.

— Când ai de gând să mergi din nou la spovedanie? Nu ai mai fost de o grămadă de timp.

Eva împături prosopul.

— Nu am nimic de mărturisit.

— Dar la slujbă?

— Nu, mulţumesc.

— Vrei să sfârşeşti în Iad?

— E diferit de cum e acum?

Sis deschise gura, însă nu ştiu ce să spună. Încercă o altă abordare:

— A căutat... adică, şovăi ea coborându-şi vocea, a vrut vreodată să te atingă? Mie mi s-a întâmplat. Bărbaţii pun mâna când sunt departe de casă. Şi se pare că ei cred că noi suntem incluse în preţul camerei.

— Nu a pus nici măcar un deget vreodată pe mine.

Sis oftă, scuturând din cap:

— Mă rog, vrea să te vadă.

Eva îşi scoase şorţul şi stinse luminile.

— Mulţumesc.

— Păi... reluă Sis, urmând-o pe coridor. Ai de gând să te duci?

— Nu ştiu. Acum sigur nu mă duc.

— Şi dacă face reclamaţie? Dacă aude doamna Ronald despre asta?

Eva se opri.

— Nu înţeleg. Ce vrei să fac? Să mă duc sau nu?

— Nu ştiu! Dacă nu te duci, s-ar putea să intri în bucluc. Dar ce nu înţeleg eu este de ce? De ce întreabă de tine?

— De unde să ştiu eu? Oamenii sunt ciudaţi, rosti Eva, străbătând holul spre scara de serviciu. De ce voia bătrâna aceea să mergi să îi cânţi înainte de culcare?

Sis o ajunse din urmă.

— Ţi-am spus că tipul e comunist, da?

— Da.

— Lasă uşa deschisă. Ai înţeles? Te duci, dar te asiguri că uşa rămâne deschisă. În felul ăsta, dacă se repede la tine, ai pe unde să ieşi.

— Ţi-am spus, s-ar putea nici măcar să nu mă duc.

Sis oftă adânc în vreme ce urcau scările. Eva îşi simţea deja lacrimile adunându-i-se în piept.

— Pe vremuri îmi spuneai tot.

— Nu e nimic de spus.

— La fel ca şi în noaptea aceea, ha?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu vrei să-mi spui?

Eva se întoarse spre ea.

— Pentru că nu pot. Îţi promit că mă voi revanşa faţă de tine.

— Eu nu vreau să te revanşezi faţă de mine! Vreau să vorbeşti cu mine. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine în acea noapte, spuse ea oprindu-se, însă dacă nici măcar mie nu îmi poţi povesti, atunci e aproape sigur că nu ar mai trebui să o faci vreodată!

Sis se întoarse pe câlcâie şi se repezi pe scări, trântind uşa când ajunse jos.

Aşezându-se pe trepte, Eva îşi prinse capul în mâini. Deodată o cuprinse un val de ameţeală. Avea să i se facă din nou rău.

Începuse din senin. Se trezise când era încă întuneric, cu senzaţie de ameţeală şi de greaţă, fără niciun motiv aparent. Apoi răul dispăru, pentru a se întoarce din nou a doua zi dimineaţa. Şi Sis avea dreptate, se rotunjise. Deodată sânii îi deveniră dureros de sensibili şi de grei.

Strângându-se ghem, îşi odihni capul pe braţe. Avea nevoie să stea liniştită o clipă. Foarte liniştită. Până când trecea ameţeala.

Se ura.

De jur împrejurul ei uşile se închideau.

Viaţa în zona gri devenise într-adevăr foarte întunecată.

Personalului nu îi era permis să umble prin holurile principale ale hotelului în afara orelor de serviciu. Inima Evei bătea cu putere, în timp ce paşii o purtau de-a lungul coridorului spre camera 701. Mergea încet, împingându-şi pieptul şi bărbia în faţă. Ezită o clipă când ajunse în dreptul uşii, apoi ciocăni.

— Intră, strigă el.

Ea deschise uşa şi păşi înăuntru.

— Aţi dorit să mă vedeţi.

Domnul Lambert stătea lângă fereastră, cu un pahar de băutură în mână. Se întoarse. Ea purta haine de stradă, o rochie, o pălărie şi în mână, o poşetă. Părul întunecat strălucea, neted şi satinat, în lumina strălucitoare a apusului.

— Unde pleci?

Niciodată nu îi trecuse prin minte că ea ar putea avea o viaţă dincolo de zidurile hotelului.

— Sunt în drum spre ieşire.

Afirmaţia ei suna deopotrivă vag şi definitiv.

El făcu câţiva paşi în faţă. Fata dinaintea lui era aproape de nerecunoscut. Chipul ei arăta mai matur; o expresie cunoscătoare, nepăsătoare îi înlocuise pofta de viaţă dinainte. Şi cu această nouă tunsoare, trăsăturile ei aveau o simetrie şi o îndrăzneală pe care el nu o mai observase înainte.

— Aţi vrut să mă vedeţi.

— Da, spuse el, continuând să o analizeze.

Eva aşteptă, privindu-l calm în ochi.

Îmbrăcată în uniformă, era servitoarea lui. Acum însă, chiar şi în rochia neagră, simplă pe care şi-o făcuse din una dintre tunicile stranii pe care le aruncase Madame Zed, era deodată egala lui. Îl simţi studiind-o, adaptându-se la această nouă postură a ei.

— Sunteţi foarte tăcut, observă ea după o vreme. Poate că aţi uitat ce doreaţi să îmi spuneţi. Noapte bună, domnule Lambert, zise ea, întinzând mâna spre mânerul uşii.

— Rămâi.

— Poftim?

— Rămâi.

— E o poruncă?

— O rugăminte. Te rog.

El trase un scaun.

Ea ezită, apoi se aşează.

El îi turnă un pahar.

Ea îl luă şi îl ţinu în poală, fără să bea.

El se aşează pe scaunul din faţa ei.

— Eu, ăă... voiam să îţi vorbesc despre...

Eva se aşează mai bine picior peste picior, ciorapii strălucindu-i în lumină şi el îşi uită deodată toate ideile.

— Da? insistă ea.

— Păi, dacă îmi aduc eu bine aminte, încercă el din nou, noi ne-am distrat destul de bine jucând cărţi.

— Da, domnule Lambert.

— Şi ai dovedit că ai un talent extraordinar. Un talent pe care nimeni nu s-ar aştepta să îl descopere la o tânără... (era pe cale să rostească „fată”, dar se răzgândi) o tânără femeie. Şi deci... sunt câteva metode de a valorifica un asemenea talent...

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Adevărat?

El îşi simţi stomacul strângându-i-se şi pulsul accelerându-se; nu anticipase deloc această întorsătură a conversaţiei. Cu foarte puţin timp în urmă, abia dacă ar fi privit în direcţia ei şi ea s-ar fi îmbujorat. Acum însă părea aproape plictisită de el.

— Da, răspunse domnul Lambert, umplându-şi din nou paharul. Ştiu cum să valorificăm la maximum acest talent.

Întunericul îi învăluia discret.

— Nu multă lume poate să facă ce faci tu, continuă el.

— Dumneavoastră puteţi, domnule Lambert?

— Poftim?

— Puteţi să faceţi ce fac eu?

El clipi. Distanţa dintre ei ei păru să se micşoreze, deşi nici el, nici ea nu făcuseră o mişcare.

— Nu, recunoscu el în cele din urmă. Nu pot. Am întâlnit oameni care puteau număra cărţile, care se mişcau repede şi inteligent. Însă nu am întâlnit pe nimeni care să vizualizeze jocul aşa cum o faci tu în minte.

— Aşadar, puse ea paharul pe masă, cu ce vă pot ajuta eu?

Într-o clipită întreaga lor conversaţie luă o altă turnură.

— Nu mă înţelegi, râse el nervos. Eu vreau să te ajut pe tine.

— Nu sunt sigură că am nevoie de ajutor, domnule Lambert, spuse ea ridicându-se. Dar vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine.

El se ridică imediat tăindu-i calea, înainte ca ea să ajungă la uşă.

— Îţi ofer o şansă de a scăpa de aici!

— Asta faceţi?

Îşi ridică spre el ochii aceia stranii de felină.

— În ce calitate?

Chipul lui se aspri. Cum se transformase acea fetiţă în femeia de gheaţă dinaintea lui?

— Nu te juca cu mine, fetiţo!

— Atunci nu vă jucaţi cu mine, replică ea calmă. Şi nu mai sunt o fetiţă.

— Nu eşti?

— Nu, nu mai sunt.

O apucă de încheietura mâinii. Ea făcu o grimasă clipind, însă nu se retrase. Răsucindu-i mâna, zări de-a lungul antebraţului trei semne de arsură, trei găuri cicatrizate în carne, de un roşu crud, la intervale egale. El o privi îngrozit.

— Ce ai păţit?

— Ce păţeşte toată lumea.

— Te doare?

Buzele ei schiţară un zâmbet.

— Doar atunci când le atingi.

El îi lăsă braţul.

Eva avea dreptate, nu mai era o fetiţă. Cineva îi furase orice urmă de inocenţă şi o înlocuise cu această stăpânire de sine tulburătoare.

— Dacă doriţi să spuneţi ceva, domnule Lambert, spuneţi.

El făcu un pas mai aproape. Ea mirosea deopotrivă răcoros de rezervat şi cumva carnal şi narcotic.

— Vino cu mine.

Îi văzu buzele deschizându-se uşor şi obrajii îmbujorându-se.

— De ce?

— Ca să te învăţ.

Ea rămase tăcută, rezemându-se de rama uşii.

El se apropie şi mai mult. Îi simţea căldura, fierbinţeala trupului cu rotunjimi molatice, mirosul dulce şi animalic al părului ei.

— Putem face împreună o mulţime de bani.

Ea începu să râdă.

Deodată el îşi dădu seama că fusese prins în capcană, înfrânt de această fiinţă micuţă şi stranie, cu o minte strălucitoare, cu ochii verzi şi un trup în deplină transformare. Avea un efect asupra lui pe care nu îl bănuise niciodată; era un curent subtil şi periculos, aflat deja în mişcare, înconjurându-l, ademenindu-l şi tachinându-l.

— Vino cu mine. Ca să te învăţ ce am început. Ca să putem face grămezi de bani în cele mai frumoase oraşe din jurul lumii. Dar mai ales, spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul, hai cu mine pentru că nu îmi place să beau singur.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Madame Zed întinse din nou mâna după paharul ei de coniac, însă acesta era gol. Grace împinse sticla spre ea.

— Aşadar, Eva a plecat cu el? Cu acest domn Lambert?

Madame Zed încuviinţă din cap.

Grace se simţi cuprinsă de un soi de revoltă; un profund sentiment de indignare.

— Dar Eva era doar un copil! Vă daţi seama de acest lucru, nu-i aşa? Oricine ar fi fost acest bărbat, acest domn Lambert, ceea ce a făcut el a fost o crimă.

Madame se uită la ea fără să scoată o vorbă, cu capul plecat într-o parte, cu un aer meditativ.

— Niciodată nu poţi şti cu siguranţă cine seduce pe cine până la urmă. O tânără la apogeul trezirii sexuale este o creatură puternică. Adeseori, ea nu este obişnuită şi nici măcar conştientă de puterea teribilă pe care o exercită şi se poate uşor îmbăta cu această putere.

Grace nu îşi putea crede urechilor.

— Cu alte cuvinte, îi luaţi apărarea acestui bărbat?

Madame Zed ridică din umeri.

— Nu iau apărarea nimănui. Şi nici nu acuz pe nimeni.

O privi gânditoare pe Grace.

— Ai concepţii puritane, Madame Monroe?

— Eu, puritană? Nu. Nu cred, se bâlbâi Grace, ofensată.

— Întreb pentru că această istorie nu este o poveste cu zâne, draga mea.

Scoţând o ţigaretă lungă şi neagră, Madame Zed băgă în ea o ţigară şi o aprinse. O privi pe Grace, fixând-o cu ochii negri pe sub pleoapele grele.

— Dumneata ai venit la mine. Ai vrut să ştii mai multe. Dar eu nu pot schimba povestea pentru a nu îţi ofensa pudoarea.

— Nu. Nici nu doresc să faceţi asta, se înmuie Grace. Cred că este şocant că Eva ar fugi cu un bărbat în toată puterea cuvântului precum Lambert.

Madame suflă fumul.

— Lambert a luat-o în Europa, a introdus-o în societate, i-a oferit un soi de educaţie. Unii dintre noi, oricât de mult am încerca, nu suntem făcuţi pentru a duce o viaţă banală. Destinul ne găseşte. Ne dă un ghiont.

Îşi duse ţigara la buze şi inhală încet.

— Destinul dumitale tocmai ţi-a dat un mic ghiont, nu-i aşa?

— Mie? Ah, nu, eu sunt plicticoasă ca apa unei bălţi.

— Adevărat? întrebă Madame Zed înclinându-şi capul într-o parte. Spune-mi, unde ziceai că ai crescut?

— În Oxfordshire. Într-un sătuc numit West Challow.

— Şi ţi-ai pierdut familia în război?

— Mama mea a murit în timpul Blitz-ului. Însă tatăl meu a murit înainte de război, din pricina unui atac de cord.

— Da, îmi amintesc acum, dădu ea din cap ca pentru sine însăşi. Mi-ai spus asta. Şi mama dumitale, cum era?

— Mama mea?

Grace se încruntă, schiţând un zâmbet. Nu se aşeptase ca mama ei să fie un subiect de conversaţie între ea şi Madame Zed.

— Păi, să vedem, încercă ea să îşi adune gândurile. Era micuţă, foarte energică şi avea acel păr roşiatic pe care mi l-am dorit întotdeauna, însă nu am fost destul de norocoasă să îl moştenesc de la ea. Şi era destul de educată... continuă zâmbind ca pentru sine. În ochii mei era foarte frumoasă şi şarmantă. Era de asemenea autoarea unor romane de dragoste destul de prost scrise sub pseudonimul Irene Worthing.

— Adevărat? întrebă Madame Zed părând fascinată. Extraordinar! Şi le-ai citit?

— Desigur! Le ştiam pe de rost.

— Dar tatăl dumitale?

— Este mai dificil să mi-l amintesc pe tata, sincer vorbind. El era botanist. S-a întors erou din Primul Război Mondial... era cam tare de urechi de pe urma bombardamentelor şi suferise teribil din cauza otrăvirii cu iperită. I-a luat mult până a reuşit să se adapteze.

— Îţi este dor de ei?

Grace îşi ridică privirile spre Madame Zed. Ce întrebare stranie!

— A trecut atât de mult timp, răspunse ea după o vreme. Cel puţin cred că îmi este dor de ideea de părinţi. Trebuie să recunosc, am uitat aproape totul despre ei, sau amintirile au fost distorsionate. De exemplu, mama mea

emana un miros anume de parfum – poate de apă de trandafiri, sau poate de săpun, nu îmi amintesc prea bine care din ele. Nu ştiu dacă purta acel parfum mereu sau doar uneori.

Făcu o pauză.

— Noi am locuit pe moşia mamei mele. Dar nu am trăit în Conacul mare – aveam o căsuţă mai mică, separată de pământurile unde tatăl meu putea lucra la opera lui de botanist. Era mereu preocupat, distrat. Nu vorbea prea mult, din cauza problemei cu auzul. Cred că, de fapt, era extraordinar de timid. Desena mult, lua notiţe. Prefera să facă lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebă Madame, trăgând încet din ţigaretă.

— A făcut un coteţ cu trei niveluri pentru găini, care iarna era încălzit de un şir de becuri sub o plasă de sârmă şi unde era mereu foarte confortabil.

— Ce interesant!

— Da, zâmbi Grace. Şi i-a construit mamei mele o serie de rafturi rotative în cămară şi un storcător pentru rufe care era pus în funcţiune de o pedală de picior şi nu o manivelă, astfel încât să nu îi obosească mâinile.

— I-a plăcut invenţia lui?

— Păi, nu era foarte pasionată de gospodărie... nici nu îi plăcea să gătească. Era mai degrabă prinsă cu scrisul ei. În afară de asta, mereu aveam ajutoare la treburile gospodăreşti. Slugile cu siguranţă foloseau invenţiile lui.

Însă tatălui meu îi plăcea să rezolve probleme, cred, şi mama îi îngăduia această pasiune. Nu cred... Mă scuzaţi, se întrerupse Grace, deodată incapabilă să se concentreze pe ceea ce încerca să spună. Cred că arde ceva, nu-i aşa?

— Poftim?

— Aveţi ceva la cuptor? Cina? Cred că a ars.

— Ah, *merde*! Din nou!

Strivind ţigara în scrumieră, Madame se ridică şi se făcu nevăzută în bucătărie. Grace auzea bombănelile şi înjurăturile bătrânei, oalele şi cratiţele trântindu-se şi sunetul apei curgând.

După câteva minute, văzând că Madame nu revine în salon, Grace se aventură în hol. Mirosul de aluat ars umplea coridorul.

— Puteţi salva ceva? întrebă ea, cu îndoială.

— Nu e nimic, zise Madame deschizând fereastra bucătăriei pentru a lăsa fumul să iasă. Nimic ce nu poate fi făcut şi altă dată. Întotdeauna am urât gătitul. Dar, din când în când, îi mai dau câte o şansă.

— Şi eu sunt o bucătăreasă teribilă. Mult prea împrăştiată. Cred că moştenesc asta de la mama.

Madame o privi curios.

— Poate că da. Însă trebuie să mă ierţi, începu ea zorind-o pe Grace spre uşă, este târziu. Şi, după cum vezi, am de făcut niscaiva curăţenie.

Îi deschise uşa lui Grace.

— Te mai aştept şi altă dată. Poate mâine. Şi vom mai sta de vorbă.

Grace aprinse o ţigară pe trotuarul din faţa parfumeriei pustii de pe Rue Christine şi îşi îndreptă paşii înapoi spre hotel pe străzile tăcute şi luminate discret, rememorând cuvintele lui Madame Zed. O singură propoziţie îi răsuna în minte, repetându-se la nesfârşit:

„O tânără femeie la apogeul trezirii sexuale este o creatură puternică.”

Trase prelung din ţigară. Aici, în acest oraş străin, plasa amintirilor ei se slăbise. Ea însăşi fusese intoxicată de trezirea propriei sexualităţi.

Se petrecuse exact aşa cum remarcase Madame; la o vârstă fragedă; după moartea mamei ei, când avea în jur de treisprezece ani. Venise de curând să locuiască împreună cu unchiul ei în Oxford. El nu avea deloc experienţă cu copiii; deodată ea se găsi în postura de stăpână a casei. El lucra mereu şi ea era lăsată din ce în ce mai mult de capul ei, tratată mai degrabă precum un adult decât ca un copil. Grace îşi aminti simţind un asemenea amestec de emoţii – dor de mama ei, teamă şi în acelaşi timp o nouă încredere în sine şi o libertate înfricoşătoare şi exaltantă. Însă sub toate acestea se trezea o dorinţă copleşitoare şi străină de a fi atinsă.

Trupul ei devenise senzual, uşor de aţâţat. Şi peste noapte se transformase din trupul mic şi lipsit de forme al unui copil, în cel al unei tinere femei, cu talie îngustă, sâni îmbobocind şi coapse arcuite.

Începu să atragă atenţia. Priviri clandestine şi tensiuni misterioase îi umpleau deodată zilele; invitaţii nerostite îi trezeau atenţia. Unchiul ei, care fusese întotdeauna rezervat, se retrăgea acum şi mai mult, menţinând o distanţă respectuoasă faţă de transformarea ei. Însă colegii o priveau cu alţi ochi şi deodată şi ea începuse să se mişte ceva mai lent, puţin mai studiat, tachinându-le interesul fără să înţeleagă de ce; pur şi simplu pentru că deodată putu să o facă.

Era fascinată şi dezgustată în aceeaşi măsură de acest interes masculin trezit pe neaşteptate. Învăţă să îşi ascundă dorinţa sub o mască oţelită de indiferenţă, jucându-se cu încordarea ce plutea în aer.

Fusese o strategie eficace şi surprinzător de sofisticată pentru cineva atât de tânăr.

În apropiere de malurile Senei, ghemuite sub poduri, în umbră, Grace zări contururile unor cupluri cu trupurile înlănţuite, furându-şi sărutări.

Traversă râul, a cărui apă întunecată se scurgea la repezeală pe sub picioarele ei asemenea unei perdele de sticlă mişcătoare, cu luminile de pe maluri reflectate pe suprafaţa netedă.

Fusese un student al unchiului său, în tânăr în jur de douăzeci de ani, pe nume Theo Lund; deşirat, serios, cu nişte ochi mari, rotunzi şi albaştri. Era timid, studios şi nu

foarte sociabil. Provenind dintr-o familie modestă, nu avea mulţi prieteni, pentru că îşi cheltuia toţi banii câştigaţi pe studiu.

Venea la ei acasă în fiecare săptămână, în timpul lucrului la teză, pentru meditaţii private.

Şi în mod intenţionat ea era cea care răspundea la uşă, conducându-l în biroul unchiului. Era foarte grijulie cu rochia ei, cu părul; păşea încet, dându-i răgaz să converseze cu ea. Iar răspunsurile pe care ea i le oferea erau întotdeauna evazive, insinuante. Săptămână după săptămână, simţi interesul şi admiraţia lui faţă de ea crescând.

În sinea ei, visa la atingerea mâinilor lui pe pielea sa; la apăsarea buzelor lui pe ale ei. Tânjea după o plăcere fizică pe care încă nu şi-o putea imagina şi pe care nu o înţelegea.

Apoi ea se oferi să îi arate grădina într-un ceas târziu de seară, într-o primăvară cu magnolii înflorite.

El o urmă în crâng, vorbind prea repede şi prea mult. Copacii formau o boltă de flori bogate, cu petale cerate de un roz-aprins, explodând de parfum şi culoare. Ea stătea aproape nemişcată în vreme ce el admira natura, privind oriunde numai la ea nu. Şi pe urmă el se opri. Palmele îi tremurau uşor când întinse braţul spre ea.

Ea îi ieşise în întâmpinare, întorcându-şi buzele spre el, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său. Săruturile nesigure, aproape caste, deveniră tot mai pasionale, mâinile începură să exploreze.

— Grace! tună ca un bici vocea unchiului. Ce faci acolo?

Stătea la capătul potecii, împietrit de indignare.

Chiar şi după toţi aceşti ani, întregul trup încă i se chircea de ruşine la amintirea acelei seri.

Niciodată nu l-a revăzut pe Theo Lund. Nici nu ştia dacă absolvise ori ba.

Privind acum în urmă, o încerca un sentiment straniu... pe vremea aceea era doar o copilă. Dar ultima ei impresie despre el era că el fusese cel vulnerabil, cel a cărui inocenţă fusese furată şi condusă pe căi greşite.

Apoi, mai târziu, apăru Roger.

Acea noapte de după petrecerea de ziua ei de la Scott’s, trebuia să stea cu Mallory, în schimb ea şi cu Roger luaseră o cameră într-un hotel micuţ din Mayfair. Ea dorise să facă dragoste şi abia aşteptase să rămână singură cu el.

Îndată ce încuiară uşa, ea se repezise imediat asupra lui.

— Eşti ca un animal sălbatic, o tachinase el, retrăgându-se din îmbrăţişarea ei pentru a turna ceva de băut amândurora. Ia-o mai încet.

— Dar nu vreau să o iau mai încet.

Mai târziu, în pat, el o ghidă dintr-o poziţie în alta; avea mai multă experienţă şi îi făcea plăcere să o instruiască. Cu toate acestea, dorinţa ei de a învăţa şi talentul ei de învăţăcel îl derutaseră.

— Ai mai făcut-o până acum? o întrebă el bănuitor.

— Nu, dar vreau să îţi ofer plăcere.

— Relaxează-te, spuse el ferm, ţintuindu-i braţele pe lângă trup. Lasă-mă pe mine.

Dar prin relaxare el înţelegea „Stai cuminte”.

Grace avea dorinţe neobişnuite pentru o doamnă, plăceri agresive precum ale bărbaţilor. Şi un gol acaparator în suflet. Ar trebui să îi fie jenă. Aşa cum anumite sunete acute sunt insuportabile pentru ureche, tot astfel era dureros pentru ea să recunoască măcar aceste dorinţe ca făcând parte din natura ei.

Urcând treptele hotelului, Grace se opri, privind lung Parisul, în eleganţa lui sclipitoare, enigmatică, strălucind în noapte tot aşa cum o femeie străluceşte, înveşmântată în diamante.

Madame Zed avea dreptate; niciodată nu se ştie cu siguranţă cine seduce pe cine.

Înapoi în lumina caldă şi strălucitoare a foaierului din hotel, pianul cânta o melodie caldă în surdină; mirosul

zambilelor albe, aşezate în urne mari de alamă în apropierea biroului de recepţie, parfuma aerul cu o dulceaţă proaspătă şi pătrunzătoare. Şi foaierul vast din marmură fremăta de murmurul de conversaţii, râsete şi clinchete de pahare.

Era ora cocktailului.

— Madame Monroe! sări recepţionerul din spatele biroului său. Aveţi un mesaj, doamnă. Un domn, Monsieur Tissot, a telefonat astăzi, dorind să ia legătura cu dumneavoastră, spuse el punându-i în mână o bucată de hârtie. Aici aveţi numărul lui. Şi de asemenea, a sunat soţul dumneavoastră.

— Soţul meu?

— Da, doamnă. A spus că dacă puteţi fi bună să-l sunaţi înapoi când vă întoarceţi, rosti el înmânându-i a doua bucată de hârtie. Stă la clubul din Londra. Aveţi aici numărul.

Inima ei începu să tresalte.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

Sus, în camera ei, Grace îşi aprinse o ţigară şi o fumă la fereastră, privind peste contururile oraşului.

În fiecare zi aşteptase ceva, o scrisoare, sau poate flori?

Pe măsură ce zilele se scurgeau, speranţa ei se ofilea.

Dar desigur, în ritmul său personal, Roger îi dăduse un semn de viaţă.

Închizând pleoapele, Grace trase din nou un fum, făcându-şi curaj.

Mallory trebuie să-i fi dat numărul de la hotel.

Ura gândul unei conversaţii încordate, la distanţă. Dar poate că aşa era cel mai bine. El şi-ar putea cere scuze pentru a-şi vedea mai departe de viaţă, deşi ideea ca el să-şi justifice comportamentul, sau că ar fi în vreun fel vulnerabil, o făcea să se crispeze în sinea ei. Aveau nevoie pur şi simplu să depăşească acest episod. Îşi spuse că ar putea suporta orice atât timp cât el nu intra în detalii; ea nu voia să îşi imagineze idila mai viu decât şi-o imaginase deja.

Atât timp cât Roger înţelegea că totul era încheiat pentru totdeauna, puteau merge mai departe.

Hotărâtă, Grace stinse ţigara şi ridică receptorul.

— Alo, aş dori să sun la distanţă, la East India Club în St. James.

Aşteptă, rozându-şi unghiile în timp ce centralista îi făcea legătura, în cele din urmă fiind transferată prin centrala clubului, la camera lui.

— Alo? Alo?

Vocea lui Roger se distingea printre pârâituri de la celălalt capăt al liniei. Se auzea ca şi cum ar fi vorbit printr-o conservă de metal, de undeva de foarte departe.

Automat, spatele lui Grace se încordă.

— Alo? Alo, Roger... sunt eu.

— Cine? Poftim? Cine e acolo?

— E Grace, rosti ea mai tare.

La cine se aştepta să sune?

— Ah. Da, sigur.

Se lăsă tăcerea.

— Ce faci? întrebă el.

— Sunt... sunt la Paris, răspunse ea prosteşte, incapabilă să găsească altceva de spus.

— Da, aşa am înţeles. Am vorbit cu Mallory.

— Într-adevăr.

— Şi cum a fost călătoria?

— Călătoria? A fost plăcută. Stau la un hotel drăguţ.

— Bine.

Din nou, tăcere.

Mintea ei gonea, speriată, căutând ceva, orice pentru a umple golul. Îi putea povesti despre testament, despre

extraordinara moştenire a Evei d’Orsey, însă nu o făcu. Greşeala lui era subiectul cel mai important de discuţie. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu remarce, cu un presentiment tot mai crescut, că el nici măcar nu întrebase ce făcea ea la Paris.

— Şi tu? se bâlbâi ea. Eşti bine?

— Păi, zise el, apoi se opri. Cât de bine se poate. Nu pot spune că am fost foarte încântat să mă întorc din Scoţia şi să găsesc casa goală.

Părea bosumflat, parcă fusese tras pe sfoară.

— Nu era nimic de mâncare, Grace.

Uimitor cum reuşea el să întoarcă lucrurile, să sugereze că ea era cea vinovată că îl abandonase. Îl auzea foindu-se, schimbându-şi poziţia.

— Şi cum îţi place acolo? Îţi prieşte mâncarea?

Grace simţi că o ia cu frig. Ce cuvinte erau acestea? Avea de gând să discute bagatele şi să pretindă că nimic nu se întâmplase?

— De fapt, e chiar bună mâncarea, răspunse ea, amorţită. Îmi place.

— Păi, ori îţi place, ori o urăşti. Prea mult usturoi. Dar e mai rău la Roma.

— Da. Da, aşa se spune.

Pauză.

— Păi, în regulă atunci. Te sunasem să văd dacă eşti bine. La o adică, rosti el pe un ton deodată înţepat, ai plecat atât de brusc. De asemenea voiam să ştiu când ai de gând să te întorci acasă. Oamenii mă tot întreabă de tine. Nu pot să îi evit o veşnicie.

Grace clipi, uimită de viclenia lui.

Roger pur şi simplu ocolise întregul incident. Din punctul lui de vedere, ea era cea care făcuse un gest necugetat. Şi deodată o izbi, limpede ca lumina zilei, realizarea că el nu avea nicio intenţie să recunoască vreodată acea poveste.

Şi se aştepta ca ea să reacţioneze la fel.

Grace se trânti pe marginea patului, trăgând adânc aer în piept.

— Cu Vanessa cum rămâne?

— Poftim?

— Vanessa, rosti Grace, inima bătrându-i atât de tare, încât simţea că avea să leşine. Cum rămâne cu ea?

Îi luă un moment să realizeze că sunetul pe care îl auzea era râset.

— Despre ce vorbeşti? Ce treabă are Vanessa Maxwell în toată povestea?

Vanessa Maxwell. Îi rostea numele întreg, ca şi cum nu era destul de familiar cu ea pentru a-i rosti doar numele mic.

Simţi şocul ca un şuvoi de apă îngheţată pătrunzându-i prin vene.

— Ai o ... o idilă cu ea? îşi forţă ea buzele să rostească acele cuvinte.

— O idilă? Despre ce vorbeşti? Cu cine?

Grace nu mai avu curajul să continue.

— Grace? Grace! Ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

Ea întinse braţul după o ţigară; îi tremura mâna.

— Deci negi.

— Ce să neg? Nu e nimic de negat.

El avea puterea de a dizolva realitatea. Deodată simţi cum cade, se prăbuşeşte fără să aibă de ce să se agaţe.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, rosti el cu răceală.

— Trebuie să închid acum. S-a făcut târziu.

— Ai putea măcar să ai curtoazia de a mă anunţa când ai de gând să te întorci.

— Nu... ştiu. Am nevoie de un răgaz.

— Un răgaz pentru ce? Pentru alte acuzaţii ridicole?

— Apelul telefonic mă costă o avere. Chiar trebuie să închid. Cu bine.

Închise abrupt, reuşind cu o oarecare dificultate să aprindă o altă ţigară.

Disperarea situaţiei în care se afla o apăsa, la fel de pâcloasă şi întunecată ca umbrele serii ce umpleau camera.

Cum îl putea convinge să renunţe la o amantă care nici măcar nu exista?

Telefonul suna. Grace se luptă să îşi ridice capul de pe pernă, dar îl simţea de parcă era făcut din marmură. Şi telefonul nu suna cum trebuie. Scotea un sunet scurt, rapid şi ascuţit.

Deschise ochii. Soarele arzător de dimineaţă scălda încăperea, orbind-o.

Dumnezeule mare, ce e asta? Un candelabru atârna periculos deasupra capului ei. Pentru o clipă avu senzaţia că va cădea. Apoi îşi aminti.

Telefonul era un telefon franţuzesc.

Se afla la Paris.

Grace se ridică încet, sprijinindu-se în coate. Încă era îmbrăcată cu bluza şi fusta de ieri, acum şifonate rău. Trebuie să fi plâns până adormise în noaptea trecută, peste cearşafuri.

În cele din urmă, ţârâitul încetă.

Lăsându-se înapoi pe pernă, întinse braţul bâjbâind pe noptieră după ţigări. Pachetul era gol.

— La naiba!

Îşi coborî picioarele din pat, simţind podeaua rece sub tălpi. Îşi croi drumul spre telefon şi formă numărul de la recepţie.

— Alo? Alo... *pardon, bonjour...* da, aici Madame Monroe. Aş avea nevoie de nişte aspirină, vă rog. Da, aspirină. Şi nişte pâine prăjită şi cafea. Cât mai urgent posibil, vă rog.

Târându-şi picioarele în baie, Grace dădu drumul apei în cadă, apoi îşi surprinse reflexia în oglindă. Ochii îi erau roşii şi umflaţi din cauza plânsului; nasul roşu; jumătate din păr îi stătea zbârlit în sus, iar cealaltă jumătate drept în jos, lipit de cap.

Lăsându-se pe marginea căzii, îşi plimbă degetele prin apa călduţă. Poate ar trebui să se întoarcă în pat, la o adică; să se ghemuiască sub cearşafuri şi să nu mai iasă niciodată de acolo. Cine ar observa lipsa ei sau cui i-ar păsa? Se auzi o bătaie în uşă. Era prea repede pentru serviciul în cameră.

Închizând robinetul, Grace îşi trase un halat peste hainele şifonate şi deschise uşa.

— Bonjour! făcu Mallory o poză în cadrul uşii.

Purta un costum de zi chic din lână albastru-intens şi o pălărie roşie pe care Grace nu o mai văzuse, cu siguranţă cumpărate pentru această ocazie.

— Mal! clipi Grace surprinsă. Dumnezeule! Ce faci aici?

Râzând, Mallory o îmbrăţişă.

— Încerc de nu ştiu când să te sun la telefonul din cameră, dar nu răspunzi niciodată. Să ştii că nu eşti singura care se poate urca într-un avion, spuse ea, apoi făcu o pauză, dându-se un pas în spate. Dumnezeule, Grace, ce s-a întâmplat cu tine? Eşti bolnavă?

Valetul aduse aspirina şi aşează o tavă mare, argintie pe o masă de lângă fereastră, turnând cafea în două ceşti.

— Ia să vedem dacă am înţeles corect.

Mallory se aşezase în colţul sofalei şi îşi scosese pantofii, ridicându-şi picioarele sub ea.

— Deci, tu spui că ai moştenit un apartament, nişte acţiuni la bursă şi acţiuni la nişte firme? Şi încă nu ai idee cine a fost această femeie?

Grace şedea cocoţată pe marginea patului.

— Asta-i tot. Singura care pare să ştie mai multe este Madame Zed.

— Parfumiera.

Mallory turnă frişcă în ceaşca ei şi amestecă.

— Da. Altfel, nu ştiu nimic despre ea. Ah, se încruntă ea, amintindu-şi deodată, cu excepţia ăstora.

Aproape uitase de figurinele din porţelan. Trăgând cutia de carton de sub pat, Grace scoase fiecare din cele şase bibelouri, le despachetă şi le aşează în linie pe măsuţa de scris.

Mallory se strâmbă.

— Vai de mine!

Ridică una – o păstoriţă cu tenul lăptos, alergând printr-un mic câmp cu flori galbene.

— De unde le-ai luat?

— Din câte se pare, mi-au fost lăsate de Eva d’Orsey. Portăreasa le avea şi, când am vizitat apartamentul, fiica ei mi le-a adus sus în cutia asta.

Mallory întoarse bibeloul pe toate părţile.

— Această femeie îţi lasă un apartament frumos, acţiuni în valoare de cine ştie cât... şi astea? spuse ea, punând figurina la loc pe măsuţă. Nici măcar nu sunt originale, par copii. Nu au nici ştampila producătorului, nimic. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ai povestit, ăsta e cel mai straniu.

Grace îşi turnă a doua ceaşcă de cafea.

— Poate au vreo valoare sentimentală.

Mallory ridică din umeri.

— Întreaga poveste, sincer vorbind, e cam greu de crezut, spuse ea sorbind din cafea. Dar abia aştept să stau cu tine o vreme, zise ea zâmbind. Şi să revăd Parisul!

— Cât mai stai?

— Cât mai pot. L-am convins pe Geoffrey că eşti la ananghie şi că ai nevoie de ajutorul meu imediat şi pentru o perioadă nedefinită. Cât îl priveşte pe el, are ocazia acum să stea la clubul lui cât pofteşte, să bea până uită cum îl cheamă şi să piardă la cărţi, ceea ce nu mă deranjează. Dar te atenţionez: am de gând să profit din plin de această permisie pe uscat. Hotelul îmi aranjează camera chiar acum.

Grace se întinse înapoi în pat, proptindu-şi un maldăr de perne sub cap.

— Ah, cât mă bucur că eşti aici, Mal, suspină ea. Nici nu îţi pot spune cât de stranie e întreaga situaţie. Avocatul încearcă să fie de ajutor, însă nici el nu ştie mai multe decât mine. E ca şi cum femeia asta n-ar fi existat niciodată cu adevărat.

— Spuneai că a fost amanta cuiva? întrebă Mallory, cercetând cu atenţie tava cu micul dejun, de pe care culese o felie de pâine pe care o unse generos cu unt.

— Jacques Hiver. Proprietarul lanţului de cosmetice.

— Aha! Exclamă Mallory, agitând în aer felia de pâine. Probabil a ţinut-o ascunsă, poate avea ambiţii politice. Uite, ai vreun văr cu care să poţi vorbi? Unchi sau mătuşi? Cineva trebuie să ştie ceva. Poate o fi fost o prietenă a părinţilor tăi sau poate a bunicilor?

Grace scutură din cap.

— E posibil. Dar în perioada asta unchiul meu este într-un turneu de conferinţe în America şi nu mai am pe nimeni să întreb. Nu a mai dat niciun semn de viaţă de câteva săptămâni bune.

— Aşa. Alte veşti mai ai? o privi Mallory insistent. Ai vorbit cu Roger?

Grace oftă.

— Se poate spune că am vorbit. El pur şi simplu se preface că idila nu a avut loc niciodată şi că eu inventez. A avut chiar tupeul să pretindă că abia o cunoaşte pe Vanessa. Mă simt ca Alice, alunecând într-o gaură de iepure!

Mallory rămase pe gânduri, cumpănind situaţia.

— El te-a sunat pe tine sau invers?

— Mi-a lăsat un mesaj. Eu l-am sunat înapoi.

— Atunci a băgat de seamă că ai plecat de acasă.

— Ah, da, a observat că am plecat. Doar că nu vrea să recunoască motivul plecării mele.

Mallory ronţăi gânditoare din pâinea prăjită.

— Ştie motivul. Nu te poţi aştepta de la un bărbat precum Roger să recunoască orice. Însă tu acum eşti cu un pas înaintea lui, doar că trebuie să ştii cum să profiţi cât mai mult de situaţie.

— Să profit?

Tipic pentru Mallory să găsească o oportunitate chiar şi în cel mai grav impas conjugal.

— Nici măcar nu doreşte să discute cu mine despre asta, Mal.

— Sigur că nu. Dar asta nu înseamnă că nu eşti în avantaj. El nu va dori un scandal, Grace. I-ar putea ruina cariera.

— Nu cred că îi pasă de asta.

— Nu te lăsa păcălită. El mai mult bravează. Şi cu tot respectul, draga mea, Roger nu e chiar un monument de competenţă şi integritate. Are nevoie de o reputaţie bună pentru a supravieţui. Dacă îţi joci cărţile aşa cum trebuie, ai putea ieşi în avantaj.

— Ce avantaj? Ce avantaj este când eşti... eşti...

„Încornorat” suna prea medieval, „într-o căsătorie lipsită de iubire” suna ca într-un roman de dragoste prost.

— Dar îţi va rămâne dator, spuse Mallory, muşcând din nou din felia de pâine prăjită.

— Deci tu îmi sugerezi să înghit gogoaşa şi să merg mai departe.

— Grace, eu încerc să gândesc cum e mai bine pentru tine. Spune-mi sincer, ce alte opţiuni mai ai?

— Nu ştiu. Aş putea divorţa de el, nu?

— Dumnezeule! Îţi tai nasul pentru că eşti supărată pe faţă! Şi ce vei realiza cu asta?

Grace o privi, încruntată.

— Ce vrei să spui... că sunt prea bătrână să mă recăsătoresc?

— Sigur că nu! Dar cu cine te vei recăsători? Cum vei cunoaşte pe cineva care să te merite, dacă eşti divorţată? Singură, nu vei mai fi invitată la aceleaşi petreceri. De fapt, nu vei mai fi invitată nicăieri.

Îşi îndesă o pernă sub cot, alegându-şi o poziţie mai confortabilă.

— Recunoaşte, o femeie trebuie să fie foarte bogată pentru a-şi permite să schimbe soţii precum schimbi hainele şi să mai fie încă primită în societate.

Grace se simţi copleşită de perspectiva sumbră prezentată de Mal.

— Păi, poate că nici nu mai vreau să mă recăsătoresc.

— Şi ce vei face? Vei da bir cu fugiţii înapoi la Oxford şi vei deveni o excentrică singuratică, încălţată cu papuci oribili, cu părul vâlvoi şi abonament la bibliotecă? Trebuie să treci în revistă fiecare scenariu, în detaliu, de la început până la sfârşit. Acum îţi vine să fugi în lume, dar ce vei dori să faci peste cinci ani? Nu poţi începe o viaţă nouă fără să te gândeşti la consecinţe. Uşile se vor închide. Uşi care nu se vor mai redeschide, îi explică Mallory, privind-o drept în ochi. Nu trebuie să iei hotărâri pripite.

— Eu credeam că îl urăşti pe Roger.

— Îl urăsc! Tipul e un ticălos. Dar pentru Dumnezeu, încerc să judec lucrurile la rece!

— Deci tu mă sfătuieşti să... ce?

— Eu te sfătuiesc să îţi cântăreşti cu grijă toate opţiunile. Un soţ care se căieşte poate fi un lucru foarte folositor.

Grace simţi că se sufocă.

— Nu îmi pasă de asta.

— Draga mea, nu fi naivă.

— Nu putem schimba subiectul?

— Ba da, desigur, oftă Mallory.

Rămaseră tăcute o clipă. Într-un final, Mallory se ridică.

— Hai să ne facem planul de atac pentru astăzi, ce spui? Dar te avertizez, am de gând să merg la cumpărături şi să îmi storc contul până la ultimul cent. Îţi sugerez să îmi urmezi exemplul.

— M-ar omorî Roger.

— Roger va fi de acord cu tot ce faci tu acum.

Grace o străfulgeră cu privirea.

— Credeam că ne-am înţeles să vorbim despre altceva.

— Bine.

Mallory scoase un mic carneţel din poşetă şi îl deschise.

— Am numele şi adresele câtorva magazine, un salon de înfrumuseţare care promite să îţi reducă talia cu doi ţoli

într-o oră, magazinul de blănuri Josephine Wexley obişnuieşte...

Tăcu o clipă, ţuguindu-şi buzele, concentrată.

— Dar cred că singurul loc de unde vreau să încep sunt Galeriile Lafayette, hotărî ea, închizând scurt carneţelul. Nu vreau să te iau prea tare, să nu dai bir cu fugiţii. Acum, zise ea, ridicându-se, scuturându-şi firimiturile de pe fustă şi punându-şi din nou pantofii în picioare, treci în cadă înainte să te spăl eu însămi. Coafura ta arată ca o operă de avangardă şi nu spun asta în sensul bun al cuvântului. Eu mă duc să îmi văd camera. Când mă întorc, vreau să fii spălată, parfumată şi pregătită să arunci cu banii în stânga şi în dreapta.

— Se face, încuviinţă Grace.

Întorcându-se pentru a-şi verifica rujul în oglindă, Mallory surprinse privirea lui Grace.

— Vreau doar să te ajut, îi spuse ea în şoaptă.

— Ştiu, doar că în acest moment mi-aş dori din toată inima ca asta să nu fie viaţa mea.

— Bine, zise Mallory, întorcându-se spre ea. Atunci, pentru următoarele zile, nu va fi. Îţi promit, nu voi mai deschide această discuţie.

Îndată ce terminară de servit micul dejun, se îndreptară împreună spre Galeriile Lafayette de pe Boulevard Haussmann. Deşi nu se dădea în vânt după cumpărături, Grace savura din nou compania lui Mallory. Şi se minună de interiorul auriu al domul; etaj peste etaj de magazine aşezate în spirală care o făcură pe Mallory să izbucnească în chiote de încântare îndată ce puseră piciorul în pragul galeriilor.

Mallory se lansa de la un boutique la celălalt cu determinarea concentrată a unui pirat prădând un port exotic, cu Grace pe urmele ei, cărând sacoşele tot mai numeroase. În mod normal, ideea unei zile petrecute la cumpărături ar fi făcut-o să o ia la goană. Însă pentru prima dată aglomeraţia nu o mai irita, poate pentru că trebuia să se concentreze din răsputeri pentru a prinde conversaţiile care se purtau în jurul ei; se simţea protejată fiind străină de acel loc. Iar Mallory era atât de încântată, încât abia băga de seamă că Grace rămânea mereu în urmă. Înaintau cu o viteză metodică de la pălării la mănuşi, de la eşarfe la lenjerie şi tot aşa, mai sus, pe scările spiralate, Mallory pledând pentru calităţile fiecărei achiziţii într-o conversaţie continuă cu sine însăşi.

— Prea conservatoare? întrebă ea aranjând vălul unei pălării „fascinator”, încărcată cu trandafiri din mătase neagră. Sau pur şi simplu bizară?

Înainte ca Grace să poată răspunde, Mallory o înlocui cu o versiune chiar mai bizară, decorată cu trei cale respingătoare din organza. Îşi examină imaginea în oglindă.

— Nu găseşti că linia dintre splendid şi oribil e periculos de subţire? Uneori, ceva este atât de urât, încât devine extraordinar. Tu cum crezi că e pălăria asta?

Grace scutură din cap.

— Nu sunt sigură. La ce ai purta-o?

— La ce nu aş purta-o! răspunse Mallory, întorcându-se pentru a-şi inspecta profilul. Nu găseşti că acele stamine galbene, cărnoase, sunt puţin cam sugestive?

— Doar dacă ai o imaginaţie murdară.

Mallory îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Deci o iau ca pe un da. Ah, Gracie, oftă ea. Chiar nu ştiu ce să fac. Dacă vrei să faci impresie, atunci să fie cu stamine cărnoase, nu crezi?

— Dar ce impresie încerci să faci, Mal?

Privirile li se întâlniră şi izbucniră amândouă în râs.

— Vei vedea, spuse ea scoţându-şi pălăria. Când ne vom întoarce la Londra şi staminele cărnoase vor fi ultimul răcnet, pe tine te voi învinovăţi dacă nu voi fi în pas cu moda!

— Eu nu te pot opri! Cumpără două... trei, dacă aşa simţi!

La următorul etaj, petrecură aproape o oră în departamentul de lenjerie.

— Grace, priveşte, exclamă Mallory, plimbându-şi mâna peste şifonul delicat şi străveziu al unei cămăşi de noapte

cu broderie delicată. Ce deliciu! Geoffrey nu merită să se bucure de ea, dar eu merit.

Vânzătoarea de la raionul de lenjerie fu deosebit de încântată să le ajute pe amândouă să aleagă câteva perechi de ciorapi superbi din mătase şi să le recomande câteva din cele mai noi modele de portjartiere şi sutiene.

— Acestea sunt esenţiale, insistă Mallory, aşezând alte două combinezoane din satin pe tejghea pentru ca vânzătoarea să le treacă pe nota de plată.

— Ai spus acelaşi lucru şi despre mănuşi şi pălării.

— Şi am dreptate, zise Mallory ridicându-şi trufaş bărbia. Nu te poţi numi femeie adevărată fără accesoriile potrivite.

În cele din urmă, după ce serviră un prânz reconfortant din salată niçoise şi cafea neagră la restaurantul de la ultimul etaj, ajunseră până la departamentul cu rochii. Acolo trecură în revistă în tihnă colecţiile, într-o tăcere reverenţioasă, solemnă. Fustele lungi, foarte largi, jupele crinolină şi taliile incredibil de strânse ale modei de la Paris erau croite mai îndrăzneţ decât hainele din Anglia; cusute din metri întregi de moar mătăsos, luxuriant, fai şi tafta în culori intense, bogate. Era soiul acela de abundenţă excesivă a frumuseţii fastuoase care lipsea din Londra de la izbucnirea războiului.

— Cred că mă ia cu leşin, îi şopti Mallory, ţinând o rochie de seară din şifon albastru.

Cu grijă, Grace pipăi materialul străveziu.

Era superb.

Ochii lui Mallory se umplură de lacrimi.

— Trebuie să o încerc, oftă ea, scuturându-şi fruntea, deznădăjduită. Trebuie să le încerc pe toate!

Şi, cu ajutorul unei vânzătoare în vârstă, Mallory îngrămădi cinci sau şase rochii într-o cabină de probă.

Grace continuă să se plimbe de una singură printre rafturi. Îşi dorea să fie precum Mallory şi să cumpere tot soiul de lucruri cu acelaşi entuziasm.

Cu siguranţă hainele ei erau terne şi demodate. Mai mult, nici măcar nu îi plăceau. Cu toate acestea, fustele largi, împodobite cu mărgele şi broderie bogată, toate în culori aprinse precum penele păunului în sezonul de vară ce urma să vină, păreau prea ţipătoare.

Oprindu-se, Grace îşi privi reflexia mâhnită. Mereu era la fel: era pornită să îşi schimbe garderoba, să ia frâiele în mână, însă îndată ce ajungea în magazin, dădea înapoi, cuprinsă de laşitate. Înainte să încerce ceva se şi trezea înapoi în autobuz, în drum spre casă.

Era pe punctul de a se întoarce pentru a o vedea pe Mallory, când o altă vânzătoare o zări şovăind printre valurile de tafta şi tul.

— *Comment puis-je vous aider?* întrebă ea zâmbind politicos.

— *J'ai besoin d'une robe*, rosti Grace fără a se gândi şi regretă imediat că deschisese gura.

— *Alors!* îşi deschise femeia larg braţele, ca şi cum ar fi spus „Şi ce mai aşteptăm?"

— *Oui, ou je sais... non*, se chinui Grace, cunoştinţele ei limitate de franceză nefiindu-i de mare ajutor. *Une robe simple...*

— *Simple?*

— *Oui*, ah, *simple, noire...*

Vânzătoarea ezită cu mâna la gură, măsurând-o pe Grace din cap până în picioare. Apoi, deodată, un zâmbet îi înflori pe chip.

— *Voilà! Avec votre sèche, je sais que la chose!*

Grace nu înţelese. O urmări pe femeie în timp ce dispărea agitată în camera din spate.

După câteva minute reapăru cu o rochie neagră foarte cambrată, cu o croială simplă, pe care o întinse spre Grace, mândră.

— *Elle est nouvelle. C'est Balenciaga!*

— *Balenciaga?*

Grace nu mai auzise până acum de acest creator de modă.

— *C'est très nouveau, très chic!* o asigură femeia.

Şi într-adevăr, Grace nu mai văzuse niciodată o rochie cu o asemenea croială: o formă aproape arhitecturală, sobră, desăvârşită. Era la polul opus faţă de ţinutele elaborate din jurul ei.

— O pot proba?

— *Oui!* încuviinţă vânzătoarea din cap.

Ţinând rochia solemn ridicată înaintea ei, o conduse pe Grace spre o cabină de probă aflată în cealaltă parte a magazinului.

— *Attention!* le avertiză ea pe celelalte vânzătoare în timp ce treceau pe lângă ele. *La Balenciaga!*

Curând, câteva dintre ele se adunară formând un mic cortegiu în urma lor.

Cabina de probă era cam de mărimea unui dormitor din Londra şi mult mai strălucitor, cu un şezlong somptuos şi pereţi rozalii. Vânzătoarea agăţă rochia într-un cuier şi trase perdeaua cabinei cu o înfloritură a mâinii.

Îndată ce Grace trase rochia peste coapse, ştiu că nu îmbracă o rochie obişnuită. Şi când păşi afară din cabina de probă, vânzătoarele o aşteptau, întâmpinând-o cu oftaturi apreciative şi aplauze discrete.

— *C’est parfait!* declară vânzătoarea. *Ce n’est pas une robe – c’est le destin!*

— Poftim? făcu Grace roşind timidă, dar încântată să fie centrul atenţiei.

— Aceasta nu este o rochie, se oferi o asistentă tânără să traducă. Este destinul!

— Dumnezeule, Grace! exclamă Mallory ieşind dintr-o cabină de probă învecinată, înveşmântată într-o rochie vaporoasă de bal de un galben-canar, privind-o pe Grace din cap până în picioare. De unde ai luat rochia asta? Mai

vine şi în alte culori? întrebă ea întorcându-se către vânzătoare.

— *Non. Elle est unique.*

— Păcat, spuse ea punându-şi mâinile în şolduri.

Rochia costă o sumă exorbitantă. Mai mulţi bani decât cheltuise Grace vreodată în viaţă. Dar poate o femeie să întoarcă spatele destinului?

Euforice şi epuizate, cele două tinere îşi croiră drum pe scări în jos, pe lângă departamentul de accesorii, prin raionul de poşete şi în cele din urmă în departamentul de machiaj, în drum spre taxi.

Grace se opri dinaintea unei vitrine în care erau expuse şiruri lângă şiruri de parfumuri. O sticluţă îi atrase atenţia în mod special. Era perfect rotundă, umplută cu un lichid de culoarea profundă a ambrei, ornamentată cu un dop auriu. Era un flacon cu care era obişnuită, dar la care nu privise niciodată cu atenţie.

Grace se opri şi îl ridică în mână.

— Ah, îmi place mult parfumul ăsta, spuse Mallory. „Păcatul meu”. Mama mea obişnuia să se parfumeze cu el, spuse ea întinzând braţul. Te rog, dă-mi un puf... în amintirea vremurilor apuse.

Grace pulveriză puţin pe încheietura lui Mallory.

— E puternic.

— Ştiu. Mami se parfuma cu el doar la ocazii speciale.

Ridicându-şi încheietura mâinii, mirosi.

— Când eram copil îmi dădea dureri de cap, dacă stau şi mă gândesc.

— Este unul din parfumurile create de Madame Zed.

Mallory o privi, impresionată.

— Adevărat?

Pe sticlă era incrustat cu foiţă de aur un desen, o imagine abstractă a unei mame, cu braţele întinse, aplecată pentru a-şi îmbrăţişa copilul. Dedesubt scria „Jeanne Lanvin”. Cele două siluete formau un singur arc neîntrerupt de iubire.

O vânzătoare tânără se apropie de ele.

— *Comment puis-je vous aider?*

— *Ah, oui, je pense...*

— Sunteţi englezoaică? zâmbi tânăra.

— Da, spuse Grace arătând spre desenul de pe etichetă. Ce marcă neobişnuită! Aveţi idee ce înseamnă? De unde provine?

— Aceasta este simbolul casei Lanvin. *L’etiquette* ... ah, fata stătu pe gânduri o clipă, încruntându-şi sprâncenele. Cum se spune la asta? Etichetă? Vedeţi? se aplecă ea mai aproape, indicând conturul delicat de pe sticlă.

Jeanne Lanvin îşi iubea fiica, Marie-Blanche, foarte mult. Era cea mai importantă persoană din viaţa ei. Se spune că această etichetă este creată după o fotografie a lor înainte

de un bal. Acum este simbolul casei Lanvin. E foarte special, nu credeţi?

— Da, încuviinţă Grace. Da, este.

— Mă gândeam să îmi schimb parfumul, spuse Mallory. Mi-aţi putea recomanda ceva diferit? Ceva ce nu aş putea găsi la Londra?

— Ştiţi ce îmi place mie? spuse tânăra ridicând o altă sticlă – un flacon dreptunghiular, cu un dop înalt, auriu. Acesta este de la casa Hiver, se numeşte *Ce Soir*. Un parfum neobişnuit, foarte irezistibil.

— Seara aceasta... traduse Mallory numele şi sloganul publicitar: „Unele şanse apar doar o dată în viaţă.” Ah! Exclamă, privind-o pe Grace. Sună captivant.

— Nimic nu se compară cu parfumul acesta, reluă tânăra vânzătoare, pulverizând puţin pe încheietura ei şi ridicând-o spre Mallory. Poftiţi.

Intrigată, Grace se aplecă şi ea spre încheietura vânzătoarei.

Straturile de parfum care se dezvăluiră fură la început molatice, valuri de o senzualitate întunecată de violetă sălbatică, ambră, cedru şi scoarţă de copac... miresme lemnoase, uscate şi pământeşti care, încetul cu încetul, făcură loc unei călduri pur senzuale; aveau o intensitate, o densitate uşor umedă, pământească, absolut fascinantă... şi mai era ceva acolo, ceva tăios, aproape putred, dar obsedant de familiar.

— Nu am crezut vreodată că voi ajunge să spun asta, se încruntă Mallory, dar cred că parfumul acesta are o senzualitate aproape obscenă.

Ridică flaconul la nas şi inhală.

— Dar pe urmă, dacă vrem să facem impresie, mai bine mai mult decât mai puţin, nu-i aşa? Cât costă?

— Păi, depinde, explică tânăra. Avem parfumul original, cel pe care îl ţineţi în mână şi pe urmă avem o formulă mai nouă. Mă tem că originalul este destul de scump.

— De ce sunt două formule? întrebă Grace.

— Vedeţi dumneavoastră, „Ce Soir” a fost creat în timpul războiului, când fabricile Hiver au fost preluate de către nazişti. Hiver a comisionat acest parfum de la o casă privată, care l-a produs manual. În timpul ocupaţiei, era un parfum foarte exclusivist, aproape imposibil de obţinut. Acum este cel mai popular parfum al casei Hiver. Eu am un flacon. Este foarte neobişnuit, foarte rafinat. Se spune că Hiver a cedat prea repede în faţa nemţilor, spuse fata aplecându-se spre ele. Războiul a fost prea uşor pentru el. Însă nimeni nu poate rezista acestui parfum. Totuşi, din câte se pare, parfumierul care l-a creat nu i-a vândut niciodată lui Hiver formula. Acest lucru este obişnuit, căci doar parfumierii cunosc toate ingredientele dintr-un parfum. Hiver a încercat să îl recreeze, însă nu i-a reuşit perfect. Nimeni nu doreşte noua formulă. Eu nu reuşesc să vând nicio sticlă.

— Ah, în acest caz, trebuie să am un flacon! Mallory îşi deschise poşeta, de unde scoase portmoneul.

— Dar aţi spus că acesta este cel mai popular parfum al lor, spuse Grace ridicând flaconul. Dacă Hiver nu poate reproduce formula, înseamnă că îi aşteaptă o criză.

— Exact, încuviinţă fata. Când Jacques Hiver a murit, compania a suferit. Dar vedeţi dumneavoastră, în vreme ce pe lume există numeroase parfumuri plăcute, numai câteva sunt cu adevărat extraordinare.

— În acest caz, luăm amândouă câte o sticlă, zise Mallory, scoţând un teanc de bancnote franţuzeşti din portmoneu.

— Mallory... de unde ai luat toate astea?

— De la Coutts[4], prostuţo. Le-am comandat dinainte. Plănuiesc călătoria asta din ziua în care te-am condus la aeroport. Şi vreau să îţi fac un cadou, insistă ea. O femeie care îşi cumpără singură parfumul e o fiinţă tristă.

— Tocmai ţi-ai cumpărat singură unul.

— Eu sunt excepţia de la fiecare regulă, zâmbi ea. Mai ales de la ale mele.

Grace o urmări pe vânzătoare împachetându-le cumpărăturile.

— De ce ar crea cineva un parfum pentru o companie precum Hiver şi nu ar vinde formula? se întrebă ea. Cu siguranţă ar fi în avantajul lor financiar dacă ar face-o.

— Poate că aici nu a fost vorba despre bani, spuse Mallory.

---

[4] Coutts – veche bancă engleză, actualmente deţinută de Royal Bank of Scotland.

— E o afacere. Ce altă motivaţie ar fi putut avea?

— Cine ştie?

Mallory îţi strecură punga cu ultima achiziţie peste braţ, alături de celelalte sacoşe.

— Poate a fost din pur dispreţ.

Numele femeii era Paulette şi nu vorbea o boabă de engleză.

Nu că ar fi contat. Din momentul în care Grace şi Mallory îşi făcură apariţia a doua zi în faimosul salon de cosmetică din Rue du Faubourg St Honoré numit *Carita*, pentru şedinţele la care se programaseră, soarta celor două tinere nu mai era în mâinile lor.

Salonul în sine era un sanctuar al frumuseţii de un alb imaculat, în care lucrau persoane de ambele sexe, în uniforme curate, albe, asemănătoare halatelor de laborator ale oamenilor de ştiinţă, halate îmbrăcate peste costumele şi rochiile lor. Şi într-adevăr, întregul etos al salonului era bazat pe „ştiinţa frumuseţii”, o cercetare solemnă, la ani-lumină de saloanele locale de coafură cu care era Grace obişnuită. Salonul nu doar stiliza părul, dar oferea o gamă largă de tratamente cosmetice de care nici ea, nici Mallory nu auziseră vreodată – inclusiv *le drainage*, o procedură care implica o jumătate de zi, o cantitate vastă de diverse creme şi ceva ce arăta precum un mic aspirator.

După o scurtă trecere în revistă a programului, recepţionera o invită pe Grace într-una din cabinele de schimb şi pe Mallory în alta, unde fiecăreia i se înmână un halat alb pe care să îl îmbrace peste hainele de stradă şi făcură cunoştinţă cu stilista. În timp ce Mallory bolborosea întruna cu stilista ei într-o franceză fluentă, Grace rămase tăcută în vreme ce femeia o înconjura cu paşi rari.

Nemilos de îngrijită şi solidă, Paulette o privi pe Grace cu o curiozitate indiferentă, de parcă Grace ar fi fost ceva între o pată hidoasă pe podea şi un animal de companie exotic.

La rândul ei, Grace zâmbi nervos, apoi îşi duse mâna la cap, mimând într-o manieră comică modul în care îşi aranja ea de obicei părul.

Paulette o privi cu o expresie imposibil de ghicit.

Când Grace termină, ea deschise un sertar şi scoase o foarfecă ascuţită.

— Jos.

Grace privi cu groază foarfeca.

— Jos?

— *Absolument.*

Paulette desfăcu părul lung al lui Grace din cocul făcut în vârful capului şi începu să îl perie.

— Jos.

Fusese hotărât.

Paulette era o femeie în misiune. După ce tăie cel puţin cincisprezece centimetri din părul lui Grace, aplică o vopsea, apoi o împinse sub un uscător de păr. Apoi începu să îi facă manichiura. Fără a-i cere părerea, termină cu un strat de ojă de un roşu-sângeriu. Apoi clăti părul lui Grace şi, după ce i-l uscă cu un prosop, o luă de după umeri şi o aşeză în faţa uneia din multele oglinzi ale salonului.

— *Voilà!* declară ea, mândră.

Grace se privea pe sine însăşi, nevenindu-i să creadă. Părul îi strălucea într-un bob zburlit, de un negru strălucitor. Deodată, trăsăturile îi apăreau delicate ca ale unui spiriduş, pielea era albă şi ochii limpezi, de un verde-sclipitor. Ca şi cum cineva apăsase pe un buton şi ea fusese deodată luminată de la interior.

Paulette o conduse într-o cameră alăturată, unde îi ondulă buclele scurte şi o băgă sub un alt uscător de păr. Efectul final era mai dulce şi mai feminin, însă la fel de uimitor.

O oră şi jumătate mai târziu, Grace o întâlni din nou pe Mallory în holul de primire al salonului. Mallory îngheţă de uimire.

— Grace! Nici nu te recunosc! izbucni ea. Măi să fie, ce femeie sofisticată se ascundea sub puloverul acela împletit din lână de Oxford în tot acest timp.

— Îţi mulţumesc, cred! râse Grace.

— Aşa, făcu Mallory o piruetă. *Et moi?* Ce părere ai? Nu sunt şi eu transformată?

Părul lui Mallory era o versiune uşor mai zburlită a coafurii pe care i-o făcea de obicei Mister Hugo.

— Minunat, zâmbi Grace.

— Este de o mie de ori mai bine, nu-i aşa? se admiră Mallory în oglindă. Mâine am de gând să fac unul din acele tratamente de drenaj. Am aranjat să luăm cina cu familia Prescott care e în Paris până joia viitoare. Daphné e mereu ca un ogar... şi acum ştiu de ce! Mă duc să îmi iau haina şi revin.

În timp ce Grace aştepta, zări silueta tăcută a lui Paulette lângă uşă.

Căutând în poşetă un bacşiş potrivit, Grace îi intinse o bancnotă (mult prea mare sau mult prea mică), pe care Paulette o strecură în buzunarul uniformei fără să o privească. Apoi, trăgând adânc aer în piept, Paulette aşează o mână pe umărul lui Grace.

— *Vous ne savez pas qui vous êtes.*

— Poftim?

Paulette încercă din nou.

— *Vous êtes belle*, rosti ea pe un ton ferm.

Lui Grace îi luă un moment să înţeleagă că nu era un compliment, ci o critică.

— *Comprenez-vous?* o fulgeră Paulette cu privirea.

Grace încuviinţă din cap, prea intimidată să o contrazică.

Paulette scutură din cap şi oftă. În lumea ei, Grace nu reuşise să se achite de responsabilitatea propriei sale frumuseţi. Acesta nu era doar o pierdere, ci un păcat capital.

— *Belle*, repetă ea, ca pentru a o avertiza împotriva unor viitoare scăpări. Până când ajunseră înapoi la hotel, amândouă tinerele erau epuizate.

— Hai să ne întâlnim în hol să bem ceva înainte de cină, sugeră Mallory. Dar acum trebuie să mă întind!

Ajunsă în camera ei, Grace închise uşa de la dormitor, îşi aruncă pantofii din picioare şi îşi aprinse o ţigară. Apoi întinse mâna după dicţionarul ei cu fraze franţuzeşti, încercând să îşi amintească exact ce spusese Paulette.

— *Vous ne savez pas qui vous êtes...*

Cu ţigara în colţul buzelor, se aşeză pe marginea patului şi frunzări paginile.

Vous ne savez pas qui vous êtes.

Savez... de la *savoir*... a şti...

Expirând fumul, Grace închise dicţionarul. Se lăsă pe spate peste perne şi închise ochii.

„Nu ştiţi cine sunteţi.”

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Grace îşi bea cafeaua singură, când Monsieur Tissot apăru deodată în restaurant. Scană chipurile celor prezenţi. Ea îi făcu semn cu mâna şi el se apropie.

— Mă evitaţi, Madame Monroe, comentă el, trăgând scaunul din faţa ei. Îmi permiteţi?

Ea înclină uşor din cap.

— Şi v-aţi schimbat coafura, remarcă el aşezându-se. Face şi asta parte din planul dumneavoastră de a vă ascunde de mine?

— Bună dimineaţa şi dumneavoastră, rosti ea, făcându-i semn chelnerului să mai aducă o ceaşcă. Da, mă gândesc la dumneavoastră constant şi fiecare gest pe care îl fac se naşte din dorinţa de a vă sabota. Cafea?

— Da, vă rog. V-am tot lăsat mesaje care, din câte mi s-a confirmat de la recepţie, v-au fost transmise.

— Este liniştitor, nu-i aşa? Să ştii că lumea îşi face datoria cu seriozitate.

Chelnerul aduse o ceaşcă în care ea îi turnă cafea.

— Frişcă?

— Nu, mulţumesc.

Grace îi întinse cafeaua.

— Recepţionerul nu este singurul care îşi ia munca în serios, doamnă. Trebuie să avem mare grijă cu moştenitorii care umblă pe străzile Parisului.

— Citiţi prea multe romane ieftine, Monsieur Tissot. Aveţi tendinţa să dramatizaţi prea mult.

Doar că în acest roman, e mai greu să dai de urma eroinei.

— Adevărul este, explică ea, că o prietenă de-a mea a venit de la Londra pe neaşteptate să îmi ţină companie. Şi am fost amândouă ocupate în ultimele zile.

— Mă bucur să aud asta. Totuşi, am venit să vă aduc veşti. Am primit o ofertă pentru apartament.

— Dar cum? Aţi dat deja anunţul?

— Nu. Oferta vine de unde nu ne-am aşteptat. Madame Jacques Hiver.

— Văduva lui Jacques Hiver?

Monsieur Tissot încuviinţă din cap.

— Avocatul dumneaei m-a contactat în urmă cu două zile. Doamna ar dori să cumpere proprietatea înainte de a da anunţul public. Şi este dispusă să plătească de două ori valoarea estimată a apartamentului pentru a încheia tranzacţia cât mai repede.

— De două ori valoarea! Dar de ce? Nu vi se pare cam de prost gust să doreşti să cumperi apartamentul în care a locuit amanta soţului tău?

— Nu ştiu care este interesul ei. Trecând peste asta, ar dori să vă cunoască.

— Să mă cunoască? întrebă Grace punând ceaşca de cafea pe masă. Ah, nu cred că e o idee bună.

— Dar ce credeţi că se poate întâmpla? întrebă el, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Nu ştiu... Dacă se răţoieşte la mine pentru infidelităţile soţului ei?

Monsieur Tissot o privi nedumerit.

— Dar de ce ar face aşa ceva? Ce legătură aveţi dumneavoastră cu povestea asta? Oferta ei pare pe de-a-ntregul cinstită. Totuşi, rămâne la latitudinea dumneavoastră. Eu am considerat că este important să vă pun la curent cu aceste evenimente şi să vă las timp să le cântăriţi. Este, la urma urmelor, o sumă foarte importantă de bani.

— Desigur. Vă sunt recunoscătoare, domnule Tissot, că v-aţi făcut timp să mă informaţi. Şi îmi cer scuze că nu am ţinut legătura cu dumneavoastră.

El zâmbi, luând o înghiţitură de cafea.

— Aşadar, ce aţi mai făcut în ultimele zile, pe lângă faptul că mi-aţi evitat apelurile? Aţi mai făcut săpături? Sau aţi mai aflat ceva despre Madame d’Orsey?

— Dacă tot aţi întrebat, am fost din nou să o văd pe bătrâna care locuieşte deasupra magazinului de parfumuri. Este o parfumieră ea însăşi. Şi a cunoscut-o destul de bine pe Eva d’Orsey.

Chipul domnului Tissot căpătă o expresie serioasă.

— Nu ar trebui să vă duceţi acolo singură. Părea cu minţile pierdute.

— Am vorbit cu dumneaei doar o singură dată.

— Atunci ar trebui să vă însoţesc data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare. Nu îmi place ideea de a vă duce acolo singură.

— Nu vă pot lua cu mine peste tot pe unde merg, râse ea.

— Şi de ce nu?

— Pentru că lumea vorbeşte.

— Sunteţi la Paris. Lumea a început să vorbească din clipa în care aţi coborât din avion.

— Nu voiam să vă irosesc timpul, dumneavoastră sunteţi ocupat.

— Cine pierde timpul cui?

Mallory coborâse la micul dejun şi stătea acum în picioare între ei, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt. Imediat, Monsieur Tissot fu în picioare, întinzând mâna spre Mallory.

— Edouard Tissot, madame. La dispoziţia dumneavoastră.

— Încântată să vă cunosc, Monsieur Tissot, îi oferi ea cel mai şarmant zâmbet.

— Aceasta este buna mea prietenă, doamna Hayes, o prezentă Grace. Domnul Tissot este avocatul meu aici în Paris, reprezentând interesele Evei d’Orsey, explică ea.

El o privi mustrător.

— Şi interesele dumneavoastră, o corectă el.

— Şi cum avansează lucrurile, Monsieur Tissot? întrebă Mallory aşezându-se, în timp ce chelnerul îi aducea o ceaşcă. Vă rog, luaţi loc alături de noi.

Însă el rămase în picioare.

— S-au petrecut câteva evenimente noi. Cu toate acestea nu aş dori să vă răpesc din timpul petrecut împreună.

— Mi-ar plăcea să vizitez acel apartament, spuse Mallory privind-o pe Grace. Mi se pare totul atât de palpitant!

— Va fi plăcerea mea să aranjez o nouă vizită. Anunţaţi-mă când v-ar conveni.

Împăturindu-şi şervetul, Grace se ridică în picioare.

— Vă conduc spre ieşire.

Apoi se întoarse către Mallory:

— Dragă, comanzi tu nişte ceai, te rog? Mă întorc imediat.

— Gândiţi-vă la o întâlnire cu Madame Hiver, o sfătui Monsieur Tissot în timp ce se îndreptau spre ieşirea din restaurant. Eu m-aş gândi bine înainte de a lua o hotărâre. De două ori preţul pieţei este o sumă mare. Apropo, îi aruncă el o privire când ajunseră în holul principal, coafura nouă vă stă foarte bine.

Grace îşi simţi sângele năvălindu-i în obraji.

— Da, însă nu a reuşit să mă scape de dumneavoastră. Poate data viitoare mă vopsesc roşcat.

— Nu scăpaţi de mine atât de uşor.

Ajunseseră la intrarea din faţă.

— Am uitat, spuse ea întinzându-i mâna. Sunteţi un profesionist dedicat. Nu veţi avea linişte până când apartamentul nu va fi vândut.

— Ăsta e cu siguranţă unul din ţelurile mele, spuse el luându-i mâna.

Îi strânse uşor degetele, apoi îi dădu drumul.

— Voi lua legătura cu dumneavoastră după ce voi aranja întâlnirea. Şi v-aş fi recunoscător dacă pe viitor aţi fi amabilă să îmi întoarceţi telefoanele.

Înclină scurt din cap şi plecă.

Grace se întoarse în restaurant şi se aşeză.

Mallory muşca dintr-un croasant.

— Monsieur Tissot este foarte atent, remarcă ea cu un zâmbet.

— Îşi face doar datoria.

— Adevărat? ridică ea o sprânceană.

— Aşadar, care sunt planurile tale pentru astăzi?

— Păi, sunt complet la dispoziţia ta. Doar că iau masa de prânz cu Tippi Miller care e în drum spre casă de la Nisa şi rămâne aici doar două nopţi. Stă la Ritz şi ştiu că ar vrea tare mult să te vadă, adăugă ea testând terenul.

— Doamne, fereşte-mă de Tippi Miller! gemu Grace, umplându-şi din nou ceaşca de cafea. E o bârfitoare teribilă. Imediat cum se întoarce cineva cu spatele îi şi înfige un pumnal. La ce te gândeşti, Mal?

— Ea m-a sunat pe mine. Şi oricum, adăugă ea ridicând uşor din umeri, toată lumea devine prietenă când eşti într-o ţară străină. A străbătut Riviera Franceză în sus şi în jos vreme de o lună, spuse ea aplecându-se în faţă, şi da, dă pe-afară de bârfe şi vreau să le aud pe toate la primă mână. Deja mi-a povestit că a scăpat ca prin urechile acului să fie citată ca martoră într-un divorţ şi că a pierdut la cărţi diamantele maică-sii şi a trebuit să facă lucruri de nepovestit unui bancher elveţian pentru a le recupera. Şi, din câte se pare, trei surori faimoase împart un instructor de tenis foarte chipeş, fără ca vreuna să ştie de celelalte, doar că Tippi refuză să îmi dezvăluie vreun nume până când nu ne vedem!

— Nu, mulţumesc, clătină Grace din cap. Stomacul meu nu poate să digere asemenea bârfe. Întregul ei anturaj pare o grădină zoologică.

— Dar o grădină zoologică frumoasă, oftă Mallory, cu soare şi nisip şi o mare superbă!

— Cu mult prea multe animale sălbatice. Ai grijă, Mal, o avertiză ea. Să nu îi dai voie lui Tippi să te mănânce la felul doi!

Puţin după prânz, sună Monsieur Tissot; reuşise să aranjeze o întâlnire cu Yvonne Hiver, care ceruse ca întrevederea să aibă loc în apartament.

Grace hotărî să meargă pe jos până la întâlnire. Când ajunse în curtea imobilului, un Daimler mare, negru şi strălucitor era parcat la intrare; un şofer în uniformă se rezema de capotă, fumând o ţigară.

Sperase să ajungă prima aici, să aibă din nou apartamentul doar pentru ea însăşi câteva momente.

Uşa din faţă era larg deschisă. Cineva frecase treptele; o căldare de tablă şi o perie stăteau abandonate într-un colţ al holului. Urcând scările, auzi voci – a lui Monsieur Tissot şi a unei femei – vorbind încet, în franceză.

Uşa apartamentului era deschisă. Grace păşi înăuntru şi îi găsi stând în picioare în salon, cu faţa la peretele din sticlă ce dădea spre grădina pătrată de dedesubt.

Se întoarseră spre ea.

Yvonne Hiver arăta mai tânără decât îşi imaginase ea. Înveşmântată într-o foarte modernă rochie cambrată din tweed, care îi învăluia silueta, cu o eşarfă din lână de miel persan, respira aerul unei femei obişnuite să îşi petreacă zilele strălucind în centrul propriului sistem solar. Pălăria asortată avea o voaletă subţire din plasă pe care şi-o dăduse pe spate; părul îi era pieptănat peste cap, punându-i în evidenţă pomeţii delicaţi, iar ochii îi erau accentuaţi de conturul elaborat şi îndrăzneţ de tuş negru. Era genul acela de ţinută de zi înşelător de simplă care costa totuşi o avere.

— Mă tem, se scuză Grace scoţându-şi mănuşile, că am întârziat puţin.

— Deloc, spuse Monsieur Tissot îndreptându-se spre ea şi luându-i mâna. Madame Hiver este foarte promptă. De fapt, dumneaei era deja aici când am ajuns eu.

— Uşa era deschisă jos, explică Madame Hiver.

Întâlnind privirea lui Grace, Monsieur Tissot îi zâmbi încurajator.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe doamna Hiver. Madame Hiver, dumneaei este Grace Monroe.

Grace îşi dădu seama că el folosise numele ei întreg, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze discret statutul ei independent.

Yvonne Hiver făcu un pas în faţă, oferindu-i mâna. Grace observă că, de aproape, Madame Hiver trebuia să fi trecut bine de cincizeci de ani.

— Madame Monroe, ce amabil din partea dumneavoastră să acceptaţi invitaţia mea.

Vocea îi era un contralto coborât, profund, pronunţând vocalele pe un ton cumva plictisit, tărăgănat, o caracteristică universală a celor din clasa de sus, pe care Grace o reperă, în ciuda accentului puternic cu care vorbea engleza.

— Sunteţi prea bună, adăugă Yvonne Hiver, strângându-i mâna.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, Madame Hiver. Înţeleg că vă interesează să cumpăraţi acest apartament, corect?

Grace era conştientă că o abordase foarte direct, însă se simţi deodată neaşteptat de neliniştită, intimidată de excelenta stăpânire de sine a doamnei Hiver.

— Corect.

— Aş putea întreba de ce? continuă Grace, strecurându-şi mâinile în buzunare.

Acest apartament a aparţinut ani de zile familiei soţului meu. Acum că este gol, aş dori să îl readuc în patrimoniul familiei Hiver. Şi, după cum sunt sigură că ştiţi, o proprietate ca aceasta, într-o zonă bună, este întotdeauna o investiţie excelentă.

— Însă cu siguranţă nu la un preţ dublu faţă de cel estimat.

Madame Hiver îşi aplecă încet capul într-o parte, asemenea unui animal care îşi cântăreşte prada.

— Ah, păi, am putea spune că am motive sentimentale.

— Sentimentale?

Yvonne Hiver scoase o tabacheră din aur.

— Vi se pare straniu?

Scoase o ţigară. Monsieur Tissot se aplecă spre ea, aprinzându-i-o.

— Merci.

Madame Hiver expiră, eliberând un fuior de fum spre tavan.

— Să nu ne mai ascundem după deget, sugeră ea, privind-o ţintă pe Grace. Probabil ştiţi deja că Eva d’Orsey avea un aranjament cu soţul meu... o înţelegere care a durat mulţi ani.

— Da.

— Păi, atunci, concluzionă ea, ridicând uşor din umeri. Noi două am avut ceva în comun.

Grace o privea, rămasă fără cuvinte.

Spre surprinderea ei, Yvonne Hiver râse.

— Sunteţi atât de uşor impresionabilă! Aceasta e o calitate fermecătoare, vă asigur. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu nu o uram pe Eva d’Orsey. Ea a jucat un rol, rolul pe care cineva trebuia să îl joace în viaţa soţului meu şi deci şi în a mea. Şi, spre lauda ei, l-a jucat foarte inteligent. A fost foarte discretă şi nu a încercat să devină o a doua soţie. Pe scurt, îşi ştia locul.

— Locul?

— Da, spuse Madame Hiver suflând un nou fuior de fum. Aveţi copii, Madame Monroe?

— Nu.

— Bun, când veţi avea, ei vor avea o dădacă. O tânără care îi va trezi dimineaţa, îi va îmbrăca, îi va hrăni, îi va învăţa să citească, să numere, să se comporte în lume... Pe urmă, când veţi veni acasă, ei abia vor aştepta să vă vadă. Dumneavoastră îi veţi duce în parc, vă veţi juca şi ei vor fi o încântare. La fel se întâmplă şi cu adevărata amantă. Ea îşi suflecă mânecile şi face treaba grea.

Pretinde că acest bărbat între două vârste e fascinant, îi ascultă problemele, îi mângâie ego-ul. Ba chiar merge atât de departe încât să îi încurajeze performanţele fizice. Însă atât şi nimic mai mult. Simplă măgulire. Pe urmă el se întoarce acasă, împrospătat, recunoscător... făcu o pauză ...vinovat. Atunci poţi să îţi vezi de propriile interese, când ştii că soţul tău este perfect mulţumit.

Monsieur Tissot o privi pe Grace.

Ea îşi feri privirea, încurcată. Oare aşa trebuia să simtă ea în privinţa Vanessei? Astfel se comportau oamenii sofisticaţi?

— Se pare că astăzi tot ce spun vă şochează, deduse Madame Hiver. Îmi cer scuze. Voiam doar să vă ilustrez că apreciez contribuţia Evei d'Orsey. De asemenea, a mai făcut şi alte lucruri. În timpul războiului, i-a amuzat pe toţi acei bărbaţi care au jucat un rol important în menţinerea deschisă a industriilor ţării.

— Adică pe nazişti? întrebă Grace.

Yvonne o privi curios, expirând fumul.

— Da, pe ei. În timpul ocupaţiei era necesar. O mutare pragmatică din partea noastră. Cu toate acestea, nimeni nu dorea să ia cina cu ei. Spre norocul nostru, întotdeauna era Eva. Cum credeţi că a câştigat un asemenea apartament grandios? Şi, din câte mi s-a spus, nemţilor le plăcea asta. Să fie invitaţi acasă la amantă.

O ţintuia pe Grace cu privirea, observându-i reacţiile cu o curiozitate rece.

— Această proprietate are un loc în istoria familiei noastre, oricare ar fi fost situaţia. Întotdeauna a fost parte din averea imobiliară a familiei Hiver. Iar acum, eu doresc să o redau familiei.

Grace întorcea bricheta tatălui ei pe toate feţele în buzunarul pardesiului. Nu rămăsese imună la nota dispreţuitoare din glasul Yvonnei Hiver sau la insistenţa subtilă din cererea ei. Madame Hiver îşi dădea toată silinţa să mascheze urgenţa dorinţei ei, însă aceasta era evidentă.

— Apreciez sinceritatea dumneavoastră, răspunse Grace. Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru a-mi explica. Încă nu am luat o decizie în privinţa apartamentului, dar vă pot asigura că voi cântări oferta dumneavoastră foarte serios.

Chipul doamnei Hiver se înăspri. Evident, se aşteptase la o izbândă. Dar se mulţumi să răspundă:

— Sunteţi extrem de amabilă. Pentru mine înseamnă foarte mult să mă asigur că fiul meu va moşteni intactă proprietatea tradiţională a familiei.

Apoi, trăgându-şi înapoi voaleta neagră peste chip, şi-o ajustă sub bărbie.

— *Au revoir, madame.*

— Vă pot însoţi până la maşină? se oferi Monsieur Tissot, deschizând uşa.

— Sigur.

Ajungând în pragul uşii, Madame Hiver se mai întoarse o dată.

— Toate condiţiile sunt negociabile. Dacă oferta nu este ceea ce speraţi să obţineţi...

— Vă asigur că este mai mult decât generoasă.

— Aveţi dreptate să cântăriţi toate opţiunile, consimţi Madame Hiver cu un zâmbet lipsit de căldură. Deşi sper că realizaţi, o ofertă nu poate fi disponibilă la infinit.

Şi, cu o înclinare bruscă a capului, ieşi.

Grace îşi simţi umerii relaxându-se imediat ce Madame Hiver se făcu nevăzută. Deodată îşi simţi gura uscată şi realiză şi îşi ţinea pumniii strânşi pe lângă trup. Păşind în bucătărie, se aplecă peste chiuvetă şi bău din căuşul palmei apă rece de la robinet. Căutând un prosop, se întoarse.

Apoi se opri deodată.

Degete invizibile, precum o pală de vânt rece, îi mângâiară ceafa, înfiorându-i şira spinării.

Toate uşile dulapurilor erau uşor crăpate, sertarele întredeschise, uşa cămării avea ivărul tras, ca şi cum cineva ar fi cotrobăit prin ele; cineva aflat în mare grabă.

Grace păşi prin salon spre fereastra care dădea în curtea interioară de dedesubt.

Şoferul se urcă pe scaunul din faţă, apoi închise portiera şi porni motorul. Pe urmă, Daimlerul masiv şi întunecat ieşi din curte şi se îndepărtă în viteză.

Era după-amiază târziu când Grace bătu din nou la uşa îngustă, roşie, din aleea din spatele magazinului de pe Rue Christine.

Se auzi lătratul câinelui, apoi paşi domoli pe scări. Uşa se crăpă niţel şi apăru un ochi negru.

— Bună ziua, Madame Zed.

— Bună ziua, salută Madame Zed, deschizând uşa mai larg. Era cât pe ce să nu te recunosc – ţi-ai schimbat coafura!

Grace zâmbi, puţin jenată.

— Da, aşa este.

— Foarte bine! o pofti înăuntru Madame Zed, încuviinţând din cap aprobator. Ce contraatac interesant!

— Contraatac? Împotriva a ce?

— Împotriva destinului, draga mea.

Se dădu un pas în spate şi Grace intră în casă, urmând-o pe scări în sus, în salon.

— Suntem în război împotriva destinului?

— E un tango, nu crezi? Uneori dramatic, alteori liniştit, însă întotdeauna însoţit de câteva palme usturătoare. Aceasta este moda, de fapt, spuse Madame, făcându-i semn să ia loc. Un mijloc de renegociere a condiţiilor pe

care ţi le impune viaţa. Când o femeie îşi schimbă coafura, ea de fapt îi spune sorţii: „Nu, refuz să accept condiţiile impuse de tine.” În mod evident, dumneata ai hotărât că trecutul nu îţi mai este de niciun folos, concluzionă ea, aşezându-se comod în fotoliul ei preferat.

— Poate, recunoscu Grace.

— E un lucru bun. O femeie căreia nu îi mai pasă de felul în care arată nu a renunţat doar la modă... a renunţat la propria ei viaţă.

Se auzi fluieratul ascuţit al unui ibric în care fierbea apa.

— Tocmai îmi făceam un ceai, spuse Madame Zed ridicându-se. Îţi fac şi dumitale unul?

— Mulţumesc, chiar aş bea un ceai, rosti Grace scoţându-şi pardesiul.

După câteva minute, Madame se înapoie în cameră cu o tavă pe care o aşează pe măsuţa joasă dintre ele. Turnă o ceaşcă, i-o intinse lui Grace, apoi îşi turnă şi ei.

— Doreşti lămâie sau lapte? întrebă ea, ridicând o felie de lămâie în ceaşca ei.

— Lapte, vă rog.

— Parisul îţi priieşte, comentă Madame, întinzându-i vasul mic în care era laptele.

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea turnându-şi puţin lapte. Ştiu că vă deranjez, dar am atât de multe întrebări. Mă gândeam, aţi menţionat data

trecută ceva despre nişte bărbaţi care au intrat cu forţa în magazinul de dedesubt... într-o maşină neagră?

— Da?

— Au luat ceva?

— Greu de spus. Cred că am dat peste ei înainte să fi găsit ceea ce căutau.

— Să fi găsit ceea ce căutau? întrebă Grace aplecându-se în faţă. Ce vă face să afirmaţi asta?

— Căutau ceva, prin sertare, prin hârtii. Un hoţ obişnuit ar fi luat orice i-ar fi picat în mână.

— Aveţi idee ce anume căutau? Sau cine erau?

— Mi-e dificil să spun. Deşi nu orice hoţ îşi permite să meargă la muncă într-o maşină scumpă. Moştenirea dumitale, spuse ea aruncându-i priviri furişe lui Grace, mai include şi altceva în afară de apartament?

Îi mai pusese această întrebare şi în ziua precedentă.

— Păi, da, nişte acţiuni.

— Dar nimic altceva? Scrisori sau corespondenţă?

— Nu. De ce?

— Mă întrebam pur şi simplu. Nu mă surprinde faptul că Eva şi-a investit banii, spuse ea ocolind întrebarea lui Grace. Avea fler pentru afaceri. Chiar şi când era la ananghie, scotea bani şi din piatră seacă.

Grace ridică ceaşca la buze şi era cât pe ce să bea când în nări îi năvăli un miros neplăcut, acru. Laptele se stricase. Discret, puse ceaşca la loc pe măsuţă.

— La ce vă referiţi când spuneţi „la ananghie”?

Madame se lăsă pe spate în fotoliu.

— Bea prea mult. „În creierul meu sapă o bucată de sticlă” obişnuia să spună. „Şi nu o pot scoate.”

— Mă întreb dacă asta o fi ucis-o.

— Nu m-aş mira. Era unul dintre acei oameni care, oricât ar bea, nu îşi pierd cumpătul – niciodată nu se bâlbâia sau nu mergea împiedicat, putea duce o viaţă destul de normală, deşi era băută în cea mai mare parte a timpului. Dar, cum spuneam, s-a priceput întotdeauna la afaceri. Ştia cum să facă bani.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre ea.

Madame sorbi din ceai.

— Memoria mea nu mai e la fel de bună ca pe vremuri.

Data trecută mi-aţi povestit că Eva părăsise New Yorkul cu Lambert, menţionă Grace. Iar dumneavoastră şi Valmont plecaserăţi spre Maroc.

Madame îşi puse ceaşca de ceai pe măsuţă.

— Da, încuviinţă ea din cap, amintindu-şi. Am călătorit o vreme şi am pierdut cu totul legătura cu Eva. Dar Valmont a continuat să îşi cultive şi să îşi dezvolte arta. Părea să fi câştigat un sens al propriei vocaţii. Am călătorit în India,

adunând absoluturi rare. Apoi eu m-am îmbolnăvit foarte tare, spuse ea foindu-se în scaun. Am contractat o meningită. În cele din urmă, ne-am întors la Paris. Eu nu mai puteam lucra cu el, iar el, mă rog, era nerăbdător să fie pe propriile lui picioare. Doar că, oftă ea, Andre nu era precum alţi oameni.

— În ce sens?

— Nu era absolut deloc o persoană sociabilă. În câteva rânduri i-am aranjat un interviu cu câţiva dintre cei mai renumiţi parfumieri din Paris, însă întotdeauna aroganţa şi orgoliul său îi stăteau împotrivă. El nu dorea să fie antisocial, pur şi simplu îi lipsea abilitatea de a întreţine relaţii. Nu îi păsa decât de munca lui. Eu am adunat toţi banii pe care îi mai aveam şi am investit în această clădire, pentru ca el să îşi poată deschide propria lui afacere. Dar chiar şi lucrând pentru el însuşi, reuşea să deranjeze clienţii. Pur şi simplu nu era capabil să îşi păstreze clientela. Era complet lipsit de fler. Magazinul arăta precum un laborator medical. Disperată, l-am trimis în cele din urmă pe coastă, pe Coasta de Azur, în perioada de vârf a sezonului. Eram încă prea slăbită pentru a-l însoţi, dar am încercat să îi inoculez importanţa stabilirii de contacte cu potenţialii clienţi, a întâlnirilor cu oamenii potriviţi.

Întreaga poveste s-ar fi încheiat probabil dezastruos, dacă nu ar fi apărut Eva. Ea călătorea cu Lambert, deşi acum îşi spunea Lamb. Datoriile îl obligau să se mute din loc în loc, luându-şi diverse identităţi, şi ca mulţi alţi englezi din clasa lui socială, prefera porecle; el o striga pe ea Dorsey, care era, desigur, o altă pronunţie a numelui ei de familie. Eva crescuse. Se mai împlinise, cred că acesta este cuvântul.

Madame Zed făcu o pauză, amintindu-şi o imagine din trecut, aducând-o în prezentul minţii ei.

— În acel stadiu al vieţii ei era extraordinară – nu era nici măcar un singur detaliu al înfăţişării ei care să nu captiveze imaginaţia erotică. Felul în care se mişca, hainele pe care le purta. Însă era fata englezului. Amuleta lui. Şi el era un alcoolic incurabil. Toată lumea o ştia. Ea depăşise de mult nivelul lui în toate privinţele. Însă era legată de el.

— Legată de el? întrebă Grace, aplecându-se în faţă. În ce sens?

Madame Zed întinse braţul după ţigaretă şi, potrivind o ţigară, o aprinse. Trase adânc fumul în piept.

— Englezul avea asupra Evei o putere mai însemnată decât banii sau loialitatea. Sau decât iubirea.

„Banii nu miros precum noroiul din care se trag, ci precum gloria la care aspiră.”

Catule Mendès

„Îţi trebuie mult talent să ascunzi faptul că ai mult talent.”

La Rochefoucauld

HÔTEL HERMITAGE, MONTE CARLO, 1932

— Bună dimineaţa, domnule, salută portarul. Înclinând capul. Bun venit la Hôtel Hermitage!

— Mulţumesc.

Valmont păşi în foaierul auriu imens, zbârnâind de agitaţia de la primele ore ale dimineţii ale societăţii din Monte Carlo. Clienţii veneau şi plecau, florile erau livrate, valeţii alergau care încotro să procure tichete pentru bagaje şi rezervaţii la cină, în timp ce femei superbe se odihneau pe sofale din mătase roz, trăgând leneş degetele mănuşilor albe şi fumând ţigări ruseşti cu filtru auriu în spatele voaletelor de la pălării.

Stând mai într-o parte, Valmont înregistră cu groază amestecul lor specific de indolenţă şi caracter capricios. Acestea erau femeile pe care el venise să le cucerească. Soţiile şi amantele înaltei societăţi pariziene, pline de bani, singure şi lacome. Monte Carlo era locul unde puteai pierde bani la jocurile de noroc, puteai bârfi şi face plajă, puteai schimba un amant vechi cu unul nou şi achiziţiona ultimele creaţii vestimentare cu trei luni înainte de restul Parisului. Şi acum că el sosise aici, Monte Carlo avea să devină şi locul unde îţi puteai cumpăra cel mai rar dintre accesoriile de modă: un parfum personal; unul care să te deosebească de toată lumea din încăpere.

Cel puţin, acesta era planul.

Valmont trase aer adânc în piept şi îşi îndesă pumnii în buzunare, sperând ca emoţiile care îl copleşeau să nu fie foarte evidente.

Dispreţuia acest gen de local aproape la fel de mult pe cât îi dispreţuia pe cei care îl frecventau. Aici era un club în care era aproape imposibil de intrat, cu toată bogăţia şi pedigriul cuiva. Însă pentru cineva ca el, era ca şi cum s-ar fi aruncat de pe marginea unei stânci cu speranţa deşartă că i-ar creşte aripi şi ar putea zbura.

Venise aici din pură disperare. Însă noul său magazin din Saint-Germain, atât de mic cum era, deja se poticnea; nu era capabil să îşi facă o clientelă şi avea nevoie să îşi asigure o reputaţie statornică. Şi deja avea datorii. Dacă nu făcea o mişcare isteaţă imediat, avea să eşueze înainte chiar de a începe.

Venirea la Monte Carlo fusese ideea lui Madame Zed. În ciuda suportului financiar şi a legăturilor remarcabile de la Paris, Vamont nu reuşise să producă o impresie bună. Ba mai mult, vina îi aparţinea în totalitate şi el ştia asta.

— De ce trebuie să fii atât de nepoliticos? se oţărâse Madame Zed, fără niciun rezultat. De câte ori trebuie să îţi spun? Nu poţi insulta pe cineva care îţi dă bani!

Ea avea, desigur, dreptate.

Însă de cele mai multe ori Valmont nu putea să îşi ascundă iritarea pe care o simţea faţă de cineva care nu îi aprecia imediat talentul. Şi, dacă era sincer cu sine însuşi, aroganţa lui nu era nimic mai mult decât o încercare de a se apăra împotriva respingerii iminente pe care o simţea venind. Era mai uşor, chiar dacă extrem de păgubos, să refuze clienţi pe motivul că erau prea nerozi pentru a-i înţelege viziunea. Dar, în adâncul sufletului său, era îngrozit. Nu părea capabil a-şi găsi locul în această

rarefiată lume a modei, a stilului şi, mai presus de orice, a banilor.

Iar acum se afla aici, singur. În cel mai cunoscut şi mai superficial, probabil, cuib de viespi din toată Franţa.

Hamalul îi cără bagajul până la recepţia hotelului şi Valmont îl urmă, copleşit şi iritat de zgomotul holului cavernos de marmură. Se trezise încă de la primele ore ale dimineţii, şovăind dacă să vină sau nu. Deşi nu fusese o călătorie lungă, se simţea obosit acum şi abia aştepta să se închidă în camera sa.

Percepea privirile celorlalţi clienţi ai hotelului sfredelindu-i ceafa în vreme ce îşi croia drum de-a lungul holului. Croiala costumului său era demodată; pe alocuri stofa căpătase luciu de la prea mult călcat, iar valiza îi era ieftină şi jepelită. Mai rău, simţea parfumurile rivalilor săi adiind din sofalele încărcate de perne, într-un talmeş-balmeş de mirosuri intoxicante – florile de portocal din *L'Heure Bleue* luptându-se alături de notele primare ale hesperidelor şi miezul îmbătător de iasomie din *Chypre* al lui Coty; amândouă parfumurile erau înecate în mixtura sufocantă dintre cocktailul adelfic depravat al *Arpège*-ului ciocnindu-se de orientalismul excesiv de senzual din *Mitsouko*. Pentru el era la fel de discordant ca patru orchestre care stau una lângă cealaltă, dar interpretând în acelaşi timp simfonii diferite.

Întotdeauna se minuna cum poate fi cineva atât de vulgar, încât să poarte acelaşi parfum ca toată lumea. Ar putea la fel de bine să apară în public în rochii identice. Totuşi, femeile făceau mereu aşa. De asemenea, îl nedumerea cum puteau ele purta cu plăcere acelaşi parfum în fiecare

zi; era ca şi cum ai mânca aceeaşi mâncare în fiecare zi, dimineaţă, la prânz şi seara.

Ce creaturi idioate! Ar trebui să facă stânga-mprejur şi să se îndrepte chiar în acest moment spre gară.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă recepţionerul cu răceală.

— Da. Mă numesc Andre Valmont. Am făcut o rezervare la dumneavoastră pentru două săptămâni.

— Adevărat? zise recepţionerul, studiind registrul din faţa lui. Ah, da, e aici. Una din camerele mai mici. Fără vedere la faleză.

Valmont miji ochii. Fu pe punctul să deschidă gura, dar se stăpâni şi îşi înghiţi vorbele.

— Doar un minut, să întreb dacă este gata camera dumneavoastră.

Bărbatul plecă şi Valmont se cufundă în deznădejde, privind absent drept înainte. Se retrăgea deja în lumea privată şi familiară a propriei imaginaţii.

În celălalt capăt al holului, uşile liftului se deschiseră şi o tânără ieşi. Fără a fi complet conştient de ce face, Valmont se trezi îndreptându-şi privirea spre ea. Spre pasul ei uşor, senzual în timp ce traversa foaierul; la perfecţiunea suplă a siluetei ei care, fără a fi evident expusă privirilor pe sub pliurile moi ale rochiei de vară, nici nu era complet ascunsă sub ea. Îi lăsă impresia unei atitudini calculate, deopotrivă ambiguă şi provocatoare, fără a-şi pierde discreţia. Această subtilitate îl atrăgea. Deşi era minionă, cu oase delicate, avea ţinută şi stăpânire de sine; o

anumită bucurie impertinentă a propriului ei trup. Iar chipul îi era în aceeaşi măsură atrăgător, cu nişte ochi mari, întunecaţi, de felină, şi buze pline, parcă zâmbind, ca şi cum şi-ar fi amintit de o glumă doar de ea ştiută. Părul îi era negru, pieptănat peste cap, lăsându-i chipul descoperit, aranjat într-o aureolă întunecată în jurul capului. O poşetă miniaturală din paie i se legăna de încheietura mâinii şi o încruntare abia vizibilă i se aşternu pe chip în vreme ce îşi croia drum spre biroul recepţiei.

Chipul recepţionerului se lumină când dădu cu ochii de ea.

— Mademoiselle, cu ce vă pot ajuta?

— Te rog, François, spune-mi că astăzi va ploua.

— Ah! zâmbi el. (Era, în mod evident, un subiect familiar.) Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunţ că previziunile meteo anunţă soare toată ziua.

— Soare necruţător, îl corectă ea.

— Da, mademoiselle, soare necruţător.

Ea se aplecă în faţă pentru întâia dată şi Valmont prinse o notă din parfumul ei; o formulă particulară care se amesteca cu mirosul natural, trupesc al pielii ei pentru a crea o aură de căldură acrişoară, animalică. Acest parfum avea un rafinament care îi lăsa la propriu gura apă.

— François, tânjesc după ploaie.

— Da, mademoiselle.

— În acest caz, cui trebuie să mă adresez?

El rămase pe gânduri o clipă.

— Lui Dumnezeu, mademoiselle?

— Vai mie, oftă ea. Eu şi cu Dumnezeu nu avem o relaţie foarte bună.

— Mademoiselle, în fiecare zi mă întrebaţi cum va fi vremea. Şi în fiecare zi vă doriţi să plouă. De ce?

— Pentru că atâta soare e lipsă de civilizaţie, François. Conversaţiile interesante nu se pot purta pe marginea piscinei. Mi-e dor de un tunet asurzitor, de un cer întunecat, de un ropot de ploaie răcoroasă, venit pe neaşteptate!

Oftă din nou.

— Aveţi o concepţie mai specială, remarcă François.

— De asemenea, adăugă ea, nimic nu e mai trist decât să fii nefericit pe vreme însorită.

Îşi deschise poşeta şi scoase o pereche de ochelari de soare.

— Vreau ploaie, François. Vezi, te rog, cum poţi aranja.

Cu aceasta, se întoarse şi se îndepărtă.

Valmont şi François o urmăriră cu privirea în timp ce ea trecu pe lângă uşier şi ieşi din clădire.

— Cine e tânăra aceea? întrebă Valmont.

— Mademoiselle Dorsey, răspunse François, sprijinindu-şi obrazul în podul palmei. Călătoreşte împreună cu un englez pe nume Lamb. Din Londra. Cred că au parte de ploaie din belşug acolo.

— Da, aşa e.

Recepţionerul se întoarse, înmânând o cheie valetului.

— Domnule, Marcel vă va conduce în camera dumneavoastră.

Valmont îl urmă pe valet.

Mademoiselle Dorsey avea ceva care îi era familiar. Ceva în vocea ei, în mirosul ei. Valmont începu a se întreba dacă era posibil să creezi un parfum care să miroasă precum caldarâmul vara, după un ropot de ploaie ivit pe neaşteptate; deopotrivă răcoros de umed şi îmbibat de căldură. Era o provocare interesantă. Îi plăcea ideea a două temperaturi opuse; două stări emoţionale contrastante, împletindu-se, fiecare trăgând în direcţie opusă.

Păşiră în lift şi uşile se închiseră, lăsând în urmă vacarmul foaierului.

Şi deodată Valmont nu se mai simţi la fel de iritabil sau de obosit. Imaginaţia îi era acum captivată, zbârnâind de atâtea combinaţii şi posibilităţi diverse. Fără a i se adresa vreo clipă direct lui, fata din foaier îi pusese o întrebare intersantă – una la care el era hotărât să găsească răspuns.

Trecură trei zile până când o revăzu, după cină.

Valmont rămase o clipă în pragul uşii de la sala de bal, observând.

Ea stătea la o masă, împreună cu alte şase persoane. Sala de bal era aglomerată. Orchestra cânta, perechile dansau, chelnerii se strecurau printre oameni încercând să asigure un flux continuu de şampanie şi tăvi uriaşe încărcate cu stridii îngheţate şi caviar. Ea purta o rochie simplă, dreaptă, argintie, cu o croială aproape indecentă, îmbrăcându-i umerii delicaţi, dar expunându-i pielea albă şi catifelată a spatelui şi o frântură din curba rotundă a sânilor. Nu purta nicio bijuterie, doar un tuşeu de ruj discret şi, din nou, aura întunecată de păr coafat astfel încât să pară învolburat de vânt. Buclele îi străluceau, încadrându-i chipul într-o lumină dulce, nepământeană. Alături de celelalte femei de la masă, încărcate cu şiraguri de perle şi diamante, cu obraji pudraţi şi coafură meticulos aranjată, ea părea neîmblânzită şi fascinantă. Efectul dezarmant al frumuseţii ei sălăşluia în naturaleţea ei şi în lipsa desăvârşită de complexe. În contrast cu ea, ceilalţi păreau prea avizi de admiraţie, prea studiaţi şi rigizi.

Râdea, conversând în engleză şi în franceză în acelaşi timp; confecţionând coifuri de petrecere din şervetele de pe masă pentru secretarul francez al ministrului afacerilor interne şi pentru soţia lui. La câteva scaune mai încolo, un domn chipeş mai în vârstă o privea în timp ce ea se porni să cânte deodată „For He’s a Jolly Good Fellow” care în curând răsuna la mesele din jurul lor, acompaniat de

orchestră. Valmont ajunse la concluzia că trebuie să fie ziua de naştere a Secretarului francez, sau cel puţin aşa spera el.

Apoi Valmont opri un chelner şi îi şopti ceva la ureche, scoţând o batistă din buzunarul de la piept al smochingului.

Chelnerul îşi croi drum prin camera aglomerată spre Mademoiselle Dorsey.

Ea îşi ridică privirea spre el când îi prezentă batista şi îi indică de la cine vine.

Valmont scoase o tabacheră din buzunar, aprinse o ţigară şi se sprijini de portic.

O privi în timp ce se ridică şi păşi încet spre el, alunecând suplă prin mulţime.

— Domnule, zise ea, oprindu-se în faţa lui; Mi-aţi trimis o batistă, continuă ea, privindu-l cu nişte ochi de o nuanţă neobişnuită gri-verzui.

El încuviinţă din cap.

— Aţi mirosit-o cumva, domnişoară?

Ea se încruntă puţin, ridicând batista la nas. Deodată chipul i se lumină.

— Ploaie!

El trase din nou din ţigară.

— De fapt, este o ploaie de vară pe un caldarâm încins. Dar cine sunt eu să vă contrazic?

Ea inhală din nou parfumul.

— Aţi făcut să plouă, şopti ea, încântată.

— Toată lumea are nevoie de o pauză de la soare.

— Da.

Îi susţinu privirea cu îndrăzneală, schiţând un zâmbet vag în colţul buzelor.

— Şi unde sunt norii mei de furtună, domnule?

— Într-o sticluţă sus, în camera mea.

— Şi care este preţul de cumpărare al acestei sticluţe?

— Ah, nu ştiu. Termenii sunt negociabili, Eva.

— Ne cunoaştem, nu-i aşa? întrebă ea, înclinând capul într-o parte.

— Sunt atât de uşor de uitat?

Ea luă graţios ţigara dintre degetele lui, trase un fum şi i-o aşeză înapoi.

— Mi-ar plăcea mult să văd flaconul acela de ploaie, Monsieur Valmont.

Inima lui Valmont se opri o clipă.

— Cum rămâne cu cei din anturajul tău?

— Prietenii mei se pot descurca foarte bine şi fără mine.

El îi întinse braţul şi ea se agăţă de el. Simţindu-i trupul aproape, Valmont fu cuprins de un val de căldură.

Parfumul ei natural savuros era intensificat de aerul cald al nopţii; îi putea detecta fiecare strat, fiecare nuanţă.

Valmont o conduse în micuţa lui cameră. Perdelele fuseseră trase de la ferestre, aşa că luminile puternice ale oraşului de dedesubt umpleau camera cu o strălucire albastră.

El întinse mâna după întrerupător, însă ea îl opri.

— Nu, prefer aşa.

Şi fără a mai aştepta o invitaţie, se cuibări într-un colţ al patului, proptind pernele în jurul ei.

El trase un scaun de lemn cu spătarul drept şi se aşeză în faţa ei, neştiind ce să mai facă.

Nu mai era aceeaşi fetiţă pe care o cunoscuse la New York. Iar femeile frumoase nu îi frecventau dormitorul la Paris. Ea poseda o uşurinţă şi o încredere în sine pe care el nu o stăpânea.

Scoţându-şi tabachera din buzunarul de la piept al smochingului, aprinse o ţigară cu puţinul calm de care mai era în stare.

— La început, nici măcar nu te-am recunoscut. M-am gândit „Eu o cunosc pe fata asta” şi, totuşi, multă vreme nu mi-am dat seama de unde.

Ea se întinse, zâmbind.

— O iau ca pe un compliment. Şi care mai e viaţa ta, în afară de norii de furtună pe care îi creezi pentru mine.

— Sunt parfumier, desigur, spuse el inhalând fumul. De departe cel mai bun din Paris.

— Desigur! râse ea. Cum m-aş putea îndoi de asta? Doar că mă întreb cum de n-am auzit de tine?

Atinsese un punct sensibil. Valmont se îndreptă de spate.

— Am propriul meu magazin acum, în Saint-Germain.

— Bravo! A fost ideea lui Madame Zed?

— Poate.

— Povesteşte-mi despre ea! Era cu adevărat cea mai extraordinară creatură! Dar spune-mi, mai ales, cum îi merg afacerile celui mai bun parfumier din Paris.

— Se bucură de un mare succes, dacă vrei să ştii.

Ea îşi plimbă privirea în jurul camerei.

— Şi cu toate acestea, ai un stil atât de lipsit de ostentaţie, foarte original!

El îşi simţi obrajii arzând şi se bucură că luminile din cameră erau stinse.

— M-ai adus aici ca să mă seduci? întrebă ea cu o voce şoptită şi dulce.

— Sigur că nu!

— Serios? păru ea dezamăgită, sprijinindu-şi obrazul în podul palmei. Nu te atrag?

— Ah, ba da! Vreau să spun, nu voiam să se înţeleagă... şovăi el foindu-se incomod în scaun. Doar că eu... eu sunt un bărbat fără prea multă experienţă în aceste chestiuni. A trebuit să mă ocup de afacere. Să construiesc o carieră.

— Aşadar, eu de ce mă aflu aici?

El se îndreptă de spate, îşi aşeză iar picioarele unul peste altul.

— Tu... adică... adevărul este că am auzit fără să vreau conversaţia de la recepţie în urmă cu două zile şi cererea ta pentru ploaie m-a inspirat.

— Nu e pentru prima oară când faci un parfum pentru mine, îi aminti ea.

— Nu, nu este.

— Şi sperai să îl cumpăr?

Sinceritatea ei îl prinse pe nepregătite. Se simţea transparent, făcut din celofan.

— Mă rog... nu asta era intenţia mea...

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— De ce nu?

Ea era mult mai experimentată în astfel de chestiuni decât el; era netulburată.

El se întoarse la lucrurile cu care era familiar; scoase flaconul mic de parfum din cutia de ingrediente cu care călătorea.

— Ai vrea să ştii cum l-am făcut?

Încercă să arboreze un aer autoritar, profesional.

— Ah, Andre, zise ea clătinând din cap. Nu eşti tocmai sincer cu mine, nu-i aşa? Înţeleg asta. Tu şi cu mine nu ne putem permite să fim oneşti, nu-i aşa?

— Poftim?

Îi privi chipul luminat de luminile oraşului, asemenea unei apariţii fantomatice.

— Dar trebuie să îmi spui adevărul. Uite, vom face un târg: dacă tu eşti sincer cu mine, şi eu voi sinceră cu tine. Şi, crede-mă, nu sunt mulţi oameni pe lumea asta în care să am încredere.

El şovăi. Însă tentaţia de a se destăinui cuiva era prea puternică.

— Magazinul meu e pe butuci, izbucni el. Nu ştiu cum să vând lucruri... mai ales lucruri pe care încă nu le-am făcut.

Se prăbuşi înapoi în scaunul său.

— Adevărul este, Eva, că dispreţuiesc oamenii. Întotdeauna i-am dispreţuit.

— Continuă.

— Urăsc pălăvrăgeala. Dispreţuiesc idioţii. Nu suport să stau de vorbă cu oamenii.

— O sarcină foarte grea.

Zâmbi în ciuda lui însuşi; ea întotdeauna îl citise ca pe o carte deschisă. Relaxându-se, trase prelung din ţigară.

— Pentru mine, cel mai iritant aspect al conceperii unui parfum este clientul. Adevărul este că eu pot crea un parfum cu adevărat bun doar atunci când mă inspiră cineva, cum mă inspiri tu. Eu deţin un magazin, dar îmi urăsc clienţii. Nu e o nebunie? Şi acum mă aflu aici, în Monte Carlo, pentru a mă vinde chiar acelor oameni pentru care nutresc cel mai mare dispreţ. Dar nu mai am bani. Nu mai am timp. Şi mă urăsc pe mine însumi pentru că am venit aici.

— Vai de mine, îşi dădu ea capul pe spate izbucnind în râs. Ce poveste tragică!

Sarcasmul ei îi risipi accesul de grandoare la fel cum ai sparge un balon; nu se putu împiedica să nu râdă şi el.

Eva îşi desfăcu braţele:

— Bun venit în bordel, dragul meu Andre! Problema nu este că trebuie să te prostituezi, ci că o faci atât de prost. Ai nevoie de aceşti oameni şi, fie că ei ştiu sau nu, au la rândul lor nevoie de tine. Dar dacă ai de gând să fii plătit ca să înghiţi, dragul meu, atunci ai face bine să înveţi cum să nu te îneci.

Şocat, Valmont tuşi şi expiră fumul ţigării.

— Va trebui să înveţi arta seducţiei, continuă ea. La urma urmelor, prostituatele nu sunt plătite pentru ambivalenţă. Nu se aplică decât o regulă – îmi poţi vinde orice atât timp cât mă adori.

— Dar eu... nu ştiu nimic despre aceste lucruri. Nici măcar nu vreau să le cunosc. Eu ştiu doar că vreau să fac parfumuri.

— Da, dar eu ştiu. Şi dă-mi voie să îţi mărturisesc ceva... aroganţa ta e justificată – eşti un geniu. Cu cel mai mic efort şi îndrumare poţi deveni uşor cel mai cunoscut parfumier din Paris.

— Adevărat?

El se îndoia de propria persoană; cuvintele ei erau precum un pansament peste ego-ului lui rănit şi dureros.

— Eu ştiu totul despre aceşti oameni. Obiceiurile lor, tainele lor, cum gândesc ei şi ce simt şi le cunosc fiecare punct slab. Şi dă-mi voie să îţi spun, nu sunt complicaţi. Trebuie să ai încredere în mine, Andre.

— De ce ai vrea să mă ajuţi?

— Pentru că, spuse ea cu o voce tandră şi melancolică, mi-ai adus ploaia.

El o privi, fermecat.

— Dar, spune-mi, ce cauţi tu aici? Şi cum ai ajuns să fii atât... atât de desăvârşită?

Ea se ridică. Şi cu o uşoară scuturare de umeri, rochia îi alunecă la podea. Era goală, cu excepţia sandalelor argintii

pe care le aruncă în timp ce se apropia, oprindu-se în faţa lui. Radia, cu pielea ei albă precum marmura în întunericul cald.

Întinzând mâinile, Valmont îndrăzni să îşi plimbe degetele peste arcul catifelat al spatelui ei.

— Eva.

Ea ridică un deget.

— Şşş!

Aplecându-se în faţă, îl sărută. El îşi simţi trupul inundat de fierbinţeala unei dorinţe necunoscute.

Trăgând-o la el, închise ochii, îngropându-şi faţa în ea. O respiră adânc – fiecare vale umedă, fiecare curbă glorioasă – inhalând flămând vastul, variatul peisaj al pielii ei.

Eva se aşeză în alcovul ferestrei, fumând lângă geamul deschis.

— Aşadar, ce faci aici? întrebă Valmont, rezemându-se într-un cot, îngrămădindu-şi o pernă sub cap. Cu cine călătoreşti? Te rog să îmi spui că nu eşti aici cu soţul tău.

— Nu, nu e soţul meu. Este un asociat.

— Asociat? întrebă el trăgându-şi cearşaful peste pieptul gol. Ce înseamnă asta?

— Este bărbatul cu care lucrez, Lambert, spuse ea expirând fumul. Deşi aici se dă drept Lamb. Bărbatul care m-a învăţat meserie.

Din nou, cuvântul i se păru ciudat.

— Ai o meserie?

El gândise că ea era amanta sau iubita cuiva.

— Te îndoieşti? îl privi ea de lângă geam, sfidător. Nu eşti singurul venit la Monte Carlo cu treburi. Oraşul e plin de oameni puşi pe căpătuială – gigolo, prostituate, comis-voiajori, complotişti, parveniţi, snobi.

— Vorbeşti de parcă ar fi o groapă de gunoi.

Ea ridică uşor din umeri.

— Doar anturajul obişnuit al celor bogaţi. În ceea ce mă priveşte, mă pricep la câteva lucruri. Dar în cele mai multe din cazuri, număr cărţi.

— Poftim?

— Sunt o jucătoare de cărţi profesionistă, Andre.

— O jucătoare de cărţi profesionistă!

Valmont ar fi izbucnit în râs, dacă nu ar fi fost atât de uimit.

— Oamenii chiar fac aşa ceva?

— Oamenii cu siguranţă joacă la noroc mereu. Dar nu, nu multă lume are abilitatea de a transforma jocul de noroc într-o profesie.

— Dar tu o faci.

— Te surprinde? spuse ea încuviinţând din cap.

— Păi, sincer, da.

— Bun! Asta vreau. Dar sistemul funcţionează datorită lui Lamb.

— Adevărat? întrebă el, simţind cum începe să îl urască pe tipul ăsta, Lamb. Ce e aşa de special la el?

— Păi, căscă ea, arcuindu-şi spatele, dacă eu aş sta la mese jucând şi câştigând toată noaptea, probabil aş sfârşi moartă sau la închisoare. Dar cu un partener precum Lamb, noi oferim doza potrivită de confuzie şi credibilitate.

— Aşadar, tu nu eşti credibilă.

Ea îl privi serioasă.

— O femeie într-un cazinou întotdeauna va atrage atenţia, mai ales când câştigă. Nu, rolul meu este să creez confuzie. Şi ies în evidenţă, în cazul în care nu ai observat.

— Am observat.

— Pe când Lamb are aerul unui jucător înrăit. Ştie cum să intre pe sub pielea omului.

Valmont îşi încrucişă braţele peste piept.

— Aşadar, cum funcţionează acest parteneriat dintre tine şi Lamb?

— Variază. Avem sisteme, coduri, pe care le aplicăm, improvizând în funcţie de atmosfera din cameră. Dar principiul de bază e simplu. Lamb stă la mese şi joacă. Şi bea. Mult prea mult. Până când ajung eu, el a cheltuit deja o sumă frumoasă de bani şi e prea beat să se mai ţină pe picioare, darămite să mai şi trişeze. Pentru oricine ne priveşte, eu par a fi o tânără cam prostuţă şi el un beţivan. Nimeni nu bănuieşte vreodată că eu deţin controlul. Din două mâini, îi recuperez pierderile. La a treia, suntem deja în avantaj. Rareori stăm pentru patru mâini, dar în patru... zâmbi ea. În patru, aş împinge prea departe şi ne-am da de gol. Trebuie să câştigi puţin şi des, dacă nu vrei să îţi petreci fiecare noapte pe drum. Lumea spune că eu îi aduc noroc. Nimeni nu ar gândi vreodată că o fată ar putea fi atât de inteligentă.

— Şi Lamb... e şi iubitul tău?

Ea pufni pe nări râzând.

— O faci să sune atât de romantic.

Valmont simţi iritarea crescând, devenise deja nerezonabil de posesiv.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu e aşa cum crezi. Şi nu te preface acum că eşti gelos. Nu te prinde.

Ridicându-se, îşi întinse mâinile sus deasupra capului.

— Este un aranjament de afaceri. Adevărul este că a avut grijă de mine când nu aveam unde să mă duc. Îi sunt datoare.

— Cât?

— Poftim?

— Cât? Când te achiţi faţă de el? întrebă el.

Ea se întoarse cu spatele şi îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Ăsta pare să fie un subiect care stârneşte discuţii, răspunse ea încet.

Valmont o urmări cu privirea în vreme ce ea traversă camera, păşind din nou în rochia de seară şi trăgând-o peste coapse.

— E timpul să mă întorc la mese. De acum trebuie să piardă destul de mult, ceea ce nu e rău.

— Când te voi mai vedea?

— Sunt pe aici. Crede-mă, nu vei avea cum să nu mă vezi.

Îşi încălţă sandalele şi ridică poşeta de seară.

— Între timp, nu vreau să vorbeşti cu nimeni. Înţelegi? Nu te prezinţi nimănui, nu porţi conversaţii de rutină la piscină, nimic. Dă frâu liber firii tale ursuze!

— Firii mele ursuze! se încruntă el. Nu sunt ursuz.

Eva zâmbi.

— Însă eu exact aşa vreau să fii.

Aşezându-se pe marginea patului, îi mângâie piciorul.

— Primul lucru pe care ai nevoie să îl înţelegi despre oamenii bogaţi şi privilegiaţi este că sunt ca nişte copii – îşi doresc doar lucrurile pe care nu le pot avea. Dacă ar şti că ai venit să le vinzi ceva, te-ar desfiinţa înainte de micul dejun.

— Atunci ce ar trebui să fac?

— Simplu. Nu vorbi cu nimeni. Când cineva vine spre tine, tu pleacă în direcţia opusă. Aceşti oameni sunt obişnuiţi ca toată lumea să le stea la picioare – nu numai că se aşteaptă la asta, dar se şi încred în asta. Dacă există un lucru pe care nu-l pot suporta, atunci acela este să nu li se acorde nicio atenţie. Aşadar, ei trebuie să afle că tu nu vrei nimic altceva decât să fii lăsat în pace.

Se ridică.

— Dă-mi voie ca de restul să mă ocup eu. Şi trebuie să vizităm un croitor. Imediat.

— Nu, scutură el din cap ferm. Nu am banii pentru o nouă garderobă.

— Andre, al doilea lucru pe care e nevoie să îl înţelegi este că tu nu vinzi parfum – te vinzi pe tine însuţi. Ideea că eşti un geniu excentric. Nu îţi poţi permite să te pierzi în peisaj – trebuie să ieşi în evidenţă.

Eva îşi puse mâinile în şolduri.

— Cum să te ajut dacă nu îmi accepţi sfatul?

Valmont o privi uimit. Era cea pe care o cunoştea şi, în acelaşi timp, complet necunoscută lui.

— Nu mai eşti deloc aceeaşi fată.

Traversând camera, Eva deschise uşa. Becurile din hol o luminau din spate, ascunzându-i chipul. Părul ei negru strălucea ca o coroană de flăcări.

— Niciunul dintre noi nu mai e acelaşi, nu-i aşa?

Grand Casinoul din Monte Carlo era un triumf al arhitecturii elaborate Belle Epoque, o boltă aurie de poleială strălucitoare şi ornamente complicate. Seara, sub tavanul arcuit, întreaga societate din Monte Carlo era prezentă, inclusiv o tânără încântătoare şi zglobie, însoţită de tutorele ei englez, care, nefericitul, avea patima cărţilor.

Valmont urmărea dintr-un scaun retras cum Eva vrăjea pe toată lumea.

Rolul ei la mese era precum i-l descrisese. Părea să nu îi acorde aproape deloc atenţie lui Lamb, comportându-se precum un copil răsfăţat şi foarte energic. Din când în când mai fura o înghiţitură din paharul lui sau bătea uşor din picior un ritm nerăbdător, în timp ce el o străfulgera cu privirea din dosul cărţilor de joc. De cele mai multe ori ea flirta, dansa, spunea glume deocheate. Uneori Lamb o ruga să mai tacă din gură sau încerca să o alunge de lângă

el. Însă ea întotdeauna îl ignora. Doar Valmont ghici că întreruperile ei erau, de fapt, semnale atent orchestrate.

Reputaţia lui Lamb era crucială pentru succesul aventurii lor. Alcoolic de proporţii, pierdea în mod regulat sume ameţitoare de bani pe mâini jucate neglijent, asigurându-se că doar câţiva cartofori devotaţi îl mai luau în serios. Dar în acel moment, când toată lumea îl abandonase şi Eva îl implora să renunţe, arunca pe masă nişte cărţi extraordinare şi rolurile se inversau.

La scurt timp după aceea, ea îl târa înapoi în hotel, abia ţinându-se pe picioare.

În acea noapte, Valmont stătu la distanţă de toată lumea. Dar nu putu să nu remarce afinitatea fără cusur dintre cei doi, un ritm instinctual de care doar el era conştient. Eva era atât de fermecătoare, de neruşinată şi aparent absorbită doar de propria ei persoană. Şi Lamb atât de indiferent faţă de ea; era aproape imposibil să îţi imaginezi că aceştia doi jucau împreună o farsă. Şi nici măcar o dată Eva nu făcu nici cel mai mic gest care să îi trădeze starea adevărată de concentrare perfectă şi observaţie ascuţită.

Data următoare când o văzu, Valmont o complimentă pentru talentul ei.

— Tu eşti singurul care ştii, Andre, oftă ea. Dar m-am plictisit de rolul acesta de prostuţă. Vreau o nouă provocare. Hai să te facem faimos, ce zici?

Şi se ţinu de cuvânt.

În săptămâna care urmă, Eva găsi mijloacele de a-l aduce în atenţia publicului pe Valmont, învăluindu-l într-un aer de

mister. Le vorbea în şoaptă companionilor ei de îndată ce el îşi făcea apariţia în foaier sau în restaurant şi, din moment ce primise poruncă să ignore pe toată lumea, el îi trata prezenţa cu un dispreţ arogant, retrăgându-se de unul singur la o masă din colţul îndepărtat.

Ea îl duse la un croitor tânăr de pe dealurile Monte Carlo-ului care îi confecţionă o pereche de pantaloni cu o croială foarte sobră din gabardină neagră simplă şi două cămăşi din mătase gri-închis.

— Dacă nu te poţi încadra în tipare, trebuie să ieşi în afara lor, zâmbi Eva aprobator, plimbându-şi degetele peste stofa moale care îi îmbrăca umerii.

Culorile închise şi croiala simplă îl făceau să pară mai înalt, îi dădeau un aer mai chic şi mult mai modern.

— Oricine poate purta un costum, dar marea provocare o reprezintă hainele obişnuite. Ce îmi place este că arăţi ca şi cum nu ai lua nimic prea în serios. Ţinuta ta face pe toată lumea din jur să pară îmbrăcată prea scorţos.

La rândul său, el o răsplăti în sigurul mod pe care şi-l permitea.

— Vreau să te duc undeva, să îţi arăt ceva miraculos.

O luă cu trenul într-o zi până la câmpurile de iasomie din Grasse. Călătoriră la clasa a treia, furişându-se din hotel în

zorii zilei precum doi adolescenţi care trag chiulul de la şcoală.

Pentru Valmont, Grasse era ca un templu sacru.

— Te voi învăţa cum să miroşi, îi spuse el îndată ce se dădură jos din tren. Cei mai mulţi oameni judecă mirosurile şi evită să privească în inima lor.

Găsi locuri în tren vizavi de un cuplu de femieri care se duceau la piaţă.

— Inhalează transpiraţia, mizeria şi sebumul din părul lor nespălat, îi şopti el la ureche.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— De ce aş vrea să fac aşa ceva? îi răspunse ea încet.

— Pentru că este rădăcina creării parfumurilor. Pentru a schimba felul în care mirosim. Putem afirma că toate parfumurile sunt născute din ruşine; o conştientizare a mirosului nostru natural. Pe care vrem să îl ascundem.

— Sau să îl schimbăm, murmură ea.

— Ai dreptate. Într-un fel, parfumul este o aspiraţie. Un ţel. Nu doar o unealtă de seducţie, dar o expresie a puterii şi a statutului social. Îţi dai seama cât de mult obişnuiau strămoşii noştri să plătească pentru tămâie sau smirnă? Imperii întregi au fost clădite pe comerţul cu aceste licori. Dar vezi tu, chiar şi în acele vremuri, când viaţa era scurtă şi crudă, oamenii doreau să miroasă altfel. Să fie transportaţi. Însă aceste mirosuri naturale grosolane – păr murdar, piele transpirată, femei nespălate – aceste miasme sunt la rădăcina lumii, a dorinţei şi a pierzaniei

noastre. Asta am vrut să exprim când am spus că oamenii judecă mirosurile.

Eva îşi rezemă capul de umărul lui.

— Şi ce urmează să facem cu ele, domnule profesor?

— Să le observăm. Să le cântărim. Ele au o energie profundă, o vibraţie adâncă, sexuală, animalică proprie lor.

— Parcă ai vorbi despre muzică.

— Dar este precum o muzică. O orchestraţie. Şi transpiraţia este precum liniştea; motivul pentru care compozitorul întinde mâna după condei şi începe să scrie notele.

Când coborâră, merseră în urma unei căruţe trase de un măgar de-a lungul unui drum de ţară care traversa două câmpuri.

— Mirosul de balegă este atât de pur... atât de absolut! Acel animal nu mănâncă altceva decât apă de ploaie, iarbă şi fân. Dacă ar fi o notă, ar fi cântată la un violoncel.

Aproape de capătul drumului, măgarul apucă într-o parte şi ei în cealaltă.

— Am ajuns, spuse Valmont luând-o de mână.

Îl vizitau pe Philippe Mul a cărui familie stăpânise câmpurile de iasomie secole de-a rândul, presând şi distilând preţioasele flori pentru a obţine unul dintre cele mai scumpe şi mai rare absoluturi de iasomie. Monsieur Mul o cunoştea pe Madame Zed de mulţi ani. Îi conduse într-un tur al fabricii şi le arătă cum erau adunate plantele

în coşuri speciale, confecţionate din crengi de nuc, care se prindeau uşor în jurul taliei celui care culegea, permiţându-i florii să respire fără a o răni. Apoi le arătă câmpurile.

Plantele abia începeau să înflorească: flori incredibil de delicate, catifelate, de un alb cu o uşoară nuanţă de roz pal. Abia toamna aveau să fie gata de cules, dar aerul era deja dulce, parfumat de fiecare dată când vântul se înfiora printre ele.

În acea zi, Eva şi Valmont stătură unul lângă celălalt ore întregi fără să schimbe o vorbă.

Philippe le dădu voie să mănânce în mijlocul crângului. Mai apoi îşi împăturiră jachetele sub cap şi aţipiră, cu soarele încălzindu-le obrajii. Aerul era luxuriant, încărcată de parfumul sărat al mării, împletit cu aroma pământului copt la soare şi mireasma florilor translucide, lăptoase.

— Nimic nu e mai frumos în lume, spuse Valmont, întorcându-se pentru a o privi pe Eva. Înţelegi, nu? Lumea e definită de mirosuri, nu de cuvinte, forme sau sunete. Acesta e limbajul care are sens, pe care toată lumea îl înţelege.

Ea încuviinţă uşor din cap, nedorind să tulbure aerul cu vorbe, forme sau sunete.

În tăcerea miresmelor, Eva înţelese cum pot fi spuse poveştile întortocheate şi enigmatice. Fremătând, trecând de la o stare la alta, florile îmboboceau, înfloreau şi se treceau; însuşi caracterul lor efemer o mişca nespus de mult. Poţi râde în faţa lumii şi cu toate acestea să porţi, chiar pe pielea ta, un parfum copt cu melancolie, îmbibat cu regrete, strălucind cu speranţă, toate laolaltă. S-ar

trece, precum se stinge ziua, evaporându-se într-o iluzie pe pielea ta. Totuşi, avea puterea de a te prinde pe nepregătite, pătrunzând chiar prin tine, când îţi aşezai rochia pe umeraş în acea seară.

— Iată religia mea, suspină Valmont, închizând pleoapele, simţindu-se complet relaxat pentru prima dată în ultimele săptămâni.

Şi aceasta este salvarea mea, gândi Eva în sinea ei. Nu voi înnebuni atât timp cât în lume există frumuseţe, iar eu pot să mă aflu în preajma ei.

Rămaseră acolo până când lumina păli şi, pe când stăteau în umbrele apusului care se întindeau tot mai mult, florile îşi risipiră parfumul cel mai dulce şi mai îmbătător.

În curând, oriunde apărea Valmont, capetele se întorceau; oamenii începură să vorbească. Un murmur indiscret îl urma pretutindeni pe unde mergea. Intră cu uşurinţă în rolul pe care i-l atribuise Eva; cu o carte vârâtă sub braţ, ignora pe toată lumea. Şi metoda dădea roade. Recepţionerul începu să îl salute cu entuziasm în fiecare dimineaţă; şeful de sală îi păstra o masă specială, discretă şi mai retrasă, însă cu o vedere excelentă asupra întregului restaurant; ba chiar apărură şi flori proaspete pe măsuţa lui de toaletă. La puţin timp după asta, conducerea hotelului îl transferă într-o cameră cu vedere la mare, iar el îşi prelungi şederea.

Apoi începură să curgă invitaţiile.

— „Madame Legrand vă invită să o onoraţi cu prezenţa dumneavoastră la ceaiul de după-amiază”, citi Eva invitaţia cu glas tare, izbucnind în râs în timp ce azvârlea cartea de vizită în coşul de hârtii.

— Ce faci? se repezi Valmont să scoată bucata de hârtie din coş. Familia Legrand e putred de bogată.

— Ba nu, *tu* ce faci? Nu te poţi duce. Trebuie să îi refuzi.

— Dar ar putea deveni clientă!

— Ai de gând să dai cu piciorul la tot? Când suntem atât de aproape? Gândeşte-te, Andre. Clienţii greşiţi ţi-ar putea distruge afacerea înainte ca ea să înceapă să meargă. De tine depinde să stabileşti regulile. Ceai? Cu Madame Legrand şi prietenele ei? Eşti nebun? îl apostrofă ea, apoi se ridică de pe scaun şi începu să măsoare camera. Parfumul tău ar trebui să fie poţiunea magică ce transformă pe orice muritor într-un zeu sau o zeiţă. Tu ar trebui să creezi parfumuri pentru locuitorii Olimpului!

Se întoarse către el.

— Ai văzut-o vreodată pe Madame Legrand?

— Nu, nu chiar, admise el.

— Păi, începu ea încrucişându-şi braţele pe piept, Madame Legrand parcă ar fi Monsieur Legrand într-o rochie. Este ea demnă de arta dumitale?

Valmont nu îşi putu reţine un zâmbet.

Pasiunea ei era revigorantă; viziunea ei era chiar mai pătrunzătoare decât a lui. Şi îi plăcea să o audă vorbind despre munca lui.

— Las la latitudinea ta, consimţi el.

Şi astfel Monsieur Valmont refuză respectuos invitaţia.

Madame Legrand fu cuprinsă de furie.

Pentru a-l consola, Eva îl prezentă în următoarea seară prietenei ei, Yvonne Vallée, frumoasa soţie a starului de cinema şi de cabaret, Maurice Chevalier. Yvonne avea o pasiune copilărească pentru violete, o amintire romantică a parfumului pe care nu fusese niciodată capabilă să îl resimtă. Era oare posibil cumva, imploră ea, ca Valmont să fie înduplecat să creeze ceva plecând de la această simplă floare?

Valmont oftă îngândurat, de parcă nu îşi putea imagina ceva mai obositor pe lumea asta.

Chiar în aceeaşi noapte, se puse pe treabă, temperând dulceaţa copleşitoare a florilor cu doze mari de muşchi verde umed, lemn de trandafir şi subtonuri senzuale de piele veche, pământ negru şi ambră. Îi luă câteva zile, transformându-şi baia într-un laborator provizoriu, trimiţând-o pe Eva la Grasse pentru provizii.

Yvonne fu încântată şi uimită de rezultat.

Parfumul deveni semnătura ei, cu atât mai seducător prin faptul că Valmont nu era dispus să îl creeze pentru nimeni altcineva.

Curând după aceea, sosi Thelma Furness, concubina plină de viaţă şi căsătorită a Prinţului de Wales. La cererea urgentă a Evei, Valmont născoci o mireasmă exotică, narcotică de iasomie de noapte, narcisă, tuberoză, lemn de santal şi mosc... o formulă spectaculoasă, plină de decadenţă şi senzualitate.

Thelma Furness îi deveni admiratoare devotată. Monte Carlo se îndrăgosti de ea şi de parfumul ei.

Urmară cercetări discrete, întreprinse de Prinţul de Wales în persoană. Oricât de vehement ar fi negat Valmont toate zvonurile care circulau privind această asociere, reputaţia lui atinse culmi fulminante peste noapte. Iar francezii, vrăjiţi de scandalurile sexuale englezeşti, îl răsplătiră îndată cu două din afrodiziacele lumii: exclusivitate şi dorinţă sexuală ilicită.

În scurt timp, Eva reuşise ceea ce Valmont nu ar fi putut realiza în ani întregi pe cont propriu. Curând, nici nu îşi mai putea imagina să ia o decizie profesională fără a se consulta mai întâi cu ea.

Seara o urmărea din umbră. Nu că ar fi avut această intenţie, dar în fiecare noapte se trezea în Grand Casino, privind-o de la distanţă. Şi era conştient de faptul că nu era singurul bărbat care făcea asta. Eva avea mulţi admiratori.

Era un editor de ziar italian, cu o mustaţă ondulată şi trabuc, omul de afaceri de la Viena, starul de cabaret francez, care mereu îşi amâna plecarea la Hollywood în speranţa că Mademoiselle Dorsey i-ar putea returna multele apeluri telefonice. Valmont observa cu o tăcere îngrozită cum erau trimise bileţele, cadouri scumpe în

camera ei, erau aranjate întâlniri „întâmplătoare”, astfel încât el să îi poată vorbi.

Undeva în fundal, Lamb prezida peste întreaga piesă de teatru, cu un aer relaxat, ba poate chiar amuzat. Se comporta ca un bărbat care posedă un cal de curse formidabil. Cu paharul în mână, el se mulţumea să stea relaxat şi să privească în timp ce ea îl evita pe unul, sau flirta cu altul. Însă încrederea de sine a bărbatului îl alarma pe Valmont. Legăturile care îl uneau cu Eva, oricare ar fi fost natura lor, nu păreau puse în pericol. Şi în vreme ce Valmont se strecura dintr-un loc în altul precum o fantomă pe urmele ei, Lamb o lăsa să zburde liber, din cameră din cameră, fără ca măcar să clipească.

Era sigur pe sine.

Această siguranţă îl întrista pe Valmont mai mult decât dacă ea ar fi purtat o verighetă din aur şi ar fi împins un cărucior.

Încercă să discute cu ea.

— Ai putea avea orice bărbat de aici, îi arătă el, încercând să îşi prezinte argumentul de pe poziţia unui martor imparţial. De ce stai cu Lamb?

— Toţi bărbaţii sunt exact la fel, răspunse ea vag.

— Nu e adevărat. El e un beţivan şi un cartofor notoriu! Are nevoie de tine mult mai mult decât ai tu nevoie de el.

— Nu e adevărat. El are ceva ce îmi doresc eu.

— Ce ar putea avea el pe care nu l-ai putea obţine mult mai uşor de la altcineva?

Cu ochii pe jumătate închişi, ea se întoarse.

— Nu contează. Oricum nu ai înţelege.

Conversaţia se încheiase.

Întrebările lui o făceau să se refugieze într-o lume interioară ferecată, pe care el o simţea, dar în care nu putea pătrunde.

Într-o noapte, foarte târziu, îl auzi pe Lamb lăudându-se cu ea în bar. Era beat criţă; cravata îi era desfăcută, smochingul îi atârna într-o parte şi avea mare nevoie de un bărbierit. Mirosul dulce şi greţos de alcool combinat cu transpiraţia îi mustea în toţi porii.

Pilotul de curse îl interoga.

— Şi cum de ai sfârşit cu cea mai frumoasă fată din Monte Carlo? Un moş ca dumneata?

— Un moş ca mine! exclamă Lamb legănându-se şi lăsându-se pe spate. Ascultă la mine, hai să facem un târg. Ţi-o dau la un preţ mic.

— Un preţ mic? Eşti nebun? râse bărbatul.

— Nu, sunt cât se poate de serios. Zece mii de lire sterline şi este a dumitale.

— Zece mii de lire sterline! fluieră bărbatul. Ăsta nu e un preţ mic.

— Dar face fiecare bănuţ.

— Dar cum poţi vinde o altă fiinţă omenească? E imposibil.

Lamb scutură din cap.

— Dacă cumperi dumneata plumbul, dragă domnule, poţi avea câinele pe gratis.

— Câinele? Plumbul? Despre ce vorbeşti, nu înţeleg.

Lamb îl bătu cu palma pe spate, poate puţin prea tare.

— Dacă nu ai banii, degeaba vorbim.

Şoferul de curse râse încurcat şi schimbă subiectul conversaţiei.

Valmont simţi că ia foc. Îi venea să îl strângă de gât.

Era posedat de un dor ambiguu, dureros, încărcat de posibilităţi. Când Eva era lângă el, se simţea împlinit, mulţumit. Însă dorinţa de a o atinge se ofilea. Avea nevoie doar de mireasma ei pentru a-l stimula şi a-l satisface. Îi umplea visele, îmboldindu-l spre noi rafinamente ale artei sale.

Găsi formula pentru *Auréole Noire*, inspirat de nimbul de foc ce părea să ardă în jurul ei în noaptea în care îl vizitase pentru prima oară. Era, de fapt, o variaţiune a temei parfumului ei natural. O compoziţie elaborată pe punctul central al mirosului ei.

Luminos, limpede ca gheaţa şi în acelaşi timp tandru – construit pe ideea originală a stărilor contrastante care îl inspiraseră în cazul ploii. Notele superioare de frunze catifelate de violetă, flori albe, luxuriante şi garoafă albă se încălzeau în profunzimi arzătoare create din răşini de ambră, lemn afumat şi flori uscate de citrice arzând mocnit. Doze subtile de oud şi ambră cenuşie îi

împrumutau o calitate schimbătoare, curgătoare; metamorfozându-se dintr-o apariţie de lumină pură într-un miez arzând, întunecat şi înseninându-se din nou. Era un parfum îndrăzneţ, care nu făcea nicio concesie şarmului. Era şocant ca atunci când păşeşti pe marginea unei stânci înalte şi înfricoşătoare, era frumos, era sublim.

Ceva din frumuseţea tulburătoare a Evei, senzualitatea arzând mocnit şi mintea ei tăioasă ca briciul se oglindeau în *Auréole Noire*.

Dar el tot se îndoia de sine însuşi.

Niciun alt parfum nu mirosea atât de fermecător precum acesta. Era prea îndrăzneţ, neortodox, trecând de la o extremă la cealaltă fără notele temperate de mijloc; mai degrabă lua cu asalt simţurile decât le seducea. Avea o grandoare lipsită de scrupule, străveche şi emblematică, precum chipurile împietrite, simetrice şi ochii orbi privind fix ale zeilor greci sculptaţi în piatra rece şi albă.

Valmont realiză cu un sentiment revoltător de teamă şi dezgust că, dintr-odată, părerea Evei conta pentru el mai mult decât propria lui părere.

Nimeni, nici măcar Madame Zed nu avusese vreodată o asemenea putere asupra lui.

Muza lui îl poseda, îl satura la fel precum apa înmoaie pânza subţire până când materialul devine mai mult lichid decât solid.

Ascunse parfumul de ea.

Era primul său act de trădare. Şi primul său act adevărat de independenţă.

Pe urmă, actriţa Kay Waverley veni să petreacă două săptămâni la malul mării.

Kay Waverley ajunsese pe culmile gloriei aparent de nicăieri. Şi precum multe alte aşa-zise sirene ale marelui ecran, nu scotea o vorbă despre originile ei. Studioul pretindea că fusese descoperită în timp ce lucra ca funcţionar într-un supermarket Woolworth din Missouri, întărindu-şi povestea cu un pictorial cu ea vizitând un astfel de magazin, înconjurată de tinere în uniformă copleşite de apariţia starletei. Dar aici, în Europa, circulau alte zvonuri, cum că trecutul ei era mult mai puţin frumos, că de fapt îşi câştigase existenţa lucrând ca prostituată de lux înainte de a dobândi aerele de vedetă de Hollywood. Însă nimeni nu ştia sigur care era adevărul.

Unicul lucru cu care toată lumea era de acord era că fusese amanta regizorului neamţ Josef Wiener. El îi lansase cariera în bizarul film suprarealist *Praf de lună*, într-un rol care îi adusese cronici contradictorii. Singurul ei succes unanim acceptat venise odată cu portretizarea Salomeei din filmul lui cu acelaşi nume. Pe urmă el se plictisise de ea şi o înlocuise cu o tânără frumoasă din Kentucky. (Unii spuneau că ea era încă o adolescentă în acea perioadă.) Singură şi fără niciun sprijin, steaua Waverley sclipea stingher pe firmamentul hollywoodian. Se plimba de la un iubit la altul, de la actori în roluri principale la producători

şi scenarişti. Circulau bârfe despre o dependenţă de morfină după ce căzuse de pe un cal în timpul filmărilor la *Banditul vestului*. Fusese înlocuită.

Acum se instalase într-una din vilele rozalii răsfirate pe dealurile care înconjurau Monte Carlo.

Se părea că avea nevoie să îşi calmeze nervii. Dar prezenţa inopinată a playboy-ului italian şi fost co-star, Enzo Gotti, sugera că odihna era ultimul lucru de care se bucura starleta.

Îşi făcu apariţia la Grand Casino într-o seară târziu, îmbrăcată într-o rochie din mătase aurie, cu părul încolăcit sub un turban asortat, escortată de Gotti şi de un grup de prieteni ai lui. Ea vorbea foarte puţin franceza şi aproape deloc italiana şi, drept urmare, părea posacă în comparaţie cu anturajul ei, fumând ţigară după ţigară, dându-şi ochii peste cap când se apropia de ea cineva cerându-i un autograf, scrutând neliniştită încăperea când aceştia dispăreau.

Era o seară toridă şi umedă. Eva ajunse târziu, după un concurs de dans în care intrase împreună cu un jucător de polo argentinian binecunoscut. Lamb se descurca destul de bine în acea seară de unul singur.

Valmont aştepta singur la o masă, căutând-o cu privirea. Din locul unde era aşezat, într-o parte, vedea întreaga sală. O zări pe Eva intrând, oprindu-se în pragul uşii, studiind scena.

Privirea îi poposi pe ruleta din centru, unde Gotti încerca să îşi impresioneze noua iubită pariind tot mai mult şi mai mult. Eva urmări în vreme ce el o îmboldea să sufle peste

zaruri pentru noroc; Kay Waverley, în rochia ei aurie splendidă, îi atârna de braţ, cu mintea în altă parte şi plictisită.

Ceva pe chipul Evei, concentrarea ei profundă, îl surprinse pe Valmont. Ea fusese întotdeauna energică, agitată şi neliniştită. Totuşi, în acea clipă, în pragul uşii cazinoului, energia Evei se solidifică. Îşi aţinti privirea deja ageră şi concentrată asupra lui Gotti, dar mai ales asupra actriţei. Era ca şi cum deodată ar fi zărit ceva ce căuta de multă, multă vreme. El nu realiză acest lucru decât mult mai târziu, însă în acel moment scurt şi vulnerabil Valmont observă o transformare completă în personalitatea Evei. Nimic nu se schimbă la exterior, dar în interior o decizie fusese luată. În acel moment ea îi întoarse spatele, spre o destinaţie opusă, întunecată, ştiută doar de ea.

Eva se îndreptă spre masa de cărţi şi îşi aruncă un braţ în jurul umerilor lui Lamb, lovindu-l uşor, ca din accident pe Gotti, chiar în clipa în care era pe punctul de a arunca zarurile.

— Mă scuzaţi. Dar pe cine avem noi aici? întrebă ea, întorcându-se. Măi să fie, Adonis, aruncând cu zarul!

Gotti râse, înclinând uşor capul.

— Domnişoară.

Ea îşi plecă fruntea, în semn de răspuns.

— Spuneţi-mi că sunt iertată. Nu pot suporta să supăr pe cineva.

— Sunteţi prea amabilă. Sunt sigur că, dimpotrivă, îmi veţi spori norocul.

— Ar putea zeii să vă înzestreze cu mai mult noroc decât până acum?

El râse din nou, încântat de atenţiile ei.

Ochii actriţei se îngustară.

— Dar v-am deranjat, se scuză Eva. Continuaţi... arătaţi-i mamei dumneavoastră cum se joacă.

Prietenii lui Gotti suspinară adânc, adresându-se unul celuilalt în italiană.

Eva se prefăcu a nu băga de seamă.

— *Ah, parli italiano? Fantastico!*

Valmont o privi pălăvrăgind în italiană cu Gotti şi prieteni săi înainte de a anunţa oricui auzea că are chef de o baie în mare înainte de revărsatul zorilor.

Complet depăşită de această societate multilingvă, Kay Waverley era redusă la o furie mută.

Unii dintre prietenii lui Gotti hotărâră să se ia la întrecere cu Eva până la plajă. Gotti, rămas în urmă, o urmări cu privirea, jinduind.

Însă înainte de a pleca, Eva făcu un gest pe care Valmont nu o mai văzuse făcându-l înainte. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Lamb şi îi dărui o jumătate de duzină de săruturi.

Eva se juca şi îl lua peste picior pe Lamb; toată lumea ştia că împărţeau un apartament. Însă niciodată nu arătase vreun semn de afecţiune faţă de el. Lamb râse, încercând să o îndepărteze, deşi chiar şi el părea oarecum luat prin surprindere în timp ce le făcea semne cu mâna, înainte să dispară în noapte.

Kay Waverley îşi strecură braţul pe sub cel al lui Gotti, trăgându-l mai aproape de ea.

Apoi îi aruncă peste umăr o privire lui Lamb, care tocmai îşi triplase câştigul.

Făcea cinste cu un rând la toată lumea. Pentru o clipă strălucitoare, el era cel mai de succes bărbat din Monte Carlo; chipeş, rafinat, binevoitor.

Dar mai presus de orice, în mod evident, era bărbatul pe care prostuţa Dorsey îl adora.

Un zâmbet încolţi pe buzele starletei, îndulcindu-i chipul.

Însă Valmont nu putu să nu bage de seamă că şi în atitudinea ei ceva se ascuţise deodată; privirea aceea distrasă şi plictisită dispăruse. Pe măsură ce orele serii treceau, ea mai privi de câteva ori spre Lamb.

Fără să ştie exact motivul, Valmont se simţi deodată neliniştit.

Kay Waverley ştia cum să seducă dacă îşi punea mintea. Iar acum lansase o ofensivă de seducţie. Într-o după-amiază târzie apăru, superbă şi tonifiată, la piscina hotelului pentru a face plajă, deşi avea propria ei piscină în vila închiriată. Bărbaţi tineri păreau să roiască în jurul ei, servind-o cu băuturi şi încropind conversaţii. Se bronza uşor şi repede, cu braţele şi picioarele subţiri strălucind de cremă solară. Seara îşi punea în evidenţă bronzul etalând câte o rochie dreaptă, decoltată, albă sau neagră. Şi deodată Grand Casino deveni teritoriul ei preferat. Gotti fusese concediat, trimis pe nepusă masă înapoi la Roma. În schimb, ea începu să vină neînsoţită seara, la ore târzii, aşezându-se la masă cu un pahar de whisky în mână. Pe lângă frumuseţea ei, celălalt mare talent înnăscut al ei era că ştia cum să bea.

Kay Waverley obişnuia să bea ca un bărbat, cot la cot cu oricine. Nici nu se ameţea, nici nu se întrista; niciodată nu chicotea, nu se bâlbâia şi nu mergea împleticit. În schimb, se lăsa purtată de plăcerea beţiei, cum te-ai lăsa să cazi plutind în braţele unui vechi iubit. Aprecia ironia şi ridicolul condiţiei umane, ceea ce uneori părea excentric. Putea savura patosul fără a deveni patetică, se putea comporta asemenea bărbaţilor fără a-şi sacrifica nicio fărâmă de feminitate.

Bărbaţii aveau tendinţa de a avea grijă de ea. Ea avea tendinţa de a nu se împotrivi acestor porniri.

Kate se aşează într-o seară intenţionat lângă Lamb. Nu trecu mult până când împărţeau o sticlă şi o glumă.

Eva fu vizibil tulburată de această nouă tovărăşie. Era îngrozitor pentru Valmont să o vadă cum încerca să îl îndepărteze pe Lamb de Kay sau cum intervenea între ei.

El era sigur că acesta nu mai era un rol pe care îl jucau. Deodată Eva înconjura mesele ca un tăun; se agăţa de braţul lui Lamb, încercând să îl ademenească pe ringul de dans sau într-o altă încăpere.

Tensiunea dintre ei era palpabilă. Într-o seară, pe terasă înainte de cină, Valmont îi auzi certându-se în şoaptă, foarte iritaţi.

— Mi-ai promis! se auzi tonul vehement al Evei.

— Niciodată nu am spus că doresc să ajung atât de departe. Niciodată!

— Ea te place. Ar fi foarte uşor!

— Dar eu? Dacă eu nu o plac?

— Trebuie să îţi reamintesc până unde am ajuns eu pentru tine? vocea ei căpătă un ton necruţător. Câte am sacrificat eu? Nu-mi spune că nu îţi aminteşti!

— Dorsey, nu!

— Sunt doi oameni pe care îi urăsc pe lumea asta. Ea este unul din ei.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Eu am făcut ce trebuia să fac. Aşa a fost cel mai bine pentru toată lumea. Eva, te rog...

Vocea ei deveni ascuţită.

— Nu mă atinge! Şi nici nu mă dezamăgi! Şi niciodată să nu mai pretinzi că ştii cum e cel mai bine! Eu mi-am

păstrat partea mea de învoială, e timpul ca şi tu să faci acelaşi lucru.

Trecu în fugă prin ferestrele franţuzeşti deschise, cu ochii încărcaţi de lacrimi, străbătând restaurantul în care începuseră să-şi facă apariţia ultimii clienţi.

Când Lamb coborî la cină, avea o înfăţişare obosită şi vizibil tulburată.

În acea noapte bău mai mult decât de obicei.

Doar că nu bău de unul singur.

Dorsey era depăşită de situaţie. Când o femeie precum Kay Waverley îţi lua bărbatul, erai terminată. Era scandalul sezonului şi întregul Monte Carlo era de aceeaşi părere; biaţa Dorsey nu stăpânea situaţia prea bine.

Într-o noapte, în mijlocul piaţetei din faţa cazinoului, Eva îl confruntă pe Lamb în momentul când acesta o conducea pe Waverley la maşină.

— Ce crezi că faci? îl apucă ea de braţ.

— Dorsey, opreşte-te! se trase el îndărăt. Întoarce-te la hotel, pentru Dumnezeu!

— Nu mă întorc fără tine.

Kay se dădu într-o parte. Ştia când să joace rolul principal şi când să accepte un rol secundar.

— Mă descurc şi singură, făcu ea semn valetului. La urma urmei, eu nu am nevoie de o dădacă.

— Ţi-am spus să te întorci la hotel! o apostrofă Lamb pe Eva.

Bentley-ul argintiu al lui Kay fu tras în faţă şi Kay se strecură pe scaunul şoferului.

— Nu plec fără tine! glasul lui Dorsey atinsese note alarmante. Era patetică, atârnând de braţul lui.

— La naiba! Lasă-mă în pace! o împinse el.

Eva se dădu câţiva paşi în spate, împleticindu-se, aproape căzând.

— Nu face asta! Te avertizez! îl ameninţă ea.

Se aduna o mică mulţime, grupuri de clienţi bine îmbrăcaţi ieşind din cazinou, dornici să privească drama ce se petrecea sub ochii lor.

— Ne faci de râs! exclamă Lamb, privind-o cu un dispreţ nedisimulat.

Kay coborî fereastra la maşină.

— Hei, marinarule, vrei să te duc undeva?

— Da, hotărî el ferm, chiar vreau.

Kay deschise portiera şi se mută pe scaunul pasagerului.

— În cazul ăsta, poţi conduce dumneata. Locul unui bărbat e la volan.

Lamb se urcă şi ea se ghemui lângă el, rezemându-şi capul de umărul lui.

— Poate ar trebui să facem şi noi o baie în mare. Ce zici?

Kay izbucni în râs când maşina demară, îndepărtându-se pe străduţele întortocheate ce urcau spre vila de pe deal. Iar Dorsey, umilită şi înlăcrimată, fugi singură pe străzile înguste şi întunecate.

— Nu ai auzit? Aseară a făcut o scenă absolut ridicolă.

Valmont stătea la micul dejun vizavi de surorile lyoneze. Ambele văduve undeva la şaptezeci de ani, veneau la Monte Carlo an de an în acelaşi timp; un detaliu permanent al ierarhiei sociale. Tatăl lor fusese proprietarul fabricii de zahăr Lyon Sugar şi astfel ele erau cunoscute pentru numele tatălui lor şi pentru averea considerabilă.

— E o fată drăguţă.

— Foarte drăguţă fată, consimţi cealaltă doamnă.

— Dar este depăşită de situaţie.

— Complet depăşită.

— Kay Waverley este o femeie de lume. La fel şi Lordul Lambert.

— Lordul? ridică Valmont privirea, surprins. Nu ştiam că e nobil.

— Nu foloseşte titlul niciodată. Dar noi îl ştim cu toţii – de fapt, îl cunoşteam pe tatăl lui. Dar tânăra Dorsey a făcut o scenă teribilă, oftă cea mai în vârstă dintre ele, amestecând încă un cub din zahărul familiei în cafea. Foarte jenant.

— Nu aşa se pune cu botul pe labe un bărbat precum Lamb, îşi dădu cu părerea sora ei. Să ţipi, să te agăţi de el.

— Ca o precupeaţă. Chiar în mijlocul curţii.

— Aproape mi-a părut rău pentru Kay. Şi pentru Lordul Lambert.

— Cred că sunt îndrăgostiţi. Am auzit că el încă nu s-a întors la hotel, şopti ea, aplecându-se spre masă.

— Fata asta nu are mamă, reluă cealaltă. O mamă ar fi învăţat-o cum să stăpânească situaţia. Nimeni nu ar trebui să dea celeilalte femei această satisfacţie. Cel mai bine e să ignori pur şi simplu, încuviinţă sora ei. Şi desigur, să îţi găseşti şi tu un amant.

(Erau amândouă vechi combatante şi supravieţuiseră la vremea lor multor indiscreţii maritale.)

— Da, chicoti doamna mai bătrână întinzând mâna după o altă brioşă proaspătă, bărbatul se poate concentra pe o singură ţintă – amanta lui sau amantul tău. Şi după ce ei şi-a dus la capăt asaltul, amantul tău devine considerabil mai interesant.

Valmont îşi sorbea cafeaua alături de ele, însă în interior se simţea sfâşiat de profunzimea sentimentelor Evei pentru Lamb. Din clipa în care Kay Waverley pusese

piciorul în Monte Carlo, Eva fusese evazivă şi cu gândurile aiurea. Femeia care înainte fusese cea mai înfocată avocată a lui, acum abia mai avea timp să îi adreseze câteva cuvinte. Conversaţia de la masa lui continuă, însă el se scufundă în cea mai neagră disperare.

După ce se despărţi de cele două bătrâne doamne, încercă să trimită un mesaj în camera Evei, însă fu informat că Mademoiselle Dorsey părăsise hotelul în acea dimineaţă, fără a lăsa o adresă unde să îi fie expediată corespondenţa.

Valmont se aşeză pe marginea patului său, privind pe geam spre proaspăt dobândita vedere spre mare.

Eva plecase. Şi nicio clipă nu-i trecuse prin minte să îl înştiinţeze.

Ura lui pentru Lamb se întări ca un pumnal înfipt în inimă. Se trezi căutându-l prin cazinou şi prin baruri, nesigur de felul în care ar reacţiona atunci când l-ar găsi, ştiind însă că ar scoate din el toată violenţa de care era capabil. Însă nu avu noroc.

Lamb nu ieşise din vila roz dintre dealuri.

De fapt, Valmont nu îl revăzu niciodată.

Două zile mai târziu, primi o telegramă de la Paris.

INTERIORUL MAGAZINULUI TĂU ESTE HIDOS STOP AI DE GÂND SĂ VINZI PARFUM SAU CARNE STOP

Într-o oră, era în tren.

Abia multe luni mai târziu Valmont citi, absolut întâmplător, despre moartea unui nobil englez în sudul Franţei. Trupul lui Charles Lamb, de asemenea cunoscut şi drept Lord Charles Alexander Haveston Lambert, unicul fiu al Contelui de Royce, cel care fusese decorat cu Medalia British Victory pentru serviciul adus Coroanei în Primul Război Mondial, fusese descoperit la primele ore ale dimineţii întins pe un şezlong pe plaja de la Cap Ferrat, cu faţa spre mare. Medicul legist stabilise că Lamb ajunsese acolo din proprie voinţă pentru a se sinucide, ceea ce reuşise printr-o supradoză de morfină, de care fusese dependent încă de când suferise de o rană teribilă la picior în timpul războiului.

În urmă cu câteva ceasuri tocmai câştigase la ruletă 20000 de franci. Banii nu fură găsiţi nicăieri. Însă ipoteza unui furt fu scoasă din calcul când se descoperi că expediase o scrisoare la primele ore ale dimineţii, fapt observat de recepţionerul hotelului care fusese de serviciu în acea noapte.

În timpul anchetei post-mortem care avu loc în Cap Ferrat la puţin timp după aceea, când medicul legist fu întrebat dacă suspecta vreo acţiune criminală, acesta surprinse Curtea, răspunzând fără echivoc „Nu”. Când i se ceru să explice motivul pentru care Lordul Lambert ar fi vrut să îşi ia viaţa, medicul făcu o pauză, privind în jurul camerei de judecată ticsite de oameni înainte de a răspunde:

— Mă tem că bărbatul cunoscut drept Charles Lamb era foarte grav bolnav, onorată instanţă.

— Adevărat? întrebă procurorul, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Puteţi detalia? Care era natura suferinţei dumnealui?

Din nou, medicul legist ezită. Apoi, dregându-şi glasul, continuă:

— Domnul Lamb, sau mai bine spus Lordul Lambert, suferea de sifilis într-un stadiu avansat. Ficatul dumnealui era deja inflamat, indicând hepatită, peritonită şi posibil o insuficienţă renală. Şansele lui de vindecare erau foarte slabe. Şi probabil suferea de dureri cumplite. În perioada următoare se putea aştepta la atacuri de apoplexie, meningită, demenţă, fără a mai menţiona dureri groaznice la extremităţile inferioare şi posibile deformări.

Astfel, cazul fu încheiat.

Banii şi scrisorile nu fură niciodată descoperite.

Familia lui Lambert refuză să ridice trupul sau să îi plătească datoriile, aşadar oamenii din Monte Carlo îl îngropară în mare, din milă civică.

Stând în sufrageria din apartamentul său de la Paris, Valmont citi şi reciti de câteva ori articolul.

Îşi aminti de chipul Evei când o zărise pentru prima dată pe Kay Waverley şi cearta pe care o avusese pe terasă cu Lamb.

— Ea te place. Va fi simplu.

Cuvintele ei îi răsunau lui Valmont în minte.

Fără să ştie de ce, avu un sentiment îngrozitor că Eva manipulase întreaga poveste pentru a-şi îndeplini propriile scopuri. Să fi fost oare crizele ei de gelozie isterică o altă înşelătorie, una căreia chiar şi el îi căzuse pradă?

Se gândi să o întrebe, însă nu găsi puterea de a rosti întrebarea cu voce tare. O parte din el se temea că ea nu i-ar spune adevărul; că cel mai probabil s-ar preface că habar nu are. Iar el nu ar putea suporta ca ea să îl mintă.

La scurt timp după aceea, auzi o bârfă prin cercurile pariziene că actriţa Kay Waverley nu mai locuia în vila ascunsă între dealurile din Monte Carlo.

Se zvonea că avusese loc un accident neînsemnat pe una din străduţele întortocheate la prima oră a dimineţii. Şoferul scăpase nevătămat, însă Kay fusese aruncată prin parbriz, suferind răni în partea dreaptă a capului. Unii spuneau că cicatricile rămase în urma accidentului nu dispăruseră niciodată, în ciuda intervenţiei unora din cei mai pricepuţi chirurgi din Europa.

Niciodată nu se mai întorsese în lumea filmului.

De fapt, îşi sfârşi zilele prematur, după cum spun unii, într-o casă părăsită dintr-o fermă de lapte din Minnesota.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Madame Zed îndepărtă dopul celui de al doilea flacon, pe care scria *Auréole Noire*, şi i-l întinse lui Grace.

— Acesta e cel de-al doilea mare tribut al lui Andre adus Evei. *Aureolă întunecată*, traduse ea.

Grace îl duse la nas. Mireasma se ridică precum o tămâie din altă lume, plină de lumină şi de foc, cu note de vârf senzuale şi hipnotice de flori albe coborând spre profunzimi întunecate, lemnoase, intense. Avea o calitate volatilă, dar în acelaşi timp învăluitoare, tulburătoare şi copleşitoare.

— E extraordinar, murmură ea.

— Dar...

— Dar schimbător, declară Grace, surprinsă de propria ei afirmaţie. Nu este o frumuseţe confortabilă.

— Nu, recunoscu Madame Zed. Ai un spirit de observaţie destul de ascuţit.

Grace îi înapoie dopul.

— Nu îţi place, ghici Madame.

— Nu ştiu de ce, dar îmi provoacă tristeţe. Şi puţină teamă. Nu are o structură, spuse ea rezemându-se din nou de spătarul scaunului.

— Poftim?

— Cele mai multe lucruri, căută Grace cuvintele potrivite, cele mai multe lucruri pe care le considerăm frumoase au o structură familiară – început, mijloc şi sfârşit – care funcţionează precum o reţea. Care funcţionează ca o plasă de siguranţă. Acest parfum nu are o asemenea structură.

Din nou, Madame încuviinţă din cap.

— Da. Nu ştii exact unde vei ajunge. Personal, eu admir această calitate.

— Mai aveţi celălalt parfum? Cel pe care i l-a făcut şi care mirosea precum furtuna?

— Ah, acela? rămase ea pe gânduri o clipă. Nu, nu l-am văzut niciodată. Poate a fost preschimbat într-unul din acordurile mai largi ale lui, nu sunt sigură.

Dintre toate miresmele pe care le descrisese Madame, acela fusese cel mai interesant.

— Eva avea un simţ estetic excelent, continuă Madame. A transformat acest mic magazin. Tavanul cu oglinzi, pereţii din mătase... toate acestea sunt ale ei. Cei bogaţi sunt fascinaţi de propria lor imagine. „Dă-le ceva nou la care să se uite”, obişnuia ea să spună, „chiar şi propriile lor creştete, şi se vor pierde în propria lor reflexie ore întregi!”

— Era Valmont îndrăgostit de ea?

— În felul său, poate.

— De ce nu s-au căsătorit?

— Situaţia era mai complexă. Adevărata pasiune a lui Andre a fost întotdeauna munca sa.

— Aşadar, se încruntă Grace, nu era îndrăgostit de ea?

Madame Zed rămase pe gânduri o clipă.

— Era îndrăgostit de anumite trăsături ale ei. Andre nu era capabil să se exprime precum alţi oameni. El visa mirosuri, auzea muzica în culori. În multe privinţe, eu cred că el era un adevărat geniu. Însă era extrem de protector cu felul său de a vedea lumea. Cel mai mic lucru îl putea distrage şi îl acapara zile întregi. Dorea aprobarea Evei, însă ura această dependenţă a lui faţă de ea. Şi nu erau niciodată de acord în privinţa drumului pe care trebuie să apuce afacerea.

— De ce?

— Eva dorea ca el să producă parfumuri comerciale şi să preia de asemenea comenzi personale. Dar Andre nu era de aceeaşi părere. Aveau discuţii la cuţite despre acest subiect.

— Da, dar cum poate un parfumier să nu creadă în comercializarea parfumurilor?

Madame se încordă.

— El nu credea că trebuie să vândă tuturor acelaşi parfum. Cu toate acestea, ea tot a făcut cum a vrut.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În timpul războiului, a vândut lui Hiver una din formule. A trădat toate ideile în care Andre credea.

Grace îşi aminti ce le povestise vânzătoarea de la Galeriile Lafayette: parfumul lui Hiver creat de o mică parfumerie în timpul războiului, după o formulă care nu putea fi reprodusă...

— Vă referiţi la *Ce Soir?*

Madame încuviinţă din cap.

— Chiar şi numele e banal.

Grace se aplecă în faţă.

— Dar... de ce ar fi făcut un asemenea gest?

Madame Zed scutură din cap, cu chipul deodată lipsit de culoare.

— În timpul Ocupaţiei, Andre a fost arestat şi luat în tabăra de concentrare de la Drancy. Evei i-a intrat în cap că îl putea convinge pe Hiver să îşi folosească influenţa pe lângă Al Treilea Reich pentru a-l elibera pe Andre. Dar ea trebuia să îi demonstreze că merita acest efort, că Andre poate fi indispensabil afacerilor lui Hiver. Doar că Hiver era un om prost, superficial. A luat formula, dar Andre a murit în Dachau.

Grace se chinuia să absoarbă noile întorsături ale poveştii.

— Şi cu toate acestea, Eva a continuat să fie amanta lui Hiver şi după război?

Madame îi aruncă o privire supărată.

— Acum înţelegi de ce nu vorbeam. Eva nu avea deloc voinţă. În acele vremuri, ea nu era altceva decât o beţivă. Vezi dumneata, pentru Andre, reîntâlnirea cu Eva la Monte Carlo a însemnat un punct de răscruce, începutul succesului său. Însă pentru ea era deja prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Până în momentul în care Andre a reîntâlnit-o, ea fusese deja distrusă. Deşi era încă atât de tânără, adoptase metode de supravieţuire care o înrăiseră. Ea şi cu Lamb trăiau mult peste posibilităţile lor. Întotdeauna trăiseră aşa. Ani buni Eva încercase să pună ceva bani deoparte, însă Lamb dădea cea mai mare parte pe băutură, iar ce îi mai rămânea, juca la cărţi. Rochiile pe care ea le purta erau modificate de nenumărate ori. Întreaga lor aparenţă era o iluzie. Stăteau la cele mai scumpe hoteluri, pariau sume uriaşe, cunoşteau o mulţime de oameni sus-puşi. Însă cu un preţ teribil. Deşi eu cred, adăugă ea, că în ciuda tuturor defectelor sale, Lamb o iubea cu adevărat. De fapt, ştiu că aşa a fost.

— Ce vă face să afirmaţi asta?

— A făcut pentru ea ceva ce nimeni nu putea face, spuse Madame rezemându-se din nou de spătarul fotoliului său. Dragostea ne serveşte pe noi înşine – facem tot soiul de gesturi pentru propriul nostru confort şi numim asta iubire. Dar răzbunarea este un lucru intim, nu crezi? Ai putea de bunăvoie să duci la îndeplinire răzbunarea altcuiva?

Era o tulburătoare manifestare a devotamentului; una care se implântă incomod în imaginaţia lui Grace.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, continuă Madame. El îi datora măcar atât. Şi măcar o dată în viaţa lui, şi-a plătit datoria.

„Unele parfumuri sunt înmiresmate precum pielea unui nou-născut,
Dulci precum plânsetul unui oboi şi mai verzi decât primăvara.”

Charles Baudelaire

„Adevăratul Paradis este cel pe care l-ai pierdut.”

Proust

CRAWLEY, VESTUL LONDREI, 1928

Întreaga săptămână plouase fără încetare. O ploaie nemiloasă, îngheţată, toată ziua şi toată noaptea. El se dusese pe jos la spital de la apartamentul pe care îl închiriaseră. I-ar fi plăcut să ia autobuzul, însă pierduse o sumă bună ieri la cursele de cai şi erau destul de strâmtoraţi. Dacă putea să supravieţuiască până mâine, se organiza un joc de pocher într-un club din Soho, unde spera să câştige. Şi norocul i s-ar putea schimba într-un final.

Când ajunse la portar era deja leoarcă, scuturându-şi apa de pe pardesiul de ploaie precum îşi scutură câinii blana udă, picăturile de ploaie rostogolindu-se în jurul borului pălăriei.

Infirmiera de serviciu era tânără; o fată solidă, cu un chip rotund şi pufos. Îl privea cu ochii mari de uimire. El arăta precum Douglas Fairbanks. Când începu să vorbească, deveni evident că era un gentleman.

— Cum se simte? întrebă el.

— Se recuperează, domnule

— Când o voi putea lua acasă?

— Poate într-o săptămână. A pierdut foarte mult sânge.

— Şi copilul?

— O fetiţă, domnule. O fetiţă frumoasă şi sănătoasă.

— Înţeleg, se încruntă el cu privirea aţintită în podea.

Infirmiera mai văzuse această reacţie şi înainte. Bărbaţi care îşi doriseră fii. Dar domnul Lamb părea mai supărat decât ceilalţi.

— Aţi dori să o vedeţi pe fiica dumneavoastră? îl pofti ea cu glas vesel.

De obicei taţii îşi schimbau sentimentele îndată ce îşi vedeau copiii.

— Fiica mea?

Îşi ridică spre ea privirea surprinsă de parcă tocmai îl pălmuise. Apoi făcu o pauză, reculegându-se.

— Ah, poate mai târziu. Aş vrea mai întâi să... o văd pe soţia mea.

— Sigur, domnule.

Infirmiera îl conduse spre capătul îndepărtat al curţii maternităţii, agitându-se în faţa lui cu un aer de stăpână. Voia să pară eficientă, să îl impresioneze cu profesionalismul ei.

Însă el nu se uita la ea.

Era ora de vizite; câteva familii erau adunate în număr restrâns în jurul câtorva din paturile celorlalte femei, vorbind drăgăstos cu nou-născuţii. Proaspetele mămici îşi făcuseră datoria, iar acum şedeau în vârful patului, purtând jachete tricotate în culori pastelate, speciale pentru această ocazie, cu părul proaspăt pieptănat, cu ruj pe buze şi chipurile luminate de mândrie. În jurul lor plutea o atmosferă de sărbătoare.

Lamb îi urmărea cum îşi treceau bebeluşii unul în braţele celuilalt.

Însă patul Evei era la capătul rândului, cel mai aproape de cabinetul infirmierelor, separat de celelalte. Perdeaua era trasă, storul de la fereastră era coborât, împiedicând cerul şi aşa cenuşiu să lumineze interiorul. Infirmiera îndepărtă încet perdeaua.

Eva dormea. Era trasă la faţă şi palidă, braţele îi erau subţiri. Lamb fu din nou surprins gândindu-se că ea nu era decât un copil; cel mult o fetişcană.

Se întoarse spre infirmieră, cu o voce deodată acuzatoare:

— Nu arată bine.

Fata clipi.

— După cum v-am spus, a pierdut mult sânge. A fost o naştere grea, explică ea.

— Vreau să fie bine îngrijită, insistă el, deodată îngrijorat pentru proaspăta mămică. Îngriijită aşa cum se cuvine!

— Desigur, domnule. Facem tot ce ne stă în puteri.

El o străfulgeră cu privirea şi ea se dădu îndărăt, făcându-se nevăzută.

Trăgând un scaun de lângă pat, se aşeză. Îşi scoase pălăria, învârtind-o emoţionat în mâini.

Nu voia să fie aici; nu suporta să o vadă atât de mică şi de fragilă. Dacă ar fi câştigat ieri...

Obrajii îi ardeau, părul îi era încâlcit de la transpiraţie. Mirosea a iod şi a sânge. Ar fi trebuit să i se facă o baie.

Oare femeile astea nu puteau face nimic cum trebuie? Îşi trecu degetele prin păr.

Va discuta cu ele mai târziu.

Îşi învârtea iar şi iar pălăria între palme.

Şi iar o învârtea. Afară ploaia lovea în geamul ferestrei.

După o vreme, pleoapele Evei se zbătură, apoi se deschiseră.

— Unde e?

Vocea îi suna răguşită de parcă nu mai vorbise de zile întregi.

— E bine. Totul e bine, o bătu el uşor pe umăr, liniştind-o.

— Vreau s-o văd, insistă ea.

— O vei vedea. Dar mai întâi trebuie să discutăm. Noi doi am făcut o învoială, îţi aminteşti?

Ea încuviinţă slab din cap.

— Am avut grijă de tine, da? Luni în şir, fără să primesc nimic în schimb. Dar m-a costat.

Eva încercă să se ridice, dar era un efort prea mare.

— Ai văzut-o? Are păr? Cum arată?

— M-a costat, spuse el din nou, cu fermitate.

Ea se lăsă să cadă pe perne.

— Da, ştiu. Şi mă voi revanşa. Voi obţine ceva de muncă.

El râse, parcă tuşind sec.

— Tu ai deja de muncă, draga mea. Doar că nu ai fost capabilă să lucrezi. Până acum.

— Ştiu. Dar dacă pot lua pe cineva să aibă grijă de ea...

El o străfulgeră cu privirea şi vocea ei se stinse.

— Deja am discutat despre asta, îi aminti el. Nu aşa ne-a fost învoiala. Tu ai un talent deosebit. Noi putem face bani, mulţi bani. Însă nu aici. Nu în Anglia. Trebuie să plecăm în străinătate. Şi nu am de gând să îmi leg un copil de gât, ai înţeles?

Eva îşi strânse pleopele, dând frâu liber lacrimilor care-i alunecau pe obraji.

El scutură din cap, învârtind întruna pălăria.

Ura situaţia asta; era mai uşor să îţi părăseşti iubita decât să faci aşa ceva.

Scormomind prin buzunar, scoase un pachet de ţigări şi aprinse una.

— Uite, Dorsey, întotdeauna am fost direct cu tine. Tu acum îmi eşti datoare. Vândută.

— Dar acum e diferit. Acum o am pe ea.

El se aplecă spre Eva.

— Cum vei avea tu singură grijă de un copil? Gândeşte-te. După ce îţi trece bucuria momentului, cum va fi zi de zi? Unde vei locui? Cum te vei descurca? Cine crezi că va angaja o tânără necăsătorită cu un copil după ea?

Scăpă printre buze un fuior lung de fum.

— Vrei să mori în sărăcie şi fetiţa ta să aibă aceeaşi soartă?

— Taci din gură! întorcându-i spatele. Nu trebuie să fie aşa.

— Nu, nu trebuie. Ascultă-mă... am o soră. Frumoasă, la casa ei. Bună la suflet. Măritată cu un bărbat cuminte, veteran de război. Nu au copii. Dar au o casă mare, bani şi o poziţie socială – ceva ce nu poţi cumpăra cu bani.

— Te rog, îi luă ea mâna. Dă-mi un răgaz.

— Nu avem timp, zise el, retrăgându-se din strânsoarea ei. Cum crezi că am trăit până acum? Pentru Dumnezeu!

Dacă nu câştig mâine, ne aruncă în stradă – nici măcar nu pot plăti chiria.

Închise ochii trăgând adânc aer în piept.

— Nu trebuie să renunţi la ea pentru totdeauna, sugeră el, ceva mai calm. Doar până când te mai pui pe picioare. Vii cu mine în Europa şi facem împreună bani mulţi. Cazinourile dau pe dinafară cu milionari. Şi când avem destui bani, ne întoarcem.

Îi mângâie părul, îndepărtându-i-l uşor de pe faţă.

— Iar tu, draga mea, vei avea destui bani încât să îţi cumperi propria ta casă, cu grădină, să plăteşti şcoli bune şi rochii frumoase. Vei fi o femeie bogată şi îi vei putea oferi toate lucrurile de care va avea nevoie sau pe care şi le va dori. Dar totul se plăteşte, Dorsey. Tu ştii asta. Oricum, ea e încă mică. Nu îşi va aminti cine a avut grijă de ea când era un bebeluş.

— Eu îmi voi aminti.

— Poate, dar tu îmi eşti mie datoare. Eu am avut grijă de tine în ultima vreme.

— Dar familia ta? Nu ai putea sta de vorbă cu tatăl tău?

Chipul lui se înăspri.

— Nu. Ţi-am spus că eu sunt mort pentru el şi el pentru mine. Nu aş lua nimic de la el chiar dacă mi-ar oferi, ceea ce, crede-mă, nu va face.

— Noi... ne-am putea căsători... de-adevăratelea.

— Iisuse! Copila nici măcar nu e a mea.

Eva era lipsită de coerenţă; îi făcea situaţia mai grea decât era nevoie.

Lamb mai încercă o dată:

— Eu nu mă căsătoresc cu nimeni. În afară de asta, hai să nu ne mai prefacem. Să ne facem unul altuia măcar această mică favoare.

Îşi coborî privirea la pălăria pe care o ţinea în mâini.

— Eu sufăr de o boală – un mic cadou din război. Nu îmi pot lua o soţie tânără şi frumoasă. Cel puţin nu fără a risca să o contaminez şi pe ea. Şi mai degrabă m-aş sinucide decât să aştept sfârşitul lung şi dureros. Am luat această decizie acum mult timp.

— De aceea...

— Da, îi tăie el vorba. De aceea nu ai de ce să te temi de mine. Dar să fim clari – eu nu sunt Făt-Frumos al tău. Eu trăiesc după propriul chef, ăla care e, şi la fel am de gând să şi mor. Fii realistă, spuse el trăgând din nou din ţigară, amândoi suntem într-o situaţie foarte proastă şi nu avem mare lucru de oferit celor de lângă noi.

Ea nu răspunse.

— Lasă-mă să fac asta. Acest copil nu are ce căuta cu noi. Nu acum. Las-o pe sora mea să ne ajute. Copilul va fi în siguranţă, va fi bine îngrijit.

Îşi înclină capul în direcţia salonului de nou-născuţi.

— Bietul copil merită o viaţă mai bună decât asta, nu crezi?

— Poate. Nu ştiu.

Vocea lui Lamb de înmuie.

— Însă de un lucru sunt sigur – dintre toţi oamenii pe care i-aş putea târî după mine prin Europa, sunt bucuros că te-am ales pe tine.

O altă lacrimă alunecă pe obrazul ei.

— De ce?

— Pentru că eşti cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată. Adevărul e că sunt uimit de tine. Nu că aş crede în Dumnezeu, dar, dacă aş crede, tu ai fi pe lista argumentelor care îi dovedesc existenţa.

Era aproape un compliment, singurul pe care i-l făcuse vreodată.

Inima ei tresări; salonul se învârtea, conturul lucrurilor se estompa. Îşi închise ochii, încercând să oprească senzaţia.

— Nu va fi pentru mult timp, promiţi?

— Promit. Cu cât ne mişcăm mai repede, cu atât mai scurtă va fi despărţirea.

— Şi sora ta mi-o va da înapoi, da? Îi vei explica situaţia?

— Voi aranja totul, spuse el ridicându-se.

Ea încercă din nou să se salte, însă braţele îi tremurau, prea slăbite.

— Unde pleci?

— Eva, ai încredere în mine.

Îi apăsă obrazul cu palma, apoi se încruntă.

— Eşti fierbinte. Prea fierbinte. Mă duc să vorbesc cu doctorul. Mă întorc.

Se lăsă din nou pe perne, alunecând în somn, trezindu-se şi adormind din nou. După o vreme, nu putea spune cât, infirmiera se înapoie şi îi luă temperatura, cu chipul încruntat de concentrare.

— Ai febră, doamnă Lamb.

— Unde... unde a plecat?

— Soţul dumitale? A plecat, draga mea.

— A plecat?

Infirmiera îi aranjă pernele.

— Îţi voi face o injecţie. Te va durea puţin.

Scoase un ac.

— E frig, tremură Eva. Mi-e atât de frig.

— Stai liniştită acum. Nu te mişca.

Eva tresări când simţi injecţia cu morfină în braţ.

— Când îmi pot vedea fetiţa? murmură ea. Nu am văzut-o până acum. Vreau să o ţin în braţe.

— O vei vedea imediat cum ajungi acasă, draga mea. Va fi acolo, aşteptându-te. Uite, îi explică infirmiera, învelind-o cu încă o pătură, ai o infecţie, ai nevoie să te odihneşti.

Eva îi luă mâna.

— Dar vreau să o văd acum.

— Draga mea, soţul dumitale a luat-o cu el. E cel mai bine aşa. Nu vrei să se molipsească şi ea de la tine, nu?

Îi trase braţul uşor, dar ferm.

— Oricum, nu poţi avea grijă de copil cât timp eşti bolnavă. E pe mâini bune. Acum dormi. Va fi în braţele tale cât ai clipi.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

— Acum înţelegi, nu-i aşa? întrebă Madame Zed privind-o pe Grace.

Grace deschise gura pentru a răspunde, apoi se opri. Nodul i se strânse în stomac, parcă cineva smucea, jucându-se de-a „trage sfoara” cu măruntaiele ei.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea, amorţită.

În loc să îi răspundă, Madame întinse braţul, deschise sertarul unei măsuţe de lângă ea şi scoase o fotografie.

— Ai văzut vreodată o fotografie a Evei?

Grace scutură din cap. Madame îi întinse poza.

— Aceasta a fost făcută în urmă cu mulţi ani.

Era o fotografie veche, alb-negru, făcută într-un studio. Fata din poză era foarte tânără, avea o faţă în formă de inimă, cu ochi luminoşi, deschişi la culoare. Părul îi strălucea precum o cască întunecată, iar pielea îi era albă. Buzele pline şi rotunde erau arcuite într-un zâmbet cunoscător în colţul gurii. Ochii, conturaţi cu o dungă neagră şi groasă, priveau chiar în centrul lentilelor aparatului de fotografiat, provocându-l să clipească înaintea ei. Un soi de căldură sexuală iradia din fiinţa ei, un rafinament pasional şi sfidător.

Madame Zed scosese o tabacheră argintie.

— E frumoasă, nu găseşti?

Grace încuviinţă din cap, incapabilă să îşi ia ochii de la chipul din fotografie.

Aceasta nu era femeia pe care şi-o imaginase ea. Nici pe departe. Încercă să potrivească fotografia cu descrierea pe care o făcuse Monsieur Tissot unei femei al cărei chip era transformat de durere cu parfumul puternic, sofisticat care persista în apartament.

Însă fata din fotografie era atât de surprinzătoare prin prezenţa ei concretă şi atât de teribil de tânără.

Madame Zed deschise tabachera argintie din care luă o ultimă ţigară.

— Uite, spuse întinzându-i lui Grace cutiuţa goală.

Grace nu înţelese.

— Poftim?

— Ia-o, îi făcu bătrâna semn din cap. Uită-te.

Grace o ridică. Chipul ei se reflectă în suprafaţa netedă.

— Ai idee de ce te afli aici, doamnă Monroe? La Paris?

Grace se lupta să vadă ceva ce era extrem de evident.

— Acelaşi chip în formă de inimă, aceiaşi ochi limpezi de un verde-gri.

— Mama mea... mama mea a fost Catherine Maudley, se auzi rostind.

— Sigur, scăpără Madame un chibrit, flacăra trezindu-se la viaţă în timp ce îşi aprindea ţigara. Doar că, în mod obişnuit, cui atribuie oamenii această calitate?

Grace înghiţi greu, lacrimile adunându-i-se sub pleoape.

— Mama mea a murit în timpul Blitzului, spuse ea, prosteşte.

Madame Zed nu se deranjă să răspundă. Se ridică, se duse la comodă şi turnă un pahar de coniac pe care i-l întinse.

— Poftim. Bea.

Ambra lichidă şi dulce îi arse gâtlejul; alcoolul alunecă încet de-a lungul trupului. Mai luă o gură, scurgând paharul.

Madame se aşeză.

— Nu se poate să fi bătut atâta drum şi nici măcar să nu îţi fi trecut prin minte.

Grace puse paharul pe masă.

— Nu ştiţi cu siguranţă acest lucru... sau îl ştiţi?

Madame o privi blând pe Grace, apoi se ridică şi umplu din nou paharul.

Grace îl bău, privind fotografia, dar incapabilă de a mai vedea clar chipul femeii.

— De unde ştiţi? întrebă ea după o vreme.

— Eva era abia adolescentă când te-ai născut dumneata.

Grace îşi strânse pleoapele.

— Dar cum aţi ajuns să ştiţi?

— Pentru că beţivii vorbesc prea mult.

Câinele tresări în somn, scoţând un scheunat slab.

O rază de soare se mişcă aproape imperceptibil pe podea.

— Cred că ar fi mai bine să plec, se ridică Grace, picioarele tremurându-i nefiresc.

— Unde?

— Nu ştiu, răspunse ea privind la bătrână, însă fără să o vadă.

Madame îşi ridică spre ea ochii mari şi negri.

— Nu ai unde să te duci.

Avea dreptate.

Grace se aşeză din nou, cu trupul amorţit şi greu ca de plumb.

— De ce nu a încercat să ia legătura cu mine?

Madame clătină din cap.

— Ştia unde locuiesc şi cum să ia legătura cu mine după moartea ei, spuse Grace auzindu-şi vocea înălţându-se precum panica în interiorul ei. De ce nu s-a deranjat să o facă în timpul vieţii?

— Eşti furioasă.

— De ce nu aş fi furioasă? Care este reacţia potrivită atunci când afli că viaţa ta a fost clădită pe o minciună?

Madame o privea fără să spună nimic.

Grace întinse mâna după pahar şi mai luă o gură de coniac.

— De ce m-a inclus în testamentul ei?

— Pentru că era legată de tine. Pentru că, în ciuda absenţei ei, ea a existat şi tu existai. Voi sunteţi în viaţa fiecăreia precum marea există pe lume chiar dacă niciodată nu pui piciorul pe faleză.

Grace îşi împinse paharul pe masă.

— Aş mai dori nişte coniac.

— Cred că ai băut destul.

— Cred că vă înşelaţi.

Madame se ridică şi îi turnă al treilea pahar. Lăsându-şi capul pe spate, îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Cine e tatăl meu? Lambert? întrebă ea, pronunţând apăsat numele lui.

Trăgând adânc din ţigară, Madame scutură din cap.

— Nu.

— Atunci cine?

— Nu îi cunosc numele. Eva nu mi l-a mărturisit niciodată şi nici nu cred că e important.

— Ah, chiar aşa? râse Grace amar. Din câte se pare, nu sunt ceva important!

— Mama ta...

— Mama mea? Să nu îndrăzniţi să o numiţi astfel! îi tăie Grace vorba furioasă, surprinsă de forţa sentimentelor care o cuprinseră. Nu aveţi niciun drept să o numiţi astfel.

O mamă este o femeie care... stă, spuse ea simţind cuvintele sugrumând-o. Nu cineva care pur şi simplu te abandonează.

Madame Zed trase calm din ţigară.

— Nu aceasta a fost intenţia ei.

— Deci ce s-a întâmplat? M-a pierdut din memorie? Nu îmi pasă cine este această femeie... Catherine Maudley e mama mea adevărată. Înţelegeţi?

Madame se ridică.

— Cred că ai dreptate, poate ar trebui să te întorci în camera dumitale de hotel.

Grace se ridică la rândul ei; se simţea straniu, de parcă plutea, legată de pământ doar prin teama şi furia crescândă.

— Îmi pare rău că am intrat cu forţa în magazinul dumneavoastră, doamnă. Şi îmi pare rău că am revenit aici. De fapt, îmi pare rău că am venit la Paris.

— Permite-mi să te ajut să găseşti un taxi, se oferi ea, ţinându-i pardesiul lui Grace, apoi conducând-o până la uşă.

Grace îşi strânse furioasă cureaua în jurul taliei şi îşi trase pălăria pe ochi.

— Vreau să mă plimb.

— Nu cred că eşti în siguranţă.

— M-am săturat să fiu în siguranţă.

Deschise uşa şi se îndreptă spre scările înguste ce duceau în stradă.

Madame Zed o urmări în timp ce ieşea pe uşă. O pală de vânt rece se strecură înăuntru, alergând pe scări în sus, repezindu-se la ea precum un pumn invizibil, furios, înainte ca uşa să se trântească.

Secretara lui Edouard Tissot plecase deja de la muncă şi biroul era tăcut înainte de căderea serii. El lucra până târziu, doar în cămaşă, cu mânecile suflecate, cu hârtiile acoperindu-i întregul birou, foarte concentrat la detaliile unei propuneri complicate de încheiere a unui caz, când se trezi deodată cu ea acolo, stând în pragul uşii.

Îşi ridică privirea dintr-un impuls pe care nu îl înţelese, ea apăruse fără un sunet. Luminile din biroul de afară erau stinse, cerul se întunecase, devenind de un purpuriu întunecat. Ea părea o umbră ireală, mai ales cum stătea în picioare, atât de tăcută şi de nemişcată.

— Madame Monroe? se ridică el. Nu v-am auzit intrând. Vă rog, luaţi loc, îi făcu el semn spre scaunul din faţa lui.

Însă ea rămase nemişcată.

Ceva se schimbase în înfăţişarea ei; îşi ţinea maxilarele încleştate, privirea ei trecea prin el şi buzele erau o dungă subţire, strânsă.

Ea clătină din cap, afundându-şi pumnii adânc în buzunarele pardesiului de ploaie.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Monsieur Tissot, şi că am dat buzna fără a stabili o întâlnire. Însă m-am gândit că ar trebui să vă anunţ că sunt gata acum să semnez orice act vă este necesar pentru a încheia vânzarea proprietăţii către Yvonne Hiver.

— Înţeleg, rosti el privind-o surprins. Vă rog, nu doriţi să luaţi loc? Şi putem discuta.

Însă din nou, ea nu se mişcă.

— Iertaţi-mă, continuă el încercând să înţeleagă ce anume se schimbase la ea din acea dimineaţă, însă aveam impresia că încă nu luaserăţi o hotărâre definitivă.

— Păi, m-aţi convins, rosti ea pe un ton brusc şi rece. Va dura mult redactarea documentelor?

— Nu. Nu cred...

— Bun. Abia aştept să termin această poveste cât mai repede posibil.

Edouard Tissot se apropie de ea.

— Îmi dau seama că femeile se bucură de privilegiul de a fi capricioase, însă această hotărâre este prea bruscă. S-a întâmplat ceva?

Ea privi mai degrabă prin el decât spre el.

— Nu. Vreau să plec acasă. Şi aveţi dreptate – nu am niciun motiv să rămân aici când am deja o ofertă din partea unui cumpărător înstărit.

— Nimic nu mă sperie mai mult decât atunci când o femeie îmi spune că am avut dreptate de la bun început, glumi el.

Doar că ea nu râse. El mai încercă o dată.

— Nici măcar nu doriţi să scoateţi proprietatea pe piaţă? Să vedeţi cât valorează la ofertă deschisă?

— Sunt sigură că nu este necesar. Oferta doamnei Hiver este mai mult decât generoasă. Durează mult actele, Monsieur Tissot? întrebă ea din nou.

— Nu. Le pot pregăti pentru mai târziu în această seară.

— Bine. Voi fi la hotel toată seara.

— Madame Monroe.

Făcu un pas mai aproape de ea.

— Grace...

Ochii ei îl fulgerară, oprindu-l deodată.

— De ce nu îmi povestiţi ce s-a întâmplat? sugeră el.

Expresia de pe chipul ei era sălbatică, aproape înspăimântată; tonul vocii, de o duritate neobişnuită la ea.

— Nimic nu s-a întâmplat. Sunt aceeaşi care am fost dintotdeauna.

Apoi dispăru.

La fel de neaşteptat precum apăruse.

Era trecut de ora nouă când el termină în cele din urmă de pregătit documentele şi se făcu şi mai târziu până ajunse la Hôtel Raphael. Cu toate acestea, fu surprins când recepţionera îi spuse că Madame Monroe nu e în camera ei, ci îl aştepta în barul hotelului.

Era vineri seara. Barul era plin de lume râzând, un pianist cânta jazz, aerul era încărcat de fum de ţigară. El se opri în pragul uşii, căutând-o cu privirea prin salonul aglomerat.

Ea stătea singură la una din mesele de pe margine, fumând, cu un pahar de whisky în faţă. Purta o rochie neagră care ar fi fost simplă dacă nu i-ar fi îmbrăcat la perfecţiune umerii palizi şi nu i-ar fi pus sublim în evidenţă curbele zvelte. Era o rochie de o asemenea eleganţă modernă încât cerea un anumit rafinament versat din partea femeii care o purta. În această seară, cu rujul de un roşu-închis şi ochii mari, conturaţi cu negru, Madame Monroe era aproape de nerecunoscut: de un şarm rece, relaxat. Aceasta nu era aceeaşi femeie căreia îi era jenă să mănânce stridii sau care îl târâse după ea printr-un magazin de vechituri. Totuşi, armura magnifică a ţinutei ei o făcea în ochii lui şi mai fragilă. În timp ce îşi croia drum spre ea prin mulţime, îi trecu prin minte, cu un fior de adrenalină, că acest efort fusese făcut pentru a-l seduce pe el.

— Madame Monroe, începu el, oprindu-se dinaintea ei. Sunteţi foarte frumoasă în seara asta.

Ea nu păru să înregistreze complimentul lui. Îşi ridică privirea încet.

— Vă rog, spuse, făcându-i semn spre scaunul din faţa ei.

Un chelner apăru aproape imediat; ea părea să atragă astăzi atenţia tuturor, chiar şi în acest salon aglomerat.

— Dumneavoastră ce beţi?

— Scotch.

— Atunci şi eu voi dori tot scotch.

— Aţi adus hârtiile? întrebă ea, făcând semn spre servieta lui.

— Da.

Luă asta ca pe un semn şi le scoase, întinzându-i-le peste masă.

— Şi unde trebuie să semnez?

În mod cert nu pierdea timpul.

El îi indică spaţiile din josul paginilor.

— Am marcat locurile cu un X.

Trase repede din ţigară, punând-o în echilibru pe marginea scrumierei.

— Aveţi cumva un stilou?

— Doriţi să trecem în revistă condiţiile contractului? întrebă el scoţând un stilou din buzunarul de la piept şi întinzându-i-l. Aş fi mai mult decât fericit să vă ajut.

— Nu, mulţumesc.

Îşi mâzgăli semnătura în subsolul câtorva pagini ale contractului.

— Nici măcar nu vreţi să ştiţi suma pentru care îl vindeţi?

Ea mai iscăli o pagină.

— Oricare ar fi suma, e mult mai mare decât ce aveam când am sosit aici, nu-i aşa?

Îi adresă un zâmbet crispat şi îi înapoie stiloul.

— *Voilà*, Monsieur Tissot.

Împinse hârtiile spre el.

— Am terminat.

Chelnerul apăru cu băutura.

— Madame Monroe, începu el, strecurându-şi documentele înapoi în servietă, nu pot să nu observ că s-a întâmplat ceva...

— Vă rog, Monsieur Tissot, trase ea un ultim fum din ţigară, o stinse în scrumieră în vreme ce se ridica de pe scaun. Vreau să vă mulţumesc pentru tot ajutorul pe care

mi l-aţi acordat aici, în Paris. Serviciile dumneavoastră au fost excelente, încheie ea, întinzându-i mâna.

Se ridică şi el, deodată ofensat.

— Serviciile mele?

— Da. Dedicaţia dumneavoastră şi profesionalismul sunt admirabile, iar eu vă sunt profund recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Sunt conştientă de faptul că aţi făcut un mare efort pentru a mă ajuta să nu mă simt străină aici. Doresc să vă mulţumesc şi să vă doresc mult succes în viitor.

El o străfulgeră cu privirea, simţindu-şi deodată sângele năvălindu-i în obraji de furie.

— Mă concediaţi? Credeţi că timpul pe care l-am petrecut cu dumneavoastră s-a datorat strict amabilităţii profesionale?

Ea se crispă, retrăgându-şi mâna. Undeva, în spatele stratului gros de rimel negru, el văzu în ochii ei că vorbele lui atinseseră un punct sensibil.

— Dumneavoastră aţi dorit ca eu să semnez actele, nu-i aşa?

— Da, însă eu... încercam...

Se opri conştient de vorbele lui.

— Pur şi simplu încercam, în calitate profesională, să vă ajut să alegeţi cea mai înţeleaptă cale de a acţiona.

— Şi aţi făcut-o foarte bine, răspunse ea luându-şi poşeta de pe masă. Responsabilităţile dumneavoastră faţă de mine au luat sfârşit.

Se strecură pe lângă el şi părăsi barul aglomerat.

El îşi înhăţă servieta şi pardesiul, păşind în urma ei în foaier.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? întrebă el ajungând-o din urmă.

— Nimic.

Mergea spre capătul coridorului, acolo unde se afla liftul. Uşile se deschiseră şi ea păşi înăuntru. El o urmă.

— Ce faceţi aici?

Uşile se închiseră.

— Vin după dumneavoastră.

— De ce?

Deodată el rămase nemişcat, adulmecând aerul.

— Sunteţi dată cu parfum?

— De ce nu? Toate femeile se dau cu parfum, răspunse ea mimând indiferenţa.

— Nu, dumneavoastră nu vă daţi cu parfum. Şi ce parfum e ăsta?

Ea îşi ţinea privirea drept în faţă, lipită de uşile liftului.

— Prietena mea mi l-a cumpărat. De la Hiver. O achiziţie potrivită, nu credeţi? râse ea scurt şi sarcastic.

Uşile se deschiseră şi ea păşi afară.

Din nou, el o urmă îndeaproape.

La jumătatea holului, ea se opri, întorcându-se către el.

— Ce intenţionaţi să faceţi? Să mă însoţiţi în cameră?

— De ce purtaţi parfum? De unde aveţi rochia aceasta?

— Nu vă place cum arăt? îşi miji ea ochii spre el.

— Îmi plăcea cum arătaţi înainte!

— Ah, serios? Mi-e greu să cred.

Se întoarse şi grăbi pasul.

— Dar nu asta e important.

— Dar ce e important?

Îşi scoase cheia şi descuie uşa camerei ei.

— Ceva s-a întâmplat şi nu îmi spuneţi ce anume, zise el, întinzând mâna şi apucând-o de braţ.

— Ce mai contează pentru dumneavoastră? Ah, ba ştiu!

Începu deodată să râdă.

— Credeţi că sunt distrusă şi vreţi să mă reparaţi... asta e, nu-i aşa?

Cuvintele ei îl dureau, însă nu cedă.

— În seara asta nu sunteţi în apele dumneavoastră.

Ea se opri din râs.

— Aha, asta e o idee interesantă. Nu, domnule, categoric nu sunt în apele mele.

Încercă să se retragă, însă el nu îi dădu drumul.

— De ce?

Deodată ea nu mai opuse rezistenţă, rezemându-se relaxată de tocul uşii.

— Nu vă place cum arăt? întrebă ea din nou, măsurându-l provocator.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Întotdeauna mi-a plăcut cum arătaţi, admise el.

— Adevărat?

El încuviinţă din cap, dându-i drumul la braţ.

— Are prea puţină legătură cu rochia pe care o purtaţi sau felul în care vă coafaţi părul.

Ea veni mai aproape, până când el putu să îi simtă căldura respiraţiei pe obraz.

— Dar cu ce are legătură?

— Cu ceea ce sunteţi în esenţă.

El îşi lăsă geanta şi pardesiul să cadă pe podea. Întinzându-se, îi prinse obrajii în palme.

Ea îşi închise pleoapele.

— Şi cine sunt eu?

Aplecându-se spre ea, îşi plimbă uşor buzele peste buzele ei, abia atingând-o:

— Cu siguranţă sunteţi fiinţa care a fost trimisă pentru a mă scoate pe mine din minţi, şopti el.

O trase mai aproape şi o sărută. Buzele ei erau moi, tandre. Ea ezită, răspunzând leneş, provocator sărutului. Contururile line are trupului ei se lipiră moale de el.

Parfumul acela straniu îi rămăsese lipit de păr, de gât; se infiltra în pielea ei, împrumutându-i o prospeţime minerală, pământească. Începu să o sărute mai pasional, plimbându-şi palmele pe spatele ei, peste curba sânilor, peste arcul coapselor.

Apoi, pe neaşteptate, ea se trase îndărăt.

El întinse din nou braţul, dar ea făcu un pas în spate, privindu-l acum cu ochii mari şi speriaţi.

— Vă rog să mă iertaţi. În seara asta nu sunt în apele mele.

— Dragă, sunt eu! cineva bătea la uşă. Deschide. Sunt eu, Mallory.

Ridicând pleoapele, Grace văzu o rază strălucitoare de soare tăind prin golul dintre draperii o dungă de lumină albă pe covor.

Ridicându-se, traversă clătinându-se camera şi descuie uşa.

— Ah! o privi Mallory surprinsă. Nici măcar nu eşti îmbrăcată! Am crezut că vrei să mergi prin oraş. Te simţi bine?

— Sunt puţin mahmură, minţi Grace. Am nevoie de mai mult somn. Te descurci fără mine?

— Sigur. Îţi pot aduce ceva? Nişte aspirină sau poate..., zâmbi ea viclean, cui pe cui se scoate, un pahar de ceva? Nu se ştie, s-ar putea să renunţ la plimbare şi să te însoţesc.

— Nu, scutură Grace din cap. Nici nu suport gândul.

— Cum strici tu cheful oamenilor! Presupun că avocatul franţuz e de vină că te-ai îmbătat astă-noapte, spuse ea scoţându-şi mănuşile din poşetă. Mă duc la Notre Dame, dar voi lăsa Turnul Eiffel pentru când te vei simţi mai bine, da?

Mallory plecă şi Grace închise uşa în urma ei.

Cândva în jurul orei patru se trezi din nou. Aerul în cameră era cald; vremea devenise aproape văratică.

Dar se trezise cu o durere cap. Şi în piept simţea o presiune ca o durere surdă.

Simţindu-se slăbită, sună să i se aducă ceva de mâncare – hotărându-se în cele din urmă să comande tartă de lămâie şi ceai. Nu avea poftă de mâncare, dar ar fi gustat ceva dulce.

Când valetul îi aduse mâncarea, găsi un plic pe podea care fusese strecurat pe sub uşă. Conţinea documentele semnate, împreună cu o notă:

Vă recomand să vă mai gândiţi. Vă rog, cel puţin, să ne vedem înainte de plecare.

E. Tissot

Grace lăsă scrisoarea pe masă şi trase draperiile.

Nu voia să stea de vorbă cu el astăzi. Nu voia să vadă pe nimeni astăzi.

Voia doar să fie lăsată in pace.

Tot ceea ce crezuse despre ea însăşi fusese sfărâmat în bucăţi. Nu mai rămăsese decât un gol. Se simţea de parcă părinţii ei ar fi murit încă o dată; doar că acum fuseseră şterse şi toate amintirile. Deodată, fiecare moment trecut era alterat.

Eva d’Orsey nu îi dăruise nimic.

În schimb îi luase şi singura viaţă pe care o cunoscuse.

Golul din sufletul lui Grace se lărgi, transformându-se într-o epuizare amorţită, lipsită de orice simţire.

Lăsă ceaiul şi tarta neatinse şi trase la loc draperiile.

Căzu din nou într-un somn profund şi greu.

Visa.

În cameră era întuneric. Se lăsase noaptea.

Braţele lui îi învăluiră pielea ei caldă; haina lui mirosea a lână de oaie udă, ca şi cum l-ar fi prins un ropot de ploaie venit pe neaşteptate.

— Trezeşte-te, şopti el cu buzele lipite de gâtul ei, cu degetele alunecându-i prin păr. Hai.

Grace se întoarse.

Se auzi o bătaie în uşă. Poate era din nou Mallory.

Însă nu voia să plece.

Bătaia continuă.

Grace se ridică.

Era întuneric beznă. Traversă precaut camera, bâjbâind după ivăr.

Uşa se deschise, lumina aurie a becurilor din hol năvălind înăuntru, orbind-o.

— Dumnezeule! se dădu ea înapoi, clipind. Roger?

— Păi, era şi timpul, spuse el. Aproape te pierdusem.

— Ce cauţi aici?

— Voiam să te văd. La urma urmei, sunt soţul tău.

Zâmbi. Roger avea un zâmbet cuceritor, care îi lumina întreaga faţă; încreţindu-i nasul şi formând mici riduri de expresie în jurul ochilor căprui.

— Dumnezeule! râse el. Ce ţi-ai făcut la păr? Nu contează, va creşte la loc.

Aruncându-şi pardesiul pe spătarul scaunului de la masa de scris, se aşează pe sofa şi îşi scoase ţigările.

Grace rămase în picioare, încă nevenindu-i să creadă; cu braţele încolăcite protector la piept peste cămaşa de noapte din pânză albă.

— Ah, nu fi aşa, râse el văzând-o atât de serioasă, înclinându-şi capul într-o parte. Ai de gând să-mi spui că nu eşti nici măcar puţin încântată să mă vezi?

Îşi plimbă degetele prin părul blond-nisipiu.

— Am bătut atâta drum. Vrei una? întrebă întinzându-i pachetul de Chesterfield.

— Nu, mulţumesc.

Ea îl urmări aprinzându-şi o ţigară, lăsându-se confortabil pe spătarul sofalei. Se simţea deja ca acasă. Avea acest talent de a acapara fiecare spaţiu în care pătrundea, punând stăpânire pe el.

— Dar ce cauţi aici? întrebă ea din nou, încăpăţânată.

Privirea lui se înmuie.

— Am venit să te iau înapoi la Londra, Grace. Înnebunesc fără tine. Adevărul este că am fost stupid şi egoist.

Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi. Fumul de ţigară se încolăcea în sus, în jurul capului său frumos.

— Trebuie să ştii că nimic nu s-a petrecut cu Vanessa. Ne-am nimerit împreună în Edinburgh la acelaşi hotel. Am văzut împreună un film, dar asta a fost tot. Îţi jur.

— Atunci de ce m-ai minţit?

— Nu ştiu, oftă el clătinând din cap. Eram furios, cred. Speriat. Şi ea poate fi foarte înţelegătoare.

El îşi ridică din nou ochii spre ea, privind-o pieziş.

— Am început atât de prost căsătoria asta, nu-i aşa? şopti el. Şi îmi pare rău, Gracie, dar nu m-am comportat aşa cum trebuie.

Grace dechise gura să vorbească, însă nu ştia de unde să înceapă, era gâtuită.

— Tu... nu înţeleg...

— Te rog, iubito, se ridică el de pe sofa. Iartă-mă. Te-ai măritat cu un prost. Dar este prostul tău, îţi jur.

Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, o trase aproape de el.

Era atât de înalt, ea abia îi ajungea până la bărbie. Îi simţea inima pulsându-i, aftershave-ul îi inunda nările cu mirosul familiar de săpun. Rămase complet nemişcată, cu obrazul lipit de pieptul lui, până când Roger făcu un pas în spate. Zâmbea frumos, uşurat.

— Dumnezeule, sunt rupt de oboseală. Ce călătorie!

Punându-şi ţigara într-un colţ al gurii, îşi ridică valiza, aşezând-o pe grilajul pentru bagaje. Deschise cataramele şi îşi scoase dinăuntru trusa de ras.

Ea îl urmări în vreme ce el îşi desfăcu şireturile, îşi scoase pantofii, îşi agăţă haina de la costum.

— Asta e toaleta?

Ea încuviinţă din cap.

Roger păşi pe lângă ea în toaletă şi închise uşa. Grace auzi apa curgând.

Se aşeză pe marginea patului.

El venise după ea. Tocmai de la Londra.

Şi Vanessa... nimic mai mult decât o neînţelegere, din câte se părea. Dacă îl credea pe cuvânt.

Nu durase mai mult de cinci minute. Intrase în camera ei, îşi ceruse iertare şi acum era în baie... baia ei.

Dar de ce ea nu simţea nimic?

Plimbându-şi palma peste frunte, Grace îşi apăsă degetele puternic în piele. Da, le simţea. Dar de ce nu simţea nimic pe dinăuntru?

După o vreme, Roger ieşi din baie.

Fără să spună o vorbă, Grace stinse lumina şi el termină să se dezbrace pe întuneric.

Ea se întinse pe marginea îndepărtată a patului cu spatele la el şi el se ghemui lângă ea.

Nu mai fusese atât de aproape de ea de foarte mult timp; inima îi bătea atât de tare în urechi, încât îi fu teamă că el ar putea auzi.

Însă atunci când el întinse braţul să o cuprindă, ea se feri.

— Nu.

Când Grace se trezi a doua zi dimineaţă, Roger era deja îmbrăcat de zi, stând la masa de scris. Studia nişte hârtii, cu ochelarii de citit pe vârful nasului.

Încă ameţită. Grace se ridică sprijinindu-se în coate.

— Cât e ora?

El nu se deranjă să se întoarcă.

— Habar n-am, spuse întorcând pagina. E o diferenţă de fus orar, nu?

Grace se frecă la ochi.

— Ce faci acolo?

Scoţându-şi ochelarii, el se întoarse, cu hârtiile în mână.

— Ai idee cât de valoros este portofoliul ăsta de acţiuni?

Grace se ridică, acum trezită de-a binelea.

— Hârtiile acelea îmi aparţin, Roger!

— Iar tu eşti soţia mea, Grace. Iar acum hârtiile ne aparţin amândurora.

— Dar cum ai ajuns tu să te uiţi la ele? întrebă ea coborându-şi picioarele din pat. Cine ţi-a dat permisiunea?

El o privi cu un zâmbet abia perceptibil al buzei de sus, ca şi cum ea îşi pierduse minţile.

— Erau aici, pe birou, în văzul lumii. Şi oricum, Mallory mi-a povestit că ai nişte greutăţi într-o chestiune legală. Eu ştiu să citesc contractele, Grace. Asta fac toată ziua. Trebuia să mi le fi arătat în clipa în care am intrat.

— Mallory?

Discutaseră pe la spatele ei?

— Ce legătură are Mallory cu toate astea?

— Niciuna. Iisuse, ce sensibilă eşti!

Se întoarse cu totul în scaun pentru a o privi în faţă.

— Am sunat-o, e bine? Voiam să ştiu că eşti în siguranţă.

— Atunci de ce nu m-ai sunat pe mine?

— Pentru că, spuse el ridicându-se, nu tu voiai să mă asculţi. Mă acuzai că am o amantă. Ce e cu tine în dimineaţa asta?

Grace îi întoarse spatele. Simţea că îi explodează capul. El era prea mare, prea gălăgios; acapara întregul spaţiu din cameră. Nici nu venise bine şi îşi băgase nasul în hârtiile ei, spunându-i ce să facă, sunându-i prietenele. Înşfăcând o rochie din şifonier, se repezi în baie.

Când ieşi, Roger trecea în revistă documentele pe care le semnase cu Monsieur Tissot.

— Trebuie neapărat să traducem hârtiile astea cum se cuvine. Şi o să-l sun pe acest Edouard Tissot, să stabilesc o întâlnire cu el după-amiază. Îţi spun eu, asta e neglijenţă. Nu îmi vine a crede că ai putea semna orice fără să mă consulţi înainte, Grace, insistă el scuturând din cap. Ar putea fi o greşeală enormă. Ai idee cu cât se vinde o proprietate în zona asta? Ai noroc că am dat de actele tale la timp.

Grace îşi luă poşeta şi pardesiul. Îşi puse pălăria pe cap.

Roger îşi scoase ochelarii.

— Unde pleci?

— Am nevoie de aer curat.

— Nu poţi pleca acum, Grace. Trebuie să îmi spui exact tot ce ai făcut aici. Trebuie să studiem actele astea. Chiar nu înţelegi? Ne afectează pe amândoi. Şi mă rog cine este Eva d’Orsey?

Grace deschise uşa.

— Nu vreau să discut despre ea. Mă priveşte numai pe mine, Roger. Nu e treaba ta.

Întâi se duse la uşa camerei lui Mallory, dar nu primi niciun răspuns.

După ce cercetă restaurantul şi terasa, Grace o găsi în cele din urmă în salon, aşezată într-un colţ pe o sofa, scriind vederi.

— Bună dimineaţa, soare, zâmbi ea. Te simţi mai bine?

Grace se trânti într-unul din fotoliile din faţa ei.

— Roger e aici.

— E aici? ridică Mallory privirea surprinsă. În Paris?

Grace se aplecă spre ea.

— De ce i-ai povestit despre moştenire?

— Vrei să spui că tu nu îi povestiseşi? întrebă ea punând stiloul pe masă.

Grace îşi duse palmele la ochi. Simţea că pereţii se strâng în jurul ei. Parisul, în care se simţise atât de liberă şi independentă, devenise peste noapte la fel de sufocant ca şi Londra.

— Îşi bagă nasul în toate hârtiile mele, Mal. Îmi sună avocatul, are de gând să traducă contractele.

— Păi, căzu ea pe gânduri, încruntându-se, nu e un lucru bun?

— Nu, Mallory. Nu e.

— Nu crezi că Roger te-ar putea ajuta?

— Asta mă priveşte numai pe mine, insistă Grace.

Nu îi trecuse până acum prin gând cât de important era să îşi pună ea singură aceste întrebări; cât de mult conta pentru ea propria ei independenţă.

Mallory se încruntă, muşcându-şi buza de jos.

— Îmi pare rău, Grace. Eu credeam că, în fine, eşti depăşită de situaţie. Când m-a sunat acum două seri, părea sincer îngrijorat. Mi-a spus că voia să ştie că eşti bine. Eu habar n-aveam că tu nu îl puseseşi în temă. Şi îţi jur că nu ştiam că avea de gând să vină aici. Sincer, draga mea, spuse ea punând o mână peste mâna lui Grace, voiam să fac doar ce e mai bine pentru tine.

— Venirea lui aici nu e cel mai bun lucru pentru mine, o întrerupse ea ridicându-se.

— De unde ştii?

Grace o privi.

— Nu... nu ştiu, spuse ea bâlbâindu-se, luată prin surprindere.

Mallory atinsese un punct sensibil; de obicei, Grace era cea confuză, cea care plutea fără o ţintă, bâjbâind pe întuneric.

— Păi, oftă Mallory, cum e cel mai bine?

Grace îşi puse pardesiul. Chiar şi Mallory se îndoia de ea.

— Nu ştiu.

— Unde te duci? întrebă ea ridicându-se.

— Vreau să fiu singură.

— Aşteaptă, o luă Mallory de braţ. Şi-a cerut scuze Roger? Ce ţi-a spus?

Chipul lui Mallory era atât de încordat.

Grace o ţintui cu privirea, făcând eforturi să se concentreze. Dar mintea ei voia să fie lăsată în pace. Dintr-un oarecare motiv, întreaga poveste cu Roger, cu ce spusese sau făcuse, nu mai conta la fel de mult ca o altă chestiune – ceva care îi era încă neclar. Plutea undeva într-un colţ al conştiinţei ei, precum o umbră.

Mallory aştepta. Mintea lui Grace se învârtea. Abia îşi mai amintea detalii ale conversaţiei din seara trecută: doar că Roger venise în camera ei, îi luase tot aerul, acaparase tot spaţiul. Şi după luni în care tânjise după atingerea lui, acum ea era cea care îl respingea.

Prin contrast, amintirea buzelor lui Edouard Tissot pe buzele ei îi infiora întregul trup.

— Nu ştiu. Nu sunt sigură... cred că da, rosti ea cu o voce plată, lipsită de viaţă. Mi-a spus tot ce voiam să aud. Mi-a spus că totul... totul a fost o minciună. Doar că acum nu mai vreau să aud nimic.

Stătea pe o bancă în parcul de vizavi de magazin, cu spatele la terenul de joacă, privind de-a lungul râului. Câinele ei, bătrânul terrier cu ochi apoşi şi blană năpârlită, era ghemuit ca o minge mică sub bancă, ascunzându-se de copiii gălăgioşi.

Era uşor de reperat – paltonul lung, negru, pălăria de lână în formă de turban. Chiar şi din spate, postura ei ţeapănă îi împrumuta un aer maiestuos.

Grace nu voia să se afle în acest parc; îşi dorea din toată inima să nu mai vorbească niciodată cu Madame Zed. Cu toate acestea, iat-o aici.

Când ieşise pe uşa hotelului, întâi se dusese la Luvru. Era atât de mare; planul ei era să se piardă în galeriile nesfârşite. Să îşi petreacă acolo întreaga zi sau măcar până când mintea ei avea să se calmeze. Dar îndată ce intrase, vastitatea impresionantă a locului o copleşise.

Pereţii din marmură palidă şi coloanele înalte repetau ecourile vocilor sporovăind într-o multitudine de limbi; opulenţa incredibilă a pereţilor şi tavanelor aurii ale Galeriei Apollo străluceau prea puternic; de jur împrejurul ei, pe pânze, trupurile se zvârcoleau, războaiele se

dezlănţuiau, eroismul era slăvit. Grandoarea locului mai degrabă crea o stare de agitaţie decât de linişte.

Aşadar plecă; rătăci pe străzi, cumpără o cafea pe care n-o bău. Intrând într-o librărie, stătu privind în gol la titlurile de pe rafturi.

Un domn cu ochelari se apropie de ea.

— *Comment puis-je vous aider?*

— Poftim?

— *Comment puis-je vous aider?* repetă el rar.

Îi trebui o clipă să îşi dea seama că se uita la un şir de reviste de anatomie; intrase într-o librărie universitară.

— *Non. Non, merci.*

Curând, îi deveni limpede că nicăieri nu va găsi alinarea pe care o căuta. Mintea ei şovăia şi o lua la goană, se împiedica şi cădea mereu şi mereu în aceleaşi prăpăstii fără răspuns. Într-o clipă gustul, atingerea şi mirosul lui Edouard Tissot părea să îi fi acaparat întregul trup, iar mai apoi, la fel de intens, adevărul îngrozitor o orbea – adevărul că nu mai putea avea încredere în ea însăşi, că tot ce ştia despre propria ei persoană era o minciună.

Acum se întorsese aici, pe malul stâng al Senei. Căutând persoana care îi tulburase viaţa, fisurând-o, aşa cum spargi coaja unui ou. Grace se opri în faţa băncii. Cu mâinile în buzunare, prinse în pumn bricheta veche a tatălui ei, strângând-o cu toată puterea.

— Trebuie să mă urâţi.

Madame Zed îşi ridică privirea surprinsă. Apoi, văzându-i chipul şi mâhnirea, scutură din cap.

— Nu, nu te urăsc. Nici măcar nu te cunosc.

Buzele ei se crispară, strângându-se într-o linie subţire, îndârjită.

— Dar am detestat-o pe ea.

— De ce?

— De ce nu? replică ea tăios, străfulgerând-o cu ochii negri, aprigi. El era al meu. Eu l-am descoperit. Eu l-am educat. Cu banii mei am cumpărat afacerea. El era întreaga mea lume – copilul pe care nu l-am născut niciodată, soţul cu care nu m-am căsătorit niciodată, tovarăşul pe care nu l-am găsit niciodată. Şi pe urmă a apărut ea, din senin! Ştii ce era atât de devastator la ea? o întrebă, aplecându-se în faţă. Avea un talent cu adevărat unic. Ştia cum să surprindă aroma timpurilor, cum să o distileze într-o atmosferă perfectă. Era foarte bună la asta. Mai mult decât oricine altcineva, ştia cum să îl facă să asculte.

Prinse lesa terrierului strâns, învârtind-o în jurul încheieturii ei osoase.

— Când vorbeam eu, vocea mea se pierdea precum vântul. Eva ştia cum să scoată la iveală tot ce avea el mai bun. Când ea sugera ceva, el nota. Ea avea întotdeauna dreptate. Îţi dai seama cât de exasperant era pentru mine? Eu eram redusă la statutul de spectator – o relicvă dintr-o altă epocă.

Bătrâna rămase o vreme cu privirea aţintită pe întinderea de apă gri. Când vorbi din nou, vocea îi suna goală, seacă.

— Chiar şi atunci când ea a plecat, el devenise atât de sigur pe el, atât de independent, încât nu mai avea nevoie de mine.

— Nu e adevărat. Cum rămâne cu toată corespondenţa pe care am găsit-o? Scrisoarea cu acordurile acelea stranii pe care le creaţi cu el, lână udă, păr şi altele.

Madame strânse mai puternic lesa.

— Acela nu era Valmont.

— Atunci cine a fost? Cine altcineva mai avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a crea un parfum?

— Oare cine? se întoarse ea, fixând-o pe Grace cu o privire neagră, indescifrabilă. Ea a făcut o singură formulă. Nici în ziua de astăzi nu îmi vine a crede. Să ai un asemenea succes cu doar o primă încercare adevărată.

Îşi scutură capul, râzând amar.

— De necrezut.

Grace se aşeză pe marginea băncii.

— Despre ce vorbiţi?

— Formula pe care i-a vândut-o lui Hiver... Eva o crease.

— Dar mi-aţi spus că ea l-a trădat pe Valmont! Că era a lui.

— Avea numele lui pe ea. Dar nu. Ea lucrase o vreme de una singură la formulă. Era o obsesie a ei.

— Cum aţi putut face una ca asta? Întreaga poveste e o minciună?

— Într-o zi, vei avea nemesisul dumitale, o avertiză Madame. Nu e uşor, ştii? Cineva care să aibă abilitatea de a face tot ce tu îţi doreşti să faci, dar cu mai multă uşurinţă, mai mult stil şi succes.

Grace îşi împreună braţele peste piept.

— Deja am un nemesis, mulţumesc.

— Eşti prea tânără să înţelegi cum este să fii concediat din viaţa omului pe care îl iubeşti.

Grace o străpunse cu privirea.

— Aş putea scrie o carte despre asta.

Rămaseră tăcute o vreme, apoi Madame vorbi din nou:

— Am cunoscut-o atâţia ani, am urât-o atât de mult, încât parcă face parte din mine. E un membru al trupului meu. Când mi-ai spus că a murit, am simţit că îmi lipseşte ceva.

Mă întreb uneori dacă nu îi ţinem pe duşmani mai aproape de noi decât pe cei pe care îi iubim. Apoi dumneata, dintre toţi oamenii, ai venit la mine căutând răspunsuri.

— Şi dumneavoastră aţi găsit şansa de a vă răzbuna.

— Nu, nu a fost niciodată intenţia mea să fac asemenea lucru, se întoarse ea spre Grace, deodată indignată. Crezi

că eu vreau să fiu rea? Crezi că mie nu îmi este silă de propria mea gelozie şi de propriile mele resentimente? Am vrut să fiu dreaptă.

— Dar nu aţi fost.

— Nu, nu am fost, acceptă ea.

Pentru o vreme, rămase complet nemişcată.

— Mi-am pierdut talentul, spuse Madame într-un final.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, zise Grace clătinând din cap.

— În India am contractat meningită. Niciodată nu m-am recuperat complet. În decursul anilor, sechelele mi-au erodat simţul mirosului.

— Dar parfumurile pe care mi le-aţi arătat...

— Ţi le-am povestit din memorie. Dar eu nu mai pot crea nimic. Am devenit o epavă.

Grace îşi aminti de laptele stricat, de cina arsă în cuptor.

— E adevărat că nu ar fi trebui să accept rugămintea dumitale de a sta de vorbă, recunoscu Madame. Dar, la urma urmei, cred că Eva şi cu mine am avut mai multe în comun decât am crezut eu. Şi ea a pierdut fiinţa cea mai dragă de pe lume.

— Pierdut! exclamă Grace, clătinând din cap, uimită. Spuneţi de parcă aş fi fost răpită şi dată unor străini.

— Nu vrei să ştii de unde vii?

— Aşa vă justificaţi faţă de propria conştiinţă? Că mă ajutaţi? Că îmi povestiţi cum întreaga mea viaţă este o minciună?

Madame Zed rămase cu privirea pironită în pământ. Riduri adânci îi brăzdau fruntea.

— Nu. Eu nu îmi pot justifica acţiunile. Cred că voiam ca dumneata să o urăşti, şopti ea.

— Prea bine, aţi reuşit. Nu aţi făcut altceva decât să mă sfâşiaţi în bucăţi.

Împotriva voinţei ei, lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

— M-aţi făcut să mă îndoiesc de întreaga specie umană.

— Ah, nu se poate una ca asta.

Madame Zed se ridică, micul terrier sărind şi el în picioare. Cerul după-amiezii se înnora şi vântul se înteţea, ameninţând să o doboare, aşa fragilă cum era.

— Vino cu mine.

— De ce? întrebă Grace ridicându-şi privirea spre bătrână. De ce aş mai dori să vin cu dumneavoastră?

Chiar şi după ce greşise faţă de Grace, Madame reuşi să adopte un ton superior:

— Pentru că mai am să îţi arăt un ultim parfum.

Madame ridică flaconul simplu de farmacie, cu eticheta scorojită. Înainte de a-l deschide îi spuse:

— Mai întâi să îţi povestesc ce s-a întâmplat.

— M-aţi mai minţit o dată. De ce ar trebui să cred ce îmi spuneţi?

— De ce nu asculţi mai întâi ce am de zis? contracară ea, neînduplecată.

— Prea bine.

Madame Zed se aşează şi Grace ocupă fotoliul din faţa ei.

— Când Eva era doar o fetiţă, lucrând ca servitoare în New York, a rămas însărcinată, începu Madame. Charles Lambert, sau Lamb, cum era cunoscut, a adus-o în Anglia. Dar au căzut la învoială ca Eva să plătească partea ei de drum şi protecţia lui Lamb, lucrând cu el, după ce copilul se va fi născut, în marile cazinouri din Europa. Pe asta se baza el şi acesta e motivul pentru care încuviinţase să o ajute. Ea avea un talent rar, foarte rar, de a jongla cu numerele.

Grace rămase indiferentă.

— Mi-aţi povestit deja aceste detalii.

Madame Zed ignoră impoliteţea ei.

Eva avea cincisprezece, poate şaisprezece ani când te-a născut pe dumneata, continuă bătrâna, fără familie sau prieteni, într-o ţară străină. Lambert a convins-o că ar trebui să trimită copilul la sora lui, Catherine. Că ea ar putea avea grijă de tine mai bine decât oricine. Catherine

era căsătorită cu un bărbat pe nume Maudley, un soldat care fusese grav rănit în Franţa. Ei nu credeau că vor putea avea vreodată copii. Aşadar, când Lambert a venit la ei într-o bună zi aduncându-le copilul din flori al unei tinere necăsătorite, parcă îl trimisese Providenţa.

Inima lui Grace începu să bată cu putere.

— Vorbiţi despre părinţii mei.

Madame Zed încuviinţă din cap.

O fărâmă de amintire fulgeră mintea lui Grace; buzele mamei ei apăsate pe frunte când o învelea seara înainte de culcare.

„Noapte bună, scumpa mea fetiţă.”

Instinctiv, îşi duse mâna la frunte.

— Eva nu voia să renunţe la tine, continuă Madame. Însă Lambert a insistat. I-a promis că atunci când îşi va fi plătit datoria faţă de el, îi va scrie surorii sale şi va aranja o întâlnire; că Eva te va putea avea înapoi. Timpul a trecut. Eva a făcut tot ce i-a cerut Lambert, însă niciodată nu era destul. El era un alcoolic inveterat. Nici măcar talentul ei nu îi putea salva de la datoriile care se tot adunau.

Ceea ce iniţial fusese o soluţie temporară deveni una permanentă. Lambert a ţinut numele şi adresa surorii lui secrete faţă de Eva. El spunea că ea ar strica toată treaba dacă ar încerca să ia singură legătura cu ei, însă adevărul era că asta îi dădea lui putere asupra Evei. Totuşi, în noaptea în care şi-a luat viaţa, Lambert i-a trimis o scrisoare în care, în cele din urmă, îi dezvăluia toate

detaliile. De asemenea, îi mai mărturisea că toate încercările de a negocia recuperarea copilului de sub tutela surorii lui eşuaseră – Catherine se ataşase mult prea mult de copilă. Era pregătită să lupte pentru a o păstra. Vezi dumneata, Lambert îi dăduse surorii sale nu doar copilul, dar şi certificatul de naştere. Eva nu avea nicio dovadă că era al ei.

Madame făcu o pauză, privind-o.

— Însă Eva a refuzat să renunţe la dumneata.

Grace îşi simţea măruntaiele fierbând.

— Mai departe.

— Catherine şi soţul ei nu trăiau în Conacul de pe moşia tatălui ei, ci aleseseră una din căsuţele mai mici, izolate, de pe pământurile pe care le deţineau. Nu aveau foarte multe slujnice. Apoi, într-o vară, continuă Madame, Catherine Maudley începu să scrie o carte. Atunci hotărâră să angajeze o dădacă. De fapt, fata pe care o angajară fusese iniţial luată în casă pe post de bucătăreasă şi servitoare bună la toate. Apăruse din senin într-o primăvară, întrebându-l pe pastorul satului dacă nu ar putea-o ajuta să îşi găsească ceva de lucru.

Dar devotamentul ei pentru fetiţă fu atât de spontan şi de emoţionant, încât, pe lângă gătit şi curăţenie pentru familia Maudley, ea îşi asumă responsabilităţi mai mari, având grijă de copil în timp ce mama lucra. Fata pe care Catherine Maudley a angajat-o era franţuzoaică. O chema Céline.

Grace simţi că i se face rău.

Numele acesta răscoli ceva în amintirea ei. Din umbrele întunecate ale memoriei, răsări un chip.

— Lena, murmură ea.

Fisura se căscă mai larg, imagini năvălind în prim-planul conştiinţei ei.

Lena era micuţă de statură, cu un păr castaniu-închis şi o voce caldă, plăcută. Şi pentru o vreme fusese peste tot, în bucătărie făcând pâine, afară, pe pajişte, întinzând rufele spălate, sus pe scări strigând-o la baie...

— Lena! Lena!

Grace îşi amintea sentimentul pe care i-l lăsa acel nume în gură, pe limbă; intrând în fugă în casă pe uşa din spate strigând „Lena!”

Nu era o dădacă, ci mai degrabă tovarăşa ei de joacă, eterna ei complotistă la pozne. „Lena!”

Lena mirosea a ceva familiar, ceva atât de natural, atât de organic, încât pentru totdeauna de atunci şi din motive pe care ea niciodată nu le va putea înţelege pe deplin, Grace va asocia scăderea subită a temperaturii, întunecarea bruscă a cerului şi mugetul gros al tunetului, cu liniştea şi mângâierea.

Lena mirosea a ploaie.

„Parfumurile sunt pline de stratageme şi dacă nu eşti vigilent, îţi fură tainele şi ţi le risipesc în cele patru zări.”

Louise de Vilmorin

„Nimic nu cântăreşte mai greu decât un secret.”

La Fontaine

WEST CHALLOW, OXFORDSHIRE, ANGLIA, 1935

Era o după-amiază neobişnuit de călduroasă de început de martie.

Grace se juca în grădina din spate cu Fry, câinele ei.

Uşa bucătăriei era larg deschisă. Aroma bogată şi delicioasă de pui frip plutea în grădină, lăsându-i gura apă şi ademenind-o înăuntru.

Grace intră în bucătărie. Totul era curat, ordonat; oalele fierbeau pe plită, podeaua era proaspăt frecată; era bine, aşa cum trebuie să fie.

Lena stătea la masă, cu şorţul la brâu, cu un stilou în mână şi o coală de hârtie în faţă. Capul îi era plecat.

— Ce faci aici?

— Scriu o scrisoare, scumpa mea, răspunse Lena fără a-şi ridica privirea.

Însă Grace ştia că lucrurile cele mai banale deveneau extraordinare când erau făcute de Lena.

— Pot să mă uit la tine? întrebă Grace.

Lena îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Vrei să te uiţi la mine când scriu o scrisoare?

Grace încuviinţă din cap.

Apoi îndrăzni să o întrebe ceva ce nu ar fi îndrăznit niciodată să o întrebe pe mama ei şi ceva ce nu mai întrebase pe nimeni înainte.

— Pot să stau la tine în poală, te rog?

Zâmbetul Lenei se lărgi.

— Sigur!

Împingându-şi în spate scaunul, Lena îşi desfăcu braţele şi Grace se urcă în poala ei. Îşi rezemă capul de pieptul Lenei; îi simţea inima bătându-i domol pe sub materialul rochiei. Lena mirosea altfel decât toţi ceilalţi oameni din lume; era un miros proaspăt, aspru, un miros care promitea siguranţă.

— Cui îi scrii?

Lena netezi cu mâna părul lui Grace, sărutând-o pe frunte.

— Unui prieten. La Paris.

— E soţul tău?

— Nu. Nu am soţ.

— De ce nu?

— Ah, câteodată aşa se mai întâmplă.

— Da, încuviinţă Grace pe un ton solemn, deşi nu înţelegea prea bine. Aşa cred şi eu. Unde e mami? întrebă ea cuibărindu-se mai bine la pieptul Lenei.

— Nu s-a întors acasă încă. Acum, să stai cuminte ca să pot termina scrisoarea.

— Dar ajunge curând? (De fapt, lui Grace nu îi păsa când ajunge mama ei acasă. Voia doar să stea în poala Lenei. Însă nu o mai făcuse niciodată până acum şi nu ştia dacă are voie. Aşadar, vorbea despre ce vorbea întotdeauna, adică despre mama ei, pentru ca Lena să nu o alunge.)

— Da, vine curând. Şi pe urmă servim friptură de pui la cină şi tu poţi avea iadeşul. Ce zici?

Grace zâmbi, ridicându-şi privirea spre Lena, sperând că va primi un nou sărut pe frunte.

— O să-mi doresc să îţi găseşti un soţ, promise ea, trăgând-o uşor de părul lung.

Lena luă stiloul, oprindu-se o clipă, încruntată. În cele din urmă, începu.

Dragă Andre,

Te rog să mă ierţi că nu ţi-am scris mai curând. Ştiu că ne-am despărţit în termeni nu foarte buni, pentru care îmi pare sincer rău. Nu ar fi trebuit să plec atât de intempestiv. După cum îţi poţi da seama din ştampila poştală, până la urmă am plecat în Anglia. Ştiu că tu consideri că am acţionat necugetat, dar am izbutit în cele din urmă. Am fost angajată pe post de slujnică şi

bucătărească chiar în casa unde locuieşte iubita mea fetiţă. De fapt, ea e chiar aici acum, pe genunchii mei, în timp ce îţi scriu.

La început a fost ruşinoasă. Îţi imaginezi cât de greu mi-a fost să mă stăpânesc, să nu o iau în braţe şi să o ţin strâns la pieptul meu, dar la scurt timp a început să prindă curaj. După o săptămână eram cele mai bune prietene. E atât de isteaţă şi dulce!

Dacă m-ai putea vedea acum, ştiu că m-ai înţelege. Simt în sfârşit că pot păşi cu fruntea sus şi sunt fericită... da, chiar şi spălând vase şi frecând podele! Singurul meu regret este că tu şi cu mine...

Lena se opri din nou. Cuta de pe frunte i se adânci.

Apoi împături scrisoarea şi o strecură în buzunarul şorţului.

— Voi termina scrisoarea mai târziu. Hai, scumpo, ce vrei să facem acum?

Grace ridică din umeri, lipindu-se mai strâns de pieptul Lenei.

Tot ce făcea Lena o fascina pe Grace.

Ea aducea ordinea şi liniştea; i se adresa folosind cuvinte precum „dragă” şi „scumpă”. Lui Grace îi plăcea să urmărească tot ce făcea. Uneori o găsea schimbând aşternuturile sau ştergând praful; într-o zi o găsise afară cu unul din covoarele de pe hol atârnat pe două scaune, ţinând în mână o mătură.

— Ce vrei să faci?

— Bat covoarele, draga mea. Poftim, îi întinse Lena mătura. Vrei să încerci?

Lui Grace îi plăcuse ideea. Lovi covorul straşnic, cu toată forţa, şi din el ieşi un nor de praf.

— Ia uite cât de puternică eşti! exclamă Lena şi Grace se aruncă din nou asupra covorului pentru a dovedi cât de vânjoasă era.

Sau după cină, o găsi pe Lena spălând vasele. Lena îi arătă lui Grace cum să înfigă o furculiţă adânc în săpun şi cum să sufle baloane scufundând-o într-un pahar cu apă. Curând, bucătăria era plină de baloane sticloase. Câinele înnebunise încercând să le prindă, lătrând isteric.

Mai târziu jucară cărţi împreună. Lena ştia un joc pe care nimeni altcineva nu îl putea desluşi. Însă Grace îl învăţă repede.

— Eşti o fetiţă foarte isteaţă, ştii asta? îi mângâie Lena uşor obrajii. Niciodată să nu uiţi asta. Acum, ce urmează să faci? Gândeşte-te bine înainte să îmi răspunzi.

Grace se concentră din răsputeri. Voia să îi facă pe plac Lenei. Iar jocul era deopotrivă distractiv şi dificil, ceea ce îl făcea cel mai bun joc.

Uneori, Lena şi Grace plecau la plimbare prin pădurea din spatele casei pentru a culege petale de flori. Se găsea acolo, într-un crâng micuţ, ascuns, o poiană apărută ca din senin, plină cu narcise sălbatice sau narcise de hârtie cum le denumeau englezii. Florile fine, firave parfumau aerul cu mireasma lor dulce şi intensă.

Culegeau împreună cele mai proaspete flori şi, înapoi în sufragerie, Lena îi arăta lui Grace cum să facă din ele parfum. Luând două ochiuri de geam vechi din seră, le spălă bine, apoi le unse pe fiecare cu un strat fin de untură topită. Apoi aşezară cu grijă florile una câte una pe unul din geamuri, iar la sfârşit potriviră peste ele celălalt ochi de geam. Pe urmă le puseră undeva sus, pe un raft din cămara răcoroasă şi întunecată.

— Se numeşte *enfleurage*, explică Lena. Vom extrage uşor uleiul parfumat din flori presându-le în untură. Dar trebuie să schimbăm mereu petalele şi să adăugăm altele noi. Apoi îl putem transforma într-o pomadă.

— Mămica ta te-a învăţat să faci parfum?

— Nu, un prieten.

Găsiră câteva alte ochiuri de geam şi experimentară cu diverse tipuri de frunze – muşchi, iarbă, frunze de mentă din grădina de ierburi.

Într-o zi, cumpărară o lămâie din sat. Acasă, Lena aranjă voioasă o altă presă din sticlă, făcând cel mai extraordinar şi mai proaspăt parfum din doar câteva felii. (Restul îl serviră cu peştele în acea seară.)

— Poţi face parfum din orice? întrebă Grace.

— Din orice! o asigură Lena.

— Dar din lemn? o provocă Grace. Sau dintr-o bucată de lână? chicoti ea.

— Păi, hai să încercăm.

În acea după-amiază căutară cea mai udă şi mai parfumată bucată de lemn pe care o puteau găsi. O făcură cu greu aşchii care să poată fi presate efectiv, dar în cele din urmă reuşiră să extragă o foarte subtilă mireasmă de lemn. Ca parte a aceluiaşi experiment, Lena desfăcu mâneca unei jachete vechi a lui Grace şi presără de asemenea şi lâna.

— Asta e destul de complicat, concluzionă ea încruntându-se. Nici măcar nu e un miros atât de puternic.

— De ce a trebuit să îmi strici jacheţica? se plânse Grace, examinându-şi mâneca destrămată.

Chiar dacă îi rămăsese mică, ei tot îi plăcea.

— Pentru că o parte din mirosul lânii este şi mirosul tău. Ele se combină. Şi eu le vreau pe amândouă... deşi, sinceră să fiu, oftă ea, s-ar putea să sfârşim prin a presa lâna asta veche luni întregi înainte de a obţine ceva.

Privi în ochii lui Grace şi zâmbi larg.

— Ştii ce mi-ar plăcea să încerc? Puţin din părul tău.

— Părul meu! izbucni uimită Grace. Parfum din păr! strigă ea dansând exaltată în jurul camerei. Ce trăsnaie!

Narcisele fură, totuşi, de departe preferatele lui Grace. Adora să se plimbe prin crâng adunând florile, stivuindu-le în coşul Lenei. Erau florile ei favorite, la urma urmei.

— Când vom termina, poţi păstra tu parfumul de narcise. Va fi cadoul de ziua ta, promise Lena.

Însă astăzi ea avea o altă idee.

— Ştii, sugeră ea după o clipă, ce-ar fi să mă ajuţi să fac nişte biscuiţi?

Grace îşi ridică privirea spre Lena.

— Ce fel de biscuiţi?

— Negri! zise Lena îmbrâţişând-o.

— Biscuiţi negri? se miră Grace, ridicându-se.

— Exact. Făcuţi cu cărbune, pentru tatăl tău.

Grace se strâmbă.

— De ce mănâncă tati cărbune? Trebuie să mănânc şi eu?

— Nu, îngerul meu. Tati trebuie să mănânce pentru că îi fac bine la burtă. În război, au pulverizat în aer un gaz care i-a îmbolnăvit pe toţi soldaţii. Pe tatăl tău îl doare burta, dar aceşti biscuiţi îl ajută.

— Fac durerea să dispară?

— Nu sunt sigură.

Grace rămase pe gânduri.

— De aia e el aşa supărat?

— Supărat?

— Da. E supărat pe mine.

Lena mângâie din nou părul lui Grace.

— Tatăl tău nu e supărat, draga mea. Doar că... făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite... nu se simte bine.

Grace privi în jos spre picioarele ei care se bălăbăneau în aer. Se întreba dacă să îi mărturisească Lenei adevărul; că tăticul ei nu o plăcuse niciodată, că ea făcuse clar ceva care îl supărase, deşi ea nu ştia ce anume. De aceea el nu vorbea cu ea şi stătea mereu încruntat.

Dar dacă îi spunea, poate că şi Lena se supăra pe ea.

Începu să-şi roadă agitată unghia de la degetul mare.

— Aşadar, spuse Lena ridicându-se şi punând-o pe Grace jos. Începem să facem biscuiţii?

— Da, te rog.

— Atunci, să îţi dăm un şorţ.

Lena desprinse un şorţ din cuiul bătut în uşa care dădea spre grădină.

— Heeei! E cineva acasă?

Catherine Maudley intră cu paşi mari pe uşa principală de la etaj, cu tocurile troncănind pe podelele din lemn.

— Hei! Grace? Lena?

Într-o clipă, Eva îşi simţi spatele încordându-se.

Acum Catherine cobora pe scări; năvăli în bucătărie cu pălăria în mână, scoţându-şi mănuşile albe.

— Aici eraţi amândouă.

Instinctiv, Eva îşi feri privirea, concentrându-se pe şorţul pe care îl lega pe talia lui Grace.

Catherine era o femeie atrăgătoare, mai în vârstă decât Eva, cu o semeţie şi o autoritate naturale. Glasul ei era uşor repezit din cauza efortului, dându-i un aer nesigur, necăjit, în plus deranja auzul din pricina amestecului de consoane ascuţite şi vocale tărăgănate, rostite fără pic de intonaţie. Părul ei castaniu-roşcat era coafat peste cap şi trăsăturile ei aminteau de ale lui Lambert cu o acurateţe tulburătoare; fantoma fratelui ei putea fi întrezărită în aceeaşi frunte bombată şi în ochii de un azuriu-intens.

— Ce călătorie! Gara era plină ochi de oameni, se plânse ea. Ce faceţi aici?

— Facem biscuiţi negri pentru tati, anunţă Grace.

— Biscuiţi negri! exclamă Catherine, aruncând pe masă ediţia de seară a ziarului împreună cu mănuşile. E un fel de farsă?

Îşi îndreptă privirile spre Eva care îşi forţă colţurile buzelor să schiţeze un zâmbet.

— Nu, doamnă. Au o doză mică de cărbune în ei, care ajută la digestie şi le împrumută culoarea. Sunt foarte populari în Franţa.

— Oh, Doamne! clătină din cap Catherine. Oare ce-or să mai inventeze? Numai grozăvenii!

Întinse braţul şi îl mângâie pe cap pe câinele familiei, Fry, o corcitură de câine-lup şi retriever.

— Unde este tatăl tău?

— Tati e în seră, bineînţeles, răspunse Grace, în timp ce Lena trăgea un scaun pe care fetiţa să se ridice în picioare.

— Da, bineînţeles, oftă Catherine.

De fapt, Jonathan Maudley rareori ieşea din seră. Deşi avea aproape aceleaşi dimensiuni ca şi casa principală, Jonathan îi construise recent o extensie care îi găzduia biroul şi laboratorul de unde conducea cercetarea pentru o importantă companie farmaceutică. Acesta era unul din motivele pentru care ei nu locuiau la conac. Îl găseai acolo de la primul cântat al cocoşilor până târziu în noapte, băgat până peste urechi în experimente şi teancuri de notiţe. Colecţia lui considerabilă de specimene de plante era întreţinută scrupulos de el însuşi şi ţinută sub lacăt. Era domeniul lui privat, în care nu avea nimeni voie să pătrundă.

— Oare de ce mă mai obosesc să întreb, adăugă Catherine, îndreptându-se către uşa din spate şi aruncând o privire pe geam. Lena, să nu laşi prea mult rufele pe sârmă. Nu vreau ca soarele să îmi decoloreze rochia albastră.

— Da, doamnă.

— După cum miroase, înţeleg că avem pui la cină?

Eva încuviinţă din cap.

— Minunat. Poţi să faci cartofi fierţi natur, te rog? Ultima dată când ai făcut cartofi... se opri ea căutând numele.

— Gratinaţi?

— Da. Foarte buni, dar jur, Lena, că aveau usturoi în ei. Nu te poţi duce în locuri publice duhnind ca un marinar de pe alte meleaguri, spuse ea, aruncându-i o privire mustrătoare. Eram îngrozită la gândul că cineva se va aşeza lângă mine în tren sau în bibliotecă. A sosit poşta? Aştept o scrisoare de la editorul meu.

— Este pe masa din holul de la intrare, doamnă.

— Bine. Păi, draga mea, se întoarse ea spre Grace. Aveam de gând să te întreb dacă vrei să scoatem împreună câinele la plimbare.

Grace şovăi. Zâmbetul lui Catherine pieri:

— Dragă, doar nu vrei să mă duc singură, nu-i aşa?

— Nu, mami. Doar că...

— Lena poate face biscuiţii singură, spuse ea întinzând mâna. Ai stat toată ziua pe capul ei!

Îşi pocni degetele poruncitor.

— Acum, hai!

Coborând de pe scăunel, Grace trase de cordonul şorţului, care alunecă la podea.

— Bine, mami, spuse, luându-i mâna.

— Lena, să te uiţi şi la mănuşile mele, da? Vârfurile degetelor sunt cam murdare de la tren. Mănuşile albe trebuie să fie albe, nu crezi?

Catherine o strânse uşor de mânuţă pe Grace.

— Hai să mai dăm jos nişte slănină de pe burta amicului nostru, ce zici? Ne întoarcem înainte de cină, strigă ea în timp ce urcau scările, cu Fry pe urmele lor.

Eva rămase în picioare, nemişcată, în bucătăria goală.

După o vreme ridică şorţul de pe podea şi îl agăţă din nou de cuiul de pe uşa din spate.

Ce gesturi mecanice, Eva scoase făina şi zahărul din cămară, untul, sarea şi un castron în care să le amestece.

Aruncă nişte făină pe blatul dulapului şi o întinse, apoi scoase făcăleţul.

Scotocind într-unul din sertare în căutarea unei forme de tăiat biscuiţi, găsi una mică, ovală, făcută din tablă.

Se opri… îşi plimbă degetul peste muchia ascuţită, uşor zimţată, din metal.

Eva puse forma pe blat şi îşi apăsă podul palmei peste ea cu putere.

Era extraordinar şi totodată îngrozitor. Senzaţiile o copleşiră. Şi valva de presiune din capul ei se relaxă, cedând parţial.

Închise pleoapele.

Exista un întreg vocabular al suferinţei, elocvent în lipsa lui de cuvinte, care dădea glas tuturor lucrurilor pe care ea nu le putea face sau rosti.

Deschizând ochii, se chinui să strângă pumnul, întinzând şi strângând degetele de câteva ori. Apoi se întoarse să ia laptele.

Jonathan Maudley stătea în picioare în pragul uşii, privind.

Se sprijini stângaci de tocul uşii.

Înalt şi foarte slab, purta încă urmele unei frumuseţi de odinioară. Cu ochii mari albaştri, o frunte înaltă, inteligentă şi o bărbie fermă, ar fi putut fi uşor reprezentantul englezului chipeş de viţă nobilă. Doar că acum ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne vineţii, rezultatul anilor întregi de coşmaruri şi insomnii; părul blond-nisipiu se rărise, obrajii îi erau subţiri şi buzele strânse. Degetele lungi erau expresive şi elegante. Ar fi trebuit să fie mâinile unui nobil sau ale unui diplomat, doar că acum degetele lungi şi subţiri erau pătate cu nicotină de la prea multe ţigări ieftine pe care şi le făcea singur, un obicei pe care îl căpătase în tranşee şi de care nu reuşise să se dezbare, iar unghiile îi erau conturate cu pământ negru.

Sus, uşa de la intrare se închise; Catherine şi Grace plecaseră.

Aici jos, tavanul scund apăsa peste ei, întemniţând dogorea cuptorului, menţinând aerul cald şi umed. Un nor acoperi soarele şi camera fu învăluită în umbră.

Eva se întinse după lapte. Durerea care acum o clipă fusese o eliberare, era acum un obstacol. Turnă puţin lapte în castron, amestecând ingredientele laolaltă, metodic.

Îi simţi privirea urmărindu-i mişcările.

— Te-ai rănit, spuse el.

Eva ridică privirea.

Vălul căzuse de pe trăsăturile lui; nu mai era chipul acela pe care îl vedea toată lumea, cel al unui intelectual împrăştiat, absent. Deodată ea văzu în el înţelegerea unei pierderi devenite de-a dreptul teribil de insuportabilă.

Tulburată, se întoarse cu spatele.

Când îşi reveni, el dispăruse.

Nu avusese niciun plan. Ideea încolţise cu o simplă dorinţă: să îşi vadă fiica.

Cu trei ani în urmă, după moartea lui Lambert, sosise o scrisoare. Şi pentru prima dată, Eva ştia unde locuieşte fiica ei, îi cunoştea numele.

Dar când căută adresa pe care i-o dăduse Lambert, speranţele ei se stinseră. Conacul din West Challow, Oxfordshire nu era o casă obişnuită. Ba mai mult, găsise o gravură a Conacului într-o carte de la bilbiotecă intitulată „Cele mai impunătoare case din Anglia”. Copilul ei locuia pe o moşie, înconjurată de mii de acri de pământ, fiica legitimă a unor artistocraţi bogaţi. Evei nu i s-ar permite accesul acolo, darămite să i se dea voie să îşi vadă fiica.

Cu toate acestea, plăti o sumă considerabilă unui avocat bine-cunoscut, sperând că el îi va putea da un sfat. În schimb, el îi anulă cazul fără drept de apel.

— Nu aveţi nicio dovadă, îi tăie el vorba în toiul explicaţiilor. Dacă dumneavoastră sunteţi mama copilului, spuse el aruncându-i o privire din care se citea că el se îndoia serios de acest lucru, atunci de ce aţi priva-o de o viaţă plină de privilegii şi oportunităţi? Din câte mi-aţi povestit, micuţa va avea un titlu, o poziţie socială, posibil o moştenire... mă înşel? Care părinte ar dori să distrugă şansele copilului său în această lume pentru a-şi satisface propria curiozitate?

Împreunându-şi mâinile dinaintea lui pe birou, aşteptă răspunsul ei. Când Eva nu răspunse, el clătină din cap.

— Mai spuneţi-mi o dată, care este poziţia dumneavoastră?

— Sunt administrator, adică, funcţionară. Sunt vânzătoare într-un magazin, răspunse ea, timid.

— Nu, o corectă el. Sunteţi o vânzătoare necăsătorită. Daţi-mi voie să fiu franc, domnişoară. Chiar credeţi sincer că fetiţei i-ar păsa măcar de existenţa dumneavoastră?

Gândiţi-vă bine, o avertiză el, îndată ce o informaţie de o asemenea gravitate este dezvăluită, ea nu se va mai putea întoarce niciodată la vechea ei ignoranţă. O veţi compromite cu trecutul şi cu statutul dumneavoastră inferior. După opinia mea profesională, spuse el străfulgerând-o cu privirea, dumneavoastră i-aţi fura o şansă imensă în viaţă. Şi nu îi veţi putea oferi nimic în schimb.

Încercările ei de a-l convinge pe Andre nu se încheiaseră mai bine. Primise foarte prost vestea că Eva are o fetiţă şi acum voia să pretindă că ea nu exista.

— Vezi, acum am adresa, îi explică ea într-o zi, la cină. Am putea merge împreună să vizităm satul. Este rezonabil ca mărime – chiar lângă Oxford. Oricine poate merge acolo ca turist! adăugă ea încântată.

El îşi puse furculiţa jos.

— Şi ce ai de gând să faci atunci când ajungem... să baţi la uşă? Să te ascunzi în tufişuri până când apare ea?

Sarcasmul lui o duru.

— Nu e o glumă.

— Nici nu o iau ca pe o glumă, răspunse el împingându-şi farfuria dinaintea lui. Tu ai o viaţă. Locul tău e aici, cu mine. Munca noastră e tot ce contează. Această... această fetiţă se descurcă fără tine.

— Nu înţelegi.

Oftând, Valmont se lăsă pe spate în scaun.

— Atunci, explică-mi tu.

Aşteptă, încrucişându-şi picioarele, netezind stofa de lână a pantalonilor cu degetele. Acum era un adevărat om de afaceri, intrat cu totul în pielea personajului pe care ea îl inventase pentru el – virtuosul avangardist al parfumurilor. Cucerise Parisul în timp ce ea îi stătuse alături, frumos îmbrăcată, încurajându-l neîncetat.

„Ce să explic?” gândi ea. „Ce poate fi mai natural decât dorinţa de a-ţi vedea propriul copil?”

Cu toate acestea, Eva se strădui:

— Andre, ea este singura fiinţă din lume legată de mine, care îmi aparţine cu adevărat.

— Eu sunt legat de tine. Asta nu contează? întrebă el trecându-şi degetele peste ochi. Eva, cine îţi garantează că, dacă ai vedea-o, nu ar fi mai rău decât dacă nu ai vedea-o niciodată? Nu poţi pur şi simplu să te repezi la ea şi să o iei în braţe. E un vis, o iluzie. E timpul să te trezeşti.

Ea îşi imaginase că el va veni cu ea, în calitate de soţ, poate însoţind-o la autorităţi pentru a pleda cauza ei. În schimb, el credea că Eva o luase razna, că ar fi fost în stare să se ascundă în tufe să fure copilul, ca o nebună.

Andre întinse mâna spre a ei.

— Am nevoie de tine. Locul tău e aici. Trebuie să priveşti adevărul în faţă: tu nu ai fost făcută să fii mamă. Nu ai acest talent. Copilului îi va fi mai bine fără tine.

Ea îşi retrase mâna.

— De unde ştii? Cine poate spune dacă am sau nu vocaţie de mamă? Şi eu cu ce rămân, Andre? Cu o slujbă de vânzătoare în magazinul tău? Cu o viaţă alături de un bărbat care nu mă atinge?

Andre îşi feri privirea.

Încetase acum o vreme a mai fi amantul ei, respingere despre care nu discutau niciodată şi care o lăsase jenată şi confuză. În plus, discuţiile despre o eventuală logodnă încetaseră. Din ce în ce mai mult, relaţia lor căpătase un ţel afaceristic. Afacerea lui. Ţelul lui.

— Asta e tot ce contează pentru tine? întrebă el. Crezi că la asta se rezumă dragostea? La o pipăială vulgară pe întuneric?

— Tu îmi vorbeşti mie de dragoste, Andre? îi replică ea tăios.

El apucă o linguriţă de ceai pe care începu să o sucească nervos între degete, cu privirea aţintită spre faţa de masă.

Eva nu uitase despre trupul pe care îl zărise în patul lui la New York, sau noii lui prieteni, tineri atrăgători cu care îşi petrecea acum serile.

— Aşadar, tu crezi că eşti o simplă vânzătoare? concluzionă el, clătinând din cap. Că, dacă nu te pipăi şi nu mă culc cu tine, nu ai niciun loc în viaţa mea?

— Dar ce loc am? Ce nevoie ai de mine?

Podeaua păru să se topească sub picioarele Evei. Lumea în care investise era falsă, clădită pe nimic altceva decât o iluzie. Se prăbuşea acum într-un abis nevăzut.

— Care este locul meu pe lumea asta?

În faţa ei, Andre stătea fără să scoată o vorbă, învârtind întruna linguriţa de ceai.

Nici măcar nu o privea.

— Tu nu mă iubeşti.

Împingându-şi scaunul în spate, se ridică de la masă. Capul i se învârtea, vârfurile degetelor o furnicau, atât de acut era sentimentul de trădare.

— De fapt, nici nu cred că eşti capabil să iubeşti.

El nu o opri atunci când ea ieşi din cameră.

Fu ultima dată când mai discutară vreodată despre acest subiect.

Dar, în ciuda tuturor dezamăgirilor sau poate datorită lor, un vis nebunesc şi imposibil de realizat puse stăpânire pe imaginaţia ei, întinzându-şi rădăcinile adânc în inima Evei. Ea refuză să accepte că nu putea lua legătura cu fiica ei fără să o compromită; făcuse o obsesie, întorcând problema pe toate feţele în minte, rumegând-o zi şi noapte. Se bucura de o viaţă independentă şi tumultuoasă. Aproape în fiecare seară ieşea în oraş, făcând parte dintr-un grup de artişti, designeri şi filozofi boemi – cinând în cafenele, mergând la teatru, dansând în multele cluburi de noapte pentru care Parisul era vestit. Dar chiar şi atunci sau când se ocupa de un client în parfumerie, mintea ei nu avea răgaz. Cum ar putea ea străpunge bariera invizibilă care o despărţea de copilul ei? Cum s-ar putea strecura printre restricţiile impuse de

castă şi de clasa socială pentru a-şi putea zări măcar o clipă fetiţa?

Ocroti această speranţă, hrănind-o, crescând-o vreme de trei ani.

Apoi, într-o bună zi, răspunsul îi veni absolut din întâmplare.

Era o după-amiază de toamnă. O femeie intră în magazin, împreună cu un băieţel. După îmbrăcămintea ei, se vedea că lucra ca slujnică şi, când i se adresă Evei, se pierdu şi se bâlbâi, neobişnuită să se afle într-un stabiliment atât de exclusivist.

— Mă scuzaţi, doamnă, îmi cer iertare, dar sunt aici... se opri deschizându-şi poşeta din care scoase o bucată de hârtie pe care i-o trecu Evei peste tejghea, sunt aici pentru a ridica o comandă pentru stăpâna mea.

— Sigur.

Eva culese pachetul din cabinetul din abanos chinezesc şi îşi aruncă privirea în cealaltă parte a magazinului unde băieţelul se căţăra pe taburetul din piele de leopard.

— Charles, dă-te jos! îi porunci femeia printre dinţi, apucându-l de braţ şi trăgându-l deopate.

— Nu este nimic, zâmbi Eva.

— Îmi cer scuze, spuse fata rigid, aşezând pachetul într-un coş pe care îl ţinea pe braţ. Avem câteva comisioane de făcut şi Charles încă nu a fost în parc. Dar vă asigur că mama lui va auzi de pozna asta când ne întoarcem acasă.

Şi cu aceasta, apucă băieţelul de mână şi îl târî afară din magazin.

Eva îşi sprijini coatele pe tejghea, urmărindu-i cu privirea în timp ce dădură colţul şi se făcură nevăzuţi.

O slujnică într-o casă, care petrece mai multe ore din zi cu copilul decât însăşi mama lui.

Deodată piesele puzzle-ului se aşezară la locurile lor.

O săptămână mai târziu, Eva vizită un magazin de amanet din Montmartre şi vându tot ce avea de valoare. Apoi cumpără haine simple, practice – rochii drepte din bumbac, o pereche de pantofi rezistenţi la mâna a doua. Uitate fură oja roşie-sângerie şi rujul asortat; îşi pieptănă părul peste cap, aranjându-l sub o plasă de păr grosolană. Toţi banii care îi mai rămăseseră fură cusuţi în căptuşeala sutienului. Îşi schimbă geanta de voiaj cu o valiză ieftină şi reputaţia fu schimbată cu recomandări false de la foşti angajaţi.

Apoi plecă, fără să spună nimic nimănui.

Prima ei oprire în West Challow, Oxfordshire, fu la biserică. Era o fată cuminte şi cu experienţă căutând de lucru, bună la orice... ar putea-o ajuta? Cunoşteau pe cineva? Engleza ei era foarte bună şi ştia să gătească.

Reverentul Johns fu de părere că ea ar putea încerca la Conac – o cunoştea pe doamna Dunnan, menajera lor. Ar fi

bucuros să pună o vorbă bună. De asemenea, el credea că s-ar putea găsi ceva de lucru şi la Ivy House. Era parte din moşie... locuia acolo un cuplu tânăr care avea nevoie de o mână de ajutor.

Desigur, Eva cunoştea deja Conacul şi, mai important, Ivy House – casa din cărămidă roşie în stil Regina Anna, izolată pe pământuri, în spatele zidului înalt de grădină acoperit cu iederă şi muşchi. Trecuse pe lângă el de multe ori de la sosirea ei aici, trăgând speranţa disperată că va apucă să o vadă măcar o clipă pe fetiţa ei.

Prima întâlnire cu cei de la Ivy House fusese înfricoşătoare şi în acelaşi timp îi dăduse aripi. Catherine Maudley se repezise asupra ei precum un flămând la un banchet.

— În sfârşit pot lucra şi eu cu adevărat! declară ea, abia aruncând o privire peste recomandările dinaintea ochilor ei. Când poţi începe?

Acum, în timp ce Eva îşi punea capul pe pernă noaptea, când pânza răcoroasă îi mângâia obrazul, ascultă, aşteptând să se aştearnă liniştea peste casă. Apoi se ridică din pat, se strecură fără zgomot pe scări în jos din camera ei din pod şi se furişă neobservată în camera copilului.

Ghemuindu-se lângă pătuţ, urmări cum pieptul lui Grace se ridică şi coboară într-un ritm constant, ca un suspin.

Uneori rămânea acolo aproape întreaga noapte.

Aplecându-se, inhala mireasma părului încâlcit al lui Grace; o combinaţie intoxicantă de transpiraţie caldă şi piele moale, fragedă. Era un parfum care o atingea până în

adâncul sufletului, hrănind o foame care nu va putea fi potolită niciodată.

Întinzând braţul, Eva îşi plimbă uşor degetele peste conturul rotund al obrăjorului lui Grace.

Oricare ar fi fost păcatele ei, Dumnezeu trebuie să i le fi iertat.

Acesta era Raiul, salvarea ei.

Acesta era locul ei pe pământ.

Împăturind ziarul de dimineaţă, Catherine Maudley sorbi din nou din ceai, apoi ţinu ridicată ceaşca pentru ca Eva să i-o umple din nou.

— Du-i ceva de mâncare domnului Maudley, Lena, te rog.

Turnă câteva picături de lapte în ceai.

— A stat treaz aproape toată noaptea şi iarăşi s-a închis în biroul lui.

Eva ezită. În mod normal, ea nu avea permisiunea de a intra în seră.

— Ce să îi duc, doamnă?

— Ceai şi pâine prăjită, decise Catherine, deschizându-şi unul din multele carneţele şi punându-şi pe nas ochelarii

de citit. Sau ce-o fi. Nu cred că are vreo importanţă. Probabil nici nu va mânca, dar trebuie să încercăm, nu-i aşa?

— Da, doamnă, încuviinţă din cap Eva, coborând scările care duceau spre bucătărie.

Nu era foarte dornică să se ducă singură în seră.

Grace era aşezată la masă, desenând cu nişte creioane de colorat, legănându-şi picioarele înainte şi înapoi.

— Scumpo, se întoarse Eva spre ea, ce zise să-i ducem tatălui tău câţiva biscuiţi din aceia negri?

Grace alunecă din scaun.

— Da, hai!

Eva aranjă pe o tavă un ibric cu ceai, o cană cu lapte, nişte felii de mere şi de brânză, alături de câţiva biscuiţi din cărbune pe o farfurie mică, drăguţă. (Nimeni nu voia să mănânce pâine prăjită rece.)

Îi dădu farfuria lui Grace şi împreună se îndreptară spre seră şi bătură la uşă.

După o vreme, Jonathan Maudely descuie uşa, îmbrăcat într-un halat de laborator. Îşi plimbă privirea de la una la cealaltă:

— Ce e asta?

— Ţi-am adus ceva de mâncare, întinse Grace farfuria, bucuroasă. Biscuţii o să-ţi facă bine la burtă. Noi i-am făcut, adică mai mult Lena, se corectă ea.

— Conţin cărbune, domnule. Dar o doză foarte mică. Ajută la digestie, explică Eva încet.

— Adevărat? întrebă el cu un zâmbet nesigur, apoi făcu un pas în spate. Păi, atunci, poftiţi înăuntru.

Îl urmară traversând corpul principal al serei, pe lângă laborator şi în biroul din spate. Plantele erau aliniate şi etichetate în şiruri meticulos aranjate; aerul era umed, încărcat cu mirosul jilav şi pârguit de plante amestecat cu mireasma solului negru, gras. Se aflau acolo ghivece şi jgheaburi şi specii variate aşezate ordonat, în diverse stadii de dezvoltare; laboratorul era mărginit cu vase din sticlă Petri şi eprubete, un microscop mare, diagrame şi carneţele. Biroul în sine era înghesuit, ocupat aproape în întregime de un birou masiv şi o canapea veche, aşezată lângă un perete. Era evident, din felul în care erau aranjate pernele la un singur capăt al canapelei, că aceasta servea adesea drept pat.

Eva aşeză tava pe birou.

Grace stătea lipită de ea, strângând în mânuţe farfuria cu biscuiţi. Aproape o copleşise emoţia de a fi musafira tatălui ei.

Eva era pe punctul de a se îndrepta spre ieşire când Jonathan Maudley se ghemui în faţa lui Grace.

— Pot să iau? întrebă el, apucând unul din biscuiţi.

Grace îl privi cu ochii mari.

— Da, tati.

Ridică mai sus farfuria. El muşcă din biscuit.

— Nu e rău deloc, concluzionă el. Deja mă simt mai bine.

— Serios? exclamă Grace făcând un pas înainte, biscuiţii alunecând periculos de aproape de buza farfuriei.

— Încet, îngerul meu, interveni Eva, sprijinindu-i mânuţa.

Jonathan se uita la ea, la semnul din palma ei. Eva îşi feri mâna.

— Ar trebui să îl lăsăm pe tatăl tău să se întoarcă la muncă, spuse ea brusc, aşezând o mână uşor pe umărul lui Grace. E ocupat.

Însă Grace nu dorea să plece. Nu mai fusese invitată până acum în seră.

— Ce faci aici, tati? Pot să mă uit şi eu?

Jonathan şovăi. Apoi luă farfuria din mânuţa ei şi o aşeză pe masă.

— Hai cu mine.

Ţinu mâna întinsă şi ea îşi strecură palma într-a lui. Era mare, caldă şi bătătorită.

O conduse în laborator unde aproape o duzină de plăntuţe erau aliniate în ghivece identice, fiecare dintre ele numerotată şi etichetată.

— Acum studiez planta asta banală, numită *belladonna*, explică el. Creşte sălbatică peste tot în Marea Britanie şi are foarte multe proprietăţi medicinale, dar de asemenea este şi foarte toxică.

Grace îl privi nedumerită.

— Poate fi făcută medicament, interveni uşor Eva, doar că e şi foarte otrăvitoare.

— Cum poate fi otrava medicament? întrebă Grace.

Jonathan zâmbi.

— O întrebare inteligentă. Multe medicamente ne pot ajuta în doze mici, dar dacă iei o doză prea mare, te pot îmbolnăvi foarte tare.

— Ca zahărul, adăugă Grace, dornică să îi arate că înţelege ce spune el.

— Da, puţin ca zahărul, încuviinţă el, doar că mult mai serios. De exemplu aspirina, pe care o iei când ai febră, e făcută din coajă de salcie. Dacă ai fi bolnavă şi nu ai avea nicio aspirină, ţi-ai putea fierbe nişte ceai de salvie în schimb. Natura este miraculoasă aici. Dar nu ai putea face acelaşi lucru cu *belladonna*. Misiunea mea este să văd dacă pot crea un exemplar din această specie care să aibă calităţile benefice, fără proprietăţile dăunătoare, spuse el arătând spre şirul de plăntuţe. Dar, în sălbăticie, trebuie să ţii minte că ele au nişte fructe teribil de otrăvitoare şi nu trebuie să te atingi vreodată de ele. Promiţi?

Grace încuviinţă solemn.

— Promit!

Eva privi în jurul ei, la ghivecele cu plante, inhalând aerul călduţ şi parfumat. Îi amintea de atelierul lui Andre – masa lungă de lemn acoperită cu caiete, diversele flacoane, un univers intim de creaţie.

— Ar trebui să îl lăsăm acum pe tatăl tău.

Din nou, încercă să o îndrepte pe Grace spre uşă.

Grace se smulse.

— Dar încă nu am terminat, nu-i aşa, tati?

— Îl vom vedea pe tatăl tău la cină, îi aminti Eva. Acum trebuie să îl lăsăm să lucreze.

Jonathan întinse braţul, aşezându-şi uşor mâna pe creştetul lui Grace.

— Poate altă dată.

— Dar mai e o grămadă până la cină!

Deodată, Grace se simţi cuprinsă de panică. Abia ajunsese şi trebuia să plece; cine ştie când se va ivi o nouă ocazie?

Îşi încolăci strâns braţele în jurul picioarelor tatălui ei.

— Nu mă trimite acasă, te rog! Lasă-mă să stau cu tine! Promit că o să fiu cuminte, te rog, tati. Te rog!

Jonathan Maudley se crispă.

— Te rog, tati. Lasă-mă să stau cu tine, te rog!

— Grace!

Chipul lui Jonathan părea de-a dreptul îngrozit.

— Te rog, tati! începu ea să ţipe isteric. Te rog! Te rog!

— Grace, nu... încetează!

Încercă să se tragă din mâinile ei, însă ea îl strânse şi mai aproape, lipindu-se de el.

— Nu pot... spuse el, privind-o disperat pe Eva. Ia-o, la naiba! Ia-o de aici!

Desfăcându-i degetele, Eva o luă pe fetiţa disperată în braţe.

O scoase din seră, chiar în clipa în care Catherine Maudley venea în goană de-a lungul potecii.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă ea furioasă. Grace! Termină imediat!

Dar Grace nu voia să înceteze.

— Vreau înapoi în seră, te rog, mami! Te rog!

Eva o puse jos şi, înainte de a o putea linişti pe Grace, Catherine o apucă de după umeri.

— Ţi-am spus să încetezi în această clipă!

Se întoarse spre Eva.

— Ce Dumnezeu căutaţi acolo?

— Am... am vrut să îi ducem ceaiul.

— Ţi-am spus să i-l duci tu. Ce a fost în capul tău? Încetează, strigă ea scuturând copilul. Opreşte-te! Auzi? Nu mai urla! Tatăl tău are nevoie de linişte! Înţelegi? Zgomotul îi face rău.

O plesni cu putere pe Grace peste faţă.

— Vrei să îl îmbolnăveşti pe tatăl tău?

Grace tăcu deodată, prea speriată pentru a mai scoate un sunet. Catherine se ridică.

— Lena, nu voi tolera astfel de situaţii, ai înţeles? Dacă ţi-am spus că nu are voie în seră, aveam un motiv bine întemeiat. Grace nu are ce căuta acolo.

Întorcându-se deodată pe călcâie, porni cu paşi repezi înapoi spre casă.

Jonathan Maudley şedea la biroul său, privind în gol. Afară, vremea răcoroasă de primăvară se îmblânzi. Dar el se afla departe, într-un alt timp şi în alt loc.

Te rog, nu-mi ordona să mă duc acolo! Te rog!

Ajutor! Te rog!

Îşi închise ochii. Dar vocile nu încetară.

Deschizând sertarul de la birou, întinse mâna după sticla de whisky. Se chinui să scoată dopul. Dându-şi capul pe spate, bău un gât zdravăn. Apoi scoase o ţigară din buzunarul cămăşii şi o aprinse.

Inhală adânc, strângând bricheta, presând-o în podul palmei. Îşi plimbă degetul mare de-a lungul inscripţiei. „Întotdeauna şi pentru totdeauna”, scria pe ea – un cadou de la Catherine când se înrolase. Însă amintirile tot se mai

perindau în mintea lui precum un program de ştiri de neoprit.

Iată-l pe un câmp deschis, o măgură lină, verde. Întinderea cerului albastru-strălucitor deasupra capului. Zorii se revărsaseră deasupra văii Sommei liniştit şi graţios precum o pagină din Geneză, crescând, transformându-se într-o dimineaţă fierbinte, senină.

Şi bărbaţi tineri, trecându-şi unul altuia ţigările şi ploştile, glumind, râzând de propriile lor temeri.

Apoi, fără veste începu. Iar ei nu erau pregătiţi, nici nu aveau cum să fie pregătiţi vreodată pentru ceea ce avea să urmeze.

Cineva urlă un ordin; urmară şi altele.

Obuzele şuierau în aer... roţi de căruţă... orizontale, cu mitraliere... învârtindu-se împrejur, un cerc de foc pe deal, umplând aerului cu fum negru şi zgomot.

Jonathan trase din nou din ţigară.

În faţa ochilor i se perindau chipuri pe care nu voia să le vadă.

Bărbaţi zvârcolindu-se, zbătându-se, cu braţele întinse – bucăţi de trup explodând în aer, măruntaie, carne şi oase răspândindu-se în aer. Sub picioarele lor, pământul deveni lunecos, îmbibat de sânge.

Şi urletele. Sunetul infernal, neîncetat al groazei.

— Ajutor! Ajutor!

Soldaţi murind în marea de sârmă ghimpată, prinşi în aer. Ca într-o rugăciune, căzând în genunchi, ţintuiţi de sârmă în picioare.

Atârnau acolo.

Ajutor, ajutor, domnule! Nu mă lăsaţi aici, vă rog!

Jonathan trecu împleticindu-se pe lângă ei, aproape orb, surd; carnea braţului drept i se căscă, spulberată.

Ajutor, domnule! Vă rog!

Jumătate din faţa lui nu mai era, un ochi îi spânzura ieşit din orbită, dar gura încă i se mişca.

Cu mâini tremurânde, Jonathan îl împuşcă. Propriul lui om.

Băiatul se prăbuşi înainte, ca o marionetă cu sforile tăiate.

— Retragerea! Mişcă-te! Mişcă-te, nenorocitule! Pleacă!

Cineva făcea semne cu braţele, strigând; înşfăcându-l de gulerul hainei.

Privind peste umăr, văzu şirurile lungi ale nemţilor avansând de-a lungul culmii dealului, la o depărtare de câteva sute de metri. Mărşăluiau încet, umăr la umăr, un zid solid, gri, de bărbaţi şi de muniţie.

Reuşi să se retragă în linia a treia şi acolo, într-o stare de delir, manevră una din mitraliere până când zăcu lipsit de cunoştinţă din cauza hemoragiei masive.

Trecuseră atâţia ani.

Dar acea zi nu se va sfârşi niciodată.

Era târziu, aproape zece noaptea, când Eva se înapoie pentru a lua tava de ceai de pe biroul lui Jonathan Maudley. El nu venise la cină, cum îi promisese lui Grace.

Fetiţa cinase împreună cu mama ei. La scurt timp după ora şapte, Eva auzi sunetul motorului pornind, huruind pe alee. Probabil se ducea la cârciumă. Şi la scurt timp după aceea, Catherine se retrase la culcare în camera ei.

Sera nu avea curent electric, aşa că Eva luă cu ea lampa în care era înfiptă o lumânare groasă, aproape terminată. Trăgându-şi jacheta în jurul trupului pentru a se proteja de frig, îşi croi drum de-a lungul potecii din grădină. Luna strălucea sus pe cer; umbrele dansau în întuneric, vântul foşnea printre frunze. Bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns.

Deschizând-o, se duse în birou.

Acolo, pe masa lui de scris, neatinsă, stătea tava de ceai. Însă când se aplecă să o ridice, băgă de seamă că pe masă mai erau nişte hârtii pe care nu le văzuse acolo mai devreme, o colecţie mică de decupaje din ziare.

Ridicând lampa, Eva luă una din hârtii.

Scria „Erou local onorat într-o ceremonie memorială”.

O alta conţinea o fotografie a lui în uniformă: Căpitanul Maudley primeşte Crucea Militară pentru Curaj.

Deodată auzi scrâşnetul pietrişului sub roţile unei maşini. Aşezând decupajele acolo unde le găsise, Eva ridică tava şi, mişcându-se cât de repede putu, ieşi din seră.

De la adăpostul bucătăriei, abia putu distinge o siluetă venind poticnit şi nesigur spre casă.

În acea noapte, în pat, Eva îşi aminti cât de chipeş şi de tânăr arăta Jonathan Maudley în decupajele din ziar.

Şi cât de diferit, de nerecunoscut, era acum.

Grace era întinsă pe burtă pe podea, clădind foarte concentrată bucăţi de lemn într-o structură fragilă. Stătea încruntată, cu limba scoasă într-un colţ al gurii.

Eva se aşeză pe scaunul de lângă şemineu.

— Ce construieşti acolo?

— O fortăreaţă, răspunse ea, fără a-şi ridica privirea.

— Tu nu te joci niciodată cu păpuşile sau mă înşel eu? remarcă Eva.

Grace scutură din cap.

— O să construiesc lucruri. Ca tati.

— Nu vrei să fii mămică, să ai un copil?

— Ba o să fiu mămică şi o să fac şi lucruri, răspunse ea hotărâtă, balansând o nouă bucată de lemn.

— Lena! striga Catherine din bucătărie. Lena. Vino aici, te rog!

Amândouă se repeziră pe scări în jos. Catherine stătea în mijlocul bucătăriei, cu braţele încrucişate peste piept. Chipul îi era serios.

— Aş dori o explicaţie, Lena, arătă ea spre ochiurile de geam unsuroase între care erau presate florile moarte, aliniate pe blatul bucătăriei. Am intrat în cămară să fac o listă de cumpărături şi am dat peste astea, rosti ea, buza sus ridicându-se dezgustată. Ce sunt astea? Te rog să nu-mi spui că urmează să le mâncăm.

— Acestea sunt prese de flori, doamnă. Pentru a face parfum.

— Parfum? întrebă Catherine nedumerită. Dar de ce?

— Păi, eu... voiam... clipi Eva. M-am gândit că e ceva interesant de făcut, doamnă. Ca un proiect pentru Grace.

— Fetiţele nu au nevoie de proiecte. Şi dacă e să facă ceva, le poţi învăţa cum să împletească sau să coasă... ceva util.

Cu grijă, trase de o margine a bucăţilor de sticlă, ferindu-se îngreţoşată de muchia unsuroasă.

— Şi ce e asta? Slănină?

— Untură, doamnă.

— Doamne, Dumnezeule, scutură ea umerii, ştergându-şi degetele de un prosop.

— Şi asta ce mai e?

Eva îşi pironi privirile pe podea.

— Păr, doamnă. Şi o bucată de lână.

— Sincer, nu am văzut nimic mai scârbos în viaţa mea. Şi în bucătărie! Serios, Lena! Nu înţeleg... tu, care de obicei eşti atât de curată! Aruncă astea. Oricum s-au râncezit deja.

— Ba nu s-au stricat, mami! interveni Grace. Şi asta, arătă ea spre ochiurile de geam între care erau presate narcisele, asta va fi a mea când e gata.

— A ta? Nu ştii ce vorbeşti! o privi Catherine nevenindu-i a crede. În primul rând, fetiţele nu se dau cu parfum şi în al doilea rând, nu-ţi voi da voie să umbli unsă cu untură de vacă.

Grace se întinse, luând mâna mamei ei.

— Dar eu vreau să miros a flori. Tu nu vrei să miroşi a flori?

Catherine îşi trase mâna.

— Draga mea, acela nu este un parfum. Este o porcărie unsuroasă! Şi nu, nu am nicio dorinţă să put precum podeaua unei florării – e vulgar. Lena, aruncă-le! porunci Catherine străfulgerându-le pe amândouă cu privirea. Şi vă rog, fiţi mai reţinute. Ai putea să o înveţi franceză. Nu ştie niciun cuvânt şi, în ritmul ăsta, nici nu va şti vreodată.

Am o migrenă îngrozitoare astăzi, spuse ea trecându-şi mâna peste frunte. I-ai dus deja ceva de mâncare domnului Maudley?

— Nu, doamnă.

— Te rog, Lena, stărui ea, am nevoie de ajutorul tău. Du-i nişte ceai. Am nişte cumpărături de făcut şi mă aşteaptă un termen-limită.

Oftă din străfundul sufletului şi ridică lista de cumpărături.

La prânz serviră sandvişuri. Eva le făcea într-un anume fel, punându-le pe raftul de sus al cuptorului, astfel încât brânza se topea, formând o crustă moale deasupra feliilor de pâine. După care le tăia în fâşii înguste pe care le aranja ca un evantai în farfurie, intercalându-le cu felii subţiri de măr.

Apoi sosi ora siestei. Eva îi scoase papuceii şi rochiţa lui Grace şi trase perdeaua la ferestre. Se aşeză pe marginea patului, trecându-şi uşor degetele prin părul ei.

Grace închise ochii.

O auzi respirând într-un ritm regulat.

Fereastra era deschisă; degete fine de vânt adunau perdeaua din voal străveziu în sus, apoi îi dădeau încet drumul. Afară, o linişte caldă şi leneşă cuprindea după-

amiaza. Nicăieri de mers, nimic de făcut. Doar timpul, depănându-se graţios de la o clipă la cealaltă.

Eva îşi apăsă buzele de creştetul capului lui Grace, după care coborî înapoi în bucătărie şi puse ibricul pe plită. Aranjând o tavă de ceai cu lapte şi o felie de prăjitură galbenă, Eva o duse afară, în seră.

Ridică privirea spre cer. Aerul rămăsese deodată nemişcat, iar cerul căpătase o nuanţă posomorâtă de gri. Venea ploaia.

Câinele Fry se strecură printre picioarele ei, lătrând agitat.

— Ce s-a întâmplat? îi mângâie ea capul. Linişteşte-te! Vrei să ne jucăm?

Bătu la uşa serei. Nu primi niciun răspuns.

După un minut, împinse uşa în lături cu spatele.

— Domnule? E cineva aici?

Era atât de linişte.

Intrând în birou, îi văzu spatele la masa de lucru.

— Las-o acolo, te rog, spuse el fără a se întoarce.

Eva lăsă tava pe colţul mesei de laborator şi plecă. Înapoi în bucătărie, începu să taie legume pentru tocană.

Câinele era agitat, lătrând la fereastră.

— Ce vezi acolo? O veveriţă?

Eva ieşi din casă şi privi în direcţia câinelui.

Poarta de la capătul grădinii era deschisă.

Vântul devenea tot mai nervos, izbind neîncetat poarta de zăvor. Dincolo de poartă, era un lan de iarbă înaltă, care dădea într-o pădurice.

Eva crezu că zăreşte ceva mişcându-se printre copaci, o siluetă fugară. Însă acum nu se mai vedea nimic.

— Stai cuminte, băiete, nu e nimic acolo.

Se întoarse în bucătărie la curăţat cartofi.

După ce bătu ora trei, urcă scările pentru a o trezi pe Grace.

Deschizând uşa, se îndreptă încet spre marginea patului.

— Draga mea? Îngerul meu?

Eva dădu într-o parte ghemul de pături.

Patul era gol.

— Grace? Grace! Asta nu mai e joacă! strigă ea, căutând sub paturi, în coşul de rufe murdare, în spatele canapelei.

Eva căută în întreaga casă şi în grădină. Ba chiar se întoarse în seră. Uşa era descuiată. Ceaiul fusese turnat, ceaşca pe masă era caldă încă.

Însă înăuntru nu era nimeni.

Norii se întunecară. Aerul era nemişcat.

Păsările se opriseră din cântat.

Fry stătea lângă poarta din fundul grădinii, lătrând înnebunit. Se întoarse şi o privi, lăsând coada în jos, dându-şi urechile pe spate.

Eva îl urmă pe pajişte, fugind în urma lui.

Cerul era o mare nesfârşită şi tulburată de nori vineţii şi negri; temperatura scăzuse deodată şi totul în jur părea ireal, de parcă ar fi fost lipit pe un fundal cenuşiu şi luminat din interior.

Eva alerga prin iarba înaltă, împiedicându-se şi luptându-se să înainteze de-a lungul pământului bolovănos. Doar că distanţa părea să se mărească în loc să se micşoreze, ca şi cum ar fi mers prin apă. În cele din urmă, ajunse în pădure.

Acolo era întuneric; lumina producea umbre scânteietoare. Îşi croi drum cu greu prin tufişuri, frunzişul verde, des şi crengile joase agăţându-i-se de păr, ţepii zgâriindu-i pielea picioarelor, rădăcinile ascunse împiedicând-o. Pământul uscat al pădurii scrâşnea sub tălpile ei.

— Grace! strigă ea. Grace!

Vocea i se pierdea, înghiţită parcă de un vid, în aerul dens, greu. Fiecare secundă în care nu vedea unde este fetiţa i se părea o oră; inima îi bătea atât de tare încât crezu că avea să-i explodeze capul.

Deasupra copacilor, vântul suflă. Un stol de corbi mari şi negri plonjă în jos, ţipând tare, înainte de a se înălţa din nou spre cer.

Apoi zări deodată ceva alb fluturând în depărtare – pânză subţire din bumbac.

Alergă mai iute, ieşind ameţită într-o poiană; poiana cu narcise sălbatice.

Grace era în cămăşuţă de noapte, ghemuită la pământ. Ţinea în mânuţă ceva mic, auriu. Apropiindu-se, Eva băgă de seamă că era o brichetă din sidef.

— Unde ai fugit? întrebă ea întinzând braţul spre micuţă. Te-am căutat peste tot!

Grace îi aruncă o privire lipsită de expresie, întorcând bricheta întruna între mânuţele ei mici. Apoi arătă cu degetul spre ceva, aflat la câţiva metri mai încolo.

— Nu pot să-l trezesc.

Jonathan Maudley zăcea întins pe spate într-un şanţ. Nemişcat, cu ochii larg deschişi, privind fără să clipească cerul învolburat şi întunecat.

Buzele aveau o nuanţă vineţie, aproape neagră, de la fructele otrăvitoare de *belladonna*.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule? întrebă Eva, stând în pragul salonului.

Bărbatul de la fereastră se întoarse. Avea în jur de şaptezeci de ani, o alură foarte militărească, o mustaţă sură, meticulos tunsă şi ochi albaştri, fioroşi. Trăsăturile lui îi erau familiare, acelaşi şablon pe care îi întâlnise la ambii lui copii.

Domnul făcu câţiva paşi înainte, arătându-i cu braţul un loc pe canapea.

— Te rog, ia loc.

Eva făcu precum i se poruncise, aşezându-şi mâinile în poală.

Nu trecuse mult până când tatăl lui Catherine, Lordul Royce, să preia frâiele familiei după moartea lui Jonathan Maudley. La câteva zile după teribila întâmplare se înapoiase de la Londra, unde fusese convocat pentru Camera Lorzilor; făcând aranjamente, ocupându-se de înmormântarea ginerelui său, dictând cuvânt cu cuvânt necrologul care apăru în *The Times*; îngrozitoarea moarte accidentală a unui erou de război şi a unui om de ştiinţă de mare viitor.

Catherine era afectată, după cum era de aşteptat. Incapabilă să doarmă sau să mănânce, abia apucă să îi spună câteva vorbe Evei după ce trupul soţului ei fusese recuperat.

În timpul zilei, dormea. Dar noaptea, Eva o auzea plimbându-se înainte şi înapoi prin camera ei, până în zori. Casa era învăluită în tăcere; chiar şi câinele tăcea. Însă

Eva auzise conversaţii şoptite în spatele uşilor închise; observase că se dădeau telefoane tainice şi telegrame livrate la ore neobişnuite.

Iar acum Lordul Royce dorea să discute cu ea.

Privind pe fereastră, Eva o urmărea pe Grace jucându-se afară, în grădina din faţa casei. Avea două păpuşi pe care i le adusese bunicul ei, păpuşi scumpe, din porţelan, cu păr natural. Le făcea paturi din frunzele de sub nuc, învelindu-le cu pământ. Chipul îi era atât de concentrat, atât de serios. Eva îşi dădea seama din felul în care îşi mişca buzele că inventa diferite voci pentru fiecare dintre ele.

Aşezându-se în spatele biroului de scris, Lordul Royce trase adânc aer în piept.

— Dă-mi voie să încep prin a exprima recunoştinţa fiicei mele pentru tot ce ai făcut pentru a o ajuta în aceasta perioadă teribilă. După cum ştii, ea este foarte afectată şi incapabilă să se ocupe de aceste probleme. Totuşi, m-a rugat să îţi transmit recunoştinţa ei.

— Vă mulţumesc, înălţimea voastră.

— În mod firesc, un eveniment de o asemenea natură aduce unele schimbări. Acum este un moment în care fiica mea are nevoie de suportul familiei. Acest mic experiment de independenţă s-a terminat, spuse el privind în jur. Ea se va muta înapoi la conac cât mai curând posibil.

Eva înghiţi în sec.

— Voi fi fericită să fiu de ajutor, atât lor, cât şi dumneavoastră, domnule, oriunde va fi.

— Foarte amabil. Totuşi, toate nevoile noastre, atât la bucătărie, cât şi la curăţenie, sunt satisfăcute, sunt sigur că înţelegi.

Scoase un plic de sub mapa de pe birou.

— Cred că vei găsi că fiica mea a fost extrem de generoasă, atât în retribuţie, cât şi în scrisoarea de recomandare.

Îi intinse plicul.

Eva rămase cu ochii ţintă la el.

— Aş fi fericită să lucrez în orice poziţie. De exemplu, am avut grijă de micuţa Grace în ultimele luni de zile. Aş fi atât de ... atât de bucuroasă dacă aş putea continua.

Expresia de pe chipul lui era o combinaţie de iritare şi dispreţ.

— Desigur, nepoata mea va avea o dădacă, aşa cum se cuvine. O persoană calificată pentru a educa o tânără domnişoară din clasa ei socială.

Ridicându-se, îi întinse din nou plicul.

— Aranjamentele au fost deja făcute. Nu mai avem nevoie de serviciile dumitale.

Eva luă plicul. Nu mai vedea şi nu mai auzea cu claritate.

— Pot face orice, înălţimea voastră, spuse ea cu o voce abia şoptită, orice mi se cere... voi lucra în bucătărie sau la spălatul rufelor...

— De ce? întrebă el apropiindu-se.

Eva îşi ridică privirile.

— De ce? repetă el. Ai bani, ai recomandări, în Oxford sunt multe posibilităţi. De ce vrei cu tot dinadinsul să rămâi cu noi?

— Mă... mă înţelegeţi greşit, domnule.

— Adevărat? Ochii dumitale au o culoare foarte neobişnuită. Am crezut că fiica mea deliurează. Dar dumneata nu eşti cine pretinzi că eşti, nu-i aşa?

— Domnule?

— Am mai văzut ochi ca ai dumitale o singură dată înainte. Au aproape aceeaşi culoare ca ai lui Grace.

Eva îşi simţi întregul trup crispându-se. Încercă să rostească ceva, buzele ei se deschiseră, însă niciun sunet nu ieşi.

— Tăcerea dumitale este un răspuns foarte elocvent, spuse el, trăsăturile înăsprindu-i-se. Întotdeauna am ştiut că într-o zi vom avea necazuri. Mă aşteptam la şantaj. Dar nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Din nou, Eva încercă să înghită, gâtul i se strânse ca un pumn, însă nu răspunse nimic.

— Dacă aş suna la poliţie, cred că nu aş avea nicio dificultate să verific adevărata dumitale identitate. Cum ţi se spune? Celine? Îţi dai seama cât de grav este să călătoreşti cu acte false? Ai putea fi arestată ca spion, sau pur şi simplu deportată.

— Nu... nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule, îngăimă ea.

— Chiar nu ştii? Vrei să fii amabilă să îmi aduci actele dumitale, să mă uit şi eu peste ele?

Lacrimile îi ardeau ochii; îşi muşcă buzele cu putere, ţinându-şi lacrimile în frâu şi clătină din cap.

— Mă gândeam eu. Ai două zile la dispoziţie să părăseşti ţara. După asta, voi anunţa autorităţile. Şi te rog să nu mă înţelegi greşit, voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a scăpa de dumneata, dacă mă vei sfida.

Se îndreptă din nou spre fereastră, întorcându-se cu spatele la ea, urmărind-o pe Grace cum se juca în grădina din faţa casei.

Se auzi o mişcare dincolo de uşa salonului şi apoi sunetul înfundat al paşilor pe scări.

— Am avut cândva un fiu. A murit şi el. Din cauza băuturii, a depravării şi a unei boli. Singurul lucru decent pe care l-a făcut a fost faţă de sora lui. Crezi că am de gând să permit unei târfe ieftine franţuzoaice să distrugă fericirea ce i-a mai rămas fiicei mele?

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

— Madame Monroe? Madame Monroe?

Grace clipi, ridicându-şi privirea spre chipul lui Madame Zed.

Bătrâna se ridică, se duse la bucătărie şi îi turnă un pahar cu apă. Apoi îl aşeză pe masă, lângă ea.

Grace se uită la pahar. Îl vedea, însă nu ştia ce să facă cu el.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Grace după o vreme.

— A fost concediată. Îţi aminteşti?

Grace clătină din cap.

— Îmi amintesc vag că eram în casa bunicilor. Că parcă am stat acolo o veşnicie. Avea grijă de mine o femeie, doamna Press. Era bătrână, cu nişte mâini mari şi albe. Îmi închipuiam că sunt făcute din untură. Mama mi-a spus întotdeauna că tata a murit din cauza unui atac de cord.

— Păi, ce altceva îţi putea spune?

— Într-adevăr, încuviinţă Grace amorţită.

Madame Zed îi întinse ultimul flacon.

— *Choses Perdues*, spuse ea. Înseamnă „Lucruri pierdute”. Acesta este acordul de care Eva era obsedată – inima parfumului pe care Hiver nu îl poate reproduce.

Grace îl luă şi îl duse la nas.

Deodată golul din simţurile ei se umplu. Aerul deveni mai dens, mai greu.

— Niciodată nu l-am putut mirosi, spuse Madame aplecându-se spre ea. Te rog, mi-l poţi descrie?

Grace încuviinţă din cap.

— Miroase a lână, a narcise sălbatice, a lemn... şi a păr... părul meu.

„Viitorul, ca toate celelalte, nu mai e ce-a fost odată.”

Paul Valéry

„Nemurirea nu are miros.”

André Gide

PARIS, SEPTEMBRIE 1942, ÎN TIMPUL OCUPAŢIEI NAZISTE

Scrisoarea fu livrată la primele ore ale după-amiezii, de către şoferul lui Jacques Hiver.

Fusese o zi liniştită. Eva ştergea de praf rafturile pentru a doua oară în acea săptămână, dând jos flacoanele, lustruindu-l grijuliu pe fiecare cu o cârpă umedă, când văzu Daimlerul negru apropiindu-se încet de-a lungul străzii. Era înconjurat de o ceată de copii din cartier care alergau în urma lui, strigând şi bătând în geamuri. De când cu raţionalizarea strictă a benzinei, maşinile civile erau tot mai rare. Doar cei foarte bogaţi sau importanţi îşi puteau permite un asemenea lux. Eva îl urmări pe şofer alungându-i înainte de a intra în magazin.

Biletul era o comunicare scurtă, tipică, doar o locaţie şi o oră, mâzgălite în caligrafia dreaptă, fină a lui Jacques. Singurul detaliu care îl deosebea de celelalte bilete pe care le trimitea de obicei era că, de această dată, adresa era una privată şi nu adresa unui hotel.

Eva o împături la loc, strecurând-o în buzunarul fustei.

— Cine era? strigă Andre din camera din spate. Un client?

— Nu.

Clienţii fuseseră tot mai rari în această perioadă.

— Nimic important.

— Ah, unul din admiratorii tăi, spuse el.

Amândoi ştiau că termenul „admirator” nu era chiar cel mai potrivit. Dar se prefăceau că nu bagă de seamă.

Încă din urmă cu şapte ani, când Eva se întorsese la Paris, ea şi Andre ajunseseră la un soi de înţelegere tacită. După plecarea ei intempestivă, el se descurcase greu fără ea, la început rănit şi furios, iar mai târziu oscilând între regret şi dezgust faţă de sine însuşi. Când, după câteva luni, ajunsese la magazin şi o găsise acolo stând în picioare în faţa intrării principale, aşteptându-l, el fusese copleşit de recunoştinţă şi uşurare.

Dar, în vreme ce deschidea uşa, nu rosti decât:

— Te-ai întors?

Iar ea îi răspunse laconic:

— Da.

Apoi Eva intră în magazin şi, fără alte cuvinte, începu să rearanjeze parfumurile pe rafturi.

El nu îi ceru nicioată explicaţii şi ea nu i le oferi niciodată.

Acum lucrurile se schimbaseră, iluziile se risipiseră. Niciunul dintre ei nu mai avea rezerve de izbucniri emoţionale puternice. O distanţă respectuoasă îi proteja pe amândoi. Bunătatea era răsplătită cu aceeaşi monedă, indiscreţiile erau ignorate, spaţiile înguste erau negociate cu o rezervă amicală.

Dând la o parte perdeaua din catifea grea care separa magazinul de depozit, Eva se rezemă de cadrul uşii. Căţărat pe o scară, Andre se întindea după un borcan sigilat, de ambră cenuşie, ascuns pe unul din rafturile de sus. Era slab, foarte slab. Toată lumea în Paris slăbise de când cu raţiile stricte, însă adesea Andre era prea distras pentru a-şi mânca chiar şi raţia lui modestă. Subzista cu o dietă constând în cea mai mare parte din ţigări, tocană de fasole albă şi o „cafea” slabă din cicoare şi orz. Odată cu declinul comisioanelor, îşi canalizase energiile debordante în reorganizarea întregii sale colecţii. Reuşise deja să catalogheze parfumurile existente într-o manieră de o exactitate aproape patologică, creând clasificări ocazional bizare, fanteziste, pe care le etichetă sub fiecare flacon. Eva ştia că el încerca pur şi simplu să se liniştească, să îşi ţină mintea ocupată de la umbra întunecată a viitorului care plutea ameninţător asupra lor.

— Ce-ar fi să luăm o pauză? întrebă ea. Hai să închidem magazinul pentru o jumătate de oră, să ieşim să luăm o gură de aer proaspăt?

Coborând scara, Andre puse borcanul pe tejghea.

— Nimic nu mai e proaspăt în aerul Parisului. Şi oricum, spuse el, scărpinând o pată de un roşu-sângeriu, semn al unei eczeme pe care o căpătase, extinzându-se ulterior pe dosul mâinii drepte, sunt în toiul unei invenţii.

Eva nu insistă. Ştia că el nu suporta să fie văzut în public purtând steaua galbenă barbară însăilată la reverul hainei. Acum se simţea în largul său doar în magazin. Costumele desăvârşit croite pe care le purta cândva zăceau neatinse şi nepângărite în garderoba sa. Capitulase o singură dată, prinzându-şi însemnul la haina de la costumul cel mai puţin agreat, pe care îl purta în fiecare zi. Nu mai frecventa cafenelele şi nu se mai deranja să-şi întâlnească prietenii.

De fapt, devenea un pustnic, abia părăsindu-şi atelierul, lucrând după lăsarea întunericului în beci până la ore târzii din noapte. Iar roadele trudei sale obsesive puteau fi găsite pe rafturile magazinului acum ticsite cu şiruri întregi de flacoane pline cu formule noi, uneori câte două sau trei într-o singură noapte. Era mai presus de prolific, era cuprins de un soi de patimă strălucitoare. Andre era la apogeului maturităţii sale artistice, creând compoziţii subtile, îndrăzneţe, elegante. Adesea petrecea ore întregi arătându-i Evei carnetele lui, trecând-o prin fiecare detaliu al procesului, de parcă el s-ar fi îndoit de sine însuşi şi ar fi avut nevoie de un martor care să ducă mai departe moştenirea lui. În unele după-amiezi, o obliga să testeze câte douăzeci de variaţiunii ale aceleiaşi formule, pentru ca mai apoi să le arunce pe toate. Alte dăţi era emfatic, dictatorial, fumând ţigară după ţigară cu patos, proclamând din miezul unui nor gros de fum că este singurul „nas” real rămas în întregul Paris.

Eva găsea această încordare febrilă deopotrivă emoţionantă şi dureroasă. Gonea, epuizându-se. O parte din ea simţea că lui nu îi era teamă pentru el însuşi, cât pentru propriul lui talent; era îngrozit că ceva unic de frumos ar putea eşua să se nască dacă el însuşi nu forţa venirea pe lume a acelei capodopere.

Ea se apropie de el.

— La ce lucrezi?

— Vreau să fac o serie grecească, spuse el ridicându-şi privirea şi aruncându-i un zâmbet straniu. Mi-e dor de arhetipuri.

— Păi, aş vrea să ies puţin afară. Asta, dacă nu te deranjează.

Ea ştia că şansele ca vreun client să intre în magazin erau slabe, însă de asemenea ştia că lui Andre nu îi plăcea să se ocupe de vizitatori.

Astăzi ridică din umeri şi atât.

— Fă ce vrei. Dar să pui semnul, te rog. Nu vreau să mă trezesc cu vreun musafir nepoftit.

Vorbea despre nemţi. Singurii oameni rămaşi în Paris care aveau bani pentru bunuri de lux.

Eva se îndreptă spre aglomeratul bulevard St. Germain. De la începerea Invaziei, părea că tot mai mulţi oameni îşi petreceau timpul cutreierând străzile, lovindu-se unii de ceilalţi, privindu-se şi încercând să găsească o explicaţie pentru situaţia în care se aflau. În timpul zilei, străzile erau pline de lume care stătea la cozi pentru raţii, făcând

trocuri cu comercianţii care vindeau marfă pe piaţa neagră, sau indivizi ieşind din cafenele pentru a fuma, a se certa sau a discuta. Noaptea, aceleaşi străzi erau învăluite într-o tăcere de pe altă lume.

Traversă râul pe la Pont de Sully. Cheiurile Senei erau înţesate de femei şi bărbaţi cu undiţele întinse, aşteptând răbdători, în speranţa de a-şi mai îngroşa raţiile prin orice mijloace posibile. În timp ce se îndrepta spre arondismentul al patrulea, atmosfera se schimbă. Aici, bulevardele largi erau mai tăcute, pe străzi nu umblau bicicletele duble şi ricşele care se îmbulzeau pe St. Germain. Suspendate de acoperişurile clădirilor guvernamentale, steaguri enorme cu svastica fluturau tăcut în bătaia vântului. Deodată, Eva zări un stol de păsări zburând în cer pe cer. Nu mai rămăsese aproape niciun porumbel în Paris, cei mai mulţi fiind prinşi şi gătiţi.

Ajungând în cele din urmă prin intrarea îngustă cu pietriş, Eva păşi în întinderea vastă a Pieţei Vosgilor, cu scuarul central impunător. Copacii erau acum desfrunziţi, doar câteva frunze galbene atârnând sfidător de crengile pleşuve. Câţiva copii erau adunaţi într-un cerc, aruncând bile de sticlă la pământ. Un bătrân mătura frunzele căzute în grămezi înalte, ajutat de soţia sa, o femeie măruntă şi îndesată, înfăşurată cu un şal de lână. Cele patru fântâni uriaşe era uscate, scrâncioburile din locul de joacă fuseseră dezasamblate în urmă cu mult timp. Cu toţii păreau să se mişte precum infirmierele în jurul patului unui bolnav adormit, în tăcere şi cu băgare de seamă.

Verificând din nou adresa, Eva îşi croi drum până în capătul îndepărtat. Un grup de soldaţi nemţi stăteau pe o bancă şi fumau. Râseră, strigară şi fluierară în timp ce ea trecea pe lângă ei.

Portăreasa, o femeie tânără, aspră şi oarecum înspăimântată, o aştepta în faţa uneia dintre clădiri. O conduse pe Eva pe nişte scări de marmură care duceau la un apartament de la primul etaj. Descuie uşa şi dispăru înainte ca Eva să aibă răgazul să întrebe ceva.

— Bună ziua? rosti ea păşind înăuntru.

Apartamentul era gol, nemobilat.

— E cineva aici? strigă ea din nou.

Vocea ei răsună între pereţii goi şi podea. Era un soi de glumă? Se juca cu ea? Fu atrasă de ferestrele cât tot peretele de la care se vedea întregul oraş. Era un punct fascinant, cu o panoramă întinzându-se în toate direcţiile pe mile întregi.

— Vă place?

Eva se întoarse.

O femeie de o frumuseţe extraordinară stătea în cadrul uşii. Era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, cu o siluetă mlădioasă şi elegantă şi trăsături puternice. Purta o rochie simplă de zi şi pantofi fără toc, de parcă ar fi ieşit la cumpărături sau pentru diverse comisioane; două activităţi imposibil de imaginat. O studie pe Eva de jos în sus şi de sus în jos, măsurând-o de parcă ar fi fost o halcă de carne atârnată în vitrina unui măcelar.

— Mă scuzaţi, spuse Eva cercetându-şi memoria. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Nu, răspunse femeia.

Îşi desfăcu eşarfa de mătase pe care o purta pe cap, dezvăluind o sumedenie de bucle întunecate, rearanjându-le astfel încât să îi cadă lejer în jurul gâtului.

— Şi nici nu ne vom mai întâlni. Vă deranjează dacă fumez? întrebă ea, scoţând o tabacheră aurie din poşetă.

Aprinse una, fără a se deranja să aştepte răspunsul Evei.

— Aşadar, vă place? întrebă femeia din nou, suflând un fuior de fum spre tavan. Are o privelişte extraordinară, nu-i aşa?

Se apropie de ea, oprindu-se în faţa ferestrei.

— Cred că e destul de rezonabil. Nu vă preocupaţi de mobilier. Voi trimite câteva piese mai târziu, în cursul săptămânii. Vreau să spun, râse ea încetişor, scoţând fumul pe nări, că sunt sigură că gustul dumneavoastră este mai mult decât rafinat. Dar veţi fi de acord cu mine că aceste completări vor fi speciale.

Acum Eva ştia cine e.

Îşi strecură palmele în buzunarul pardesiului.

— Nu sunt sigură că va fi necesar, Madame Hiver.

Ceva sclipi în ochii întunecaţi ai Yvonnei Hiver.

— Mă rog, rămâne la latitudinea dumneavoastră, desigur, spuse ea nepăsător. Lucraţi într-un magazin micuţ de parfumuri, dacă nu mă înşel. Cum se numeşte?

Eva nu răspunse.

Yvonne îşi coborî bărbia în piept, observând atent chipul Evei.

— Ştiţi desigur că nu sunteţi singura. Mai are şi altele.

— Presupun că vă referiţi la alte femei.

— Evident, rosti Yvonne trăgând din ţigară. Soţul meu e destul de sentimental. Unele din fete sunt de pe vremea logodnei noastre. Romantic, bănuiesc.

Sau leneş.

Yvonne suflă fumul.

— Cum v-aţi cunoscut, că tot veni vorba?

Eva înclină fruntea spre ţigara pe care o fuma:

— Mai aveţi una?

Yvonne se încruntă, iritată. Cu toate acestea, scoase din nou din poşetă tabachera aurie.

— Se pare că raţionalizarea asta ne-a făcut pe toţi cerşetori.

Eva luă o ţigară şi se aplecă în faţă, aprinzându-şi-o de la a Yvonnei.

— Am destule, mulţumesc. Însă le prefer pe ale dumneavoastră.

Yvonne o fulgeră cu privirea, apoi zâmbi.

— Eraţi pe punctul de a povesti cum v-aţi cunoscut.

— La Casino de Paris. M-a urmărit când plecam într-o noapte. Îmi lăsasem câştigurile acolo. El a avut impresia că a fost o greşeală şi dorea să mi le returneze.

Yvonne îşi înclină capul într-o parte.

— Însă nu fusese o greşeală.

— Nu îmi pasă de bani. Eu merg acolo doar ca să joc cărţi.

Aşadar, el v-a dat banii şi v-a făcut cinste cu un pahar de ceva, fără îndoială.

— De fapt, eu i-am spus să se ducă dracului, spuse Eva suflând fumul. Dar el s-a întors cu banii la casino şi i-a dat casierului să îi păstreze pentru mine în jetoane pentru următoarea seară. Când am revenit, era acolo, aşteptându-mă.

Yvonne avu nevoie de un moment pentru a digera informaţia. În mod evident, nu corespundea cu ceea ce îşi imaginase ea.

— Mergeţi des singură la cazinou? întrebă ea, ca şi cum ar fi făcut conversaţie la o petrecere.

— Da, răspunse Eva sincer. Mă relaxează. Asta a fost ideea dumneavoastră? întrebă ea gesticulând spre apartamentul gol.

— Da.

— De ce?

În loc să răspundă, Yvonne deschise ferestrele franţuzeşti, ieşind pe terasă.

— Ştiţi, nimeni nu va mai avea bani să îi dea pe un parfum. Nu atât timp cât suntem în război. Dar, la o adică, sunt sigură că deja ştiţi asta. Sunt uimită că boutique-ul acela nu s-a închis încă.

Eva o urmă pe terasă.

Dedesubt, scuarul grădinei era precum restul oraşului, parţial neatins de nemţi. Era uşor, chiar tentant să te prefaci că nu se petrece nimic.

Dintre toate aspectele stranii ale Ocupaţiei, Eva găsea că vălul normalităţii era cel mai sinistru. Există oare o rană mai dureroasă decât cea pe care nu o vede nimeni altcineva?

— Am făcut câteva săpături în privinţa dumneavoastră, Mademoiselle d'Orsey, mărturisi Yvonne. Ştiu că aveţi nişte datorii curente la Café Flore, pe care niciodată nu prea reuşiţi să le achitaţi. De asemenea ştiu că ei preferă să vă aşeze în spate pentru că beţi prea mult. Ştiam deja că vă place să vă petreceţi serile la jocuri de noroc, într-o companie dubioasă. Şi că partenerul dumneavoastră de afaceri, Andre Valmont, este evreu. Ştiu totodată că soţului meu îi place să salveze fiinţe – pisicuţe speriate, vrăbii rănite, femei care şi-au pierdut moralitatea.

Eva inhală adânc.

— De aceea îmi oferiţi un apartament?

Yvonne se aplecă înainte, odihnindu-şi coatele pe balustradă.

— Îmi dau seama că aveţi foarte puţin de pierdut şi foarte mult de câştigat. Tot ce doresc de la dumneavoastră este să continuaţi să îl întreţineţi pe Jacques şi alţi câţiva prieteni mai noi. Doar că, evident, aş vrea să o puteţi face într-un stil potrivit.

— Şi cumva, din întâmplare, aceşti noi prieteni poartă uniforme gri şi cizme de călărie?

Yvonne stinse ţigara pe jumătate fumată şi aruncă mucul peste balustradă.

— Niciunul dintre noi nu are nimic de câştigat dacă priveşte Hiver Cosmetics prăbuşindu-se. Trebuie să cooperăm.

— Sau, mai degrabă, eu trebuie să cooperez, o corectă Eva. Dumneavoastră veţi păstra distanţa.

— Nu ne-am cunoscut niciodată, domnişoară. Şi nici nu ne vom cunoaşte.

— De ce vă ocupaţi dumneavoastră de aceste aranjamente? De ce nu Jacques?

— Nu am încredere în el, spuse ea, apoi păru să găsească afirmaţia amuzantă. Închipuiţi-vă una ca asta, râse ea. Însă unele chestiuni sunt prea importante, prea delicate pentru a fi lăsate la voia judecăţii lui.

Pe Eva o durea capul, foamea îi rodea stomacul. Se întoarse, analizând din ochi peisajul parizian. Nu era obişnuită să îl privească de la o asemenea înălţime, să îl vadă întinzându-se în întreaga lui splendoare. Deodată se

simţi cuprinsă de furie, trădată. Această frumuseţe avea în ea ceva duplicitar şi profund greşit.

Privi în jos. Soldaţii erau încă acolo.

Mişunau prin întregul Paris; teatre şi galerii, restaurante şi cluburi de noapte – pline ochi cu uniforme naziste, aerul punctat de sunetele guturale nemţeşti. Se plimbau prin parcuri, comandau bere în cafenele, stăteau încruntaţi în faţa tablourilor lui Matisse cu un catalog de artă în mână. Erau femei, femei franţuzoaice, care râdeau la poveştile lor, care se agăţau de braţele lor, le permiteau să le cumpere ceva de băut. Eva le găsea patetice şi disperate şi evita să le privească în ochi. Ştia ce va găsi acolo – teamă şi disperare, înveşmântate în bravadă şi sfidare.

— Nu îmi place chiar atât de mult soţul dumneavoastră, spuse ea după un răstimp.

Yvonne se mută de pe un picior pe celălalt, oftă, precum cineva obligat să aştepte autobuzul când de fapt ar dori un taxi.

— În schimb, vei obţine acest apartament şi o alocaţie regulată, generoasă.

— Prefer acţiuni la bursă.

Încruntându-se, ea îşi ţuguie buzele.

— Cum preferaţi. Batem palma?

Eva se întoarse cu faţa spre ea.

— Deci îmi cereţi o favoare?

— O favoare, o străfulgeră Yvonne din priviri.

— Care este preţul companiei soţului dumneavoastră sau a reputaţiei dumneavoastră, Madame Hiver? zâmbi ea uşor. Mă voi gândi, cu o condiţie. Vreau să faceţi ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Andre Valmont. Vreau ca Hiver să îl angajeze. Vreau ca dumneavoastră să vă asiguraţi că este protejat şi clasificat drept personal esenţial pentru companie în vreme de război.

— Noi nu angajăm pe nimeni. Cu atât mai puţin evrei.

— Este un parfumier de clasă mondială. Un geniu. Exact genul de vizionar de care are Hiver nevoie.

— Nu înţeleg ce am putea face.

— Ce-ar fi dacă Andre ar crea un parfum pentru Hiver – unul care să fie vândut exclusiv sub numele casei Hiver. Apoi ar dovedi că este vital pentru viitorul companiei.

— Naziştii ne-au preluat fabricile, explică Yvonne, exasperată. Noi nu producem cosmetice în acest moment. Noi fabricăm nylon pentru paraşute şi Dumnezeu ştie ce altceva!

— Noi îl putem face, Andre şi cu mine – în magazin. Încă avem provizii. Putem produce formula în serii mici. Produsele dumneavoastră încă se vând.

— E stoc vechi. Şi se epuizează rapid. Cu cât durează mai mult războiul, cu atât mai precară devine situaţia noastră.

— Da, însă dacă, în cea mai neagră oră a Franţei, Hiver livrează, împotriva acestor condiţii îngrozitoare, un parfum nou? Vă puteţi imagina ce ar însemna pentru o femeie obişnuită, într-o perioadă ca aceasta? Doar faptul că ceva frumos este creat, că există ceva unic franţuzesc. Ce este mai chintesenţial franţuzesc decât un parfum? Credeţi că speranţa are un parfum? Dar credinţa? Dar loialitatea? Iar însuşi faptul că îl produceţi fără fabrici, în ciuda nemţilor, va aprinde imaginaţia. Va părea un act rafinat de patriotism.

Yvonne îşi ţuguie din nou buzele, fără să spună nimic.

Gândind cu glas tare, Eva continuă:

— Sticla ar trebui să aibă un desen cu Turnul Eiffel pe ea.

— Şi cum îl veţi numi?

— *Mon Coeur.* Acum, mereu, pentru totdeauna.

Yvonne pufni, scuturând din cap.

— E ridicol. Şi periculos.

— Actele de curaj cer îndrăzneală, de aceea sunt admirate. E parfum, nu politică.

— Totul e politică. Nu ne putem permite un scandal.

— Scandalul e cea mai bună formă de publicitate.

— Nu muşti mâna care te hrăneşte.

— Şi nu o lingi pe cea care te bagă cu nasul în rahat şi te bate, replică Eva tăios.

— Ţelul nostru este să nu fim bătuţi, mademoiselle, îi arătă Yvonne blând. Noi ne străduim să supravieţuim intacţi. Deşi acum văd de ce Jacques vă găseşte atât de fascinantă.

— Nu vă lăsaţi păcălită, o privi Eva într-o parte. Nu mă găseşte în niciun fel. Se găseşte pe sine însuşi fascinant. Însă doar atunci când are audienţă.

— Asta nu e foarte flatant pentru dumneavoastră.

— Eu nu sunt nimic mai mult decât un ciob de sticlă strălucitor, doamnă. Se uită la mine pentru a-şi vedea propriul chip, nu pe al meu.

O umbră de recunoaştere trecu peste chipul ei.

— Mă mir că sunteţi mulţumită cu atât de puţin, şopti ea.

— Cel mai important lucru, schimbă Eva subiectul, este ca parfumul să poarte numele lui Hiver şi ca Andre Valmont, creatorul lui, să fie calificat drept angajat vital pentru Hiver Cosmetics.

— Nu vă pot promite nimic.

— Dar veţi încerca, insistă Eva.

Yvonne încuviinţă încet din cap.

— Ştiţi, cred, reflectă ea, că poate flaconul ar putea avea un desen al Turnului Eiffel, însă numele ar trebui să fie ceva mai neutru. Poate ceva precum *Ce Soir*.

— *Ce Soir* nu înseamnă nimic.

— Ştiu, zâmbi ea. Dar produsele care poartă numele Hiver nu au nevoie de nimic altceva. Haideţi. De ce nu aruncaţi o privire în jur? sugeră ea, fluturându-şi braţul.

Eva păşi înapoi înăuntru. Yvonne o urmă încet.

Eva inspectă apartamentul, plimbându-se încet dintr-o cameră în cealaltă. Când ajunse la dormitor, se opri.

— Ce e asta?

— E un pat, desigur.

— E puţin cam vulgar.

Yvonne îşi încrucişă braţele pe piept, defensiv.

— E moştenire de familie.

Eva ridică din umeri.

Când terminară, Yvonne Hiver îşi scoase eşarfa şi o legă iar în jurul capului.

— Ştiţi, recunoscu ea, a fost o vreme când toată lumea vorbea despre magazinul acela micuţ al dumneavoastră, despre Andre Valmont. Eram chiar destul de invidioasă. Mă scotea din minţi. Dar acum mă întreb, este acest evreu al dumneavoastră chiar atât de talentat precum spuneţi că e? Sau şi-a pierdut talentul?

Ajungând la uşă, se întoarse.

— Doar că, la câtă zarvă s-a făcut, m-am gândit că veţi fi dată cu un parfum mai bun.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace păşi în apartamentul gol. Îndreptându-se spre fereastră, privi afară.

Peisajul neîntrerupt al orizontului parizian se întindea în faţa ochilor ei, precum un tablou uriaş înfăţişând un peisaj redat în nuanţe de bleu-gri, negru-cărbune şi ocru-vineţiu; paleta feerică a luminilor schimbătoare ale apusului.

Ora albastră.

Uşor, îşi apăsă vârful degetelor de sticla rece a ferestrei.

Le droit de choisir.

Libertate.

Eva d'Orsey îşi dorise ca ea să aibă, mai presus de orice, posibilitatea de a alege ce fel de viaţă îşi dorea pentru ea însăşi.

În spatele ei, auzi paşi apropiindu-se, oprindu-se în pragul uşii.

— Tu eşti? întrebă Roger.

— Ce faci aici? se întoarse Grace. Cum ai găsit apartamentul?

— Te căutam.

Comută întrerupătorul. O lumină albă şi rece umplu camera.

— Mai bine aşa. De asemenea, m-am întâlnit cu avocatul acela franţuz în după-amiaza asta. El m-a adus aici cu maşina. Voiam să văd apartamentul ăsta cu ochii mei.

Grace privi în jos, spre curtea interioară de dedesubt. Stând în conul de lumină al felinarului din stradă, Edouard Tissot aştepta, rezemat de maşina sa.

Se întoarse deodată conştientă de sine. Inima porni să-i bată cu putere şi degetele o furnicau.

Roger păşea din cameră în cameră.

— Casa asta e enormă! strigă el din baie. Sigur face mai mult decât lasă tipul să se înţeleagă!

— Era mama mea, izbucni Grace, incapabilă să mai ţină secretul doar pentru ea însăşi.

Roger veni înapoi în salon. O măsură atent cu privirea, înclinându-şi capul într-o parte.

— Mă scuzi, nu am înţeles bine. Ce ai spus?

— Eva d’Orsey. Femeia care mi-a lăsat toate astea, rosti ea ridicând vocea, simţindu-şi inima bătând să-i spargă pieptul. Sunt adoptată, Roger.

Roger rămase complet nemişcat pentru o clipă, îngândurat. Apoi se apropie şi o prinse strâns de după umeri.

— Mă bucur că mi-ai spus. Şi cu asta am încheiat subiectul, ai înţeles?

O trase spre el, ţinând-o strâns la pieptul lui.

— Nimeni nu trebuie să afle.

Fără veste, Grace se trezi plângând cu suspine. Umerii i se scuturau şi ea se străduia să respire printre suspine. Roger îi mângâie tandru părul, sărutând-o pe creştet.

— Putem vinde apartamentul într-o clipă, o asigură el. Acum ne permitem să cumpărăm o casă în Belgravia. Îţi promit, iubito, că totul va dispărea, ca un vis urât. De acum încolo am eu grijă de toate. Şi niciodată nu vom mai vorbi despre această femeie.

După o vreme, când Grace încetă cu plânsul, Roger îi dădu o batistă din buzunarul hainei lui. Grace îşi suflă nasul.

— Acum du-te şi dă cu puţină apă pe faţă, zâmbi el. Ai nasul roşu.

Grace se conformă cuminte, îndreptându-se spre baie şi răcorindu-şi obrajii cu apă rece. Doar că, privindu-se în oglindă, un alt chip o fixa cu privirea, un chip pe care nu se putea preface că nu îl vede. Era chipul Evei.

Când se întoarse în salon, Roger măsura camera, calculând o suprafaţă aproximativă. Ea rămase în picioare într-un colţ, privindu-l.

— De ce ai spus că nu vom mai discuta niciodată despre ea? întrebă Grace.

El făcea calcule în minte şi ridică mâna, făcându-i semn să aştepte.

— Aş zice că are pe puţin treizeci şi cinci de picioare pe douăzeci[5], concluzionă el, scoţând un carneţel din buzunarul de la piept şi luând notiţe.

Grace se întoarse la fereastră.

Edouard era încă jos.

— De ce ai spus că nu vom mai vorbi niciodată despre Eva d'Orsey? îl chestionă ea, întrebându-se dacă Edouard va ridica privirea şi o va vedea.

— De ce am discuta? Cu cât mai puţin vorbim despre întreaga poveste, cu atât mai bine, hotărî Roger. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă vreunuia din noi i-ar scăpa porumbelul şi s-ar afla public.

Grace se întoase din nou cu faţa spre el.

— Dar tu nu ştii nimic despre ea.

— Nu contează. Tu ai o familie. O familie foarte importantă, Grace. Asta e tot ce contează. Restul nu face altceva decât să complice situaţia.

— Dar familia mea, începu ea, apoi se opri, căutând cuvintele potrivite, nu e reală. Asta nu este toată povestea.

---

[5] 35 picioare – 10,7m;
20 picioare – 6,1 m.

— Uite, rosti el oftând, adevărul contează doar atunci când e folositor.

— Dar nici măcar nu vrei să ştii cine a fost?

— Dacă tu vrei să îmi spui, atunci eu te ascult. Dar poveştile astea, în fine, oftă el, au tendinţa să fie uşor patetice.

Deodată se schimbă la faţă.

— Sper că nu mai avea şi alte rude. Care ar putea contesta testamentul.

Grace scutură din cap.

— Ce noroc! Zău, iubito, nici nu cred că se putea brodi mai bine. Ea a trăit în altă ţară, nu mai are familie, nimeni din Anglia nu va fi auzit vreodată de ea. Ştii, luând în considerare toate câte mi le-ai povestit, trebuie să recunosc, sunt impresionat de cum a manevrat femeia aceasta întreaga situaţie.

— Eva.

— Poftim?

— O chema Eva.

— Da, mă rog, Eva. A fost extrem de generoasă şi, de asemenea, incredibil de discretă. Evident, a înţeles cum era cel mai bine să procedeze.

Grace îşi strecură mâinile în buzunare şi începu să se joace cu bricheta tatălui ei.

— Aşa se pare.

— Ai putea spune că ai primit banii de la un vechi prieten al tatălui tău.

— Crezi că ar trebui să minţim? Vrei să spui, nu doar să omitem detalii, ci chiar să minţim?

— Eu doar sugerez să ne punem de acord în caz că ne întreabă cineva. Ascultă, cine are de câştigat dacă dezvăluim existenţa ei întregii lumi? Nimeni. Ia imaginează-ţi cum vom explica noi situaţia prietenilor noştri.

— Tu chiar crezi că ar conta foarte mult?

— Grace, o privi el indulgent, oricât de mult te ador, nu pot crede că pui o asemenea întrebare.

Roger începu să numere paşii în dormitor.

— Ai cumva o brichetă? întrebă ea.

— Nu am la mine.

— Mă duc până jos, Monsieur Tissot trebuie să aibă.

Când o văzu pe Grace străbătând curtea tot mai întunecată, Edouard, care stătea rezemat de maşină, se îndreptă. Ea se opri dinaintea lui şi înclină uşor din cap.

— Madame Monroe.

— Bună seara. Eu... doream să vorbesc cu dumneata.

Rămase tăcută.

El aşteptă.

— Eva d’Orsey era mama mea. Ştiai asta?

Chipul lui căpătă o expresie îngrijorată.

— Nu, nu ştiam. Cum ai aflat?

— Madame Zed mi-a spus. Mi-a arătat o fotografie... începu ea, dar vocea i se stinse.

— Trebuie să fie puţin derutant.

— Am o stare foarte stranie. Parcă nu mă mai cunosc.

Rămaseră tăcuţi o vreme, unul lângă celălalt. Vântul se înteţise, rafale reci venind dinspre râu. Grace întorcea neîncetat bricheta în buzunar.

— Soţul meu măsoară apartamentul, spuse ea stupid.

El încuviinţă din nou din cap.

— Soţul dumitale e foarte grijuliu.

— M-am comportat foarte urât în acea seară.

— Serios? Păi, se încruntă el privind în pământ, presupun că toată lumea face lucruri pe care mai apoi le regretă.

— Dumneata regreţi?

El îşi ridică privirea spre ea, cu chipul deodată împietrit.

— Ce ai dori să spun?

— Că eşti furios pe mine.

— Da. Nu, oftă el. Sunt furios pe mine însumi, rosti el, mutându-se de pe un picior pe celălalt, trăgând adânc aer în piept. Oricum, este probabil ultima dată când ne mai vedem. Soţul dumitale preferă să meargă mai departe cu o firmă de avocatură englezească.

Ea scutură din cap.

— Dar eu nu doresc asta.

— Dar ce îţi doreşti, Grace?

Roger ieşi din clădire, oprindu-se pe scări, încă mâzgălind numere în carneţelul lui.

Grace îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre Edouard.

— Vreau să merg într-o cafenea şi să stau cu dumneata. Vreau să îmi comanzi un fel de mâncare pe care eu să nu îl mai fi mâncat înainte şi pe urmă să faci haz pe socoteala mea. Şi vreau să mă plimb, oriunde, fără ţintă. Şi să ne ciondănim.

Privirea lui se înmuie.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? Dacă mâncarea nu are prea multe arome?

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi place cu prea multe arome.

Roger se opri în faţa lor.

— Am terminat. Ne întoarcem la hotel?

— Îmi pare rău.

Grace atinse uşor mâna lui Roger.

— Mi-e teamă că nu mă întorc cu tine.

O săptămână mai târziu, Grace descuie uşa şi Mallory păşi înăuntru.

— Deci asta e!

Mallory făcu câţiva paşi în salonul gol.

— Vasăzică nu glumeai! Este uriaş! exclamă ea fluierând, apoi băgă capul pe uşa dormitorului. Acum înţeleg de ce vrei să îl păstrezi.

Ridică cutia de carton pe care o ducea în braţe.

— Unde să pun asta?

— Ah, unde vrei tu, spuse Grace trăgându-şi valiza înăuntru.

Îmi pare rău că eu sunt cea care trebuie să îţi spun, dar nu ai nici picior de mobilă aici.

— Da, am observat şi eu.

Grace deschise ferestrele franţuzeşti. Un vânticel cald se strecură înăuntru, zburlind părul tinerelor femei.

Păşiră afară pe balcon.

— Am un întreg discurs pregătit, ştii, da? îşi rezemă Mallory coatele pe balustradă. Cum ar trebui să chibzuieşti mai bine. Să te gândeşti la familia ta, la prietenii tăi. Adică la mine, apropo.

— Da.

— Dar adevărul este, oftă ea, că te invidiez, Grace.

— Serios? Eu nici măcar nu ştiu ce fac, Mal. Sau cum mă voi descurca.

— Te vei descurca foarte bine. Nu îmi fac griji pentru tine.

Îşi întoarse privirea spre cea mai bună prietenă a ei.

— Însă ce mă fac eu în Londra fără tine?

Grace întinse braţul, luând-o de mână.

— Probabil mă voi întoarce în două săptămâni cu coada între picioare.

— Iar eu te voi duce pe sus înapoi la aeroport şi te voi urca din nou în avion. Vreau să fii fericită, îmi doresc asta din tot sufletul. Doar că aş fi preferat să nu fii nevoită să pleci atât de departe.

— Poţi veni să stai cu mine.

— Să nu crezi că n-o voi face. Şi ca să ştii, îşi şterse Mallory o lacrimă din colţul ochiului, am o mare problemă cu această Eva d'Orsey. Cum îndrăzneşte să îţi lase moştenire o avere!

Grace zâmbi, strângându-i mâna.

— Păi, dacă tot suntem aici, spuse Mallory, intrând înapoi în casă şi deschizând cutia de carton, hai să te ajut să despachetezi.

Dezveli hârtia fină din jurul figurinelor de porţelan, aşezându-le în rând pe podeaua de lemn.

— Dumnezeule! râse ea, clătinând din cap. Sunt chiar mai urâte decât îmi aminteam. Ce ai de gând să faci cu ele?

— Nu ştiu, spuse Grace ridicând una.

— O păstoriţă cu un miel, şezând pe un ciot de copac acoperit cu iederă.

— Cu cât le priveşti mai mult, cu atât ţi se par mai interesante, nu crezi?

— Nu.

Mallory îi întinse o alta – o fetiţă cu părul blond, culegând narcise.

— Nu îmi vine a crede că a făcut atâta efort să se asigure că le vei primi.

Grace îşi întoarse deodată privirea spre ea.

— Ce ai spus?

— Păi, este atât de straniu că le-a păstrat pentru tine, i le-a dat portăresei, cu numele tău pe cutie. Ai fi crezut că sunt bijuteriile familiei, pentru numele lui Dumnezeu!

Bijuteriile familiei.

— Cum de nu se gândise mai devreme?

Grace ridică altă figurină. Ciotul de copac era lemnul, mielul era lâna, narcisele erau narcisele sălbatice...

— Dumnezeule, Mallory! Eşti un geniu!

— Serios? Nu mi s-a mai spus asta niciodată!

Grace întoarse figurina. Dedesubt, avea o gaură, bibelourile era goale pe dinăuntru. Îşi băgă degetul în cavitate.

— Nimic.

Întoarse păstoriţa.

Goală.

Dar când căută înăuntrul bibeloului reprezentând femeia cu văl şi evantai, odihnindu-se într-un fotoliu cu bărbia sprijinită în palmă, o găsi. O bucată de hârtie rulată şi ascunsă cât mai adânc.

— Ce e asta? întrebă Mallory aruncând o privire peste umărul ei.

Grace o despături. Hârtia era acoperită cu un scris foarte mărunt; o listă lungă de ingrediente chimice, cu doze foarte precise.

— Bijuteriile familiei, răspunse Grace întinzându-i bucata de hârtie.

Mallory căscă ochii mari.

Pe hârtie scria: *La Formule Originale* de Ce Soir.

PARIS, IARNA ANULUI 1954

Ea stătea în picioare la fereastra de la biroul lui care dădea spre Luvru când el ajunse la firmă în acea dimineaţă.

— Mă scuzaţi, şopti secretara, luându-i servieta şi paltonul de la uşă, dar doamna a venit devreme. Nu ştiam ce să fac cu dumneaei, aşa că am poftit-o înăuntru.

— Este în regulă, răspunse el, deşi era uşor deranjat de faptul că fusese luat prin surprindere.

Intră în cameră, aşezându-se în spatele biroului.

— Madame Hiver?

Femeia se întoarse spre el. Era atrăgătoare, undeva la patruzeci şi cinci de ani, cu părul negru, cărunt şi ochi oarecum suprinzători, de un verde-pal. Purta un costum bleumarin-închis, pălărie şi mănuşi, iar pe birou, alături de poşetă, se afla o carte micuţă de rugăciuni în latină. Pentru a-l saluta, ea traversă camera încet, de parcă ar fi făcut un efort. Când ea se apropie, el observă că tenul îi era de o nuanţă pământie; în jurul ochilor ei extraordinari erau cearcăne vineţii. Scoţându-şi mănuşile, ea îi întinse mâna.

— Monsieur Tissot, ce amabil din partea dumneavoastră să mă primiţi atât de devreme.

— Plăcerea mea, o asigură el, arătându-i un scaun în faţa lui. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Aşezându-se în faţa lui, ea îşi deshise poşeta şi scoase un plic.

— Am venit astăzi la dumneavoastră pentru a întocmi un testament.

Îi întinse plicul.

— Am inclus o listă cu bunurile mele, numele şi adresa beneficiarului. Şi v-am ales pe dumneavoastră pentru că am fost asigurată că vorbiţi excelent engleza.

— Vă mulţumesc.

Deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare, cu adresa unei proprietăţi care urma să fie vândută şi o sumă considerabilă în acţiuni la bursă de care se ocupa o firmă de investiţii din Les Halles. Pe a doua foaie, erau numele şi adresa unei femei din Anglia.

Madame d’Orsey îşi deschise poşeta şi scoase o tabacheră.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Nu, vă rog.

Deschizând cutia, scoase o ţigară şi o aprinse. Exalând fumul, se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vreau ca dumneavoastră să o ajutaţi. Ea nu este de aici şi va avea nevoie de sfaturi.

Vorbea ca şi cum dispariţia ei era iminentă – nu în următorii ani, ci în următoarele luni.

— Desigur, se învoi el.

— Şi vreau să îmi promiteţi că vă veţi întâlni cu ea singură. Dacă mai vine însoţită de cineva, vă rog să îi cereţi să aştepte afară. Vreau... spuse ea oprindu-se o clipă, alegându-şi cuvintele, vreau ca testamentul să fie citit confidenţial.

El încuviinţă din cap, făcând o notă pe un carneţel de pe birou.

— Cum doriţi.

Umerii ei se relaxară şi tensiunea din trăsăturile ei se mai risipi.

— Bun, atunci, oftă ea, trăgând din nou din ţigară. Ah, şi asta s-ar putea să vă ajute.

Aplecându-se înainte, deschise cartea de rugăciuni. Înăuntru era o tăietură din ziar împăturită sub copertă. O scoase şi i-o întinse.

Era clar că avea câţiva ani vechime, tăiată dintr-o publicaţie englezească. În fotografie erau trei tinere debutante, stând în picioare pe o scară impunătoare din marmură, îmbrăcate în rochii albe. Studiind fotografia, Edouard făcu legătura între chipul primei tinere cu numele din testament.

— Ea este?

Era mult mai tânără decât anticipase el.

— O fată foarte drăguţă, adăugă el, ridicând privirea. Este o rudă de-a dumneavoastră?

Madame d’Orsey rămase pe gânduri o clipă.

— Nu cred că asta contează, hotărî ea, o anume tandreţe îndulcindu-i privirea. Tot ce contează acum este ce va face Grace Monroe.

CUPRINS

- Despre autor
- Mulțumiri
- Paris, iarna anului 1954
- Londra, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927

- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- New York, 1927
- Paris, primăvara anului 1955
- Hôtel Hermitage, Monte Carlo, 1932
- Paris, primăvara anului 1955
- Crawley, Vestul Londrei, 1928
- Paris, primăvara anului 1955
- West Challow, Oxfordshire, Anglia, 1935
- Paris, primăvara anului 1955
- Paris, septembrie 1942, în timpul ocupației naziste
- Paris, primăvara anului 1955
- Paris, iarna anului 1954